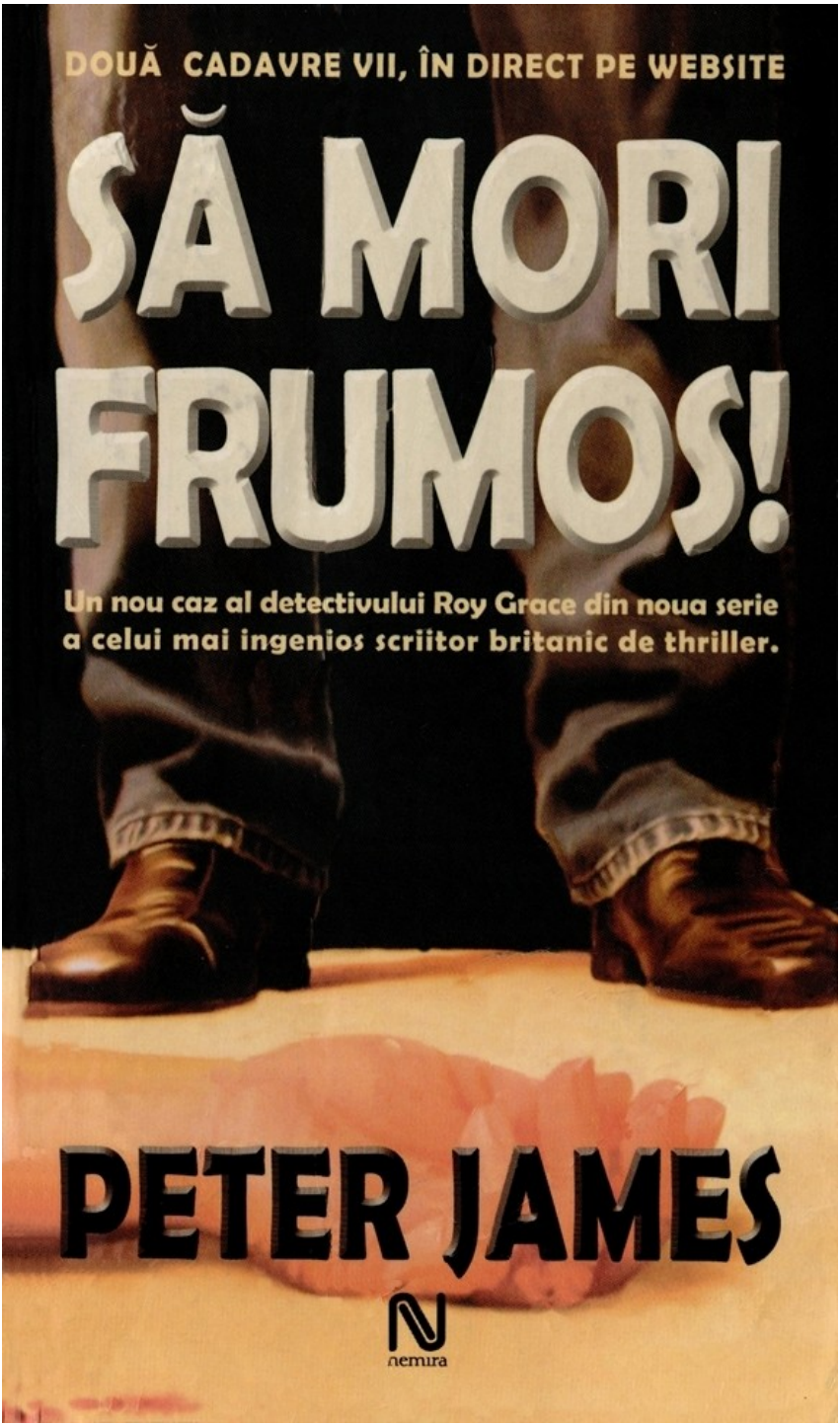
DOUĂ CADAVRE VII, ÎN DIRECT PE WEBSITE
SĂ MORI FRUMOS!
Un nou caz al detectivului Roy Grace din noua serie a celui mai ingenios scriitor britanic de thriller.
PETER JAMES
nemira

PETER JAMES

SĂ MORI FRUMOS!

Traducere din limba engleză
CRISTINA IORDACHE

De acelaşi autor, la Editura Nemira, a apărut:
Viu sau mort

PETER JAMES s-a născut în 1948, în Anglia. După ce a studiat cinematografia la Ravensbourne Film School, a debutat ca scenarist de televiziune. A fost producător executiv al filmului *Neguţătorul din Veneţia* (2004). Este un autor britanic de mare succes. A scris treisprezece romane care au fost traduse în treizeci şi şase de limbi. Ele reflectă pasiunea autorului pentru fenomenele paranormale.

Romanul *Viu sau mort* este unul dintre cele mai vândute unsprezece romane din Marea Britanie în prima jumătate a anului 2006. În anul 2005, pentru acelaşi roman i s-a decernat Premiul Krimi-Blitz şi a fost votat *Best Crime Writer of the Year.*

1

Uşa din faţă a casei cu terasă, odinioară frumoasă, se deschise şi o femeie tânără, cu picioare lungi, îmbrăcată într-o rochie scurtă de mătase, care părea că se lipeşte de ea şi totodată pluteşte în jurul ei, ieşi în soarele blând de iunie, în dimineaţa ultimei zile din viaţa sa.

În urmă cu un secol, aceste vile înalte, albe, aşezate doar la o aruncătură de băţ de faleza din Brighton, erau case de vacanţă ale celor cu avere din Londra. Acum, în spatele faţadelor murdare, arse de soare, apăruseră garsoniere şi apartamente de închiriat; ciocănelele de alamă ale uşilor fuseseră înlocuite de mult cu panouri pentru interfon, iar pe jos zăceau resturi din pungile cu gunoi aruncate sub sumedenia de afişe ale companiilor de închirieri. Cele câteva maşini oprite de-a lungul străzii, înghesuite pe locurile de parcare insuficiente, erau lovite şi ruginite, mânjite cu găinaţ de porumbei şi de pescăruşi.

În contrast evident cu acest peisaj, totul la tânăra femeie denota rafinament – de la unduirea nepăsătoare a părului lung la ochelarii de soare pe care îi purta, de la strălucitoarea brăţară Cartier la geanta Anya Hindmarsh atârnată de umăr, la corpul bine întreţinut, bronzul mediteranean şi parfumul Issey Miyake care dădea o notă de sexualitate mirosului de monoxid al traficului intens. Era tipul de fată pe care ai fi văzut-o printre raioanele de la Bergdorf Goodman, la barul unui hotel Schrager sau la pupa unui iaht din St-Tropez.

N-ar fi fost rău pentru o studentă la drept care s-ar fi întreţinut dintr-o bursă infimă.

Însă Janie Stretton fusese prea răsfăţată de tatăl ei, după ce-i murise mama, ca să se gândească vreodată la ideea că ar trebui să se *întreţină* singură. Pentru ea era un lucru uşor să facă bani. Să îi facă însă practicând ceea ce învăţase era o cu totul altă problemă. Profesia de avocat era grea. Studiase patru ani la facultatea de drept, iar acum era în primii doi la o firmă de jurisconsulţi din Brighton, având ca şef un avocat specializat în divorţuri; slujba îi plăcea, deşi unele cazuri erau, chiar şi pentru ea, ciudate.

Ca acela de ieri, al lui Bernie Milsin – simpaticul bătrânel de şaptezeci de ani, cu costumul său gri şi cravata înnodată cu grijă. Janie stătuse neobservată într-un colţ, pe un scaun, în

timp ce Martin Broom, de treizeci şi cinci de ani, pe lângă care fusese repartizată, lua notiţe. Domnul Milsin se plângea că doamna Milsin, care era cu trei ani mai în vârstă decât el, nu îi dădea să mănânce decât după ce făceau sex oral.

— De trei ori pe zi, îi spunea el lui Martin Broom. Nu mai pot la vârsta mea, mă dor prea tare genunchii de la artrită.

Făcuse sforţări mari pentru a nu râde şi observase că şi Broom abia se abţinea. Deci nu numai bărbaţii aveau nevoi trăsnite; se părea că ambele sexe aveau. Era câte ceva de învăţat în fiecare zi, iar ea nu ştia de unde căpăta mai multă experienţă: de la Facultatea de Drept a Universităţii din Sussex sau de la Universitatea Vieţii.

Semnalul unui mesaj pe telefonul mobil o întrerupse din gânduri chiar în clipa în care ajunse la Mini Cooper-ul ei roşu cu alb. Privi ecranul:

„Diseară. 20.30?”

Janie zâmbi şi răspunse cu un scurt „XX“. Apoi aşteptă să treacă un autobuz şi maşinile care îl urmau, traversă, deschise portiera şi se opri un moment pentru a-şi aduna gândurile, trecând în revistă lucrurile pe care le mai avea de făcut.

Bins, motanul ei, avea o gâlmă pe spate, care se făcea din ce în ce mai mare. Nu îi plăcea deloc cum arată şi vroia să îl ducă la un control la veterinar. Îl găsise pe Bins în urmă cu doi ani, un motan rătăcit, atât de slab încât părea mort de foame, care încerca să ridice capacul de la coşul ei de gunoi. Îl băgase în casă, iar el nu arătase niciodată vreo dorinţă de a pleca. Cam atât despre independenţa pisicilor, îşi spusese ea. Sau poate că rămăsese fiindcă ea îl răsfăţa. Dar, la naiba, Bins era o fiinţă afectuoasă şi Janie nu avea pe nimeni în viaţa ei căruia să îi ofere afecţiune. Va încerca să facă o programare pentru astăzi mai târziu. Dacă va ajunge la veterinar la ora 18.30, tot îi va mai rămâne suficient timp, calculă ea.

În pauza de masă trebuia să cumpere o felicitare şi un cadou pentru tatăl ei, care împlinea cincizeci şi cinci de ani vineri. Nu îl mai văzuse de o lună; fusese plecat cu afaceri în SUA. Se părea că în ultimul timp călătorea din ce în ce mai mult. Căuta mereu acea femeie care s-o poată înlocui pe soţia lui pierdută, pe mama fiicei sale. Nu vorbea niciodată despre acest lucru, dar ea ştia că se simte singur şi că îşi făcea griji pentru afacerea lui, care părea că trece printr-o perioadă mai dificilă. Iar faptul că

locuia la optzeci de kilometri de el nu părea să fie de ajutor.

În timp ce îşi punea centura de siguranţă, nici prin cap nu îi trecea că, de la aproape două sute de metri distanţă, era urmărită cu un teleobiectiv şi fotografiată cu un aparat digital Pentax, al cărui zgomot era imperceptibil din cauza traficului.

Privind-o printre firele de păr ciufulite, el spuse în telefonul mobil:

— Vine acum.

— Eşti sigur că e ea?

Vocea care întrebase era rece şi tăioasă precum o lamă de oţel.

Este o adevărată încântare pentru ochi, îşi spuse el. Chiar după atâtea zile şi nopţi de când o urmărea, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, în casă şi afară, tot i se părea uimitoare. Întrebarea abia dacă merita un răspuns.

— Da, sunt sigur, răspunse.

2

— Sunt în tren, urlă în telefonul mobil bărbatul imens, supraponderal, cu o faţă de copil idiot, care stătea lângă el. În tren. T-R-E-N! repetă el. Da, conexiune proastă.

Apoi intrară într-un tunel.

— La dracu', exclamă idiotul.

Înghesuit pe banchetă de idiot la dreapta, iar la stânga de o fată dată cu un parfum dulceag, care scria furioasă ceva pe telefonul mobil, Tom Bryce îşi înăbuşi un rânjet. Era un bărbat plăcut, arătos, de treizeci şi şase de ani, într-un costum elegant, şi avea o faţă serioasă, băieţoasă, marcată de stres şi un smoc de păr închis la culoare care îi cădea neîncetat pe frunte; acum se topea încetul cu încetul din cauza căldurii înăbuşitoare, la fel ca buchetul de flori, culcat pe suportul pentru bagaje, pe care îl cumpărase pentru soţia sa. Temperatura în vagon era în jur de treizeci şi cinci de grade, dar părea mult mai cald. Anul trecut călătorise la clasa întâi, iar acele vagoane erau mult mai bine ventilate, sau cel puţin nu aşa aglomerate, dar anul ăsta trebuia să facă economie. Totuşi, îi plăcea s-o surprindă pe soţia sa, Kellie, cu un buchet de flori cel puţin o dată pe săptămână.

Un minut mai târziu, când ieşiră din tunel, idiotul apăsă o tastă şi coşmarul continuă:

— Doar ce am intrat într-un tunel! ţipă el ca şi cum ar fi fost

încă acolo. Da, incredibil! Cum dracu' de nu au un fir sau ceva, care să păstreze legătura? în tunel, ştii? În unele tuneluri de pe autostrăzi există, ştiai?

Tom încercă să nu-i mai dea atenţie şi să se concentreze pe mesajele primite pe laptopul Mac. Încă un sfârşit prost al unei zile proaste la serviciu. Încă o sută şi ceva de mesaje la care să răspundă şi altele care tot soseau. Le ştergea în fiecare seară înainte de a se culca, aceasta era regula lui, singura modalitate de a face faţă volumului de muncă. Unele erau glume pe care avea să le citească mai târziu, altele erau fişiere cu tentă sexuală de la prieteni, la care învăţase să nu se mai uite în vagoanele aglomerate ale trenurilor de când, aşezat alături de o doamnă bine, deschisese un fişier cu o blondă care făcea felaţie unui măgar.

Trenul se legăna, se clătina, ţăcănea, vibra scurt când intra într-un tunel, apropiindu-se tot mai mult de casă. Vântul urla pe lângă fereastra deschisă deasupra capului său, iar ecoul zidurilor negre urla alături de el. Dintr-o dată, vagonul începu să miroasă a şosete nespălate şi a funingine. O servietă se mişcă pe suportul de bagaje, iar el se uită nervos în sus, verificând să nu îi cadă în cap sau să strivească florile. Pe panoul publicitar de pe peretele din faţa lui, deasupra unei fete bosumflate, cu fustă scurtă, care citea revista *19,* cineva scrisese neîndemânatic cu vopsea neagră „Seagulls Wannkers"[1].

Cam atât despre fanii fotbalului, se gândi Tom; nici măcar nu ştiau să scrie corect *wankers.*

Picături de sudoare i se prelingeau pe ceafă şi pe spate; mai multe încă îi curgeau prin locurile în care cămaşa albă nu era deja lipită de piele din cauza transpiraţiei. Îşi scosese sacoul şi îşi slăbise nodul de la cravată, ba şi-ar fi dorit să se descalţe şi de pantofii Prada care îl strângeau. Când ieşiră din tunel îşi ridică ochii din ecranul lap topului; aerul se schimbă, devenind mai dulce, cu miros de iarbă; peste câteva minute avea să se simtă uşoara briză sărată a Canalului Mânecii. După paisprezece ani de navetă, Tom putea spune cu ochii închişi când era aproape de casă.

Se uită pe geam la câmp, la ferme, la stâlpi, la un rezervor, la dealurile line, îndepărtate şi apoi din nou la mesaje. Citi şi şterse unul de la managerul său de vânzări, apoi răspunse la o plângere; încă un client important care era furios că nu primise

[1] Joc de cuvinte: Seagulls – labagii. (n. tr.).

la timp comanda pentru o festivitate estivală. De data aceasta era vorba de pixuri personalizate, data trecută fusese vorba de umbrele de golf imprimate. Tot departamentul său de vânzări şi livrări era un dezastru; parţial din cauza unui sistem informaţional nou şi parţial din cauza idiotului care îl conducea. Pe o piaţă extrem de dură, acest lucru îi afecta serios afacerea. Doi clienţi mari, Avis şi Apple, plecaseră la concurenţă în numai o săptămână.

Groaznic.

Afacerea scârţâia din cauza datoriilor. Se extinsese prea repede, avusese viteză prea mare. Aşa cum se întâmplase şi cu ipoteca la casă. Nu ar fi trebuit niciodată s-o lase pe Kellie să-l convingă să cumpere altă casă, când piaţa era în scădere, iar afacerea la fel. Acum se chinuia să nu intre în faliment. Afacerea nu îi mai acoperea cheltuielile. Şi, în ciuda tuturor avertismentelor lui, nu se schimbase nimic în obsesia ei de a cheltui. Aproape în fiecare zi cumpăra ceva nou, de cele mai multe ori de pe eBay, iar pentru că erau lucruri luate la reduceri, ea nu le considera cheltuieli. Şi întotdeauna îi reproşa că el îşi cumpără haine de la designeri renumiţi; atunci, pe ea de ce o ceartă? Faptul că el le cumpăra numai când erau reduceri şi că îi erau necesare în profesie nu conta pentru ea.

Era atât de îngrijorat, încât discutase despre problema cheltuielilor cu un prieten care făcuse psihoterapie după divorţ. La câteva pahare de martini cu votcă, o băutură cu care Tom se tot alina în ultimele luni, Bruce Watts îi spusese că există persoane care au o tendinţă compulsivă de a cheltui, dar că pot fi vindecate. Tom se întrebase dacă problema la Kellie era atât de mare încât să necesite consiliere. Şi dacă da, cum să aducă subiectul în discuţie?

Idiotul începu din nou:

— Alo, Bill, sunt eu, Ron. Ron de la Parts. Da, aşa! M-am gândit să te pun rapid la curent cu… La dracu’! Bill? Alo?

Tom ridică ochii fără să îşi mişte capul. Nu era semnal. Divina providenţă. Uneori chiar puteai crede că există Dumnezeu. Apoi auzi sunetul unui alt telefon.

Al său, îşi dădu el seama brusc, simţind vibraţiile în buzunarul cămăşii. Uitându-se pe furiş în jur, scoase telefonul din buzunar, se uită la număr şi răspunse pe cel mai ridicat ton cu putinţă:

— Bună, dragă! Sunt în tren! T-R-E-N! Are întârziere!

Zâmbi către idiot, savurând câteva momente de dulce

răzbunare.

În timp ce el continua să vorbească cu Kellie, coborându-şi vocea până la un nivel civilizat, trenul ajunse în Gara Preston Park, ultima înaintea destinaţiei lui, Brighton. Idiotul, ducând o geantă mare, şi încă vreo două persoane din vagon coborâră, apoi trenul porni din nou. Abia la câteva minute după ce închise telefonul observă Tom CD-ul de pe locul pe care idiotul îl eliberase.

Îl luă şi căută câteva indicii pentru a-l putea înapoia proprietarului. Carcasa era dintr-un plastic opac, fără nici o etichetă. Deschise capacul şi scoase discul argintiu, întorcându-l şi uitându-se cu atenţie la el; dar nu scria nimic nici aici. Îl va pune în calculator să vadă dacă are vreo adresă şi, dacă nu avea, îl va duce la lucruri pierdute. Nu că idiotul ar fi meritat asta…

Un perete văruit se ridica de o parte şi de alta a trenului. Apoi, la stânga se văzură case şi un parc. În câteva momente vor intra în Gara Brighton. Nu avea timp să verifice acum CD-ul şi se decise să se uite acasă, mai târziu.

Dacă ar fi avut cea mai vagă idee cu privire la impactul devastator al acestui lucru asupra vieţii sale, ar fi lăsat nenorocitul de CD pe banchetă.

3

Încruntându-se din cauza soarelui, Janie se uită panicată la ceasul de pe bordul maşinii, apoi îl verifică şi pe cel de la mână. 19.55. Iisuse!

— Ajungem acum, Bins, spuse ea cu vocea joasă, blestemând traficul de pe faleza din Brighton şi dorindu-şi să o fi luat pe altă rută. Apoi duse la gură o gumă de mestecat Freshmint.

Spre deosebire de stăpâna sa, motanul nu avea nici o întâlnire în seara aceea şi nu se grăbea. Stătea cuminte în coşul său de răchită, uitându-se supărat înainte – probabil că era îmbufnat fiindcă fusese dus la veterinar, se gândi ea. În timp ce luă o curbă prea repede, întinse o mână pentru a ţine coşul, apoi încetini şi se uită după un loc de parcare, sperând din toată inima să aibă noroc.

Se întorsese mult mai târziu decât intenţionase, din cauza şefului ei care o reţinuse la birou tocmai astăzi, pentru a revedea notiţele pe problema unui divorţ spinos, pentru discuţia

de mâine dimineaţă, cu avocatul.

Clientul era un tip arogant, arătos, care se căsătorise cu o femeie bogată şi care acum vroia să obţină de la ea cât mai mulţi bani posibil. Lui Janie îi displăcuse chiar din primul moment în care îl văzuse în biroul şefului ei, în urmă cu câteva luni; după părerea ei, era un parazit şi nu merita să obţină vreun ban. Nu îi spusese niciodată părerea ei şefului, deşi avea impresia că şi el simţea la fel.

Apoi aşteptase aproape o oră la cabinetul veterinarului, pentru a se întâlni în final cu domnul Conti. Şi nu fusese o consultaţie prea bună. Cristian Conti, tânăr şi destul de modern pentru un veterinar, stătuse destul de mult să verifice gâlma de pe spatele lui Bins, apoi îl mai căutase şi în alte locuri. Pe urmă o rugase să revină a doua zi cu pisica pentru a-i face o biopsie, drept care Janie intră în panică imediat, bănuind că veterinarul suspecta o tumoare.

Domnul Conţi făcuse tot posibilul să îi potolească frica şi îi spusese care erau posibilităţile, dar ea plecase de la cabinet într-o atmosferă sumbră.

În faţă văzu un loc îngust între două maşini, la o distanţă mică de intrarea în casa ei. Frână şi dădu cu spatele.

— Eşti bine, Bins? Ţi-e foame?

În cei doi ani de când se întâlniseră, se ataşase foarte mult de motanul maro cu alb, cu ochii verzi şi mustăţile lungi. Era ceva în acei ochi, în comportamentul său, în modul în care îşi freca nasul de ea, torcând, apoi adormind cu capul în poala ei în timp ce ea se uita la televizor, pentru ca apoi să îi arunce una dintre privirile acelea ale lui care păreau atât de umane, de adulte, de atotcunoscătoare. Avusese dreptate cel care spusese: „Câteodată, atunci când mă joc cu pisica mea, mă întreb dacă nu cumva ea se joacă de fapt cu mine.”

Dădu cu spatele către locul de parcare, încurcându-se cu totul, apoi încercă din nou. Nu era perfect nici de data aceasta, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Trase capota, luă coşul şi coborî, oprindu-se să se uite la ceas încă o dată, ca şi cum, printr-o minune, nu ar fi văzut bine ultima oară. Dar văzuse bine. Era 19.59.

Îi trebuia doar jumătate de oră ca să-i dea să mănânce lui Bins şi să se pregătească. Insul cu care se întâlnea era înnebunit să deţină controlul şi insista să îi spună cum să arate de fiecare dată când se vedeau. Trebuia să aibă braţele şi picioarele proaspăt epilate; trebuia să se dea mereu cu exact aceeaşi

cantitate de Issey Miyake şi în aceleaşi locuri; trebuia să îşi spele părul cu acelaşi şampon şi acelaşi balsam şi să folosească acelaşi machiaj. Iar chiloţii trebuia să aibă dimensiuni microscopice.

El îi spunea dinainte ce rochie să poarte, ce bijuterii şi chiar în ce loc din apartament să îl aştepte. Totul decurgea împotriva firii ei; fusese întotdeauna o femeie independentă şi nu permisese nici unui bărbat să îi dea ordine. Şi totuşi, ceva în legătură cu tipul ăsta o învinsese. Era un ins necioplit, din estul Europei, bine făcut şi îmbrăcat ţipător, deosebit de toţi cei cu care se întâlnise până acum, bărbaţi eleganţi şi educaţi. Şi după numai trei întâlniri, devenise sclava lui. Chiar şi numai gândindu-se la el se excita.

În timp ce închidea maşina şi se îndrepta către apartamentul ei, nu observă singura maşină de pe stradă care nu era mânjită de murdărie de la porumbei şi de la pescăruşi, un Volkswagen GTI negru-lucios, cu geamuri închise la culoare, parcat puţin mai în faţa ei. Un bărbat, care nu putea fi văzut de cei de afară, stătea pe locul şoferului, urmărind-o cu un binoclu micuţ şi formând un număr la telefonul său mobil.

4

Nu mult după ora 19.30, Tom Bryce îşi conducea maşina sport Audi pe lângă terenurile de tenis, apoi pe lângă spaţiul verde al Parcului Hove, plin cu oameni care îşi plimbau câinii, făceau sport, leneveau pe iarbă, bucurându-se de ce mai rămăsese din ziua lungă de vară.

Ţinea geamurile deschise, iar interiorul maşinii era scăldat în aer curat cu miresme de iarbă proaspăt tăiată şi învăluit în vocea caldă a lui Harry Connick Junior, care lui îi plăcea, dar despre care Kellie spunea că este demodat. Ei nu îi plăcea nici Sinatra. Muzica de calitate pur şi simplu nu era stilul său; îi plăceau chestii de genul house, toate sunetele alea ciudate pe care el nu le înţelegea.

Cu cât treceau anii, cu atât părea că au mai puţine în comun. Nu îşi aducea aminte ce film le plăcuse amândurora, iar show-ul lui Jonathan Ross de vineri seara era singura emisiune pe care o urmăreau împreună la televizor. Dar se iubeau, ăsta era un lucru sigur, iar copiii erau mai presus de orice. Însemnau totul.

Acesta era momentul zilei de care se bucura cel mai mult,

anticiparea clipei când va ajunge acasă, la familia pe care o adora. Iar în seara aceasta, diferenţa dintre căldura oribilă, lipicioasă, din Londra şi din tren şi acest moment plăcut părea chiar mai mare.

În vreme ce starea de spirit i se îmbunătăţea cu fiecare secundă, traversă intersecţia cu luxoasa stradă Woodiand, numită şi strada Milionarilor, mărginită de case frumoase, multe din ele cu grădină. Kellie spera că va sta acolo cândva, dar pentru moment era peste posibilităţile lor materiale; şi probabil că aşa va fi întotdeauna, după modul în care merg lucrurile, se gândi el cu regret. Merse apoi spre vest, de-a lungul străzii Goldstone Crescent, mai modestă, după care făcu la dreapta pe bulevardul Upper Victoria.

Nimeni nu era sigur de ce i se spunea „Upper”[2], de vreme ce nu exista şi bulevardul Lower[3] Victoria. Vecinul său mai în vârstă, Len Wainwright, pe care el şi Kellie îl porecliseră în mod secret Girafa pentru că avea peste doi metri înălţime, într-unul din momentele sale de erudiţie nu foarte sclipitoare anunţase de peste gardul grădinii că se numea aşa pentru că strada mergea de-a lungul unui deal abrupt. Nu era o explicaţie foarte bună, dar nimeni nu venise cu o alta mai grozavă.

Bulevardul Upper Victoria făcea parte dintr-un plan de urbanizare vechi de treizeci de ani, dar arăta ca şi cum nu ar fi ajuns la maturitate. Platanii de pe margini erau mai degrabă nişte puieţi înalţi decât nişte copaci stufoşi, cărămida roşie de pe case părea încă nouă, grinzile de lemn ale acoperişurilor în stil Tudor nu fuseseră distruse de cari sau de vreme. Era o stradă liniştită, cu câteva magazine la capăt, locuită în mare parte de cupluri tinere cu copii, în afara lui Len şi a Hildei Wainwright, care se retrăseseră aici din Birmingham, când doctorul sugerase că aerul marin ar fi indicat pentru astmul de care suferea Hilda. Tom credea că dacă ar fi lăsat-o mai moale cu treburile în casă, ar fi obţinut rezultate mai bune.

Îşi parcă maşina în spaţiul strâmt din garaj, lângă Espace-ul vechi al lui Kellie, îşi puse telefonul mobil în buzunar şi coborî, luând servieta şi florile. Magazinul de ziare de vizavi era încă deschis, la fel ca sala mică de gimnastică, dar coaforul, magazinul de unelte şi agenţia imobiliară erau închise. Două fete de liceu aşteptau în staţia de autobuz din josul străzii,

[2] De Sus, în limba engleză (n. tr.).

[3] De Jos, în limba engleză (n. tr.).

îmbrăcate ca pentru o noapte de petrecere, cu fuste atât de scurte încât li se vedea partea de jos a feselor. Simţind o înţepătură de dorinţă, se uită la ele câteva momente, privindu-le picioarele goale în timp ce ele împărţeau o ţigară.

Apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se şi vocea lui Kellie strigând entuziasmată:

— A venit tati!

Ca o persoană care lucra în marketing, Tom se pricepea la vorbe, dar dacă cineva l-ar fi rugat să spună cum se simţea în fiecare seară a săptămânii, când venea acasă la persoanele care însemnau totul în lume pentru el, se îndoia că ar fi putut. Era un amestec de bucurie, de mândrie şi de iubire nemăsurată. Dacă ar fi putut să îngheţe un moment din viaţa lui, l-ar fi ales pe acesta, aşa cum stătea în faţa uşii deschise, simţind îmbrăţişările strânse ale copiilor, uitându-se la Lady, lupul lor alsacian cu lesa în gură, cu o expresie de speranţă întipărită pe faţă, dând din labe pe ciment şi cu coada ca de mahon roşu agitându-se în aer. Şi apoi pe cel în care vedea zâmbetul lui Kellie.

Stătea în faţa uşii în blugi şi un tricou alb, cu faţa încadrată de părul blond, ondulat, şi luminată de zâmbetul ei minunat. Îi dădu buchetul de flori roz, galbene şi albe.

Kellie făcu ceea ce făcea întotdeauna când îi oferea flori. Cu ochii albaştri strălucind de bucurie, roti buchetul în mâini pentru un moment, exclamând „Oh, oh!”, ca şi cum ar fi fost cel mai frumos buchet pe care îl văzuse vreodată. Apoi îl ducea spre nas – nasul ei micuţ şi nostim pe care îl plăcuse dintotdeauna – şi îl mirosea.

— Oh! Uită-te aici! Trandafiri! Florile mele preferate şi culorile mele preferate! Eşti atât de atent, dragul meu!

Îl sărută. Şi în această seară sărutul ei se dovedi mai lung, mai intens decât de obicei. Poate că va avea noroc în noaptea asta? Sau, Doamne fereşte, îşi spuse el pentru o clipă şi un nor îi întunecă gândurile, îl pregătea pentru a-i da vestea vreunei cumpărături nebuneşti pe eBay.

Dar ea nu spuse nimic în timp ce intrau în casă, iar el nu văzu nici o cutie, nici un ambalaj, nici un aparat electronic nou. Apoi, zece minute mai târziu, după ce îşi scoase hainele lipicioase, făcu duş şi se schimbă în pantaloni scurţi şi un tricou, starea sa de spirit îşi recăpătă tonusul ascendent.

Lui Max, de şapte ani, paisprezece săptămâni şi trei zile „egzact”, îi plăcea Harry Potter. Îi mai plăceau şi brăţările de

cauciuc imprimate cu „SĂ ERADICĂM SĂRĂCIA” şi unele cu negru şi alb, cu „SPUNE-ŢI PĂREREA”.

Tom, încântat că Max era interesat de ceea ce se întâmpla în lume, chiar dacă nu înţelegea foarte bine ce însemnau sloganurile respective, stătea pe scaun lângă patul fiului său din camera mică, tapetată în galben-aprins. Citea cu voce tare aceeaşi carte pentru a doua oară, în timp ce Max, ghemuit în pat, cu capul ieşindu-i de sub pătura cu Harry Potter, cu părul ciufulit, cu ochii larg deschişi, îi sorbea cuvintele.

Pe Jessica, de patru ani, o durea un dinte şi, din cauza crizei subite, nu era interesată de poveste. Eforturile lui Kellie de a o potoli nu reuşeau să-i oprească scâncetele, care se auzeau prin pereţii dormitorului.

Tom termină de citit capitolul, îl sărută de noapte bună pe fiul său, ridică un trenuleţ Hogwarts Express de pe jos şi îl puse pe un raft lângă PlayStation. Apoi stinse lumina, trimiţând din uşă un alt sărut către Max. Intră în camera roz a Jessicăi, un altar al lumii lui Barbie, şi îi văzu faţa schimonosită, roşie şi plină de lacrimi. Kellie, care încerca să îi citească o poveste, făcu un semn de neputinţă. Încercă şi el pentru câteva momente să-şi calmeze fata, dar fără nici un rezultat. Kellie îi spuse că Jessica avea o consultaţie de urgenţă la dentist, stabilită pentru mâine dimineaţă.

Coborî scările, încercând să îşi facă loc cu atenţie printre două păpuşi Barbie şi un joc Lego, şi intră în bucătăria în care era un miros plăcut de mâncare gătită, apoi aproape că se împiedică de bicicleta Jessicăi. Lady, aşezată în coşul ei, rozând un os de mărimea piciorului unui dinozaur, se uită încrezătoare la el şi dădu uşor din coadă. Apoi se ridică din coş, traversă camera şi se aşeză cu burta în sus, cu sfârcurile în aer.

Mângâind-o cu piciorul în timp ce ea îşi dădea capul pe spate cu un zâmbet prostesc, cu limba ieşindu-i printre dinţi, spuse:

— Mai târziu, bătrânico, îţi promit. Ne plimbăm mai târziu, bine? Rămâne stabilit.

Din cauza acestei bucătării îşi dorise Kellie casa. Foştii proprietari cheltuiseră o avere ca să o decoreze cu marmură şi oţel lustruit, iar Kellie adăugase mai târziu aproape toate elementele electronice pe care un card de credit pe ducă le-ar fi putut cumpăra.

Pe fereastră putea vedea aspersorul învârtindu-se în centrul grădinii mici, dreptunghiulare, în timp ce o mierlă stătea pe iarbă, sub jetul de apă, ridicând o aripă şi curăţându-se cu

ciocul. Haine mici, vesel colorate, atârnau pe sârmă la uscat. Sub ele, pe iarbă, era un scuter de plastic. În sera de la capătul grădinii, roşiile, zmeura şi căpşunile se coceau.

Era primul an în care încerca să cultive ceva şi se simţea foarte mândru de eforturile sale; cel puţin până acum. Deasupra gardului putea vedea faţa prelungă şi tristă a Girafei fâţâindu-se de colo-colo. Vecinul său era acolo tot timpul, tunzând iarba, adunând frunzele uscate, udând plantele, mişcându-se de sus în jos, cu capul plecat precum o macara uzată.

Apoi se uită la desenele în acuarelă şi creion care acopereau aproape un întreg perete – eforturile lui Max şi ale Jessicăi – pentru a vedea dacă a apărut ceva nou. În afară de Harry Potter, Max mai era înnebunit după maşini şi aproape fiecare desen al său avea roţi. Jessica desena oameni ciudaţi şi animale şi mai ciudate, iar în fiecare desen făcea şi un soare care lumina strălucitor. De obicei era o fată veselă şi nu îi plăcea să o vadă plângând în seara aceasta. Nu era nici un desen nou pe care să îl admire.

Îşi amestecă nişte votcă Polstar cu suc de afine, punând şi cuburi de gheaţă din frigiderul modern, american – o altă „afacere” a lui Kellie – cu un ecran de televizor în uşă, apoi se îndreptă către sufragerie. Stătu să se gândească dacă să meargă în mica seră aflată acum în bătaia soarelui sau să iasă şi să stea pe bancă în grădină, dar se hotărî să se uite câteva minute la televizor.

Luă telecomanda şi se aşeză în fotoliul mare, foarte comod – un chilipir pe care şi-l cumpărase chiar el de pe internet – din faţa celei mai extravagante achiziţii a lui Kellie, un televizor cu ecran plat imens, marca Toshiba. Ocupa jumătate de perete şi va toca jumătate din salariul său când avea să înceapă să plătească ratele; dar trebuia să admită că era foarte plăcut să vadă emisiunile de sport la el. Ca de obicei, era setat pe canalul de teleshopping QTV şi tastatura lui Kellie era ataşată.

Trecu în revistă câteva canale, apoi găsi serialul *The Simpsons* şi se uită la acesta o vreme. Dintotdeauna îi plăcuse. Preferatul său era Homer; îl înţelegea. Orice ar fi făcut, lumea îl tot lăsa baltă.

Se simţea bine în timp ce bea din pahar. Îi plăcea acest scaun, îi plăcea camera cu zona de luat masa într-o parte şi spaţiul larg deschis dinspre seră. Îi plăceau fotografiile cu Kellie şi cu copiii, aflate peste tot, litografiile abstracte înrămate, reprezentând un scaun de pe puntea unui vas – o formă de artă

necostisitoare asupra căreia el şi Kellie căzuseră de acord – şi vitrina de sticlă în care era expusă colecţia sa de trofee câştigate la golf şi crichet.

Putea auzi cum la etaj plânsul Jessicăi se mai temperase. Îşi termină băutura şi tocmai îşi punea alta când Kellie coborî în bucătărie. Deşi născuse doi copii, chiar dacă avea o expresie obosită şi era nemachiată, tot arăta suplă şi frumoasă.

— Ce zi! spuse ea, ridicând mâinile într-un semicerc dramatic. Cred că mi-ar trebui şi mie o băutură.

Ăsta era un semn bun; întotdeauna băutura o făcea să fie mai drăgăstoasă. Fusese excitat toată ziua. Se trezise la ora 6 excitat, aşa cum i se întâmpla în majoritatea zilelor şi ca de obicei se rostogolise în pat şi o strânsese pe Kellie în braţe în speranţa unei partide scurte. Şi tot ca de obicei fusese întrerupt de sunetul uşii deschizându-se şi al paşilor mici de copil. Era din ce în ce mai convins că soţia lui avea un buton secret pe care apăsa ca să cheme copiii de fiecare dată când simţea din partea lui o tentativă de a face sex.

În multe feluri, viaţa sa urma un model destul de clar, se gândi el: numai prostii la serviciu, datorii imense acasă şi o erecţie permanentă.

Începu să îi prepare şi ei o băutură, în timp ce ea amestecă în tocăniţa de pui. O urmări admirativ cum ridică în acelaşi timp capacul unei cratiţe pline cu cartofi şi verifică tava din cuptor. Făcea mai multe lucruri în acelaşi timp, iar el nu putea pricepe cum reuşea.

— Jess e bine acum?

— S-a cam alintat puţin astăzi, atât. E bine. I-am dat nişte aspirină ca să n-o mai doară. Tu ce ai făcut azi?

— Nu mă întreba.

Îi luă obrajii între palme şi îl sărută.

— Când a fost ultima oară când ai avut o zi bună?

— Îmi pare rău, nu am vrut să mă plâng.

— Deci, vorbeşte. Sunt soţia ta; îmi poţi spune.

Se uită la ea, îi luă faţa în palme şi o sărută pe frunte.

— După ce mâncăm. Eşti atât de frumoasă! În fiecare zi eşti şi mai frumoasă.

Ea dădu din cap, zâmbind.

— Nu, e numai miopia ta; aşa se întâmplă atunci când înaintezi în vârstă. Apoi făcu un pas în spate şi arătă spre ea. Îţi plac ăştia?

— Ce?

— Pantalonii ăştia.

Din nou îl învălui supărarea.

— Sunt noi?

— Da, au sosit astăzi.

— Nu arată noi, spuse el.

— Nici nu trebuie! Sunt de la Stella MeCartney. Frumoşi, nu-i aşa?

— Fiica lui Paul?

— Da.

— Credeam că hainele de la ea sunt scumpe.

— De obicei, da; acum sunt la reduceri.

— Bineînţeles.

Continuă să îi amestece băutura; nu îşi dorea o ceartă în seara asta.

— Am căutat pe internet oferte pentru vacanţe. Ştiu când ar putea mama şi tata să îi ia pe copii: prima săptămână din iulie. Ce părere ai?

Tom scoase agenda electronică din buzunar şi verifică.

— Avem o expoziţie la Olympia în săptămâna a treia, dar la începutul lui iulie este bine. Trebuie să fie însă ceva foarte ieftin. Poate că ar fi mai bine să mergem undeva în Anglia?

— Preţurile de pe internet sunt incredibile! spuse ea. Putem sta o săptămână în Spania şi să ne coste mai puţin decât dacă rămânem acasă! Uită-te pe site-urile astea, le-am notat. Să te uiţi după ce mâncăm. Holly, de pe strada noastră, are un prieten care a luat o excursie în St Lucia, de pe net, cu două sute cincizeci de lire. Nu ar fi minunat să mergem în Caraibe?

El lăsă agenda deoparte, o luă în braţe şi o sărută.

— Mă gândeam să nu stau astăzi la calculator şi să îţi acord toată atenţia.

Îl sărută şi ea.

— Nu aş vrea să mă gândesc la ce ai suferi în acest caz. Zâmbi poznaş. Şi e o emisiune cu Jamie Oliver la care vreau să mă uit, iar ţie nu îţi place. Ar fi mult mai bine pentru tine să te duci sus, la calculator.

În timp ce îi dădea băutura, el spuse:

— Unde ţi-ar plăcea cel mai mult să mergi dacă ne-am permite?

— Oriunde unde nu există copii care să ţipe.

— Chiar nu te deranjează să îi laşi acasă? Nu ţi-ai schimbat părerea? Eşti sigură?

Niciodată până acum Kellie nu vroise să se despartă de copii.

— În acest moment, i-aş vinde cu cea mai mare plăcere, spuse ea şi bău jumătate din băutură dintr-o înghiţitură.

O oră mai târziu, puţin după ora 21, Tom urcă scările spre micul lui birou, cu vedere spre stradă. Era încă lumină ca în timpul zilei; îi plăceau serile lungi de vară şi, timp de câteva săptămâni, acestea se vor tot lungi. Printre două acoperişuri ale magazinelor de peste drum putea să vadă un triunghi albastru din Canalul Mânecii. Deasupra acoperişurilor, un stol de grauri îi trecu prin faţa ochilor, apoi dispăru. Mirosul de grătar din curtea vecinilor era purtat de vânt şi intra pe fereastră tentându-l, deşi abia mâncase.

În sala de gimnastică văzu un tip care făcea abdomene, cu instructorul lângă el. Acest lucru îi aduse aminte că, în afara plimbărilor scurte cu Lady, nu mai făcuse sport. Prea multe mese de afaceri, prea multă băutură şi acum o parte din hainele sale preferate începeau să îl strângă. Kellie îi spunea tot timpul că este tont pentru că stă lângă o sală de sport şi nu o foloseşte. Dar asta ar fi fost o altă cheltuială.

Poate că o va lua pe Lady la nişte plimbări mai lungi în serile astea de vară. Poate că se va apuca din nou de înot. Faptul că mergea la golf o dată pe săptămână nu era suficient pentru talia sa; nu îi plăcea deloc să îi vadă în vestiarul clubului pe toţi bărbaţii aceia cu burta lăsată de la bere şi era conştient şi stânjenit de faptul că începe să aibă şi el aşa ceva. Ca şi cum ar fi tras un semnal de alarmă, îşi altoi un pumn în burtă. „O să te fac un pachet de muşchi până la plecarea în vacanţă!”

Bău al treilea pahar de Sauvignon şi simţi că îl cuprinde o moleşeală, grijile zilei dizolvându-se într-un abur de alcool. Puse paharul lângă el, uitându-se la camera video montată pe suportul său de pe birou şi prin care comunica ocazional cu fratele lui din Australia; apoi scrise ceva la laptop şi îşi verifică poşta electronică. Aproape imediat ajunse la un mesaj de la fostul său şef de la Motivation Business, Rob Kempson, cu care rămăsese prieten.

„Tom,
Ia te uită la ţâţele ăsteia!
Rob”

În loc să intre în joc, Tom luă CD-ul pe care îl uitase idiotul în tren şi îl puse în laptop. Antivirusul său lucră câteva momente,

apoi semnul CD-ului apăru pe monitor. Dar nu era nici un indiciu cu privire la identitatea tipului. Făcu dublu clic pe CD.

Câteva secunde mai târziu, tot ecranul i se albi. Apăru o fereastră mică, în care scria:

„Această adresă Mac este corectă?
Apăsaţi DA pentru a continua, NU pentru a ieşi.”

Presupunând că era doar o problemă de conexiune între Windows şi Apple Mac, Tom apăsă pe DA.

După câteva secunde, apăru un alt mesaj:

„Bine ai venit, abonatule. Eşti conectat.”

Apoi apărură cuvintele:

„O PRODUCŢIE SCARAB”

Aproape imediat, cuvintele dispărură. Simultan, ecranul se lumină şi apăru imaginea neclară a unui dormitor, văzut parcă printr-o cameră de securitate.

Era o încăpere destul de mare, feminină, cu un pat dublu mic, acoperit cu o cuvertură şi cu perne împrăştiate, o măsuţă pentru haine, o oglindă cu rama din lemn ce părea a proveni din atelierul unui croitor, un cufăr din lemn la capul patului, câteva covoraşe pe podea şi jaluzele verticale la ferestre, închise. Două lămpi de o parte şi de alta a patului luminau încăperea şi se mai vedea o lumină din baie, care avea uşa întredeschisă. Pe pereţi erau atârnate câteva fotografii alb-negru, cu nuduri de Helmut Newton. În faţa patului era un şifonier cu uşi mari şi cu oglinzi în care se reflecta o uşă ce probabil dădea în coridor.

O femeie tânără, subţire, ieşi din baie aranjându-şi hainele, uitându-se la ceas şi părând puţin nervoasă. Elegantă şi frumoasă, cu părul blond lung, îmbrăcată cu o rochie mulată, neagră şi cu un şirag de perle, avea o poşetă mică, de parcă s-ar fi pregătit să plece la o petrecere. Lui Tom îi aducea aminte puţin de Gwyneth Paltrow şi, pentru un moment, se întrebă dacă nu era ea; apoi femeia se întoarse, iar el văzu că nu e ea, deşi semăna destul de mult.

Fata se aşeză pe pat şi, spre surprinderea lui Tom, îşi dădu jos pantofii cu toc înalt, părând că nu ştie de existenţa camerei. Apoi se ridică şi începu să îşi desfacă nasturii rochiei.

Câteva minute mai târziu, uşa dormitorului se deschise în spatele femeii şi un bărbat scund, masiv, cu o mască pe faţă şi îmbrăcat complet în negru, intră şi închise uşa. Femeia fie nu îl auzise, fie îl ignoră. În timp ce el traversa încet camera, ea începu să îşi desfacă şiragul de perle.

Bărbatul scoase din jacheta de piele ceva ce străluci în lumină, iar Tom se aplecă surprins când văzu despre ce era vorba: o lamă lungă de cuţit. Din două mişcări scurte insul ajunse la ea, îi puse o mână în jurul gâtului şi îi înfipse cuţitul între omoplaţi. Îngheţat de uimire, Tom înregistră şocul femeii, nesigur dacă se prefăcea sau dacă totul era real. Bărbatul scoase cuţitul care era acoperit în ceea ce părea a fi sânge. O înjunghie din nou şi din nou, sângele ţâşnind din răni.

Femeia căzu pe podea. Bărbatul îngenunche, îi rupse rochia, apoi îi tăie sutienul cu lama cuţitului, îl scoase de pe ea şi o întoarse cu brutalitate pe spate. Ochii femeii se roteau în cap, iar sânii mari îi atârnau într-o parte. Îi tăie chiloţii negri, apoi îi îndepărtă complet, se uită la corpul ei gol şi frumos pentru câteva momente, apoi îi înfipse cuţitul în buric, chiar deasupra părului pubian tuns după moda braziliană.

Tom se uita scârbit, pe cale să părăsească site-ul, dar curiozitatea îl făcu să se uite mai departe. Fata se prefăcea, cuţitul era fals, sângele care se scurgea din ea era fals şi acesta? Bărbatul înfipse cu sălbăticie cuţitul o dată şi încă o dată.

Apoi Tom sări, în timp ce uşa din spatele lui se deschise.

Rotindu-se în scaun, o văzu pe Kellie în uşă, ţinând paharul de vin, evident ameţită.

— Ai găsit ceva frumos, iubitule? întrebă ea.

El se întoarse din nou şi închise laptopul, înainte ca ea să vadă ce era pe ecran.

— Nu, spuse el cu vocea tremurând. Nimic, nu. Eu… Kellie îi încercui gâtul cu braţele, vărsând puţin vin pe laptop.

— Pardon!

El îşi scoase batista şi şterse vinul. În timp ce făcea asta, Kellie îşi strecură mâna liberă pe sub cămaşa lui şi începu să se joace cu un sfârc.

— Am hotărât că ai muncit suficient pe ziua de azi. Hai în pat.

— În cinci minute, spuse el. Încă cinci minute.

— S-ar putea să adorm în cinci minute.

El se întoarse şi o sărută.

— Două minute, bine?

— Unul! spuse ea şi ieşi din cameră.

— N-am plimbat-o pe Lady.

— S-a plimbat suficient după-amiază. E în regulă; deja am lăsat-o să iasă.

El zâmbi.

— Un minut, da?

Ea ridică poznaş un deget.

— Treizeci de secunde!

În momentul în care ea închise uşa, el deschise laptopul. Pe ecran apărură cuvintele:

„Acces neautorizat. Aţi fost deconectat.”

Stătu câteva minute să se gândească. Ce dracu’ văzuse? Probabil că era un demo pentru un film. Cu siguranţă. Apoi uşa se deschise din nou şi Kellie spuse:

— Cincisprezece secunde… sau încep fără tine.

5

Era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată de ziua ei, în toţi cei cincizeci şi doi de ani! Nimic nu se apropiase aşa de mult de dorinţele ei, nici măcar la un milion de kilometri. Nici maşina sport MG pe care Don i-o făcuse cadou la patruzeci de ani (şi pe care în realitate nu şi-o permitea), nici ceasul Cartier de argint pe care i-l dăruise la cincizeci de ani (şi pe care ştia că nu şi-l permite), nici frumoasa brăţară de tenis pe care i-o dăduse ieri la cincizeci şi doi de ani.

Nici săptămâna la institutul de sănătate Grayshott Hall pe care băieţii ei, Julius şi Oliver, complotaseră să i-o ofere cadou; un cadou minunat, însă oare credeau cumva că este supraponderală sau că are vreo altă problemă?

Oricum, lui Hilary Dupont nu îi mai păsa, parcă plutea prin aer îndreptându-se către uşă, jucându-se cu lesa lui Nero, declamând:

— O geantă, domnule Worthing? O *geantă?*

Peacehaven, suburbia în care locuia Hilary, se afla în partea de est a oraşului Brighton şi era străbătută de o mulţime de străzi care se întretăiau, începând cu drumul de pe coastă până la străzile mai mici din South Downs, mărginite de bungalouri şi

case construite după al doilea război mondial.

O întindere mare de teren arabil începea la doar un rând de case după strada pe care stătea ea. Orice vecin care s-ar fi uitat pe fereastră cu puţin înainte de ora 10 în această dimineaţă de iunie ar fi văzut o femeie blondă, cam grăsuţă, dar deosebit de frumoasă, îmbrăcată într-un costum în picăţele, încălţată cu ghete de cauciuc verzi, vorbind şi gesticulând de una singură, urmată de un labrador negru şi împiedicat care mergea în zigzag de la un felinar la altul şi făcea pipi pe fiecare.

Hilary coti la stânga la capătul străzii, urmând curba drumului şi urmărindu-şi cu atenţie câinele în timp ce o dubiţă cu două uşi trecea pe lângă ei, apoi traversă, merse la o poartă care ducea spre un câmp de rapiţă de un galben-strălucitor şi, văzând că Nero era pe cale să facă pipi pe aleea din faţa casei cuiva, îl strigă cu o voce atât de puternică, încât ar fi putut să reducă la tăcere întreg Stadionul Wembley, fără microfon:

— Nero! Să nu îndrăzneşti! Vino încoace!

Câinele îşi ridică ochii, văzu poarta deschisă, merse voios către ea, apoi începu să alerge cu viteză şi dispăru pe deal, prin rapiţă, ieşind pentru câteva secunde din raza ei vizuală.

Închise poarta în urmă şi repetă:

— O geantă, domnule Worthing? O *geantă?*

Simţea că explodează de fericire; îi sunase deja pe David, pe Julius, pe Oliver şi pe mama ei şi le dăduse vestea, incredibila veste, cea mai bună veste dintotdeauna: telefonul din urmă cu doar o jumătate de oră, primit din partea Societăţii Sudice de Artă Dramatică, prin care era anunţată că a obţinut rolul Lady Brackwell, rolul principal! Vedetă!

După douăzeci şi cinci de ani de jucat printre amatori, în mare parte pentru Teatrul Mic din Brighton, sperând întotdeauna să fie descoperită, în sfârşit avea un rol adevărat! Cei de la Societatea Sudică de Artă Dramatică era semiprofesionişti, realizau un spectacol în aer liber în fiecare vară, întâi pe meterezele Castelului Lewes, plecând apoi în turneu în toată ţara, până în Cornwall. Societatea era faimoasă; vor fi recenzii în presă; va fi remarcată! Cu siguranţă!

Doar că, Dumnezeule, emoţiile începeau să îşi facă deja simţită prezenţa. Mai jucase într-o piesă, demult, într-un rol secundar. Dar încă ştia pe dinafară replici din el.

Merse pe deal, până la marginea câmpului, gesticulând în timp ce recita cu glas cât putea de tare ceea ce ea considera a fi una dintre cele mai dramatice şi mai amuzante fraze din piesă.

Dacă va izbuti să declame fraza asta perfect, va prinde esenţa personajului.

— O *geantă*, domnule Worthing? Ai fost găsit într-o *geantă?*

Un avion zbură la înălţime joasă deasupra capului ei, poziţionându-se pentru aterizarea pe Gatwick, iar ea se văzu nevoită să ridice puţin vocea pentru a se putea auzi.

— O geantă, *domnule Worthing?* Ai fost găsit într-o geantă? O geantă, domnule Worthing? Ai fost *găsit* într-o geantă?

Merse mai departe, repetând fraza iar şi iar, schimbând intonaţia de fiecare dată şi gândindu-se pe cine ar mai putea suna să anunţe. Nu mai era mult până la prima reprezentaţie, doar şase săptămâni. Doamne, atât de multe de învăţat!

Apoi începură îndoielile. Dacă nu era pregătită? Dacă îngheţa sau leşina în faţa atâtor spectatori? Ar fi însemnat sfârşitul, chiar sfârşitul!

Va fi bine; se va descurca cumva. La urma urmei, provenea dintr-o familie de actori. Se născuse actriţă; părinţii mamei ei fuseseră actori de music-hall înainte de a se pensiona, când au cumpărat un motel la malul mării, în Brighton.

Ajunse în vârful dealului şi văzu următorul deal întinzându-se pe o suprafaţă de doi kilometri în faţă, iar de jur împrejur numai teren agricol, cu câţiva copaci solitari şi garduri de sârmă, dar nu îl văzu pe Nero. Bătea un vânt puternic, îndoind rapiţa şi firele de grâu. Îşi duse mâinile la gură şi strigă:

— Nero! Vino încoace, băiete! Nero!

După câteva momente văzu o mişcare prin rapiţă, ceva ce mergea în zigzag; Nero părea incapabil să alerge în linie dreaptă. Ieşi din iarbă şi veni sărind către ea, cu ceva alb atârnându-i din bot.

Un iepure, se gândi ea la început şi speră ca animalul să fie mort. Nu putea să suporte când îi aducea unul viu, rănit, tremurând de spaimă şi i-l punea mândru la picioare.

— Hei, băiete, ce ai acolo? Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Dar rămase cu gura căscată. Un tremur o cuprinse din cap până în picioare în timp ce făcea un pas înapoi, uitându-se la obiectul alb, nemişcat.

Apoi începu să ţipe.

6

Lui Roy Grace nu îi plăcea să ţină conferinţe de presă. Dar

era conştient de faptul că poliţia era plătită din contribuţiile publice şi, prin urmare, publicul avea dreptul să fie informat. Problema era doar că jurnaliştii întrebau mereu despre lucrurile care pe el îl enervau. Nu erau interesaţi de *informarea* publicului; treaba lor era să vândă ziare şi să atragă cititori sau ascultători. Vroiau să preia ştiri pe care să le transforme în poveşti şi, cu cât mai senzaţionale, cu atât mai bine.

Iar dacă ştirea nu avea nimic senzaţional, de ce să nu se ia chiar de poliţie? Puţine lucruri atrag mai mult atenţia publicului decât o dovadă a neglijenţei poliţiştilor, a rasismului sau a incapacităţii acestora. Urmăririle de maşini cu final nefericit erau un subiect preferat în ultimii ani, mai ales dacă rezultau răniţi sau morţi din cauza şoferului neatent al poliţiştilor. Aşa cum se întâmplase ieri, când într-o urmărire, doi suspecţi dintr-o maşină furată au zburat de pe un pod şi s-au înecat în râu.

De aceea se afla acum aici, în sala de şedinţe, stând în faţa unei mese dreptunghiulare cu insuficiente scaune pentru toţi jurnaliştii prezenţi şi cu spatele la un panou mare, cu un aranjament artistic format din cinci insigne de poliţie pe un fundal albastru, cu numele site-ului *www.crimestoppers.co.uk* scris proeminent sub fiecare insignă.

Bănuia că erau probabil aproximativ patruzeci de persoane din media prezente – de la ziare, radio şi televiziuni, fotografi, cameramani şi ingineri de sunet – pe mulţi îi cunoştea, dar printre ei erau şi figuri noi care lucrau în presa locală şi ţinteau către cea naţională, sperând să prindă potul cel mare, alături de reporteri bătrâni şi obosiţi care abia aşteptau ca totul să se termine, iar ei să se ducă într-o cârciumă.

Lângă el, mai mult pentru a arăta că poliţia ia acest lucru în serios, decât pentru a participa cu adevărat la conferinţă, erau prezenţi Alison Vosper, o femeie frumoasă, dar dură, în vârstă de patruzeci şi patru de ani, cu părul blond, scurt, care ţinea locul şefului ei, Jim Bowen, plecat la o conferinţă, şi superiorul direct al lui Grace, Gary Weston, detectivul-şef.

Weston era un tip relaxat, de treizeci şi nouă de ani, din Manchester, plin de şarm, cu care Grace fusese coleg când intraseră în poliţie şi cu care rămăsese prieten bun. Deşi era doar cu o lună mai în vârstă decât Grace, Weston intrase în politică şi cultivase prieteni influenţi, cu gândul permanent la o carieră de comandant în poliţie; cu calităţile sale, probabil că va ajunge pe poziţia cea mai înaltă, se gândea Grace uneori cu admiraţie, dar fără invidie.

Fiind un bun diplomat, Gary Weston păstra tăcerea astăzi, lăsându-l pe Roy Grace să discute cu ziariştii, curios să vadă dacă amicul său avea să se înfunde şi mai mult în rahat.

O reporteră agresivă, pe care nici unul dintre ofiţerii de poliţie nu o mai văzuse până atunci, puse o întrebare:

— Detectiv Grace, am înţeles că o femeie a fost rănită într-un accident de maşină în Newhaven, că un cetăţean în vârstă a fost lovit într-un accident pe centura din Brighton şi, după câteva minute, un poliţist a fost azvârlit de pe motocicleta sa. Puteţi să ne explicaţi care au fost motivele pentru care nu aţi oprit urmărirea?

— Accidentul din Newhaven a avut loc înainte ca poliţia să înceapă urmărirea, răspunse Grace, alegându-şi cuvintele cu grijă. Persoanele acuzate au furat un Land Rover imediat după acest accident. Apoi au urmărit o Toyota condusă de un cetăţean în vârstă, au blocat-o într-un tunel şi au furat-o. Ştiam că cel puţin unul dintre cei urmăriţi era înarmat şi periculos şi că un nevinovat se baza pe noi pentru a-i prinde; întrucât am considerat că cetăţenii ar fi mult mai periclitaţi dacă nu îi urmărim, am decis să nu ne oprim.

— Chiar dacă urmărirea s-a terminat cu moartea lor? întrebă reportera.

Tonul ei îl scotea din sărite şi îşi reprimă cu greu dorinţa de a o înjura, de a-i spune că indivizii care muriseră erau doi monştri, că faptul că s-au înecat în apele râului era cea mai bună dreptate pentru toţi cei pe care îi păgubiseră, răniseră şi uciseseră, decât condamnarea la cine ştie ce pedeapsă insignifiantă, acordată de vreun judecător cu vederi liberale. Dar trebuia să fie atent să nu spună ceva ce ar putea fi transformat de ziarişti într-un titlu senzaţional.

— Cauza morţii va fi stabilită în scurt timp, în urma cercetărilor, spuse el, mult mai calm decât se simţea.

Răspunsul său provocă un murmur nervos, o ridicare a mâinilor în aer şi aproape treizeci de întrebări puse în acelaşi timp. Uitându-se la ceas, uşurat să vadă că minutarul înaintase, rămase neclintit:

— Îmi pare rău. Asta-i tot pentru astăzi.

Înapoi în biroul său mic, aproape nou, din clădirea cu două etaje în stil Art-Deco, recent renovată, care fusese construită în 1950 pentru a fi spital de boli contagioase şi care devenise între timp sediul central al poliţiei din Sussex, Grace se aşeză în scaunul rotativ. Ca fiecare piesă de mobilier din încăpere,

scaunul era proaspăt scos din cutie şi nu îl simţea familiar şi confortabil.

Se legănă un moment, se jucă cu înălţimea scaunului, dar tot nu era bine. Îi plăcea mult mai mult vechiul său birou din Secţia de Poliţie din Brighton. Camera era mai mare, mobila era veche, dar clădirea se afla în mijlocul oraşului şi era plină de viaţă. Noul birou era într-o zonă industrială de la marginea oraşului şi părea fără suflet. Kilometri de coridoare lungi, mochetate şi recent zugrăvite, birou după birou cu mobilă nouă, dar nici o cantină! Nici un loc de unde să îţi iei o cafea, decât blestematele de automate. N-aveai de unde să-ţi iei măcar un sandviş; trebuia să traversezi strada şi să mergi la supermarket, la Asda. Cam la atât se pricepeau comitetele de arhitecţi.

Pentru un moment se uită cu drag la colecţia sa de treizeci şi cinci de brichete originale, aşezate pe pervaz între biroul său şi fereastră, şi se gândi că programul de lucru din ultimele săptămâni nu-i mai permisese să se ocupe de pasiunea sa; să meargă prin magazinele de antichităţi şi să găsească lucruri vechi era ceva ce obişnuia să facă împreună cu soţia lui, Sandy, şi în care găsea mare alinare.

Pe peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn, care fusese element de recuzită în secţia de poliţie din filmul *The Bill*, ceas pe care Sandy îl cumpărase în vremuri mai fericite la o licitaţie şi pe care i-l făcuse cadou când împlinise douăzeci şi şase de ani.

Sub el se afla un păstrăv de aproape patru kilograme pe care îl cumpărase când fusese în vizită în Portobello Road. Nu întâmplător îl aşezase acolo; îi dădea ocazia să folosească o glumă mai veche când le povestea noilor poliţişti despre răbdare şi despre peştele cel mare care trebuia prins.

Restul spaţiului era ocupat de un televizor şi un videoplayer, o masă rotundă, patru scaune şi o grămadă de dosare şi ciorne împrăştiate deasupra, o trusă pentru intervenţii la locul infracţiunii şi teancuri de alte dosare puse pe podea.

Fiecare dosar de pe jos era al unei crime nerezolvate. Se uită la un plic verde, cu un colţ acoperit de ciucurii de la covor. Era reprezentativ pentru o grămadă de douăzeci de cutii cu dosare, poate mai multe, îngrămădite într-un birou din clădire sau prin cine ştie ce dulapuri, ori încuiate în vreun garaj al poliţiei din zona în care avusese loc crima, unde prinseseră mucegai. Acesta era cazul încă deschis al lui Richard Ventnor, un veterinar homosexual care fusese bătut până la moarte în

cabinetul său, în urmă cu doisprezece ani. Cuprindea fotografii de la locul crimei, rapoarte ale medicilor legişti, dovezi sigilate, depoziţii ale martorilor, transcrieri ale proceselor, despărţite pe categorii şi legate cu o bandă colorată. Aceasta era o parte din noua sa sarcină, să cerceteze crimele nerezolvate din regiune, să ia legătura cu poliţia din zona în care se întâmplase crima, căutând ceva ce s-ar fi putut schimba în ultimii ani şi care să justifice redeschiderea cazului.

Ştia majoritatea cazurilor pe dinafară; era avantajul unei memorii vizuale care îl ajutase să treacă examenele de la şcoală şi de la Academia de Poliţie. Pentru el, fiecare caz însemna mai mult decât o viaţă umană care fusese luată şi un criminal care era încă liber; însemna ceva aflat foarte aproape de sufletul său. Însemna că o familie nu se putea despărţi de trecut pentru că nu fusese rezolvat un mister, nu fusese făcută dreptate. Şi mai ştia că în cazurile care erau deschise de peste treizeci de ani, el era probabil ultima şansă de a afla adevărul pe care o mai aveau victimele şi rudele lor. Era un singur caz în care, în prezent, avansa cu cercetarea. Cazul lui Tommy Lytle.

Acesta era cel mai vechi dosar deschis al lui Grace. În urmă cu douăzeci şi şapte de ani, Tommy, de unsprezece ani, plecase de la şcoală spre casă într-o după-amiază din luna februarie. De atunci nu mai fusese văzut niciodată. Unicul indiciu fusese o camionetă marca Morris, văzută de un martor care avusese prezenţa de spirit să îi noteze numărul. Dar nu se stabilise nici o legătură cu proprietarul, un tip singuratic, ciudat, cu antecedente de agresiuni sexuale asupra minorilor. Şi apoi, acum două luni, din pură coincidenţă, camioneta apăruse în zona lui Grace, când proprietarul actual fusese oprit pentru că se aflase la volan sub influenţa alcoolului.

Progresele medicinii legale faţă de acum douăzeci şi şapte de ani erau considerabile. Graţie noilor metode de testare a ADN-ului, se lăudau poliţiştii, dacă o persoană fusese într-o cameră, nu conta cu cât timp în urmă, ei puteau găsi dovezi ale prezenţei sale acolo. Nu trebuia decât un fragment de piele care să fi scăpat aspiratorului, un fir de păr ori o fibră din haină. Chiar dacă era ceva de sute de ori mai mic decât vârful unui ac, i se putea da de urmă.

Iar acum aveau camioneta. Suspectul principal era încă în viaţă.

Medicii legişti analizaseră camioneta cu microscopul, dar până acum, aşa cum îl informa raportul de la laborator pe care

Grace îl citise ieri seară, nu găsiseră nimic care să lege camioneta de suspect. Descoperiseră un fir de păr, dar ADN-ul nu se potrivea.

Dar sigur vor găsi ceva în nenorocita aia de camionetă, îşi spuse Grace, chiar dacă asta însemna să desfacă el însuşi maşina milimetru cu milimetru. Luă o înghiţitură din sticla de apă minerală, strâmbându-se din cauza gustului – sau a lipsei acestuia – şi a izului metalic al acestei chestii pe care o bea pentru a mai dilua tona de cafea îngurgitată zilnic. Apoi, punând capacul la sticlă, se uită la norii de ploaie care se adunau, grei precum plumbul, suspendaţi aproape de acoperişul gri al magazinului Asda de peste drum, singurul loc pe care îl putea vedea pe geam; privindu-i, se gândi la ziua de mâine.

Mâine era joi şi avea o întâlnire; nu ca ultima, un dezastru al unui site de întâlniri, ci una adevărată, cu o femeie frumoasă. Abia aştepta întâlnirea, dar era în acelaşi timp emoţionat. Se întreba cu ce să se îmbrace, unde să o ducă, dacă va avea suficiente lucruri să îi spună.

Şi era îngrijorat cu privire la Sandy. Ce ar zice ea dacă ar şti că se întâlneşte cu o altă femeie? Era absurd să se gândească la acest lucru după aproape nouă ani şi, deşi ştia asta, nu se putea abţine. Aşa cum nu se putea abţine să nu se întrebe, în aproape fiecare moment al vieţii sale, unde era ea şi ce i se întâmplase. Dacă mai trăia sau dacă murise.

Desfăcând sticla de Evian, mai luă o gură de apă, apoi se uită la mormanul de dosare, la monitorul de pe birou, apoi la grămada de ziare din ziua respectivă. Titlul din cel de deasupra, ziarul local *Argus*, urla parcă la el: „Doi morţi într-o urmărire a poliţiei din Sussex.”

Aruncă ziarele pe podea şi citi ultimele e-mailuri primite. Încă încerca să se obişnuiască cu noul program folosit de poliţie, Vantage, cu care se lucra mult mai uşor decât cu cel dinainte, GreenScreen. Grace verifică raportul cu incidente, pentru a vedea ce se întâmplase peste noapte, lucru pe care în mod normal l-ar fi făcut la prima oră, dar astăzi fusese nevoit să se pregătească pentru conferinţa de presă.

Nu era nimic ciudat, doar cazurile obişnuite într-o noapte în Brighton. O mulţime de furturi, spargeri, un atac la un magazin non-stop, o bătaie într-un bar, un caz de violenţă în familie, câteva accidente de circulaţie, dar nimic grav, plus un telefon pentru a merge la o fermă din Peacehaven şi a identifica un obiect suspect. Nici un incident major, nici o crimă, nimic care

să îi atragă interesul.

Bine. Nu fusese la birou mare parte din săptămâna trecută, în afara câtorva ore pe care a fost nevoit să le petreacă pentru a se pregăti să apară la tribunal, la un proces al unui infractor local, aşa că avea nevoie de câteva zile pentru a-şi aranja hârtiile.

Îşi transferă agenda în calculator şi verifică întâlnirile. Nu era nimic. Secretara sa, Eleanor Hodgson, sau asistenta administrativă, titlul impus de corectitudinea politică, îi anulase toate întâlnirile pentru ca el să se poată concentra pe cazul său şi pe proces. Dar se temea că vor fi suficiente întâlniri programate în curând.

Aproape imediat se auzi un ciocănit, apoi uşa se deschise şi Eleanor intră. Ageră şi sigură pe sine, la vreo cincizeci de ani, părea tipul de englezoaică pe care Grace îşi imagina că o poţi întâlni la o petrecere organizată de un preot; nu că el ar fi fost vreodată la o astfel de petrecere. Şi după trei ani de lucru pentru el, Eleanor era încă extrem de politicoasă şi un pic formală, ca şi cum s-ar fi temut mereu să nu-l supere, deşi el nu îşi imagina cum s-ar putea întâmpla acest lucru.

Se opri ţinând un teanc de ziare la distanţă de corpul ei, de parcă i-ar fi fost frică să nu o îmbolnăvească.

— Roy, acestea sunt ediţii ulterioare ale ziarelor de dimineaţă, spuse ea. M-am gândit că vrei să le vezi.

— Ceva nou?

— Cam aceleaşi lucruri. Ziarul *Guardian* o citează pe Julia Drake de la Comisia Independentă de Plângeri a Poliţiei.

— Mi-am închipuit că nu va trece mult până ce vor începe. A dracului vacă înţepată!

Eleanor tresări la înjurătura lui, apoi zâmbi nervos.

— Cred că toţi sunt un pic cam duri cu tine.

El se uită la sticla cu apă, dorindu-şi brusc o ceaşcă de cafea. Şi o ţigară. Şi o băutură. Era aproape miezul zilei şi încerca să evite să bea alcool până seara, dar avea sentimentul că nu va face la fel astăzi. Comisia Independentă de Plângeri a Poliţiei. Minunat. Câte ore din viaţa sa îi va consuma chestia asta pentru multe luni de aici încolo? Ştia că era inevitabil ca ei să se implice, dar confirmarea acestui lucru făcea ca dintr-o dată lucrurile să fie şi mai rele.

Sună telefonul. Răspunse cu Eleanor de faţă şi auzi accentul britanic al detectivului-şef.

— Foarte bine, Roy, spuse Gary Weston, părând mult mai

autoritar decât de obicei. Te-ai descurcat bine.

— Mulţumesc. Acum am de-a face cu Comisia Independentă de Plângeri a Poliţiei.

— O să te descurci. Eşti liber la ora 15?

— Da.

— Să vii la mine în birou; o să facem un raport pentru ei.

Grace îi mulţumi. În momentul în care închise, telefonul sună din nou. De data asta erau cei de la Centrul de Control al Poliţiei. Dispecera civilă, pe nume Betty Mallet, care era acolo de când ştia el, spuse:

— Bună, Roy, ce mai faci?

— Mi-a fost şi mai bine, răspunse el.

— Am o cerere de la Secţia de Poliţie din Peacehaven să le trimitem imediat un detectiv pentru o investigaţie. Eşti liber?

Grace urlă în sinea sa. De ce nu putea suna pe altcineva?

— Poţi să îmi spui despre ce este vorba?

— O persoană care locuieşte în acea zonă îşi plimba câinele de dimineaţă, pe terenul agricol dintre Peacehaven şi satul Piddinghoe. Câinele a fugit şi s-a întors cu mâna cuiva în bot. Poliţia s-a dus acolo cu câini şi au găsit mai multe părţi ale unui corp omenesc; se pare că au fost aruncate de curând acolo.

Ca toţi detectivii, Grace avea o geantă pregătită, cu un costum de protecţie, cizme, mănuşi, lanternă şi alte instrumente necesare la locul unei crime.

— Bine, spuse el, uitându-se resemnat la geanta de pe jos, nedorindu-şi chestia asta chiar deloc. Spune-mi adresa exactă şi ajung în douăzeci de minute.

7

Râdeau de el în timp ce mergea pe stradă. Weatherman[4] simţea acest lucru în măduva oaselor, la fel cum simt alţi oameni frigul sau umiditatea. De aceea evita să aibă contact vizual cu orice şi cu oricine.

Putea să îi simtă cum se opresc, se holbează, se întorc, îl arată cu degetul, îl bârfesc, dar nu îi păsa. Era obişnuit cu asta; râseseră de el toată viaţa, timp de douăzeci şi opt de ani de când se ştia pe această planetă. Era convins că nu fusese la fel pe planeta anterioară, dar *ei* îi blocaseră amintirile cu privire la aceasta.

[4] Meteorolog (n. tr.).

— Viking, North Utsire, South Utsire, sud-vest patru sau cinci, mişcându-se din când în când spre nord-vest cinci cu şapte, îşi spuse el în timp ce mergea, indignat de faptul că fusese reţinut la birou şi că trebuia să renunţe la pauza de masă. Vânt puternic în Viking, ploi torenţiale, căldură. Moderate sau puternice. Patruzeci, ciclonic cinci la şapte, mergând spre nord-vest şapte cu vânt puternic nouă, revenind mai târziu în sud-vest patru sau cinci. Ploi torenţiale, apoi furtună. Moderate sau puternice, continuă el.

Vorbea repede, fără ca mintea să îi stea cu adevărat la prognoza meteo, ci chinuindu-se să găsească un algoritm pentru un program pe care îl făcea pentru birou. Algoritmul ar fi făcut ca jumătate din sistemul actual să fie de prisos, iar unii vor fi tare supăraţi din cauza aceasta. Dar, pe de altă parte, nu ar fi trebuit să se cheltuiască banii contribuabililor pe un sistem de nimic, fără ca măcar să ştie de la început ce şi cum.

Viaţa era un proces de învăţare continuă şi trebuia să înveţi să te descurci. Q din *Star Trek* îşi dăduse seama de acest lucru.

— Dacă nu poţi face faţă unei bubiţe, poate că ar fi mai bine să te duci acasă şi să te bagi sub pat. Aici nu eşti în siguranţă. Este minunat, cu comori capabile să satisfacă şi cele mai delicate dorinţe, şi pe cele mai grosiere. Dar nu este pentru cei timizi.

Bărbatul Care Nu Era Timid îşi continuă drumul, urcând dealul printre oamenii ieşiţi în pauza de masă pe strada West din Brighton, pe lângă un Body Shop, apoi pe lângă Woolwich Building Society şi SpecSavers. Subţire şi cu faţa gălbejită, avea o atitudine stângace, o tunsoare aiurită şi sprâncenele încruntate de concentrare, în spatele unor ochelari mari, demodaţi. Îmbrăcat într-un hanorac maroniu, o cămaşă albă din material sintetic, pantaloni de stofă gri şi sandale, ducea în spate un rucsac mic în care avea un laptop şi masa de prânz. Mergea pe vârfuri, ţopăit, cu corpul aplecat şi cu un aer de hotărâre, înfruntând vântul puternic care bătea dinspre Canal. În ciuda vârstei, ar fi putut trece drept un adolescent insolent.

— Cromarty, Forth, Tyne, Dogger, nord-vest şapte cu vânt puternic nouă, cu urmări pe sud-vest patru sau cinci, ocazional şase. Ploi scurte, apoi furtună. Moderate sau puternice.

Continuă să recite cu glas tare prognoza actualizată pentru Insulele Britanice, care fusese transmisă la ora 0.55, după meridianul Greenwich. De când avea zece ani învăţa prognozele pe dinafară, de patru ori pe zi, şapte zile pe săptămână.

Descoperise că era cea mai bună metodă de a ajunge de la A la B; dacă repeta prognoza toată ziua, nu mai simţea arsura privirilor celorlalţi pe pielea sa.

Şi era o metodă bună de a-i opri pe copiii de la scoală să râdă de el. De asemenea, de fiecare dată când cineva vroia să afle prognoza meteo – şi era uimitor cât de des copiii de la Şcoala Mile Oak vroiau s-o ştie – el le-o putea spune.

Informaţia.

Informaţia era moneda de schimb. Cui îi trebuia bani dacă avea informaţii? Chestia era că majoritatea oamenilor habar nu aveau de nimic. De aceea nu erau *aleşi.* Părinţii lui îl învăţaseră. Nu avea prea multe pentru care să le mulţumească, dar cel puţin îl învăţaseră asta. În toţi anii îi băgaseră în cap: *Special Ales de Dumnezeu. Ales ca să fie salvat.*

Şi totuşi, ei greşiseră puţin. Nu era chiar Dumnezeu, dar el unul renunţase de mult timp să le mai spună asta. Nu merita efortul.

Trecu pe sub o arcadă, apoi făcu la stânga pe lângă Turnul cu Ceas în strada West, trecu de Librăria Waterstone, de un restaurant chinezesc şi un centru de zbor, îndreptându-se către mare. După câteva minute, intră pe uşile rotative ale Hotelului Grand, cu faţada sa în stil Regency, păşi în hol şi merse direct la recepţie.

O femeie tânără într-un costum închis la culoare, cu o insignă aurită pe care scria Ariene, prinsă de rever, se uită la el mirată un moment, apoi îi adresă un zâmbet profesional.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

Uitându-se fix la tejgheaua de lemn, evitând contactul vizual, se concentră pe un suport de plastic plin de formulare pentru American Express.

— Pot să vă ajut? întrebă ea din nou.

— Hm, da, bine. Se uită şi mai insistent la formulare, simţindu-se şi mai indignat, acum că se afla aici. Puteţi să îmi spuneţi în ce cameră este domnul Smith?

După ce verifică preţ de câteva secunde în calculator, ea îl întrebă:

— Domnul Jonas Smith?

— Mda, el.

— Vă aşteaptă?

„Să fii sigură că mă aşteaptă.”

— Da.

— Îmi puteţi da numele dumneavoastră, domnule? Îl voi suna

în camera sa.

— Mda. John Frost.

— Aşteptaţi un moment, domnule Frost. Ea ridică un receptor şi formă un număr. Câteva secunde mai târziu spuse: Domnul John Frost este la recepţie. Îl pot trimite la dumneavoastră? După o scurtă pauză, continuă: Mulţumesc. Puse receptorul jos, apoi se uită din nou la Weatherman: Camera şapte unu patru, la etajul şapte.

Privind în continuare formularele pentru American Express, îşi muşcă buza inferioară un moment şi spuse:

— Mda, mulţumesc.

Luă liftul până la etajul şapte, merse de-a lungul coridorului şi bătu la uşă.

Câteva secunde mai târziu, îi deschise Albanezul, al cărui nume real era Mik Luvic, dar căruia Weatherman trebuia să îi spună Mick Brown; totul, după părerea lui, făcea parte dintr-o şaradă ridicolă, în care toţi, inclusiv el, trebuiau să aibă nume false.

Albanezul era o un bărbat musculos, la vreo treizeci de ani, cu o faţă dură şi o expresie de siguranţă, iar părul tuns scurt era ridicat în sus şi dat cu gel. Era îmbrăcat într-o vestă neagră cu zorzoane aurii, pantaloni albaştri şi pantofi albi, iar în jurul gâtului purta un lanţ gros de aur. Umerii şi braţele puternice, goale, erau acoperite de tatuaje, iar cu incisivii mici şi ascuţiţi, care îi aminteau lui Weatherman de peştii piranha pe care îi văzuse la acvariul din localitate, mesteca nişte gumă.

Uitându-se la covorul *eau de Nil*, Weatherman spuse:

— Salut. Am venit la domnul Smith.

Albanezul, care într-o perioadă îşi câştigase banii din luptele ilegale cu mâinile goale, dar care acum avea o activitate mai plăcută, se uită la el în tăcere câteva secunde, mestecând fără oprire cu gura deschisă, apoi îi făcu semn să intre într-un apartament spaţios, care duhnea a ţigară şi părea o copie ieftină a stilului Regency, închizând rapid uşa în spatele lor. Arătând dezinteresat cu degetul către o altă uşă deschisă, se întoarse cu spatele, traversă camera, se aşeză pe un scaun şi continuă să se uite la un meci de fotbal de la televizor.

Weatherman îl mai întâlnise pe Albanez cu diferite ocazii şi nu îl auzise încă vorbind. Uneori se întreba dacă nu era surd şi retardat, dar nu prea credea. Merse prin hol aşa cum îi fusese indicat şi intră într-o cameră mult mai mare, în mijlocul căreia obezul domn Smith stătea pe canapea şi privea concentrat patru

monitoare de computer aşezate pe o măsuţă de cafea din faţa lui şi rozându-şi o unghie ca şi cum ar fi ros dintr-un os de găină.

Era îmbrăcat într-o cămaşă înflorată descheiată până la buric, scoţând la iveală o masă de piele alburie, cutată şi lăsată, care îl făcea să pară că are sâni. Partea de sus a pantalonilor albaştri era întinsă peste coapsele de mărimea unor copaci maturi. În contrast, labele picioarelor erau mici, în papuci Gucci cu monogramă, fără şosete şi păreau delicate, ca picioarele de păpuşă; capul său, cu părul argintiu ondulat, prins într-o coadă de cal la spate, era şi mai disproporţionat, ca şi cum ar fi aparţinut cuiva de douăzeci de ori mai mic. Avea atât de multe bărbii, încât până în momentul în care deschise gura micuţă şi muşchii din jurul ei începură să se mişte, lui Weatherman îi fu greu să îşi dea seama unde se termina faţa şi unde începea gâtul.

— Vrei să mănânci, John? spuse Jonas Smith, cu un accent din Louisiana care nu avea nici cea mai vagă nuanţă de căldură. Îndreptă un deget porcin, cu pielea din jurul unghiilor roasă din loc în loc, către o măsuţă cu sandvişuri şi mâncare acoperită cu folie de aluminiu.

Uitându-se la covorul *eau de Nil*, Weatherman spuse:

— De fapt, am un sandviş.

— Aha. Vrei să bei ceva? Comandă-ţi ceva de băut şi aşază-te.

— Mulţumesc. Hm, da, bine. Nu am de nevoie de ceva de băut. Eu… hm… bâigui Weatherman şi se uită la ceas.

— Atunci stai dracului jos.

Weatherman ezită un moment, îşi reţinu furia şi se îndreptă către scaunul cel mai apropiat.

Americanul continuă să îşi roadă unghiile şi se uită fix, cu ochii ca de purcel, la Weatherman, care îşi scoase rucsacul din spinare şi se aşeză pe scaun, cu ochii fixaţi pe covor, ca şi cum ar fi căutat un model care nu era acolo.

— Cola? Doreşti o Cola?

— Hm, de fapt, hm. Weatherman se uită din nou la ceas. Trebuie să mă întorc până la ora 14.

— O să te întorci când o să îţi spun eu.

Lui Weatherman îi era foame. Se gândea la sandvişul cu brânză din cutia de plastic din rucsacul său. Dar problema era că în realitate nu îi plăcea ca oamenii să se uite la el când mănâncă. Inspiră adânc şi închise ochii, ceea ce îl ajută să se mai calmeze.

— Fisher, Germany Bight, sud-vest patru sau cinci,

schimbând direcţia la nord-vest, şase cu vânt puternic opt. Moderat sau puternic.

Deschizând din nou ochii, remarcă pe măsuţa din faţa canapelei o scrumieră cu o ţigară pe jumătate fumată.

— Ce? întrebă domnul Smith. Ce ai spus?

— Prognoza meteo pentru nave. Poate că o să aveţi nevoie de ea.

Americanul, al cărui nume real era Carl Venner, se uită la tip, conştient că era parţial un geniu, parţial lipsit de două doage. Un ciudat nenorocit şi ostil, cu o problemă de atitudine. Putea să se descurce cu el; se descurcase cu rahaturi mai mari în viaţa lui. Dar acum trebuia să ţină minte că îi era necesar, iar atunci când nu îi va mai fi de folos, nimeni nu îi va duce dorul.

— Apreciez că ai venit aşa repede, spuse Venner încercând să zâmbească, dar fără ca vocea să i se îmbuneze.

— Mda, bine.

— Avem o problemă, John.

Dând din cap, Weatherman spuse:

— Bine.

Urmă o tăcere lungă. Simţind pe cineva în spatele lui, se întoarse şi văzu că Albanezul intrase în cameră şi stătea în dreptul uşii, cu braţele încrucişate, uitându-se la el. Alţi doi bărbaţi i se alăturaseră. Weatherman ştia că amândoi erau ruşi, dar nu i se făcuse niciodată cunoştinţă cu ei.

Păreau că se materializează din perete la fiecare întâlnire pe care o avea cu Venner, dar nu îşi dădea seama de unde veneau. Nu zâmbeau, erau slabi, cu faţa ascuţită, cu părul tuns într-o formă ciudată şi cu costume negre, bine călcate. Erau un fel de parteneri de afacere. Îl făceau să se simtă tot timpul inconfortabil.

— Ne-ai spus că site-ul nostru nu poate fi detectat, îl înştiinţă domnul Smith. În acest caz, poţi să ne explici domnului Brown şi mie cum de am fost detectaţi ieri noapte?

— Avem cinci programe firewall. Nimeni nu ne poate detecta. Am instalat o alertă automată care se declanşează în două minute în cazul în care cineva intră fără să aibă acces şi îl deconectează.

— Atunci, cum a obţinut accesul?

— Nu ştiu; lucrez la asta. Cel puţin asta făceam când m-aţi întrerupt şi m-aţi chemat aici, adăugă el. Ar putea să fie o eroare de sistem.

— John, timp de unsprezece ani am fost şeful reţelei de

monitorizare a Europei din partea Spionajului Militar American. Ştiu diferenţa dintre o eroare de sistem şi nişte urme clare. Aici văd urme. Vino şi uită-te, îi ceru arătând spre unul dintre monitoare.

Weatherman se apropie până când putu să vadă monitoarele. Rânduri de semne, toate criptate, se mişcau pe suprafaţa acestora. Un grup de litere clipeau. Se uită cu atenţie la monitor câteva momente, le verifică şi pe celelalte, apoi se întoarse către primul, la literele care clipeau.

— Hm, ar putea exista mai multe motive pentru asta.

— Ar putea, fu de acord Americanul, nerăbdător. Dar le-am eliminat. Lucru care ne duce la o singură posibilitate: cineva neautorizat a intrat în posesia CD-ului unui client. Deci vreau să îmi faci rost de numele şi adresa clientului care a pierdut CD-ul şi de cele ale persoanei care l-a găsit.

— Pot să vă dau numele de utilizator al clientului, pentru că există în fişa de înscriere. Dar persoana care l-a găsit, hm, s-ar putea să nu fie aşa uşor de identificat.

— Dacă el a fost capabil să ne găsească, vei putea să îl găseşti şi tu. Domnul Smith îşi încrucişă braţele, iar buzele i se despărţiră într-un zâmbet cărnos. Ai resurse. Foloseşte-le.

8

Roy Grace era pe un teren noroios, băgat până la brâu în rapiţă, într-un costum de protecţie din hârtie albă tras peste haine şi cu cizme peste pantofi. Timp de câteva minute rămase în vântul amestecat cu picături de ploaie şi urmări o furnică făcându-şi loc cu încăpăţânare către mâna de femeie ce zăcea cu palma în jos printre şirurile de rapiţă de un galben-strălucitor.

Apoi se aplecă şi mirosi carnea, îndepărtând o muscă. Nu se simţea nici un iz, ceea ce îi spunea că este proaspătă; dată fiind căldura zilei de vară, probabil că nu stătea acolo de mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Cu mulţi ani în urmă, când era detectiv fără experienţă şi mersese la locul unei crime – o femeie tânără găsită violată şi ucisă în curtea unei biserici din Brighton – fusese abordat de o reporteră atrăgătoare, tânără, roşcată, care lucra la *Argus* şi întrebat dacă simţea vreo emoţie când ancheta o crimă sau dacă privea acest lucru ca făcând parte din meseria lui, aşa cum

făcea toată lumea care avea alt serviciu.

Deşi era căsătorit şi fericit cu Sandy, îl încântase flirtul cu ea şi nu vroise să îi spună că era pentru prima oară când venea la locul unei crime. Aşa că, încercând să pară mascul feroce, declarase că era doar o slujbă şi că aşa făcea faţă ororilor de la locul crimelor.

Acum se gândea la acel moment. La acea minciună. Adevărul era că în ziua în care se va duce la locul unei crime şi nu va simţi altceva decât că îşi face treaba, în ziua în care nu îi va mai păsa de victimă, va demisiona din poliţie şi se va apuca de altceva. Iar acea zi era încă departe. Probabil că până la urmă i se va întâmpla şi lui, aşa cum i se întâmplase şi tatălui său şi cum li se întâmpla multor poliţişti în vârstă, dar acum simţea în stomac aceleaşi emoţii de fiecare dată când venea la locul unei crime.

Era un amestec puternic de frică de ceea ce va urma să vadă şi teama de responsabilitatea imensă pe care o avea ca ofiţer senior de investigaţii; îl apăsa gândul că această femeie, oricine era ea, avea părinţi, poate şi fraţi, probabil un soţ sau un iubit, sau copii. Cineva din familia ei va fi nevoit să îi identifice cadavrul şi toţi, în stare de şoc, vor trebui interogaţi şi eliminaţi de pe lista suspecţilor.

Mâna era elegantă, cu degete lungi, cu unghii îngrijite, oja roz-aprins contrastând puternic cu carnea care căpătase o culoare albăstruie, cu excepţia unei dâre lungi de sânge închegat, dintr-o tăietură care mergea de la degetul mare până la încheietură. Se întreba cine era, ce fel de persoană fusese, ce dusese la acest rezultat.

Primele douăzeci şi patru de ore după o crimă erau esenţiale. După acestea, cercetarea devenea din ce în ce mai înceată şi mai sofisticată. Ştia că în următoarele ore şi zile va trebui să renunţe la orice altceva din viaţa lui pentru a se ocupa de interogatorii. Va trebui să afle cât mai multe detalii despre viaţa şi moartea femeii, detalii oferite de corpul ei, de casa, bunurile personale, familia şi prietenii ei. Probabil că va ajunge să ştie mai multe despre ea decât oricare dintre persoanele care o cunoscuseră atunci când era în viaţă.

Interogatoriile vor fi deranjante şi uneori brutale. Moartea în sine reuşea grozav să distrugă demnitatea umană, dar nu se compara cu o investigaţie criminalistică. Şi mai exista şi senzaţia că sufletul persoanei ar putea – mai ştii? – să îl urmărească.

— De aici credem noi că provine mâna, Roy.

Figura grasă a lui Bill Barley, inspectorul de la Secţia din East Downs care părea şi mai gras din cauza echipamentului de protecţie alb care se umfla în bătaia vântului, stătea lângă el, arătând cu mâna în mănuşă de plastic spre terenul pe care îl împrejmuise şi unde câţiva ofiţeri de la intervenţii, toţi în salopete albe, ridicau un cort alb.

Mai departe, acolo unde îşi parcase el maşina, Grace putea vedea o altă maşină care se apropia de cele ale poliţiei, marcate şi nemarcate, de furgoneta care transporta câinii, de camioneta fotografului şi de vehiculul înalt, de mărimea unui camion pătrăţos, al celor de la Departamentul de Criminalistică, pe lângă care toate celelalte păreau mici.

Dubiţa medicului legist încă nu apăruse. Nici maşinile celor de la presă, dar nu va trece mult timp până când primii reporteri vor apărea. Ca muştele.

Barley era un vechi meseriaş, de vreo cincizeci de ani, cu un accent derutant din Sussex şi cu o faţă rotundă, cu vene sparte. Grace era impresionat de viteza cu care împrejmuise zona. Cel mai urât coşmar era să ajungă la locul unei crime unde ofiţeri neexperimentaţi băgaseră deja majoritatea dovezilor în pământ. Barley părea însă că menţine situaţia sub control.

După ce acoperi mâna cu un material gros, Grace porni după el, călcând cu grijă pentru a lăsa cât mai puţine urme posibil, uitându-se din când în când la un câine poliţist cum merge prin rapiţă, până când ajunseră în zona în care se concentra majoritatea activităţii. Grace văzu imediat motivul. În mijloc, turtind o parte mică din recoltă, era un sac de gunoi negru, cu plasticul tremurând în bătaia vântului şi cu muşte zburând în jurul lui.

Grace îl salută pe unul dintre ofiţerii de la intervenţii, Joe Tindall, pe care îl cunoştea bine. În vârstă de aproape patruzeci de ani, Tindall arăta tot aşa, ca un om de ştiinţă trăsnit, cu un smoc de păr sârmos şi ochelari ca fundul de borcan, dar reuşise să facă unele schimbări de când se îndrăgostise de o fată mult mai tânără decât el. Acum, sub echipamentul alb de protecţie prevăzut cu glugă, avea capul complet ras, o bărbiţă de o jumătate de centimetru lăţime, care mergea de la mijlocul buzei inferioare până în mijlocul bărbiei, şi ochelari dreptunghiulari cu lentile heliomat. Arăta mai mult a traficant de droguri decât a cercetător.

— ’Neaţa, Roy, îl salută Tindall cu obişnuitul său ton

sarcastic. Bine ai venit la „O sută unu lucruri de făcut cu un sac de gunoi într-o dimineaţă de miercuri în Peacehaven”.

— Ai fost la cumpărături? întrebă Grace, arătând spre plasticul negru.

— Nu o să îţi vină să crezi câte poţi face în zilele astea cu punctele de fidelitate, spuse Tindall. Apoi îngenunche şi deschise atent sacul.

Roy Grace era în poliţie de nouăsprezece ani, iar ultimii cincisprezece îi petrecuse investigând evenimente grave, majoritatea crime. Deşi fiecare crimă îl impresiona, nu erau multe lucruri care îl mai puteau şoca acum. Dar ceea ce era în sacul de gunoi izbuti s-o facă.

Conţinea corpul a ceea ce fusese cu siguranţă o femeie tânără, bine făcută. Era acoperit cu sânge închegat, părul pubian fiind atât de mânjit, încât nu se mai vedea ce culoare era şi aproape fiecare centimetru de piele era tăiat în frenezia înjunghierii cu un instrument ascuţit, probabil un cuţit, se gândi el. Capul lipsea şi cele patru membre fuseseră separate de corp. Un braţ şi picioarele erau în aceeaşi pungă.

— Iisuse, spuse Grace.

Chiar şi umorul lui Tindall secase.

— Umblă un nenorocit bolnav pe aici.

— Încă nu aţi găsit capul?

— Îl caută.

— A fost chemat un patolog?

Tindall îndepărtă vreo două muşte. Apărură altele şi Grace dădu din mâini, furios. Muştele puteau detecta carnea de om în descompunere de la kilometri. În afara unui container sigilat, era imposibil să le ţii la distanţă de un cadavru. Dar uneori erau folositoare. Muştele depuneau ouă, care se transformau în larve, care deveneau viermi şi apoi muşte. Era un proces care dura doar câteva zile. Când un cadavru era descoperit abia după multe săptămâni, puteai să îţi dai seama exact când survenise moartea după generaţiile de larve care îl acopereau.

— Presupun că a chemat cineva patologul, da, Joe?

Tindall încuviinţă.

— Da, Bill l-a chemat.

— Pe Nadiuska? întrebă Grace cu speranţă.

Erau doi patologi trimişi pe teren în această zonă, pentru că locuiau suficient de aproape. Favoritul celor de la poliţie era Nadiuska De Sancha, o spaniolă frumoasă cu strămoşi în aristocraţia rusă, căsătorită cu unul dintre cei mai buni chirurgi

plasticieni din Marea Britanie. Era populară nu numai pentru că îşi făcea foarte bine treaba şi era de foarte mare ajutor, ci şi pentru că era o plăcere să o vezi. La aproape cincizeci de ani, putea să pară cu uşurinţă cu zece ani mai tânără; dacă arta soţului său avea ceva de-a face cu acest lucru – iată un subiect de dezbatere printre toţi cei cu care lucra; speculaţiile erau cu atât mai ample cu cât purta tot timpul bluze pe gât, fie iarnă sau vară.

— Nu, din fericire pentru ea. Nu îi plac înjunghierile multiple. Vine doctorul Theobald. Şi un chirurg de la poliţie.

— Aha, spuse Grace, încercând să nu lase să i se vadă dezamăgirea. Nici unui patolog nu îi plăceau înjunghierile multiple, pentru că acestea trebuiau măsurate fiecare în parte. Nadiuska De Sancha nu era doar o plăcere pentru ochi, ci era şi amuzant să lucrezi cu ea; flirta, avea un simţ al umorului dezvoltat şi era foarte rapidă în treaba ei. Prin contrast, conform părerii generale, Frazer Theobald era la fel de amuzant precum cadavrul pe care îl examina. Şi încet. Atât de încet! Dar munca sa era riguroasă şi nu făcea nici o greşeală.

Şi imediat, cu colţul ochiului, Grace văzu silueta mică a bărbatului, îmbrăcat tot în alb şi trăgând de geanta mare, mergând de-a lungul câmpului spre ei, cu capul foarte puţin peste înălţimea rapiţei.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse patologul şi dădu noroc cu toţi trei, cu mâna în mănuşa de cauciuc.

Doctorul Frazer Theobald avea peste cincizeci de ani. Un bărbat mic şi îndesat, cu puţin mai înalt de un metru şi cincizeci de centimetri, cu ochii căprui, rotunzi; îşi lăsase o mustaţă groasă în genul lui Adolf Hitler, sub un nas mare, coroiat, şi avea o claie de păr sârmos. Nu era nevoie de mai mult de un trabuc pentru a trece, la o petrecere costumată, drept Groucho Marx[5]. Dar Grace se îndoia că Theobald era tipul de om care s-ar fi gândit vreodată să meargă la ceva atât de frivol precum o petrecere. Tot ceea ce ştia despre viaţa lui personală era faptul că era căsătorit cu o profesoară universitară de microbiologie şi că principalul său mod de relaxare era să meargă singur cu barca.

— Aşa, deci, domnule detectiv Grace, spuse el, fixând cu privirea bucăţile din sacul de gunoi, apoi uitându-se la pământul din jur. Poţi să mă pui la curent?

---

[5] Actor de comedie american (1890-1977) (n. tr.).

— Da, doctore Theobald. Întotdeauna prima jumătate de oră cu patologul avea un aer oficial. Până acum avem corpul dezmembrat a ceea ce pare a fi fost o femeie tânără, cu multiple răni de înjunghiere.

Grace se uită la Barley ca şi cum ar fi căutat o confirmare şi detectivul adăugă:

— Poliţia din East Down a fost alertată azi-dimineaţă de un telefon dat de o femeie care îşi plimba câinele. Patrupedul a găsit o mână, pe care am lăsat-o *in situ*. Detectivul arătă cu degetul. Am împrejmuit zona şi câinii poliţişti au descoperit aceste fragmente aici, pe care le-am lăsat neatinse; doar ce am deschis gura sacului.

— Fără cap?

— Deocamdată, răspunse detectivul.

Patologul îngenunche, îşi puse geanta jos, dădu cu grijă la o parte sacul de gunoi, studie fragmentele şi rămase tăcut câteva minute.

— Trebuie să luăm amprentele şi să facem un test ADN imediat pentru a vedea dacă o putem identifica, spuse Grace.

— Se uită peste deal, la casele de pe stradă. În spatele acestora, în depărtare, putea să vadă apa gri a Canalului, care abia se deosebea de cerul gri.

Adresându-se detectivului, Grace continuă:

— În acelaşi timp, ar trebui să începem o cercetare din casă în casă în această zonă, să întrebăm dacă au văzut ceva suspect în ultimele două zile. Să vedem dacă este vreo persoană dispărută din zonă; dacă nu, atunci mărim aria la întreg oraşul Brighton şi apoi la Sussex. Există camere de supraveghere, Bill?

— Doar în câteva magazine de aici şi în alte firme.

— Asigură-te că li se spune să păstreze casetele înregistrate în ultimele şapte zile.

— Imediat.

Făcând un semn spre sac, Grace întrebă:

— Ai idee despre cum au ajuns fragmentele acestea aici? Există urme de cauciucuri?

— Avem câteva urme de paşi. După model, par a fi un fel de cizme de lucru. Urmele par adâncite în noroi; cred că a fost cărată, spuse Bill Barley arătând în depărtare, de-a lungul unei fâşii înguste de pământ şi rapiţă dintre benzile întinse de poliţie.

Theobald îşi deschisese geanta şi examină cu atenţie sângele de pe mâna care zăcea pe pământ.

„Cine o fi oare?” se întrebă Grace. „Cum a fost ucisă? Cum a

ajuns aici?”

Fierbea deja de mânie. De mânie şi de altceva.

Era ideea dureroasă pe care refuza să o conştientizeze, că soarta tinerei femei ar fi putut fi şi soarta soţiei lui. În urmă cu nouă ani, Sandy dispăruse de pe faţa pământului şi nu se mai aflase nimic despre ea. Ar fi putut fi ucisă şi aruncată pe undeva. Omorâtă şi tăiată cu sălbăticie în bucăţi. Dacă cineva ar fi vrut să scape de un cadavru şi să fie sigur că nu va fi niciodată găsit, era uşor; existau o mulţime de modalităţi de a face asta.

Şi acest lucru îl rodea acum. Cineva se chinuise să o facă bucăţi pe această femeie şi să o decapiteze. Dar dacă ar fi vrut cu adevărat să nu poată fi identificată, i-ar fi luat şi mâinile. Deci, de ce nu le-a luat? De ce i-au lăsat fragmentele de corp aici, în mijlocul câmpului, unde putea fi descoperită repede? În loc să o îngroape? Oare cel care făcuse asta îşi dorise să fie descoperită?

9

Kellie, îmbrăcată într-un costum sport mov, stătea pe covorul din sufragerie sprijinită de canapea, cu tastatura în braţe, şi mânca dintr-un pachet de Pringles cu sare şi oţet. Nu era cea mai sănătoasă mâncare, dar măcar nu avea multă grăsime; nu îi vor strica imaginea, se gândi ea.

Accesase internetul şi se uita la brăţara mov cu cristale Swarovski de pe ecran, apoi dădu un dublu clic pentru a mări imaginea. Simţindu-se vinovată, se gândi ce bine s-ar fi potrivit cu costumul ei. Poate că era un pic strălucitoare, chiar niţel vulgară. Dar bijuteriile cu cristale Swarovski erau cu siguranţă elegante; lui Kellie îi plăceau lucrurile de la ei. Preţul recomandat de producător era de 152 de lire, iar cea mai mare ofertă de până acum era de numai 10,75 lire. Şi mai erau doar trei ore şi patruzeci şi două de minute pentru licitare!

Asta nu însemna nimic! Licită şi ea cu douăsprezece lire. Asta nu va face o gaură în bugetul lor; dacă ar fi putut să o obţină cu un asemenea preţ, după câteva săptămâni ar putea să o scoată pe piaţă la un preţ mai mare şi ar obţine profit!

Se mai uită câteva minute la ecran şi nimeni altcineva nu licită. Foarte bine până acum. Întinse mâna, luă sticla de Smirnoff – cea pe care o ţinea ascunsă de Tom în dulapul ei cu lenjerie – îi desfăcu dopul şi luă o înghiţitură mică. E doar a

treia băutură pe ziua de azi, socoti ea, ignorând faptul că era o sticlă nouă şi că deja era o treime goală.

Afară ploua. Lady intră în cameră cu lesa în dinţi, ridică ochii spre ea şi scânci.

— Vrei să ieşi afară, nu-i aşa, frumoaso? Trebuie să aşteptăm să se potolească ploaia, da?

Câinele scânci din nou, mai tare.

Ea lăsă sticla jos şi ridică braţul. Lady se ghemui lângă ea, apoi se rostogoli greoaie pe spate.

— Tipic feminin, nu-i aşa? spuse Kellie drăgăstoasă, alcoolul ridicându-i moralul. Vrei doar să te mângâi pe ţâţe.

Mângâie burta câinelui câteva minute, apoi îşi trecu braţul pe sub gâtul lui şi îl sărută pe cap, simţind mirosul cald, puternic, de blană, al animalului.

— Te iubesc, Lady.

Auzind zgomot afară, Lady sări brusc în picioare, mârâi şi alergă în hol. Lătră şi o clipă mai târziu Kellie o auzi ieşind pe trapa din uşa bucătăriei şi fugind în grădină, fără îndoială ca să urmărească vreo pasăre care îndrăznise să se aşeze pe gazon.

Nu mai licitase nimeni altcineva pe eBay.

Într-o bună zi va înţelege cum vine treaba cu licitaţia on-line. Fusese un articol în *Daily Mail* de acum două săptămâni, pe care ea îl decupase şi îl păstrase, despre toate persoanele care făcuseră averi din vânzarea lucrurilor pe eBay. Încercase să îi explice lui Tom că tot ceea ce făcea ea era să încerce, în felul ei, să câştige nişte bani, dar el părea că nu înţelege. Doar că ea nu se pricepea deloc la asta. Dar se va pricepe cândva, îşi spuse; îi va da de cap.

Apoi se uită la sticlă. Poate încă o înghiţitură?

Închise ochii, gândindu-se. „Ce naiba se întâmplă cu mine? Cu viaţa mea? Sunt genele de vină?”

Se gândi apoi la părinţii ei. Tatăl ei pe care îl adora, plin de vise, era acum imobilizat în casă din cauza bolii Parkinson, deşi avea numai cincizeci şi opt de ani. Îşi aduse aminte de câte ori, în copilăria ei, se aventurase el în afaceri şi eşuase. Făcuse taximetrie în Brighton şi îşi deschisese propria afacere de închiriat limuzine. Eşuase. Cumpărase o franciză pentru a comercializa o băutură sănătoasă, care urma să îl îmbogăţească. Asta îi costase casa.

Mama ei încercase să aducă mai mulţi bani în casă făcând ore suplimentare şi istovitoare la Aeroportul Gatwick, promovând parfumuri în duty-free, până când a fost nevoită să

îşi lase serviciul pentru a avea grijă de tatăl ei. Acum locuiau, cu o frică permanentă de răufăcători, hoţi şi spărgători, într-un apartament de la primărie, în Whitehawk, cel mai rău-famat cartier din Brighton. În urmă cu două zile, când se dusese să îi viziteze, îşi lăsase afară maşina, un Espace vechi, doar jumătate de oră. Când ieşise din casă, văzuse că i se furaseră capacele de la roţi.

Îşi aducea aminte când l-a întâlnit pentru prima oară pe Tom, la petrecerea de douăzeci şi unu de ani a unei prietene de la colegiul din Brighton. Rămăsese uimită de cât de mult îi amintea de tatăl ei; de tatăl pe care vroia să şi-l aducă aminte, tânărul, simpaticul bărbat cu mult şarm, cu pasiune pentru viaţă şi entuziasm. Tom avea viziuni, planuri mari şi, spre deosebire de tatăl ei, era extrem de calculat. Vroia să capete experienţă lucrând pentru una dintre cele mai mari companii în domeniu, apoi să înceapă propria afacere.

Iar ea a crezut în el. Îi părea imposibil ca Tom să nu reuşească. Toţi prietenii ei l-au plăcut imediat. Părinţii ei îl adorau. Se îndrăgostise de el din acea seară. După două nopţi, făcuseră dragoste în apartamentul mic de la parter, de pe malul mării, pe muzica lui Scott Joplin, timp de mai multe ore. De atunci, aproape că nu mai petrecuseră nici o noapte despărţiţi.

În primii ani de căsătorie totul fusese minunat. Tom începuse propria afacere şi avea succes. Se mutaseră într-un apartament mai mare, apoi în casa asta. Începuse să nu mai fie atât de bine la puţin timp după ce ea îşi lăsase serviciul de învăţătoare, înainte de a se naşte Max. Se plictisise, apoi avusese o perioadă lungă de depresie postnatală. I se păruse dificil să stea toată ziua acasă cu un bebeluş, în timp ce Tom pleca devreme la Londra şi ajungea târziu înapoi, prea obosit ca să mai vorbească. Dar nu avea să fie aşa întotdeauna, îi promisese el. Doar că trebuia acum să lucreze mai mult, pentru viitor.

Apoi se născuse Jessica. Şi din nou lupta de una singură se repetase. Doar că de data aceasta afacerea lui Tom mergea mai prost. Lucra mult mai mult şi vorbea cu ea şi mai puţin. Începuse să îl ducă pe Max la şcoală, să îşi facă noi prieteni. Toate femeile păreau să aibă soţi de succes, haine frumoase, maşini drăguţe, case mari, vacanţe de vis.

Chestia cu eBay, pe care Tom nu o înţelegea, o începuse pentru că vroia să îl ajute. Bine, erau şi unele lucruri pe care le cumpăra pentru ea, dar majoritatea erau la reduceri şi intenţiona să le revândă şi să scoată un profit. Dar se părea că

niciodată nu obţinea atâţia bani cât dăduse pe ele.

Şi mai era un motiv pentru care cheltuia pe eBay şi pe canalul de cumpărături QVC, un motiv pe care nu i l-ar putea spune niciodată lui Tom; aşa ascundea cele patruzeci de lire pe care le cheltuia din banii casei pentru a-şi lua votcă.

Era doar o etapă, o metodă de a ieşi din starea de stres. Nu era alcoolică, îşi spunea ea. Doar că trecea printr-o criză, pe care o rezolva în felul ei. Ca pentru a se convinge, luă ziarul *Argus* şi îl deschise la pagina cu locuri de muncă. Aceasta ar fi soluţia cea mai bună – să găsească ceva cu jumătate de normă. Cel puţin să contribuie cât de cât la întreţinerea casei. Şi să aibă nişte bani să-şi cumpere băutură din când în când; nu că ar avea neapărat nevoie.

Sună telefonul mobil. Era în bucătărie, unde îl lăsase. Înjurând, se ridică în picioare şi ieşi din cameră clătinându-se puţin, se uită la ecranul telefonului, văzu că era cea mai bună prietenă a sa, Lynn Cottesloe, şi răspunse.

— Bună, ce faci? întrebă ea, conştientă de faptul că vocea ei era puţin neclară.

— Sunt la Restaurantul Orsino. Tu unde eşti?

— La naiba! Îmi pare rău!

— Eşti bine?

„Drăcie!” înjură ea. „Drăcie, drăcia naibii!” Uitase cu desăvârşire că stabiliseră să ia masa împreună astăzi. Se uită la ceas. Era ora 13.15.

— Kellie, eşti bine?

— Bine? Eu? Sigur că da, spuse ea ameţită.

10

În camera îngustă care era sediul din Londra şi totodată salonul de prezentare al firmei BryceRight Promotional Merchandise Limited, Tom Bryce stătea mohorât la biroul său, cu mânecile cămăşii suflecate şi cu nodul de la cravată desfăcut. Tremura şi se gândea să îşi pună sacoul pe el. Blestemata de vreme britanică! Ieri era insuportabil de cald, iar astăzi dârdâie de frig.

Locul făcea o impresie bună; era situat central şi, cu toate că nu era mare, camera avea ferestre largi şi stucaturi originale pe tavan. Era suficient spaţiu pentru cele cinci birouri, o sală de aşteptare, totodată spaţiu de prezentare, şi o bucătărie mică

într-o nişă în capăt.

Numele companiei fusese ideea lui Kellie. La început i se păruse puţin extravagant, dar, aşa cum susţinuse ea, era un nume pe care oamenii şi-l aduceau aminte cu uşurinţă. BryceRight producea cadouri pentru partenerii de afaceri şi haine promoţionale pentru companii şi cluburi. Linia sa de producţie varia de la stilouri, calculatoare, mouse pad-uri şi jucării pentru birou, până la tricouri, şepci, haine sport şi trofee, toate personalizate.

După ce absolvise economia în Brighton, Tom lucrase pentru una dintre cele mai mari companii în domeniu, Motivation Business, apoi, în urmă cu zece ani, susţinut de Kellie, se îndatorase până în gât şi pornise propria afacere. Lucrase din biroul său şi din cele două dormitoare libere până la puţin timp după ce se născuse Max, când acumulase suficient capital încât să închirieze un spaţiu la această prestigioasă adresă de pe strada Bond, precum şi un depozit în Brick Lane, în estul Londrei.

În primii şase ani, afacerea înflorise. Era un agent de vânzări înnăscut, clienţii îl plăceau, totul era roz. Apoi fusese atentatul de pe 11 septembrie şi telefonul nu mai sunase timp de două zile. Şi de atunci se părea că nu mai suna la fel de des.

Angajase patru agenţi de vânzări, doi în Londra, unul în nordul Angliei şi unul în Scoţia. În plus, secretara lui, Sarah, lucra tot aici, în birou, împreună cu o funcţionară, Maggie, care era responsabilă de relaţia cu clienţii şi de aprovizionare. Angajase încă patru oameni la depozit, un gestionar, un controlor al calităţii şi doi mesageri. Dar la depozit avea cele mai multe probleme, probabil fiindcă nu petrecea el însuşi suficient timp acolo.

BryceRight avea o bază de clienţi impresionantă, cu unele din cele mai mari sonore nume. Îi aproviziona pe Weetabix, Range Rover, Legal and General Insurance, Nestle, Grants of St James, precum şi o serie de companii mai mici.

În primii ani îi făcuse plăcere să vină la serviciu, iar pentru o perioadă ritmul lejer de după 11 septembrie îi prinsese bine, dar de curând recesiunea economică şi concurenţa din ce în ce mai dură îl aduseseră la punctul în care nu mai făcea suficienţi bani încât să îşi acopere cheltuielile. Pierdea clienţi în favoarea concurenţei, cei care rămâneau făceau comenzi tot mai mici, iar în ultima vreme se făcuseră numeroase greşeli care îl costaseră şi mai mult.

Tăviţa de pe biroul lui era plină cu facturi, unele mai vechi de trei luni. Din nou, la sfârşitul lunii, va trebui să cântărească bine ce facturi va achita, în aşa fel încât să poată plăti salariile. Şi mai erau, ca de obicei, şi cheltuielile lui Kellie la mijloc.

Ea îi zâmbea din rama de argint de pe birou, împreună cu Max şi cu Jessica, toţi trei reacţionând la ceva ce le spusese fotograful. Era o poză bună, dintr-un unghi avantajos, care le dădea un aer visător. Uitându-se plin de afecţiune la ea, se rugă la Dumnezeu să nu mai apară cine ştie ce surprize din partea ei. Cum ar fi putut să îi spună că trebuie să vândă casa şi să se mute într-una mai mică? Şi în ce? într-un apartament? Cum le va spune lui Max şi Jessicăi că nu vor mai avea grădină?

Prin fereastra de la etajul doi se uită la ploaia care cădea şi la geamurile clădirilor din faţă. Strada Conduit era îngustă, iar clădirile înalte o făceau să semene cu un canal. Chiar şi într-o zi însorită, biroul său era într-o umbră continuă. Uitându-se în jos, putea vedea oamenii care ieşiseră în pauza de prânz, marea de umbrele şi coloana de maşini, taxiuri şi dube care aşteptau la semaforul de la intersecţia cu strada Bond. Urmări în special un nou model, maroniu, de Bentley Continental. Încă de când începuse să câştige îşi dorise unul, dar în acest moment distanţa care îl separa de ceva atât de costisitor era aceeaşi cu distanţa care îl despărţea pe un melc de pe gardul grădinii de planeta Marte.

Neconsolat, muşcă din sandvişul său cu ton, porumb şi pâine de secară. Nu era nebun după combinaţia de ton cu porumb şi nu îi plăceau seminţele din pâinea de secară, dar în această dimineaţă se trezise mai hotărât ca niciodată să mănânce mai sănătos; iar chestia asta se presupunea că nu avea grăsimi, că nu avea nimic. Ar fi preferat ce mânca de obicei, ou cu şuncă, sau brânză cu murături. Dar Kellie, care îl bătuse aseară pe burtă şi îi spusese „grăsuţule”, îl făcuse să se hotărască.

Se uită pe prima pagină a revistei comerciale *Incentive Marketing* şi văzu că unul dintre rivalii săi, a cărui afacere înflorea, se pregătea să intre mai puternic pe piaţă. Care este secretul lui? se întrebă el. Ce făcuseră ceilalţi atât de bine, iar el atât de greşit?

Muşcă din nou din sandviş şi se uită la tehnician, Chris Webb, un tip înalt, laconic, de patruzeci de ani, cu un cercel într-o ureche, pe care îl chema să îi repare calculatoarele – şi care îl trata ca pe un copil retardat – cum umbla cu o şurubelniţă în laptopul său Mac. Din când în când, Tom privea

spre ecranul mort, sperând să îşi revină.

Şi gândindu-se la ce văzuse noaptea trecută. Nu reuşise să îşi scoată din minte imaginea fetei care era înjunghiată şi avusese un coşmar atât de îngrozitor, încât se trezise la 3 dimineaţa urlând. Probabil că era un film sau o reclamă la un film.

Dar păruse atât de real.

— Informaţiile tale s-au dus, omule, îmi pare rău, îl anunţă Chris Webb, enervant de vesel.

— Da, asta ţi-am spus şi eu, zise Tom. Vreau să le recuperezi.

În timp ce tehnicianul se ocupa din nou de computer, Tom, simţindu-se pierdut fără acesta şi incapabil să se concentreze la revistă, se uită la câteva produse ale companiei sale, gândindu-se că toate arătau un pic învechite, erau acolo de prea mult timp şi aveau nevoie de o împrospătare.

Studie vitrina Jaguar, în care se aflau un hanorac, o şapcă de baseball, un tricou de polo, un pix, un breloc, mănuşi pentru şofat, o cravată şi o caschetă, toate cu emblema Jaguar. Aveau nişte produse noi pe care ar fi trebuit să le expună, se gândi el. Apoi se întoarse către altă vitrină – mouse pad-uri, stilouri, calculatoare şi umbrele, toate cu sigla celor de la Weetabix. Şi acestea trebuia actualizate.

Sarah, secretara sa, o femeie atrăgătoare de vreo douăzeci de ani, care avea tot soiul de aventuri, intră în cameră cu o pungă cu mâncare şi cu telefonul lipit de ureche, în toiul unei conversaţii. În spatele biroului ei stătea cel mai bun agent de vânzări al lui Tom, Peter Chard, într-unul dintre costumele sale elegante, cu părul aranjat – o dublură a actorului Leonardo DiCaprio, adâncit într-o revistă şi mâncând paste. La biroul de lângă el stătea Hong-Kong, născut Simon Wong, un tip ambiţios, tăcut, la treizeci de ani, care completa un formular de comandă. Era un client nou, cu o comandă serioasă; o mică bucurie, se gândi Tom.

Un telefon începu să sune. Pe Sarah, care încă vorbea la mobil, părea că nu o interesează. Nici Peter şi Simon nu păreau că îl aud. Maggie ieşise în pauza de masă.

— Cineva să răspundă la nenorocitul acela de telefon! ţipă Tom.

Secretara ridică un braţ în semn de scuză şi se aplecă peste birou.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, îi ceru Chris Webb, părând exasperat, ca şi cum s-ar fi adresat imbecilului clasei.

Ambii agenţi de vânzări se uitară la Tom.

— Mi-am deschis calculatorul azi-dimineaţă şi nu a vrut să pornească. Era mort, spuse el.

— Ba a pornit, spuse tehnicianul. Dar nu mai există nici o informaţie pe el. De aceea nu îţi apare nimic pe ecran.

Coborându-şi vocea în dorinţa de a nu mai fi auziţi de ceilalţi din birou, Tom spuse:

— Nu înţeleg.

— Nu sunt prea multe de înţeles, prietene. Baza ta de date a fost ştearsă.

— E imposibil, spuse Tom. Adică, eu nu am făcut nimic.

— Ori ai un virus, ori cineva a intrat în calculatorul tău.

— Am crezut că Mac-urile nu pot fi virusate.

— Ai făcut ce ţi-am spus, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că ai făcut! Nu ai legat calculatorul la server?

— Nu.

— Ce noroc; ar fi şters întreaga bază de date.

— Deci este un virus.

— Ai într-adevăr ceva aici. Hard-ul n-are nici o problemă. Nu pot să cred că ai fost atât de prost să bagi un CD pe care l-ai găsit în tren. Iisuse, Tom!

Tom privi fix peretele. Restul echipei se prefăcu preocupată.

— Ce vrei să spui cu „prost”? E un computer, nu? Asta face el. Are toate programele antivirus, pe care tu le-ai instalat. Rulează CD-uri. Ar trebui să poată să ruleze *orice* CD.

Webb arătă spre CD.

— M-am uitat pe el, dar nu pe un calculator pe care l-ar fi putut strica. Este un spyware; îţi reconfigurează programele şi îţi bagă cine ştie ce prostii în sistem. L-ai găsit în tren?

— Seara trecută.

— Asta să îţi fie pedeapsă pentru că nu l-ai dus la obiecte pierdute.

Câteodată lui Tom nu îi venea să creadă că el chiar îl plătea pe tipul ăsta ca să îl ajute.

— Mersi. Am încercat să fiu de ajutor; m-am gândit că o să găsesc o adresă şi o să îl returnez.

— Data viitoare când se mai întâmplă aşa ceva să vii la mine, să mă uit eu. Şi, în afară de asta, ai mai deschis vreun fişier ataşat pe care nu l-ai recunoscut?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Niciodată nu le deschid; m-ai sfătuit în urmă cu mulţi ani să nu o fac. Le deschid doar pe cele care vin de la persoane

cunoscute.

— Porno?

— Glume, porno şi chestiile obişnuite.

— Îţi sugerez să îţi pui un prezervativ data viitoare când mai intri pe internet.

— Nu este amuzant.

— Nu era o glumă. Ai luat un virus periculos; este extrem de agresiv. Dacă te-ai fi conectat la serverul de la serviciu în dimineaţa asta, l-ai fi curăţat şi pe el şi calculatoarele colegilor tăi. Şi copia de rezervă.

— Rahat!

— Bine spus, zise Chris Webb. Nu aş fi putut să o spun nici eu mai bine.

— Şi cum scap de el?

— Plătindu-mă bine.

— Minunat.

— Sau îţi poţi cumpăra un calculator nou.

— Chiar ştii cum să faci fericit pe cineva, nu crezi?

— Vrei adevărul, eu ţi-l spun.

— Nu înţeleg. Am crezut că Mac-urile nu iau viruşi.

— De cele mai multe ori, nu. Dar mai sunt şi scăpări. Poate că pur şi simplu nu ai avut noroc. Dar, cel mai probabil, este ceva de pe CD-ul ăsta. Bineînţeles că mai există şi altă posibilitate.

Se uită în jur, găsi cana de ceai pe care o pusese acolo în urmă cu ceva timp şi luă o înghiţitură.

— Şi care ar fi aceea? întrebă Tom.

— Ar putea fi cineva care e supărat pe tine. După câteva momente, Webb adăugă: Ce cravată deosebită ai!

Tom se uită la ea; era mov cu nişte cai argintii. Hermes. Kellie o cumpărase de curând de pe internet, la ofertă; ideea ei de a economisi.

— Dacă te interesează, e de vânzare, spuse el.

11

Puţin după ora 16.30, după trei ore de cercetări istovitoare, după ce aflase de la corpul dezmembrat al tinerei femei, sub ploaia care cădea peste câmpul de rapiţă, tot ceea ce se putea afla, patologul luă o hotărâre. Terminase procedura primitivă, dar eficientă, de a lipi bandă adezivă pe fiecare centimetru de

carne, în speranţa că va mai găsi câte ceva, luase cu penseta câteva fibre pe care le găsise în părul ei pubian şi le sigilase cu atenţie, apoi mai studiase o dată cadavrul şi pământul din jur, pentru a vedea pentru ultima oară dacă nu îi scăpase ceva.

Lui Grace i-ar fi plăcut ca patologul să meargă direct la morgă şi să facă autopsia chiar în acea seară, aşa cum ar fi fost normal, dar Theobald îl informă că avea deja programată alta în Hampshire, în cazul unei morţi suspecte survenite la bordul unui iaht.

Într-o lume ideală, autopsiile în cazul crimelor s-ar face la locul faptei, deoarece există riscul ca atunci când cadavrele sunt mutate să se piardă indicii preţioase, invizibile pentru ochiul uman. Dar un teren noroios, bătut de vânt şi ploaie, nu făcea parte dintr-o lume ideală. Cadavrele erau rareori găsite în locuri propice autopsiilor. Unii patologi preferau să stea cât mai puţin la locul crimei, pentru a se întoarce la mediul de lucru relativ mai plăcut de la morgă. Dar doctorul Frazer Theobald nu era unul dintre aceştia. Ar fi putut sta o noapte întreagă la locul unei crime dacă era necesar, înainte de a se declara satisfăcut şi a spune că rămăşiţele umane puteau fi mutate la morgă.

Grace se uită la ceas. În parte, mintea îi stătea la întâlnirea de mâine seară. Ar fi fost bine ca astăzi să plece de la serviciu înainte ca magazinele să închidă. Ştia că nu trebuia să gândească aşa, dar de ani de zile sora lui şi toţi ceilalţi îi spuneau să înceapă din nou să trăiască. Pentru prima oară de când dispăruse Sandy, găsise o femeie care îl interesa. Dar era îngrijorat că garderoba sa arăta ca naiba şi avea nevoie de nişte haine de vară noi. Apoi încercă să îşi scoată întâlnirea din minte şi să se concentreze la munca sa.

Capul tinerei femei tot nu fusese găsit. Roy Grace îi chemase pe cei de la cercetări şi câteva maşini cu poliţişti sosiseră şi începuseră să cerceteze zona. Ploaia deasă reducea vizibilitatea şi un elicopter acoperea o zonă puţin mai largă de la o înălţime redusă. Doar câinii poliţişti alsacieni, mişcându-se pe teren, păreau că nu sunt deranjaţi de situaţie. Spre supărarea fermierului, o întreagă echipă de poliţişti, îmbrăcaţi în haine fosforescente, mai galbene decât lanul de rapiţă, călca în picioare sistematic fiecare centimetru de teren.

Grace stătuse mare parte din timp la telefon, organizând cercetarea, aranjând un spaţiu de lucru pentru echipa pe care o va forma în Divizia Incidentelor Majore, obţinând un nume de cod de la computerul poliţiei din Sussex şi ascultând datele

despre tinerele care fuseseră date dispărute în ultimele zile. Pe raza imediată a suprafeţei de cercetat era doar un caz de dispariţie care merita atenţie, în Sussex erau încă trei şi alte şase în toată partea de sud-est a Angliei.

Până acum, taciturnul doctor Theobald nu reuşise să îi dea mai multe detalii despre femeie, în afara faptului că avea părul şaten-deschis, observaţie făcută din analiza părului pubian şi că, probabil, avea douăzeci-treizeci de ani. Patru femei se potriveau descrierii.

Grace ştia de statistica îngrijorătoare care spunea că 230 000 de persoane erau date dispărute anual în Anglia. Şi că 90% din cele care erau găsite apăreau în cel mult treizeci de zile. Mai mult de 30 % din cele 230 000 de persoane nu vor mai fi văzute niciodată. În mod normal, numai pentru copii şi vârstnici se luau măsuri imediate. Pentru toate celelalte persoane dispărute, poliţia aştepta de obicei douăzeci şi patru de ore sau mai mult, în funcţie de circumstanţe.

Fiecare semnalare a unei persoane dispărute atingea o coardă sensibilă în sufletul lui Roy Grace. De fiecare dată când auzea cuvintele, suspina în sinea sa. Sandy era o persoană dispărută. Se evaporase parcă de pe faţa pământului când împlinise treizeci de ani, acum aproape nouă ani, şi nu mai fusese văzută de atunci.

Nu exista nici o dovadă care să ateste că, din cele 70 000 de persoane dispărute, majoritatea muriseră. Oamenii dispăreau dintr-o mulţime de motive. De cele mai multe ori din cauza unor probleme în familie; soţul sau soţia fugeau de acasă, copiii fugeau. Probleme psihice. Dar – şi Roy Grace ura să recunoască acest lucru – intrau pe listă motive mult mai sinistre. Fie fuseseră omorâţi, fie, în cazuri mai rare, erau ţinuţi captivi. Din când în când, în Marea Britanie, dar şi în alte ţări de pe glob, se afla de câte un caz teribil al unei persoane ţinute ostatică ani de zile, uneori zeci de ani. Uneori, în momentele sale cele mai urâte, mai înfiorătoare, de disperare, şi-o imagina pe Sandy prizoniera vreunui maniac, ţinută într-un beci.

Încă mai credea că este în viaţă, oricare ar fi fost motivul dispariţiei sale. În ultimii nouă ani mersese la mai mulţi clarvăzători decât îşi putea aminti. De fiecare dată când auzea de unul cu reputaţie bună, se ducea să îl vadă. De fiecare dată când unul venea în Brighton şi ieşea în public, el era acolo. Şi în tot acest timp, nici unul, nici măcar unul, na spusese că luase legătura cu soţia lui moartă, sau că primise un mesaj de la ea.

Grace nu avea mai multă încredere în clarvăzători decât în medici sau în oamenii de ştiinţă. Avea o minte deschisă. Credea într-o vorbă a personajului său preferat, Sherlock Holmes: „Când ai eliminat posibilul, ceea ce rămâne, *oricât de improbabil ar fi,* este adevărul.”

Gândurile îi fură întrerupte de soneria telefonului mobil. Se uită la ecran, dar numărul nu apărea; probabil era un coleg, aceasta fiind procedura standard printre ofiţerii de poliţie. Răspunse:

— Roy Grace.

— Hei, înţeleptule! spuse o voce familiară.

— Du-te naibii, sunt ocupat, zise Grace cu un zâmbet.

După trei ore în care încercase să lege o conversaţie cu tăcutul doctor Frazer Theobald, era bine să audă o voce prietenoasă. Glenn Branson era un sergent cu care era bun prieten. Lucraseră de câteva ori împreună de-a lungul mai multor ani şi era prima persoană pe care Grace o alesese să facă parte din echipa care va cerceta această crimă.

— Păi poţi să te duci naibii şi tu, bătrâne. În timp ce tu îţi faci de cap la al doilea pahar cu coniac, după masa de prânz, eu muncesc din greu şi îţi fac treaba.

Gustul neplăcut al sandvişului cu peşte şi roşii, masa lui Grace, pe care părea că o luase acum o sută de ani, încă mai persista în stomac.

— Asta ar fi un lucru plăcut, spuse el.

— Am văzut un film extraordinar aseară. *Serpico.* Al Pacino juca rolul unui poliţist din New York. L-ai văzut? Branson era înnebunit după filme.

— L-am văzut acum treizeci de ani, când eram în pătuţ.

— A fost făcut în 1973.

— Le ia cam mult filmelor să ajungă şi la voi, la ţară, nu-i aşa?

— Foarte amuzant. Ar trebui să îl vezi din nou, e foarte bun. Al Pacino, ăsta da actor!

— Mulţumesc pentru informaţia foarte valoroasă, Glenn, spuse Grace, ieşind din cort şi din raza patologului, a fotografului de la poliţie, pe nume Jim Thrrup, şi a lui Dennis Ponds, agentul răspunzător de relaţiile publice în cadrul poliţiei din Sussex, care abia sosise şi care aştepta să afle ceva despre crimă pentru a putea relata presei. Din experienţa sa, în această fază a investigaţiei era bine să spună publicului cât mai puţine. Cu cât presa dădea mai puţine informaţii cu privire la ce s-a

descoperit, cu atât va fi mai uşor să evite apelurile false şi pe cei care vroiau doar să îi facă să piardă timpul.

În acelaşi timp, poliţia trebuia să păstreze o relaţie bună cu presa; deşi în ultimele săptămâni, în cazul lui Grace, aceasta începuse să se deterioreze. Astăzi apăruse la ştiri în legătură cu moartea celor doi suspecţi, iar săptămâna trecută fusese tras la răspundere pentru că recunoscuse la tribunal, la un proces, că a consultat un clarvăzător.

— Sunt pe un deal, sub o ploaie nenorocită. Cum te ajută chestia asta pe tine?

— Nu mă ajută; era pentru educaţia ta. Nu te uiţi decât la prostii.

— Nu e nimic rău dacă mă uit la *Neveste disperate*.

— Spune-mi mie despre asta, că doar locuiesc cu una. Dar am nişte informaţii pentru tine.

— Mda?

— O tipă jurisconsult, o funcţionară. Doar ce a fost dată dispărută.

— Ce să spun, mare pierdere, zise Grace sarcastic.

— Ştii, omule, eşti bolnav.

— Nu, sunt doar sincer.

Ca majoritatea colegilor săi din poliţie, lui Roy Grace nu îi plăceau avocaţii şi mai cu seamă cei ai criminalilor, pentru care legea era doar un joc. În fiecare zi, ofiţerii de poliţie îşi riscau viaţa pentru a prinde criminali, iar avocaţii lor câştigau foarte bine încercând să păcălească legea şi să îi elibereze. Bineînţeles, Grace ştia că oamenii nevinovaţi care erau arestaţi trebuiau protejaţi. Dar Glenn era încă la începutul carierei; nu avea suficientă experienţă cu scursurile umane care scăpau de pedeapsă cu ajutorul unor avocaţi inteligenţi.

— Da, bine. Chestia e că nu a apărut azi la serviciu. Unul dintre prietenii ei s-a dus la ea la apartament şi n-a găsit-o acolo; sunt foarte îngrijoraţi.

— Şi? Când a fost văzută ultima oară?

— La serviciu, ieri după-amiază. Avea o întâlnire cu un client important în această dimineaţă şi nu a apărut. Nici nu a telefonat. Şeful ei spune că nu îi stă în fire acest lucru. O cheamă Janie Stretton.

— Am deja o listă cu patru nume, Glenn. Ce o face pe tipa asta specială?

— Doar o presimţire.

— Janie Stretton?

— Da.

— O adaug pe listă.

— Pune-o în fruntea listei.

Ploaia îi curgea pe faţă şi îi intra pe sub costum. Grace se trase din nou la adăpost, sub acoperişul cortului.

— Încă nu avem capul, spuse el. Şi am sentimentul că nu îl vom găsi, dintr-un motiv foarte bun. Deja am făcut un test pentru amprente, care s-a dovedit negativ. Trimitem ADN pentru analiză la laboratorul din Huntington, dar asta va dura vreo două zile.

— Am găsit-o, spuse Glenn Branson. Pariez pe asta.

— Janie Stretton? întrebă Grace.

— Janie Stretton.

— Probabil că tipa e în pat acum, la o partidă scurtă în pauza de masă.

— Nu, Roy, insistă detectivul. Cred că tocmai te uiţi la ea.

12

Tom îşi petrecu toată după-amiaza în biroul unui client important, Polstar Vodka, scăzând din preţuri cât mai mult – şi din profit – pentru a nu îl pierde în favoarea concurenţei. Tot neajutorat din cauza lipsei laptopului, plecă mohorât cu o comandă de 50 000 de pahare inscripţionate şi de suporturi argintii pentru pahare, cu care sperase să îşi mărească profitul. Dar va avea noroc dacă îşi va acoperi măcar cheltuielile. Cel puţin avea ce să arate la bancă, deşi era conştient de ceea ce vor spune: „Simpla existenţă a comenzilor nu dovedeşte nimic, doar profitul este important.”

Dar, cu noroc, va reuşi ceva mai profitabil în viitor, spera el.

Ajuns înapoi la birou cu puţin după ora 17, fusese uşurat să vadă că laptopul său funcţiona. Dar îl costase şapte ore din timpul preţios al tehnicianului, pe care abia îşi permitea să-l plătească. Biroul lui Peter Chard era gol, iar Simon Wong vorbea la telefon; Maggie avea şi ea treabă la telefon. Sarah îi aduse o grămadă de scrisori de semnat.

Se ocupă de ele, apoi îşi îndreptă atenţia către Chris Webb, care îi povestea cum actualizase sistemul şi ce program antivirus instalase; bineînţeles, cu alte costuri. Dar tot nu putea explica de unde apăruse virusul care şterse toate datele, singura posibilitate fiind CD-ul găsit în tren, CD pe care îl va lua

să îl analizeze.

După ce plecă Chris, Tom stătu o jumătate de oră să îşi facă ordine în poşta electronică. Apoi, din curiozitate deschise internetul şi intră la istoric, unde putea vedea toate site-urile accesate în ultimele douăzeci şi patru de ore. Erau două vizite pe Google, câteva pe *jeeves.co.uk* şi una la Railtrack, unde verificase ce trenuri sunt în ziua respectivă. Mai era o vizită pe site-ul celor de la Polstar Votka făcută ieri, pentru a se pregăti pentru întâlnirea de astăzi. Şi un site pe care nu îl recunoştea.

Era un şir lung, complex, de litere şi liniuţe. Ultimele cuvinte ale lui Chris Webb înainte de a pleca fuseseră să nu intre pe vreun site pe care nu îl recunoştea, dar Tom folosea internetul de ani buni şi ştia cum funcţionează. Ştia că poţi să iei un virus dacă deschizi un fişier ataşat, dar nu putea să accepte că poţi lua unul dacă accesezi un site. Programe-spion, da. Ştia că multe firme aveau obiceiul prost de a trimite un program-spion atunci când intrai pe site-ul lor. Acesta rămânea în calculator şi raporta tot ceea ce se accesa din acel moment. În acest fel se putea construi profilul potenţialilor clienţi şi se putea afla ce produse îi interesează. Dar viruşi? În nici un caz.

Intră pe adresă.

Aproape instantaneu, mesajul apăru pe ecran:

„Acces interzis. Încercare de intrare neautorizată.”

— Mai ai nevoie de ceva în seara asta, Tom?

Ridică privirea. Sarah, ţinându-şi poşeta, stătea în uşă.

— Nu, e în regulă, mulţumesc.

— Am o întâlnire, îl anunţă ea cu gura până la urechi. Trebuie să ajung la coafor!

— Noroc!

— Tipul este directorul de marketing al unui trust de presă. Ar putea ieşi ceva de aici.

— Du-te şi fă-l praf!

— Aşa voi face!

Se întoarse la ecran şi accesă din nou adresa.

În câteva secunde mesajul reapăru:

„Acces interzis. Încercare de intrare neautorizată.”

Mai târziu – după un martini mai mare decât de obicei, după masa de seară, şi aproape o sticlă întreagă de vin Australian

Margaret River Chardonnay, în locul celor două pahare pe care le bea de obicei – Tom se aşează la biroul de acasă, deschise laptopul, accesă căsuţa de e-mail şi începu să lucreze. În câteva minute îi sosiră câteva mesaje. Două conţineau comenzi serioase, ceea ce-l încântă. Un mesaj era de la directorul de marketing al unui client important, mulţumindu-i personal pentru ajutorul dat pentru ca sărbătorirea semicentenarului să fie un succes.

Simţindu-se înveselit, se uită peste restul mesajelor, răspunzând la unele şi ştergând altele. Apoi apăru alt mesaj.

„Dragă domnule Bryce,

Noaptea trecută aţi accesat un site pe care nu eraţi autorizat să îl vizitaţi. Acum aţi încercat să îl accesaţi din nou. Nouă nu ne plac musafirii neinvitaţi. Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soţiei dumneavoastră, Kellie, băiatului Max şi fiicei Jessica. Citiţi bine acest mesaj, apoi gândiţi-vă mult.

Prietenii dumneavoastră de la Scarab Productions”

Nici nu apucase să termine de citit, că mesajul dispăru de pe ecran. Apoi toate mesajele începură să dispară, ca şi cum ar fi fost dizolvate în acid.

Într-un minut, sau poate mai rapid, în timp ce se uita neajutorat, cu creierul paralizat, fără să-i dea prin minte să închidă calculatorul, toate datele dispărură.

Apăsă pe taste. Dar nu mai era nimic, decât un ecran gol, gol.

13

Lui Dennis Ponds, responsabil cu relaţiile de presă al poliţiei din Sussex, câţiva ofiţeri bănuitori îi dăduseră o poreclă: Pond Life[6]. Prea multe informaţii se scurseseră către presă şi întotdeauna biroul său era privit cu suspiciune. Fost ziarist, arăta mai mult a agent de vânzări. La vreo patruzeci de ani, cu părul negru dat pe spate, nişte sprâncene neobişnuit de mari şi o înclinaţie către costumele lucioase, avea sarcina dificilă de a menţine legătura fragilă dintre poliţie şi public.

Roy Grace, ţinând în mână o sticlă cu apă minerală, îl privea

[6] Viaţă ascunsă (n. tr.)

de la biroul său, simţind compasiune pentru el. Mulţi poliţişti nu aveau încredere în el, iar presa nu îi înţelegea motivele. Nu era o slujbă din care s-ar fi putut câştiga ceva. Grace îşi aducea aminte că unul dintre cei care ocupaseră înainte acest post ajunsese la psihiatrie şi îşi petrecea toată ziua sugând dintr-o sticlă goală.

Ponds pusese toate ziarele de dimineaţă pe biroul lui Grace şi acum stătea în faţa lui, frângându-şi mâinile.

— Cel puţin am reuşit să nu ajungă pe prima pagină, Roy, spuse el scuzându-se, ridicându-şi sprâncenele şi făcându-le să arate ca două ciori care se pregătesc să se bată.

Avuseseră noroc; ştirile despre Charles şi Camilla ocupau pagina întâi a tuturor ziarelor. Era o expresie a timpurilor moderne faptul că povestea corpului fără cap apăruse în doar câteva fraze în paginile de interior ale unor ziare şi că în altele nu fusese deloc menţionată. Dar povestea celor „Două victime urmărite de poliţie” ajunsese în toate ziarele naţionale, precum şi pe jumătate de pagină din *Daily Mail* care era acum deschis în faţa lui.

— Ai făcut tot ce ai putut, spuse Grace.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii săi, îşi dădea seama de cât de important era ca Ponds să fie de partea lor.

— Te-ai descurcat bine la conferinţa de presă, îl lăudă Pond Life. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face astăzi este să zici ceva de corpul decapitat. Am stabilit o întâlnire la ora 14. Eşti pregătit?

— Gata să-i fac praf, răspunse Grace.

— Poţi să-mi dai ceva date înainte?

Grace se jucă cu capacul sticlei, rotindu-l înainte şi înapoi.

— N-am identificat amprentele. Aşteptăm rezultatul testelor ADN de la laborator. Între timp, cercetăm lista cu persoane dispărute.

— Le spunem că lipseşte capul?

— Nu vreau să se afle acest lucru momentan. Le voi spune doar că trupul a fost mutilat, ceea ce duce la îngreunarea identificării.

— Credeam că eu sunt cel care acopăr adevărul pentru voi.

Grace zâmbi.

— Se pare că ai fost un profesor bun…

Cu sprâncenele ridicate precum aripile în zbor, Ponds întrebă:

— Aveţi vreo pistă?

— Hai, Dennis! Acum vorbeşti ca un jurnalist.

— Aş vrea să le dau un os de ros.

— Există câteva posibile piste.

— OK, însă am auzit că, probabil, este vorba de o tânără din Brighton, jurisconsult. Aşa e?

Uimit de informaţie, Grace întrebă:

— Unde ai auzit asta?

Ponds dădu din umeri.

— Umblă vorba pe stradă.

— Pe care stradă? Cine dracu' ţi-a spus asta?

Ponds se uită la detectiv.

— Trei jurnalişti au sunat deja la biroul meu.

Grace îşi aduse aminte de discuţia la mobil cu Glenn Branson de ieri după-amiază, când vorbiseră despre cine ar putea fi tânăra. Oare ascultase cineva? Acest lucru era aproape imposibil; noile telefoane trimiteau semnale digitale, codificate. Înfuriat, aruncând cu sticla spre tavan, Grace replică:

— Cine dracu' le-a spus? Dennis, victima, oricine este ea, are o familie. Poate că are un soţ, o mamă, un tată, copii care o iubeau. Nu cred că e cazul să facem speculaţii.

— Ştiu acest lucru, Roy. Dar nici să minţim presa nu putem.

Gândindu-se ca întotdeauna la Sandy, Grace zise:

— Ascultă, îţi dai seama că toţi cei cărora le-a dispărut cineva apropiat şi cărora li se pare că descrierea se potriveşte vor sta cu ochii lipiţi de tot ce se tipăreşte şi orice se spune la televizor sau la radio? Nu este treaba mea să dau speranţe, treaba mea e să găsesc criminali.

Dennis Ponds notă repede pe un carneţel.

— Asta e bine, spuse el. Ultima frază. Pot să o folosesc în comunicatul de presă?

Grace se uită un moment la el. Era o chestie tipică pentru un ofiţer de presă! Cuvinte. De fapt, asta era tot ce îşi dorea Ponds. Încuviinţă şi se uită la ceas, intenţionând să se ducă să îşi informeze echipa. Apoi trebuia să ajungă la autopsia de la morgă, care urma să înceapă la ora 10.

Mai era un motiv pentru care vroia să asiste la autopsie şi acesta nu avea nimic de a face cu sărmana fată ale cărei rămăşiţe măcelărite vor fi şi mai ciopârţite de medicul patolog; avea însă de a face cu o altă tânără de la morgă, cu care urma să se întâlnească în această seară.

Sub teancul de ziare de pe biroul său se afla şi revista pentru bărbaţi *FHM.* Grace spera să aibă câteva minute în această

dimineaţă pentru a vedea care mai erau ultimele tendinţe în moda masculină. Glenn Branson îl tot bătea la cap în legătură cu hainele sale, cu tunsoarea, chiar şi cu ceasul lui nenorocit. Ceasul lui Seiko de încredere, pe care i-l dăduse Sandy, se pare că era prea mic, prea demodat; oferea indicii greşite cu privire la el. Probabil că nici nu arăta ora bună.

Cum naiba să fii modern? Mai avea rost să încerce la cei treizeci şi nouă de ani ai lui? Apoi se gândi la Cleo Morey şi simţi un val de entuziasm. Şi da, îşi dădu seama că avea rost. Avea un rost enorm.

Dennis Ponds mai rămase lângă biroul lui o perioadă ce îi păru o eternitate, dar Grace îl toleră pentru că aşa legătura între ei se întărea, iar el avea nevoie ca omul să fie de partea lui pentru moment. În afară de asta, Ponds îi spuse o bârfă interesantă despre detectivul-şef adjunct, Alison Vosper, apoi de o plângere cu privire la detectivul-şef Gary Weston, superiorul direct al lui Grace, care, spunea Ponds, părea mult mai interesat de cursele de cai şi de câini decât de munca în poliţie, iar oamenii începuseră să observe acest lucru şi să comenteze. Oricare ar fi fost adevărul, nu era un lucru deştept din partea şefului său cel ambiţios să îşi lase reputaţia să aibă de suferit. Ca prieten, probabil că ar fi trebuit să îi spună ceva; dar cum? Şi apoi, Grace ştia, deşi nu vroia să admită, că uneori era gelos pe stilul de viaţă al lui Gary Weston, pe familia sa care îl adora, pe modul în care se comporta în societate, pe ascensiunea sa în ierarhie. Încercă să îşi aducă aminte cine spusese „De fiecare dată când un prieten al meu are un succes, ceva în mine moare”. Pentru că, din nefericire, era adevărat.

În sfârşit, Dennis Ponds plecă. În timp ce uşa se închidea, Grace luă revista şi începu să o răsfoiască. În câteva minute, reveni la starea de proastă dispoziţie. Erau douăzeci de stiluri diferite pe douăzeci de pagini. Ce l-ar fi făcut să arate modern şi bine îmbrăcat la întâlnire? Şi ce l-ar fi făcut să arate ca un prost?

Era un singur mod de a afla, se gândi el, resemnându-se să aştepte ce îi rezerva soarta.

14

Grace ieşi din birou şi trecu pe lângă secretariat, unde Eleanor, asistenta lui, lucra alături de trei colege. Împreună,

aceste patru femei făceau munca administrativă necesară tuturor detectivilor de la sediul central al secţiei de criminalistică, cu excepţia lui Gary Weston, care avea propria lui asistentă.

Două dintre lucrurile care nu îi plăceau lui Gary la această clădire erau uniformitatea, lipsa de personalitate. Poate din cauza faptului că era proaspăt renovată, sau poate fiindcă era departe de oraş, clădirea părea sterilă. Nu avea, aşa cum aveau majoritatea secţiilor de poliţie, pereţii zgâriaţi de la încăierările cu răufăcătorii sau de la vreun obiect de metal pe care cineva l-ar fi mânuit cu neatenţie, ori pete vechi pe covor, ori tavanul pătat de fum de ţigară. Nu erau geamuri crăpate, scaune rupte, birouri vechi; nu avea acea patină care conferea personalitate unui loc, deşi, trebuia să recunoască, personalitatea aceea nu era întotdeauna una primitoare.

Eleanor avea pe birou un buchet de violete într-un vas mic, chinezesc, o fotografie cu cei patru copii, dar, curios, nici una a soţului ei, un rebus pe jumătate dezlegat dintr-un ziar şi cutia cu masa de prânz.

Se uită la el cu obişnuitul ei zâmbet nervos. Pe spătarul scaunului atârna un sacou. După mai mulţi ani de lucru împreună, erau unele lucruri pe care le făcea automat. Unul dintre acesta era să-i elibereze agenda de fiecare dată când era desemnat să se ocupe de o nouă anchetă.

Îl informă pe scurt despre trei şedinţe de comitet la care îi anulase prezenţa, la una fiind vorba de proceduri interne, la alta de modul de revizuire a cazurilor vechi şi la a treia de înscrierea în echipa de rugby a poliţiei din Sussex.

Apoi Grace primi un apel pe mobil de la Emily Gailor, cea care administra dovezile în procesul lui Suresh Hossain, care îi transmitea că nu va fi nevoie de el la tribunal în acea zi. Hossain era un infractor din partea locului, acuzat că îşi ucisese un rival.

Luându-şi geanta în care pusese revista *FHM*, străbătu culoarul larg, cu mochetă verde, mărginit de birouri ale personalului administrativ. La stânga sa, printr-un geam lat, putea vedea în biroul impresionant al lui Gary Weston, detectivul-şef. De data asta, Gary era acolo şi îi dicta ceva asistentei.

Ajungând la uşă, Grace îşi trecu cardul de securitate prin faţa dispozitivului, apoi deschise uşa şi intră pe un culoar lung, cu mochetă gri. Trecu pe lângă un panou mare cu titlul *Operaţiunea Lisabona*, pe care era prinsă fotografia unui bărbos

cu figură de chinez, înconjurată de fotografii ale plajei aflate la poalele falezei înalte din Beachy Head, fiecare având un cerc roşu desenat pe ea. Acest bărbat neidentificat fusese găsit mort în urmă cu patru săptămâni la poalele stâncilor. La început se presupusese că era doar un alt sinucigaş, până când la autopsie s-a demonstrat că era deja mort atunci când căzuse de pe faleză.

Grace trecu pe lângă biroul ofiţerilor care se ocupau cu interogările, o cameră mare în care detectivii se adunau pe durata cercetărilor, apoi pe lângă o uşă pe scria SIO, încăperea care va fi biroul său temporar; pe partea opusă se afla o uşă pe care scris MIR ONE şi pe care el intră.

MIR ONE şi MIR TWO erau punctele centrale ale investigaţiilor privind incidentele grave. În ciuda ferestrelor care erau prea sus pentru a se vedea prin ele, MIR ONE, cu pereţii vopsiţi în alb, avea un aer proaspăt, plăcut, emana energie pozitivă, era camera lui preferată din clădire. Dacă altor încăperi ale sediului central le lipsea zgomotul secţiilor de poliţie cu care era obişnuit Grace, aceasta era plină de viaţă.

Avea un aer aproape futurist, amintind de Sala de Control a Misiunilor de la NASA, în Houston. Era o cameră mare, în forma literei „L“, împărţită în trei spaţii de lucru, fiecare cu un birou din lemn, la care aveau loc câte opt persoane. Alături de ele se aflau nişte panouri mari. Pe unul era scris OPERAŢIUNEA CORMORANT, pe altul OPERAŢIUNEA LISBON şi pe treilea OPERAŢIUNEA SNOWDRIFT; pe fiecare erau prinse fotografii de la locul crimei şi grafice cu progresele înregistrate. Ultimul, adus ieri după-amiază, avea titlul OPERAŢIUNEA PRIVIGHETOAREA, nume aleatoriu pe care calculatorul poliţiei îl alesese pentru ancheta privind cadavrul decapitat.

Spre deosebire de alte birouri din secţiile de poliţie, aici nu exista nici un lucru personal pe mese sau pe pereţi. Nu erau fotografii de familie, nici calendare cu evenimente sportive, nici cartonaşe cu jucători. Fiecare obiect din această cameră, în afara mobilei şi a aparaturii electronice, avea legătură cu cercetările în derulare. Şi nu erau nici râsete, nici vorbărie. Doar linişte şi concentrare maximă, soneriile telefoanelor şi sunetul hârtiilor tipărite la imprimantele laser.

Fiecare echipă de lucru era alcătuită din cel puţin un şef, de obicei un sergent sau inspector, un supervizor, un agent cu funcţie mai mică, un analist şi un dactilograf. Grace îi cunoştea pe majoritatea, dar oamenii erau prea ocupaţi ca să aibă timp de amabilităţi.

Nu îl remarcă nimeni când intră în încăpere, cu excepţia detectivului Glenn Branson, înalt de un metru şi nouăzeci centimetri, negru şi chel precum un meteorit, care îl salută ridicând mâna. Era îmbrăcat într-unul dintre costumele sale dichisite, unul maro cu dungi albe, care îl făcea să semene mai mult cu un traficant de droguri decât cu un poliţist, avea o cămaşă albă cu gulerul apretat şi o cravată care părea vopsită de un cimpanzeu orb, drogat.

— Salut, bătrâne! spuse Glenn Branson cu o voce sonoră, făcându-i pe ceilalţi să ridice privirea un moment.

Grace le adresă un zâmbet scurt. Îi solicitase pe toţi cei cu care lucrase la ultimul său caz, ceea ce însemna că nu avuseseră o pauză prea mare. Dar erau tineri şi colaboraseră bine. Din anii de experienţă învăţase că, dacă ai o echipă bună, merită să faci toate eforturile ca să o menţii intactă.

Cea mai în vârstă era detectivul Bella Moy, cu faţa ca o cireaşă sub o claie de păr şaten, care avea ca întotdeauna o cutie desfăcută de bomboane la câţiva centimetri de tastatură. O urmări cum scria ceva foarte concentrată, iar mâna sa, la fiecare câteva minute, ca şi cum ar fi fost o creatură cu viaţă proprie, lua o bomboană şi o băga în gură. Era o femeie slabă, cu toate că mânca mai mult decât orice fiinţă pe care o întâlnise Grace vreodată.

Lângă ea stătea detectivul Nick Nicholl, de aproape treizeci de ani, tuns scurt şi înalt ca un vrej de fasole, un poliţist ambiţios şi un bun jucător de fotbal pe care Grace îl încuraja să se apuce de rugby, gândindu-se că ar fi fost perfect să joace în echipa poliţiei, pe care fusese rugat s-o prezideze toamna viitoare.

În faţa lui, citind o hârtie scoasă la imprimantă, stătea Emma-Jane Boutwood, detectiv fără experienţă – o tânără frumoasă, cu părul lung, blond şi o figură perfectă. Când o primise în echipă, la ultimul său caz, Grace crezuse că va fi veriga slabă a echipei. Dar imediat fata demonstrase că era un agent plin de energie, iar el avea sentimentul că va face carieră în poliţie, dacă va decide să rămână.

— Deci? spuse Glenn Branson. Mi-am schimbat presimţirea. Cum să te conving că noua mea presimţire e cea bună? Teresa Wallington.

— Ea cine e? întrebă Grace.

— O fată din Peacehaven. Nu a apărut la petrecerea de logodnă de noaptea trecută.

Cuvintele răscoliră ceva rece în interiorul lui Grace.

— Spune-mi mai multe.

— Am vorbit cu logodnicul ei. Nu minte.

— Ştiu şi eu? replică Grace.

Instinctul îi spunea că era prea devreme, dar nu vroia să îi taie lui Branson din entuziasm. Studie fotografiile de la locul crimei, care fuseseră lipite pe panou la cererea sa. Se uită la un instantaneu al mâinii tăiate, apoi la corpul măcelărit.

— Crede-mă, Roy.

Uitându-se în continuare la fotografii, Grace spuse:

— Să te cred?

— Iar începi!

— Ce încep? întrebă Grace, nedumerit.

— Să faci ce îmi faci tot timpul, omule. Să răspunzi cu o altă întrebare.

— Asta pentru că niciodată nu înţeleg la ce te referi!

— Pe dracu'!

— Câte femei dispărute avem, pe care nu le-am eliminat încă de pe listă?

— Nici o schimbare de ieri. Cinci, pe o rază rezonabilă a zonei locale. Mai multe, dacă includem toată ţara.

— Nu a venit nimic de la laborator? întrebă Grace.

— Speră ca în această seară, pe la ora 18, să afle dacă femeia este în baza lor de date, interveni detectivul Boutwood.

Grace se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute şi trebuia să plece la morgă. Făcu repede nişte calcule în minte. Conform presupunerilor de ieri ale lui Frazer Theobald, femeia nu era moartă de mai mult de douăzeci şi patru de ore. Nu era ceva neobişnuit ca o persoană să lipsească o zi întreagă. Dar după două zile prietenii, rudele şi colegii deveneau îngrijoraţi. Ziua de astăzi va fi productivă pentru că măcar vor reuşi să mai scurteze lista cu potenţialele victime.

Adresându-se detectivului Nicholl, Grace spuse:

— S-au luat amprente după urmele de picior?

— Se lucrează.

— Să se lucreze nu este suficient. Am zis că vreau ca până la întâlnirea din această dimineaţă doi ofiţeri să meargă cu modelul la magazinele din zonă şi să vadă dacă se potriveşte ceva. Există şanse ca cizmele să fi fost cumpărate pentru această ocazie. Dacă e aşa, atunci ar apărea pe camerele de supraveghere. Nu pot fi multe magazine în zonă care să vândă cizme de lucru; vreau să am un raport la întâlnirea de la ora 18.

Detectivul Nicholl încuviinţă şi îşi luă imediat telefonul.

— Este a doua zi în care nu l-a contactat, insistă Branson.

— Cine? întrebă Grace neatent.

— Teresa Wallington. Locuieşte împreună cu logodnicul ei. Se pare că nu există nici un motiv pentru care să dispară.

— Şi celelalte patru de pe listă?

— Nici ele nu au fost văzute astăzi, recunoscu el iritat.

Deşi avea treizeci şi unu de ani, Branson era în poliţie de numai şase ani, după ce avusese un eşec ca angajat într-un club de noapte.

Grace îl simpatiza; era inteligent şi atent şi avea o intuiţie grozavă. Intuiţia e importantă în munca de poliţist, dar are şi un neajuns: te poate determina să tragi prea repede concluzii, fără să analizezi atent toate posibilităţile, pentru ca apoi să dai atenţie numai acelor dovezi care îţi susţin bănuiala. Uneori, Grace trebuia să mai taie din entuziasmul lui Branson, pentru binele lui.

Dar de data aceasta, Grace avea nevoie de Branson nu numai pentru intuiţia de care dădea el dovadă, ci pentru ceva ce nu ţinea de serviciu.

— Vrei să vii cu mine la morgă?

Branson se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— La naiba, omule, acolo duci tu toate fetele cu care te întâlneşti?

Grace zâmbi. Branson era mai aproape de adevăr decât realiza.

15

Tom Bryce stătea într-o sală de şedinţe lungă şi îngustă, dintr-o clădire mică de birouri aflată lângă Aeroportul Heathrow – atât de aproape, încât i se părea că avionul va ateriza şi va ajunge de pe pistă direct în încăperea respectivă. Motorul huruia, trenul de aterizare ieşi, iar avionul trecu pe lângă acoperiş ca umbra unui peşte uriaş, la o distanţă ce părea de numai câţiva centimetri.

Sala avea un aspect ieftin. Pe pereţii maronii erau fotografii înrămate cu scene din filme de groază şi SF, în mijloc era o masă de bronz pentru douăzeci de oameni, care părea adusă dintr-un templu tibetan, iar în jurul ei erau dispuse scaune înalte, deloc confortabile, făcute fără îndoială pentru a nu lungi

şedinţele.

Clientul său, Ron Spacks, era un fost manager în muzica rock, astmatic şi aproape de şaizeci de ani. Purta o perucă ce părea greşit aşezată, în timp ce dinţii lui erau mult prea albi pentru faţa ridată şi pentru vârsta lui. Era îmbrăcat într-un tricou decolorat cu Greatful Dead[7], blugi şi sandale. Răsfoia catalogul BryceRight şi mormăia de fiecare dată când găsea ceva ce îl interesa.

Tom îşi bea cafeaua şi aştepta cu răbdare. Gravytrain Distributing era unul dintre cei mai mari distribuitori de DVD-uri din ţară. Medalionul de aur pe care Spacks îl purta la gât, inelele cu diamante pe degete, Ferrari-ul negru parcat afară, toate erau o dovadă a succesului său.

Aşa cum se lăudase cu alte ocazii, insul începuse prin a avea un stand pe strada Portobello, vânzând DVD-uri la mâna a doua pe vremea când lumea nici nu ştia ce sunt acelea DVD-uri. Tom nu se îndoia că mare parte din imperiului lui fusese clădit pe marfă de contrabandă, dar nu era timpul să facă alegeri morale în privinţa clienţilor. În trecut, Spacks făcuse comenzi grase şi plătise întotdeauna la scadenţă.

— Mda, spuse el. Vezi, Tom, clienţii mei nu vor nimic extravagant. Ce ai nou anul ăsta?

— Suporturi de bere sub formă de CD, la pagina patruzeci şi doi, cred. Le putem imprima.

Spacks deschise la pagina respectivă.

— Mda, repetă el cu un ton cam neentuziasmat. Mda. Şi cât ar costa o sută de mii de bucăţi? Ai putea să le faci la mai puţin de o liră?

Tom se simţi pierdut fără computer. Acesta era la birou, resuscitat încă o dată de Chris Webb. Toate preţurile produselor sale erau pe computer şi fără acestea nu ar fi îndrăznit să înceapă să reducă, mai ales la o comandă ca aceasta.

— O să revin cu o estimare. Vă trimit astăzi un mail.

— Mda, nu trebuie să fie mai mult de o liră, spuse Spacks şi deschise o cutie de Cola. Aş dori ceva în jur de şaptezeci de pence.

Telefonul lui Tom începu să sune. Se uită la ecran, văzu că era Kellie şi respinse apelul.

Şaptezeci de pence nu era suficient, ştia acest lucru cu siguranţă – CD-urile costau mai mult de atât – dar se hotărî să

[7] Formaţie de muzică rock (n. tr.).

nu îi spună încă lui Spacks acest lucru.

— Cred că ar fi cam puţin, replică plin de tact.

— Mda. Să-ţi spun ce altceva m-ar interesa. Vreo douăzeci şi cinci de ceasuri Rolex de aur.

— Rolex de aur? Adevărate?

— Nu vreau nişte copii mizere; vreau marfă adevărată. Vreau să le inscripţionez cu un logo. Poţi să îmi obţii un preţ? Am nevoie de ele repede, la mijlocul săptămânii viitoare.

Tom încercă să nu îşi arate surprinderea, mai ales după ce Spacks îi spusese că nu vroia nimic extravagant. Acum vorbea de ceasuri care costau mii de lire fiecare. Apoi telefonul sună din nou.

Era tot Kellie, iar acest lucru îl îngrijoră pe Tom; în mod normal ar fi lăsat un mesaj. Poate că unul dintre copii era bolnav?

— Vă deranjează dacă răspund? întrebă el. Soţia.

— Trebuie să răspundem celor cărora ne supunem. Oyster – clasic pentru Rolex, aşa-i?

Tom, care ştia la fel de multe despre Rolex-urile de aur pe cât ştia despre fermele de găini din Anzi, replică:

— Da, cu siguranţă. Apoi, cu un gest către Spacks, răspunse la telefon. Bună, iubito.

Kellie avea o voce ciudată şi vulnerabilă.

— Tom, îmi pare rău că te deranjez, dar am primit un telefon care m-a înspăimântat.

Ridicându-se şi îndepărtându-se de Spacks, Tom zise:

— Iubito, ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— M-am dus să îmi fac manichiura. La vreo cinci minute după ce m-am întors, a sunat telefonul. Un bărbat m-a întrebat dacă sunt doamna Bryce şi eu am spus da. Apoi m-a întrebat dacă sunt doamna Kellie Bryce şi iar am zis că da. Pe urmă a închis.

Afară era o zi mohorâtă, ploioasă, şi aerul condiţionat răcorea încăperea fără a fi necesar. Dar brusc, ceva mult mai rece îi trecu prin tot corpul, prinzându-l cu nişte degete de gheaţă.

Ameninţarea de ieri noapte? Ameninţarea care apăruse cu câteva secunde înainte ca memoria calculatorului să fie ştearsă. Avea acel telefon legătură cu mesajul pe care îl primise?

„Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut, sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră

li se va întâmpla soţiei Kellie, băiatului dumneavoastră Max, şi fiicei dumneavoastră Jessica.”

Doar că, bineînţeles, nu anunţase poliţia şi nici nu încercase să mai intre pe site. Se gândi la alte posibilităţi.

— Ai încercat să apelezi numărul de la care ai fost sunată? Să formezi unu-şapte-zero-unu?

— Da. Spune că numărul nu este alocat.

— Unde eşti acum, iubito?

— Acasă.

Se uită la ceas şi văzu că îi tremura mâna. Era abia mijlocul zilei.

— Uite, iubito, probabil că nu este nimic. Probabil că fost un număr greşit. Nu ştiu. Poate că cineva verifica livrările de la eBay. Pot fi multe explicaţii, spuse încercând să pară sigur pe el, dar nereuşind să se convingă măcar pe sine. Tot ce putea să vadă în gând era tânăra cu părul lung, frumoasă, măcelărită de un bărbat. Sunt la o întâlnire, adăugă. Te sun din nou imediat ce pot.

— Te iubesc, spuse ea.

Uitându-se la Spacks, care răsfoia alte pagini ale catalogului, Tom spuse:

— Şi eu. Te sun în cinci minute, maximum zece.

— Femeile, remarcă Spacks înţelegător, când el închise.

Tom încuviinţă.

— Nu te poţi pune cu femeile.

— Nu, îl aprobă Tom.

— Aşa. Ceasuri Rolex. Am nevoie de un preţ pentru douăzeci şi cinci de ceasuri Rolex de aur. Cu o mică inscripţie pe ele şi cu livrare la sfârşitul săptămânii viitoare.

Tom era atât de îngrijorat pentru Kellie, încât nici nu realiză valoarea potenţială a comenzii.

— Ce fel de inscripţie?

— Un punctuleţ. Mic.

— Lasă pe mine. Te voi contacta. Îţi voi obţine cel mai bun preţ.

— Mda.

16

Modul de a şofa al lui Glenn Branson nu îi plăcuse niciodată lui Grace, dar de când acesta făcuse cursurile intensive de

condus, din cadrul poliţiei, care făceau parte din pregătirea premergătoare unui transfer la Departamentul Naţional de Criminalistică, îl speria şi mai mult. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, colegul său asculta tot timpul la radio un post de muzică rap, cu volumul suficient de tare încât Grace să îşi simtă creierul într-un mixer.

Cursul intensiv pentru şoferi permitea poliţiştilor să ia parte la urmăriri cu viteză foarte mare, aşa că, pentru a-şi arăta abilităţile, Branson alesese singura rută pe care era posibil să ai o coliziune la viteză foarte mare fără să te chinuieşti prea mult. Era un drum de doi kilometri şi jumătate, cu două benzi, care trecea precum o şiră a spinării prin Downland, o zonă care se întindea între centrul oraşului Brighton şi parcul industrial în care se afla şi sediul central al Poliţiei.

Era ca o pistă de curse. Grace putea să vadă drumul pe un kilometru înainte: cele două curbe uşoare, partea dreaptă, o curbă strânsă la dreapta şi apoi jumătate de kilometru de curbă pe stânga, unde avusese loc un accident mortal acum mai puţin de o săptămână. Observase un camion care se apropia de ei şi se uită la Branson, sperând că văzuse şi el pericolul. Dar Branson se concentra asupra curbei strânse la stânga, care se apropia.

Vitezometrul arăta 135 de kilometri şi urca. Picături de ploaie se loveau de parbriz.

— Vezi, omule! ţipă Branson peste vocea ca de ciocan a lui Jay-Z. Treci bine pe dreapta, ca să ai cea mai bună vedere asupra benzii, apoi calci acceleraţia. Aşa se face la Formula 1.

Grace fluieră printre dinţi, în timp ce Glenn călca pe acceleraţie, strivind noroiul, iarba şi urzicile de pe marginea drumului. Maşina zvâcni alarmant. Simţi că i se lipeşte cămaşa de piele.

Camionul se apropia.

Grace verifică rezistenţa centurii de siguranţă, apoi vitezometrul. Maşina de poliţie Vectra, fără însemne, mergea acum cu 160 de kilometri la oră. Îi trecu prin cap să întrebe dacă avea de gând să pună frână înainte de a ajunge la curba de nouăzeci de grade, acum la o distanţă de doar câteva sute de metri în faţă, dar orice întrebare i-ar fi distras atenţia lui Branson. Pe o movilă la stânga sa, în bătaia vântului, Grace văzu doi bărbaţi ducând echipament de golf.

Se întrebă dacă ultimele clipe ale lui pe acest pământ vor fi petrecute între rămăşiţele ciopârţite ale unei maşini de poliţie,

în miros de sandvişuri vechi, ţigări şi transpiraţia altora, tras prin parbriz de doi bătrânei îmbrăcaţi în echipament de golf, în timp ce un cântăreţ de rap pe care nu îl văzuse în viaţa lui răcnea la el.

— Aşadar, despre bănuiala mea… spuse Branson chiar în centrul curbei, când camionul se afla la doar câteva sute de metri de ei.

Grace se apucă de marginile scaunului. Înfruntând toate legile fizicii, maşina reveni pe direcţia corectă. Acum mai urma doar o curbă periculoasă şi apoi vor fi pe un drum sigur, pe care se mergea cu 60 de kilometri la oră.

— Sunt numai urechi.

— Nu aud decât cum îţi bate inima, spuse Branson rânjind.

— Sunt norocos că o mai am.

Grace dădu radioul mai încet. Ca şi cum i-ar fi răspuns, Branson încetini.

— Teresa Wallington. Locuieşte cu logodnicul. Şi plănuiesc o petrecere de logodnă la Al Duomo pentru marţi seară – trebuie să fie la mijlocul săptămânii, pentru că el lucrează în ture mai ciudate. Trebuie să vină rude şi prieteni din toată ţara, nu?

Grace nu spuse nimic. Deşi acum mergeau cu 60 de kilometri la oră, încă nu erau în afara pericolului. În timp ce Branson vorbea şi căuta în acelaşi timp un post de radio, maşina mergea înainte pe contrasens, iar un autobuz se apropia. Chiar în momentul în care Grace vroia să apuce volanul, panicat, Branson păru că observă autobuzul şi repuse rapid maşina pe banda corectă a drumului.

— Apoi, ea nu apare, spuse Branson. Nici un telefon, nici un mesaj, *nada*[8].

— Şi prietenul a ucis-o?

— I-am spus să vină în această după-amiază. M-am gândit să îl ducem în sală, să-l studiem niţel.

La sediul central exista o cameră specială pentru chestionarea martorilor, care putea fi monitorizata cu o cameră video din încăperea alăturată. Acolo se discuta cu martorii vulnerabili. Urmărindu-i şi filmându-i, ofiţerii le puteau citi limbajul corpului, verificându-le credibilitatea. Dar uneori Grace găsea încăperea folositoare pentru primul interviu cu cineva care se putea dovedi a fi suspect – de multe ori soţul sau amantul victimei.

---

[8] Nimic, în limba spaniolă în text.

În fotoliile roşii, confortabile, din sala de interogatoriu, era mai probabil ca oamenii să lase să le scape ceva, decât în scaunele ţepene din sălile posomorâte ale Secţiei de Poliţie din Brighton. În unele cazuri, casetele erau date unui psiholog pentru a schiţa profilul. Acelaşi era motivul pentru care soţii, partenerii sau amanţii victimelor erau uneori daţi la televizor cât mai rapid posibil – pentru a vedea ce limbaj corporal folosesc.

— Deci, ai renunţat la juristă? Am auzit că îţi plăcea de ea, îl ironiză Grace.

— Am vorbit cu prietena ei cea mai bună. Mi-a spus că a mai făcut aşa şi înainte, să dispară pentru două zile fără nici o explicaţie. Singurul lucru diferit este că până acum nu a lipsit niciodată de la serviciu.

— Vrei să spui că nu are legătură?

Branson, umblând din nou la radio, răspunse:

— Aşa mi se pare.

Grace se întreba dacă Branson remarcase coada care se făcuse la semafor în faţa lor. Se îndreptau, mult prea rapid, către partea din spate a unei maşini de gunoi. De data asta reacţionă:

— Glenn!!

Răspunsul lui Branson a fost să apese pe frână, făcând ca roţile din spate să scrâşnească. Grace întoarse capul pentru a vedea o maşină mică, roşie, oprindu-se la numai câţiva centimetri de portbagajul lor.

— La ce curs pentru şoferi ai mers? întrebă Grace. Poţi să îmi reîmprospătezi memoria? Era un curs la care luai notiţe în Braille?

— Du-te naibii, răspunse Glenn. Eşti un pămpălău de pasager, ştiai asta? Ar trebui să stai în spate.

Grace se gândi că ar fi fost mult mai bine pe scaunul din spate. Motorul se opri şi Branson îl porni din nou.

— Adu-ţi aminte de începutul filmului *The Italian Job*, când conduce un Ferrari în tunel şi bum!

— În noua variantă?

— Nu, tontule, aia e o prostie. În cel original, cu Michael Caine.

— Îmi aduc aminte de autobuzul de la sfârşit, care se balansa pe marginea prăpastiei. De asta îmi aduce aminte şofatul tău.

— Mda, bine, tu conduci ca o babă.

Grace scoase revista *FHM* din servietă.

— Poţi să opreşti o secundă? Am nevoie de sfatul tău.

Când semaforul se făcu verde, Branson înaintă puţin, apoi opri într-o staţie de autobuz. Grace deschise revista şi îi arătă două pagini cu bărbaţi în costume diferite.

Branson se uită ciudat la el.

— Ai ajuns homosexual, sau ce?

— Am o întâlnire.

— Cu unul din ăştia?

— Foarte amuzant. Am o întâlnire în seara asta, una serioasă. Tu pari a fi expertul în materie de modă în poliţie; am nevoie de sfatul tău.

Branson se uită la fotografii un minut.

— Deja ţi-am zis că trebuie să faci ceva cu părul, da?

— Uşor de spus pentru tine, că nu ai deloc.

— M-am ras în cap, omule, că e mai modern.

— Eu nu mă rad în cap.

— Ţi-am mai spus, ştiu un frizer grozav. Ian Habbin de la The Point. Să ţi-l decoloreze puţin, să îl scurteze în părţi, puţin mai lung sus şi dat tot cu gel.

— N-o să îmi crească până la ora 20, în seara asta. Dar am timp să îmi iau ceva de îmbrăcat.

Brusc, Branson îi arătă prietenului său un zâmbet cald.

— Eşti serios, omule; chiar ai o întâlnire! Mă bucur pentru tine. Era şi timpul să începi să ai o viaţă din nou. Şi cine este? O cunosc?

— Poate. Grace era emoţionat de reacţia prietenului său.

— Hai, termină cu misterele. Cine e? Cumva Emma-Jane? Arată bine!

— Nu, nu ea; oricum, este prea tânără pentru mine.

— Atunci, cine? Bella?

— Doar spune-mi cu ce să mă îmbrac.

— Nu cu costumul ăsta vechi pe care îl porţi acum.

— Haide, spune-mi odată!

— Şi unde o duci?

— La un local italian. „Latin in the Lanes”.

— Ăsta-i restaurantul favorit al doamnei mele. Lui Ari îi plac fructele de mare. Dar ştiu că o să cheltuieşti mult cu ea!

Grace dădu din umeri.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac, să o duc la McDonald’s?

Ignorând comentariul, Branson îi spuse:

— Uită-te cum mănâncă.

— Pardon?

— Îţi poţi da seama cum este o femeie în pat după modul în care mănâncă.

— O să ţin minte să mă uit.

Apoi Branson tăcu câteva minute, studiind revista. Dădu câteva pagini.

— Pentru cineva de vârsta ta, nu aş încerca să arăt prea tânăr.

— Du-te dracului!

Branson arătă spre un manechin care purta o jachetă bej obişnuită peste un tricou alb, blugi şi pantofi maro.

— Asta eşti tu. Aşa te văd îmbrăcat. Domnul Şmecher. Du-te la Luigi, pe strada Bond; ei au aşa ceva.

— Vrei să vii cu mine după autopsie, să mă ajuţi să aleg ceva?

— Numai dacă îmi dai întâlnire după aceea.

Se auzi un claxon puternic. Branson şi Grace se întoarseră şi văzură în oglinda retrovizoare faţa unui autobuz.

Branson porni maşina şi merseră mai departe. Câteva minute mai târziu ajunseseră în aglomeraţia de la sensul giratoriu, lângă un magazin Sainsbury gigant, aflat în dreapta lor, şi trecură de un magazin de pompe funebre, amplasat strategic. Făcură stânga şi intrară pe o poartă de fier forjat prinsă de nişte stâlpi de cărămidă, pe care era un semn deloc primitor: „Morga Brighton şi Hove”.

Grace nu avea nici o îndoială că existau locuri mai rele pe lume. Însă, din punctul său de vedere, mai rău decât locul acesta nu se putea. Îşi aducea aminte de o expresie pe care o auzise odată: „Banalitatea răului.” Iar acesta era un loc banal. Era o clădire oarecare, dar cu o aură oribilă. Avea un singur etaj, era îmbrăcată în piatră de râu de culoare gri şi avea o alee asfaltată într-o parte, suficient de largă cât să intre o ambulanţă.

Morga era o oprire într-o călătorie doar dus către un mormânt sau un crematoriu, o călătorie a oamenilor care muriseră brusc, violent sau în mod inexplicabil, ori din cauza vreunei boli care ucidea fulgerător, cum ar fi meningita virală, caz în care analizele post-mortem i-ar fi putut ajuta pe cei rămaşi în viaţă. În mod normal, în momentul în care trecea de poartă începea automat să tremure fără să vrea, dar astăzi nu era aşa.

Astăzi era încântat. Nu din cauza cadavrului pe care venise să îl studieze, ci din cauza femeii care lucra acolo. Cu care avea întâlnire în acea seară.

Dar nu îi va spune acest lucru lui Glenn Branson.

17

Tom scoase cu atenţie maşina din parcarea de la Gravytrain Distribution, atent să nu lovească Ferrari-ul lui Ron Spacks, puse telefonul în suport şi formă numărul lui Kellie, adâncit în gânduri.

Imaginea femeii în timp ce era măcelărită îi dădea fiori şi îi tot revenea în minte. Era un film, trebuie să fi fost doar o scenă dintr-un film de groază; existau sute de filme pe care nu le văzuse. Probabil că era o scenă dintr-unul. Puteai să creezi tot felul de efecte speciale în zilele noastre. Era un film.

Trebuie să fi fost un film. Dar ştia că doar încerca să se convingă singur. Calculatorul lui stricat, e-mailurile ameninţătoare… Se scutură ca şi cum un nor negru îi intrase în suflet. Ce dracu' văzuse marţi seară?

Apoi auzi vocea lui Kellie, puţin mai veselă acum.

— Bună, spuse ea.

— Iubito? Îmi pare rău pentru mai devreme, eram cu un client tare dificil.

— E în regulă, probabil sunt doar eu de vină. Doar că, ştii, a fost ciudat.

În timp ce conducea pe lângă mai multe fabrici şi depozite, un alt avion ateriza şi el ridică vocea.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— A fost doar un telefon. Bărbatul m-a întrebat dacă aici locuieşte familia Bryce, apoi dacă eu sunt Kellie Bryce şi când i-am spus că da, a închis.

— Ştii ce cred eu? spuse Tom. Probabil că este vreunul dintre acei oameni despre care am citit acum câteva zile în ziar; e un întreg sistem care funcţionează: sună oameni pretinzând că sunt de la bancă şi că fac un control de siguranţă; le cer clienţilor să le confirme o mulţime de lucruri despre casa lor, despre parole, detalii bancare şi cărţi de credit. Probabil că a fost cineva de genul acesta, care a fost întrerupt în mijlocul acţiunii.

— Poate, replică Kellie, deşi nu părea mai convinsă decât el. Avea un accent ciudat.

— Ce fel de accent?

— Ceva european, dar nu britanic.

— Şi nu a mai spus nimic altceva?

— Nu.

— Aştepţi vreun pachet?

Urmă o tăcere ciudată.

— Nu chiar.

La naiba. Cumpărase ceva.

— Ce vrei să spui cu „nu chiar”, iubito?

— Încă nu s-a închis licitaţia.

Tom nici nu vroia să ştie care era extravaganţa zilei de azi.

— Uite, o să încerc să ajung acasă devreme. Trebuie să mă duc în oraş să îmi recuperez laptopul; e la reparat din nou.

— Încă nu merge?

— Nu, e un virus care nu vrea să fie eliminat. Cum este vremea?

— Se luminează.

— Poate că, dacă ajung la timp, facem cu un grătar împreună cu copiii?

Răspunsul ei fusese ciudat, aproape evaziv, se gândi el în timp ce ieşea cu maşina pe drumul principal, căutând indicatorul pentru Londra într-un sens giratoriu aflat puţin în faţa lui.

— Da, spusese ea. Adică, bine, poate.

Tot drumul de-a lungul Autostrăzii M4, îngustă precum gâtul unei sticle din cauza liniilor de autobuz introduse de Ken Livingston (lucru pentru care Tom i-ar fi fiert primarului testiculele în ulei), încercă să îşi imagineze toate motivele pentru care cineva ar da un telefon şi pe urmă ar închide. Şi cel mai probabil era că fusese un curier care nu mai ştia drumul. Foarte simplu. Nimic de care să fie îngrijorat.

Doar că îşi făcea griji, pentru că îi iubea pe Kellie, Max şi Jessica atât de mult.

Părinţii săi muriseră în urma unui accident de maşină, pe vreme de ceaţă, pe M1, când el avea douăzeci de ani. Singurul său frate, Zack, care era cu cinci ani mai mic decât el şi care niciodată nu trecuse peste acest accident, renunţase la şcoală, locuia în Bondi Beach în Sydney, îşi lua tot soiul de slujbe ciudate şi făcea surfing. În afara lui Zack şi a unui unchi din partea mamei pe care nu îl văzuse de la zece ani şi care nu se deranjase să vină la înmormântarea părinţilor săi, Kellie, Max şi Jessica erau singura familie pe care o avea, ceea ce îi făcea şi mai importanţi.

Când ieşi de pe autostradă şi intră pe strada Cromwell, îi sună telefonul. Tom apăsă pe o tastă pentru a răspunde.

— Alo!
O voce de bărbat cu un puternic accent est-european întrebă:
— Sunteţi Tom Bryce?
Precaut, răspunse:
— Da, eu sunt.
Apoi bărbatul închise.

16

Rămăşiţele femeii moarte se aflau în camera sterilă pentru autopsie, pe o măsuţă de metal, sigilate în pungi transparente precum cele pentru produsele congelate de la magazin.

Corpul era într-o pungă; picioarele şi mâna care fusese găsită pe câmp erau sigilate separat. Mâna era într-o pungă mică. Tălpile erau şi ele înfăşurate în pungi; acest lucru era necesar pentru a proteja orice fibră, orice fragment de piele sau de pământ de sub unghii. Apoi, totul fusese introdus într-o altă pungă mare.

Tocmai bucata de plastic mare o îndepărta doctorul Frazer Theobald cu mare atenţie, verificând încet orice, oricât de microscopic, ar fi putut cădea de pe pielea sau părul femeii moarte şi care ar fi putut avea legătură cu criminalul.

Grace venise în acest loc de mai multe ori decât dorea să îşi amintească. Prima oară venise în urmă cu douăzeci de ani, când abia intrase în poliţie şi asistase la o autopsie. Îşi aducea aminte perfect; victima era un bărbat de şaizeci de ani care căzuse de pe o scară, întins în pielea goală, lăsat fără nici o urmă de demnitate umană, cu două etichete pe care îi era scris numele, una maronie şi una verde, legate de degetul mare de la un picior.

Când medicul tăiase în jurul scalpului, chiar pe linia unde începea să crească părul, pentru ca apoi să întindă pielea capului până când i-a acoperit faţa, descoperind craniul, iar patologul, cu ferăstrăul, începuse să caute prin cap, Grace făcuse ceea ce făceau mulţi poliţişti la început: căpătase o culoare verde şi, clătinându-se, plecase la toaletă, unde vomitase.

Acum nu mai vomita, dar locul tot îl înfricoşa de fiecare dată când venea aici. Pe de o parte era mirosul de dezinfectant Trigene pe care îl luai cu tine în fiecare por al pielii şi îl aveai ore întregi după ce părăseai clădirea; pe de altă parte era

lumina difuză care intra pe ferestrele semiopace şi care dădea camerei un aspect eteric. Şi era senzaţia dintotdeauna că morga era o gară, o sală de aşteptare, un casă urâtă la jumătatea drumului între moarte şi odihna eternă.

Cadavrele erau ţinute aici până când cauza morţii era identificată (în unele cazuri până când se descoperea cine era victima), apoi, cu acordul rudelor, erau lăsate în seama unui antreprenor de pompe funebre. Uneori, cadavrele nu erau niciodată identificate. Cadavrul unui bărbat în vârstă, aflat în frigiderul din depozit, era acolo de aproape un an. Fusese găsit mort pe o bancă în parc şi nimeni nu venise să îl identifice.

Uneori, în momentele sale negre, Grace se întreba dacă acelaşi lucru se va întâmpla şi cu el. Nu avea soţie, copii sau părinţi; o avea doar pe sora sa, însă ce se întâmpla dacă el trăia mai mult decât ea? Dar nu se gândea prea mult la asta, avea destule probleme cât era în viaţă, deşi se gândea mult la moarte. Mai ales aici. Uneori, uitându-se la un cadavru de pe o masă sau la uşile frigiderelor în care erau ţinute, îi trecea un fior prin vene întrebându-se câte fantome erau în clădirea asta.

Cleo Morey, medicul legist şef, îl ajută pe doctorul Theobald să îndepărteze plasticul mare, apoi îl împături cu grijă pentru depozitare; acesta urma să fie trimis la laborator în cazul în care corpul nu le dădea nici un indiciu. Grace îşi lăsă privirea să alunece puţin pe silueta medicului. Chiar şi în hainele de lucru era uimitor de frumoasă, părere pe care o împărtăşeau toţi cei care o vedeau.

Apoi patologul de serviciu scoase corpul din pungă şi începu laborioasa muncă de măsurare şi înregistrare a dimensiunilor fiecărei din cele treizeci şi patru de tăieturi. Pielea părea mai palidă decât ieri şi, deşi mare parte din aceasta, inclusiv cea de pe sâni, era acoperită de tăieturi de un roşu-aprins, putea să vadă primele semne de *rigor mortis*.

În cameră erau două mese de metal, una fixă şi una cu roţi, pe care erau puse rămăşiţele femeii moarte. Mai erau un levier hidraulic şi un rând de frigidere cu uşi de sus până jos. Pereţii erau vopsiţi în gri şi toată camera era înconjurată de un canal de scurgere. De-a lungul unui perete erau mai multe chiuvete şi un furtun galben, încolăcit. De-a lungul altuia era o suprafaţă de lucru largă, o masă din metal, un dulăpior din metal plin cu instrumente, nişte baterii Duracell şi câteva suvenire sinistre, în mare parte stimulatoare cardiace pe care nimeni nu le voise înapoi.

Lângă dulap era o schemă cu numele celui decedat, cuprinzând coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor şi a splinei. Momentan, aici nu era scris decât „Femeie necunoscută”.

Era o cameră încăpătoare, dar în această dimineaţă era aglomerată. În afara patologului de serviciu şi a legistului-şef, mai erau Darren, asistentul medicului legist, un tip inteligent, arătos şi cu o atitudine plăcută, de vreo douăzeci de ani, cu părul tuns în stil modern, Joe Tindall, ofiţerul care fotografia linia aşezată pe fiecare rană, Glenn Branson şi el.

Vizitatorii purtau salopete maro cu manşete albe şi fie pungi de plastic peste încălţări, fie cizme de cauciuc. Patologul şi cei doi medici legişti aveau salopete albastre şi şorţuri groase, maro, iar primul avea o mască ce îi atârna pe lângă bărbie. Grace se uită la Cleo Morey, îi surprinse privirea şi zâmbetul scurt dar clar pe care i-l adresă şi simţi că i se accelerează pulsul.

Se simţea ca un copil entuziasmat. Şi nu era bine, era neprofesional; toată concentrarea sa trebuia îndreptată către caz în acest moment, dar nu se putea abţine. Cleo Morey îi atrăgea atenţia şi el nu avea ce face.

Deja avuseseră o întâlnire în urmă cu câteva zile. De fapt, fusese un fel de întâlnire: la un pahar într-un local, întâlnire scurtată din cauza unui telefon care îl chema înapoi la serviciu.

Doamne, era minunată, se gândi el. Şi indiferent de câte ori o întâlnea, nu prea reuşea să o vadă pe această femeie de aproape treizeci de ani, cu picioare lungi, cu părul blond, pielea roz şi inteligenţă ascuţită, lucrând aici, făcând una dintre cele mai mohorâte treburi de pe planetă. După cum arăta, ar fi putut fi manechin sau actriţă, iar la ce minte avea ar fi putut face carieră în orice domeniu şi-ar fi propus, dar ea alesese asta. Ore lungi, la datorie zi şi noapte. În orice moment putea fi chemată pe malul unui râu, la un incendiu sau într-o pădure, pentru a vedea un cadavru. Pentru a pregăti cadavrul astfel încât medicul patolog să poată face autopsia, apoi să îl reasambleze pe cât de bine posibil, indiferent de cât de ars sau de descompus era, pentru a fi identificat de rude şi pentru a oferi acestora o fărâmă de speranţă că moartea celui iubit nu a fost atât de rea pe cât o arăta corpul.

În timp ce îl urmărea pe doctorul Theobald măsurând cea de-a cincea rană, chiar deasupra ombilicului, nu o invidia deloc pe Cleo pentru sarcina care îi revenea. Cu noroc, spera ca

identificarea să se poată face după ADN; nici un părinte nu ar trebui să vadă vreodată aşa ceva. Da, ştia prea bine cât de important era pentru unii oameni să vadă cu ochii lor. De multe ori, deşi încercau să nu îi lase, oamenii insistau să vină, doar ca să îşi mai vadă o dată ruda, să îşi ia la revedere.

Sfârşit.

Ceva de care el nu a avut parte. Şi acest lucru îl făcea să înţeleagă necesitatea lui. Fără un sfârşit nu aveai nici o motivaţie să mergi mai departe. Acesta era motivul pentru care el rămăsese cuprins de o stare de amorţeală de la dispariţia lui Sandy. Mâine urma să vină un nou clarvăzător în Brighton, să facă o demonstraţie în faţa unui public restrâns într-un centru de sănătate, iar Grace cumpărase un bilet. Ştia că probabil va fi tot un eşec, dar poliţia britanică şi cea internaţională epuizaseră toate pistele convenţionale.

Cleo îi aruncă o privire caldă, flirtând. Verificând întâi că Branson nu se uita, el îi făcu cu ochiul.

„Iisuse, eşti atât de frumoasă!" se gândi el, cu inima grea şi simţindu-se vinovat din cauza lui Sandy. Era ca şi cum, chiar şi după atâţia ani, o înşela întâlnindu-se cu o altă femeie.

Telefonul său sună, anunţându-l că are un mesaj. Îl scoase din buzunar şi se uită la ecran. Era de la detectivul Nicholl, rămas la birou:

„Teresa Wallington eliminată."

Imediat, Grace îl atenţionă pe Branson şi îl trase în partea din spate a camerei.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la tehnica presupunerilor, îi spuse. Apoi îi întinse telefonul pentru a citi mesajul.

— La naiba! Aveam un sentiment… chiar aveam o presimţire în legătură cu asta, spuse Branson.

Arăta atât de dezamăgit, încât lui Grace i se făcu milă de el. Cu un semn de încurajare, îi spuse:

— Glenn, în filmul *Seven*, Morgan Freeman a avut o bănuială care s-a dovedit a nu fi corectă.

Uitându-se într-o parte, Branson replică:

— Vrei să spui că aceasta este o trăsătură comună a poliţiştilor de culoare?

— Nu, el este actor. Grace se uită din nou la Cleo, urmărindu-i părul blond ondulându-se, extrem de frumos, pe umeri. Poate că e o trăsătură comună gorilelor mari şi chele, îşi încurajă el

colegul.

Apoi îl sună pe Nick de la telefonul fix aflat pe masa de lângă el. Noile telefoane mobile pe care le comandase poliţia vor distorsiona orice posibilă interceptare, dar pentru moment, cele pe care le foloseau erau foarte uşor de ascultat, aşa că evita să le folosească în cazurile delicate.

— S-a speriat din cauza nunţii, îi explică Nick Nicholl. Şi a fugit. Acum se întoarce cuminte acasă.

— Drăguţ, remarcă Grace sarcastic. Îi voi spune lui Glenn. Îi plac poveştile cu final fericit.

Se uitară peste lista scurtă cu femei dispărute care se potriveau descrierii şi Grace îi spuse lui Nicholl să se asigure că aveau câte ceva de la fiecare din cele patru femei, pentru o probă de ADN. Nicholl îl puse la curent cu cercetarea minuţioasă care se făcea în zona în care fusese descoperit cadavrul, pentru a găsi mâna stângă şi capul fetei. În sinea sa, Grace nu se aştepta ca acestea să fie găsite. Poate că mâna da, era posibil ca un câine sau o vulpe să o fi luat de acolo. Dar se îndoia că vor găsi vreodată capul.

Mai dădu un telefon scurt, pentru a vedea cum înaintau lucrurile în cazul lui Suresh Hossain, un caz care devenise personal pentru el. Era un caz dificil; acuzarea făcuse nişte gafe şi nici el nu se descurcase atât de bine pe cât trebuia. Fusese atât de prost încât să ia una dintre dovezi, un pantof care aparţinea bărbatului ucis, şi să o ducă unui clarvăzător. Apărarea aflase acest lucru şi îl umilise la tribunal.

Doctorul Frazer Theobald îşi făcea treaba încet, ca de obicei, dar avansa. Examinarea stomacului femeii moarte arăta că nu mâncase înainte de a fi ucisă, ceea ce îi va ajuta să îşi dea seama când murise – mai degrabă devreme în cursul serii. Nu se simţea nici miros de alcool, care ar fi fost prezent chiar şi după două pahare, ceea ce sugera că nu fusese la un bar, deşi nu era chiar cu totul exclus.

Puţin după ora 12.30, când Grace se îndepărtă din nou, de data aceasta pentru a-l suna pe Dennis Ponds să întrebe despre conferinţa de presă de la ora 14, Glenn Branson se apropie de el, părând neobişnuit de îngreţoşat.

— Ar fi bine să vii să vezi asta, Roy.

Grace întrerupse telefonul pe care vroia să îl dea şi îl urmă. Toată lumea stătea în jurul mesei, într-o tăcere şocată. În timp ce se apropia putea să simtă duhoarea dezgustătoare a excrementelor şi a gazelor din intestine.

Corpul femeii fusese deschis, cavitatea toracică fusese expusă, iar inima, plămânii şi celelalte organe vitale fuseseră îndepărtate şi puse într-o parte pentru a fi sigilate şi puse înapoi în corp după ce autopsia se va termina. Pe tăviţa de metal, aşezat la câţiva centimetri de cadavru, era un tub lung, maro-deschis, care arăta ca un cârnat. Avea aproape doi centimetri în diametru şi zăcea într-o baltă de sânge, excremente şi mucus. Doctorul Theobald făcuse o incizie în el şi o ţinea deschisă cu foarfecele, pentru ca toată lumea să vadă.

Patologul se întoarse spre el, figura lui mustăcioasă având un aer mai serios decât de obicei. Apoi arătă cu degetul.

— Cred că ar trebui să te uiţi la asta, Roy.

Anatomia nu fusese niciodată punctul forte al lui Roy şi uneori, când se uita la organele unui cadavru, avea nevoie de ceva timp pentru a-şi da seama ce reprezentau. Privi pe masă, încercând să înţeleagă despre ce putea fi vorba. O parte din intestine, presupuse el. Apoi, în timp ce se uita, doctorul Theobald folosi forcepsul pentru a face incizia mai mare, iar acum Grace putu vedea ceva înăuntru.

Ceva ce toată lumea din cameră văzuse deja. Ceva ce îl făcu să se holbeze pentru câteva momente, în stare de soc.

Apoi făcu involuntar un pas în spate, ca şi cum ar fi vrut să se depărteze.

— Iisuse, spuse el, închizând ochii o secundă, simţind că i se scurge sângele din creier. Stomacul i se întorsese pe dos de dezgust.

— O, Doamne!

19

Era un gândac lucios, gras, negru, lung de cinci centimetri, cu picioare ţepoase şi spate carenat, care avea un corn îndoit pe cap. Frazer Theobald îl ridică cu delicateţe, folosind foarfecele, şi îl ţinu în sus pentru ca toată lumea să îl poată vedea. Creatura nu mişca.

Grace, căruia niciodată nu îi plăcuseră insectele, mai făcu un pas în spate. În general nu îi plăceau târâtoarele; îi fusese frică de păianjeni toată viaţa şi se ferise de insecte. Iar asta era, Dumnezeule, o creatură extrem de urâtă.

— Ce este asta, mai exact? întrebă Branson, cu vocea tremurând şi arătând cu degetul spre masa de disecţie,

salvându-l inconştient pe Grace de la a pune o întrebare stupidă.

— Rectul ei, bineînţeles, spuse patologul cu un aer cunoscător.

Branson se uită într-o parte, părând îngreţoşat. Apoi văzu cum Theobald îşi apropie gândacul de nări, părul lung al mustăţii mişcându-se, aproape atingându-se de picioarele păroase ale insectei. Patologul inspiră adânc.

— Formaldehidă, spuse el.

Îi întinse insecta lui Grace, pentru a o inspecta. Detectivul îşi învinse greaţa şi mirosi. Imediat simţi mirosul de la orele de biologie din şcoală.

— Da, aprobă el, apoi se uită din nou pe tava de disecţie.

— De aceea nu l-am remarcat la examinarea vizuală a rectului; fusese împins prea sus.

Grace se uită la capătul tubului de pe masă, sfincterul femeii.

— După părerea ta, Frazer, a fost introdus înainte sau după moartea ei?

— Nu pot spune.

Apoi puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

— De ce?

— Asta voi trebuie să aflaţi, spuse Theobald.

Branson stătea în partea îndepărtată a camerei, sprijinindu-se de masa de lângă chiuvetă.

— Vă aduceţi aminte de filmul *Tăcerea mieilor?*

Grace îşi aducea aminte bine. Citise cartea, una dintre puţinele cărţi care chiar îl speriaseră, apoi văzuse filmul.

— Toate victimele aveau un fluture îndesat pe gât, spuse Branson. Un fluture cap-de-mort.

— Da, spuse Grace. Era semnătura criminalului.

— Şi poate că aceasta este semnătura criminalului nostru.

Grace se uită la creatura pe care patologul încă o ţinea sus. Pentru o secundă, ar fi putut jura că era vie, că i se mişcau picioarele.

— Ştie cineva ce insectă este? întrebă el.

— O rădaşcă? sugeră Cleo Morey.

— De mărimea asta? interveni Darren, asistentul. Am studiat entomologia ca parte a pregătirii mele. Nu îmi amintesc de nimic atât de mare. Nu cred că este de la noi.

— Cineva a importat-o? spuse Grace. S-au chinuit să o importe şi apoi i-au băgat-o în fund? De ce?

Urmă o tăcere lungă. În sfârşit, patologul introduse insecta într-o pungă şi îi puse o etichetă.

— Trebuie să aflăm tot ce se poate despre asta, spuse el.

Grace se gândea. Din necesitate, de-a lungul anilor citise tot ce putuse despre mentalitatea criminalilor. Cele mai multe crime erau comise de persoane care îşi cunoşteau victimele. Erau crime singulare, de cele mai multe ori crime pasionale, comise la nervi. Dar câţiva criminali erau cu adevărat nebuni, ucigând de plăcere şi crezând că pot păcăli poliţia, uneori ajungând până la a se juca cu ea. Aceştia erau criminalii care de multe ori lăsau o semnătură. Un indiciu în batjocură. „Acesta este indiciul meu. Prindeţi-mă dacă puteţi, poliţişti handicapaţi!”

Grace se uită la ceas. Ştia persoana care i-ar fi putut spune imediat despre ce fel de insectă era vorba. Habar n-avea dacă acest lucru va fi un ajutor real, dar le putea da un indiciu.

— Presa nu trebuie să afle despre asta, spuse el. Toată lumea să păstreze tăcere totală, da?

Toţi încuviinţară. Îi înţelegeau raţionamentul. Cu un asemenea indiciu neobişnuit, vor şti imediat, în cazul că vor primi un telefon de la un pretins asasin, dacă respectivul era omul lor sau nu. Le va salva ore, dacă nu zile de urmărit piste false.

Grace îi spuse lui Branson să sune echipa de la birou şi să identifice în Marea Britanie alte victime la care se găsise o astfel de insectă. Apoi îi puse patologului o întrebare prostească. Ştia că e stupidă, dar trebuia să întrebe:

— Insecta era cu siguranţă moartă când a fost introdusă?

— Mă îndoiesc că cineva ţine o doză de formaldehidă în fund, răspunse doctorul, puţin sarcastic. Arătă cu degetul un borcan mic de sticlă de pe tava de disecţie, cu un lichid cu aspect murdar. Nu e nici urmă acolo; acela este mucusul din intestin.

Grace încuviinţă şi făcu un calcul rapid. Dacă pleca direct de la conferinţa de presă, va avea timp să arate insecta singurului om care o putea identifica.

20

— Viking nord-vest, îndreptându-se spre sud-est cinci sau şase, devenind variabil la trei sau patru mai târziu. Ploi. Bine. North Utsire, South Utsire, nord-vest, patru sau cinci în South Utsire, altfel variabil trei sau patru, spuse Weatherman.

Conducea maşina, un Fiat Panda vechi şi ruginit. La radio, un tip care habar nu avea despre ce vorbeşte povestea cât de uşor

este să furi identitatea cuiva. Dar şofatul pe strada ce mărginea Portul Shoreham, portul comercial al oraşelor Brighton şi Hove, făcea prognoza meteo relevantă.

La stânga era Sussex Motor Yachting Club, urmat de un depozit, iar la dreapta se aflau un rând de case. Se ducea din nou să îl vadă pe Jonas Smith, sau Carl Venner, pe numele său real; grăsanul începuse să îl enerveze. Colabora cu Venner doar ca să se răzbune pe cei pentru care lucra şi care îl scoteau din sărite în stil mare. Acum trebuia să renunţe la orice de fiecare dată când Venner îl chema, pentru că acesta refuza să comunice prin telefon sau prin e-mail, ca o persoană *normală.* Şi întotdeauna exista o şaradă ridicolă prin care trebuia să treacă, fie să meargă să-l întâlnească la un hotel, cum fusese ultima oară, în eventualitatea că era urmărit, fie să meargă la el la birou, mai rar, cum făcea acum.

La capătul şirului de case trecu pe lângă un magazin cu piese pentru iahturi, apoi semnaliză la dreapta, aşteptă să poată intra în trafic şi acceleră, motorul tuşind din cauza solicitării, şi se îndreptă spre zona industrială Portslade Units. Clădirea către care se ducea era uşor de remarcat; era cea cu elicopterul, ca o insectă mutant, neagră, pe acoperiş. Elicopterul personal al lui Venner.

Merse cu maşina pe lângă un depozit de antichităţi, apoi trase în parcarea imensei clădiri moderne, lângă un Mercedes negru, despre care ştia că era una dintre maşinile lui Venner. Pe firmă scria „Oceanic and Occidental Import-Export”.

Opri maşina, dar continuă să asculte la Radio 5 Live, întrebându-se dacă să sune de pe telefonul mobil să intre în direct cu prezentatorul. Dar nu avea timp; trebuia să se întoarcă la birou. Murmurând pentru sine „patruzeci, Cromarty, Tyene, Dogger, nord-vest şapte vânt puternic forţă nouă”, coborî din maşină, o încuie, verifică fiecare uşă în parte şi se îndreptă spre intrarea laterală, unde, cu faţa spre camera de supraveghere, apăsă pe buton.

Urmară un clinchet, apoi un bâzâit şi uşa se deschise. Intră într-un spaţiu imens, de mărimea unui teren de fotbal, plin de containere gri. Doi est-europeni ursuzi, îmbrăcaţi în salopete, unul chel şi cu capul tatuat, iar celălalt cu o coamă neagră, se uitară la el, făcură semn că îl recunosc şi se întoarseră spre un container care era ridicat în aer cu o macara.

Weatherman spărsese sistemul informaţional al companiei şi citise actele. Ştia ce conţin containerele. Jumătate aveau bunuri

legale, în majoritate piese pentru maşini şi îngrăşăminte pentru agricultură, iar cealaltă jumătate conţineau maşini de lux furate din Rusia şi Orientul Mijlociu, echipament militar pentru Siria şi Coreea de Nord şi medicamente expirate pentru Nigeria.

Dar nu îi va spune lui Venner că ştia aceste lucruri. Erau doar informaţii folositoare. Vroia să îl vadă, să îi spună ce a aflat şi să se întoarcă la birou. Iar în această seară avea o întâlnire cu Mona; de fapt, o întâlnire on-line. A treia cu ea. Mona lucra pentru o companie de IT din Boise, Idaho, în America; vorbeau cel mai des despre mediu.

Dar lucrul deosebit la ea era că îl citise pe Robert Anton Wilson şi aveau atât de multe în comun. Era de acord cu Weatherman că în curând oamenii vor putea să îşi „descarce" creierul în computer şi să trăiască o experienţă virtuală, eliberaţi de toate constrângerile unei fiinţe biologice, umane.

Traversă sala imensă de la parter şi urcă la etaj cu liftul.

— Scade în East Forties şi East Dogger, îl informă el pe Mick Brown, care venise să îl întâmpine în uşa deschisă, îmbrăcat într-un costum gri de la Prada şi purtând pantofi albi.

Albanezul nu auzise niciodată prognoza meteo pentru nave. Nu avea nici o idee despre ce vorbea Weatherman şi nici nu îi păsa. Mestecă o gumă cu gura deschisă pentru câteva momente, arătându-şi dinţii mici şi albi şi uitându-se la el, analizându-i expresia urâtă, tunsoarea urâtă, cămaşa albă urâtă, pantalonii bej şi pantofii gri, vechi. Verifică dacă are vreo armă, nu pentru că ar fi crezut că ciudatul domn Frost ar purta vreuna, dar era ceva pentru care era plătit, aşa că verifica pe toată lumea.

Frost nu avea muşchi, era extrem slab. Va fi uşor să îl ucidă atunci când va sosi momentul. Dar nu tocmai plăcut. Albanezului îi plăceau luptătorii; era mai bine să loveşti pe cineva care cu puţin timp înainte încercase să te lovească pe tine, în special dacă erau femei.

— Mobilul? întrebă el cu un accent gutural.

— Nu l-am adus cu mine.

— L-ai lăsat în maşină sau la birou?

— La birou, minţi el. Aşa mi s-a spus.

Chiar în faţa liftului era o uşă solidă, cu un panou de securitate şi o cameră cu circuit închis. Albanezul scoase un card din buzunar, îl apăsă pe panou, apoi deschise uşa făcându-i semn lui Weatherman să îl urmeze.

Imediat, Frost simţi mirosul familiar de ţigară. Intrară într-o cameră mică, neprimitoare, fără ferestre şi cu tapet ieftin pe

pereţi. Era mobilată cu un birou vechi de metal care părea că fusese luat de la solduri, un scaun rotativ, un televizor cu plasmă montat pe perete, la care se vedea un meci de fotbal, şi cinci monitoare; unul arăta uşa de la intrarea în birou, iar celelalte patru aveau o acoperire de 360 de grade a exteriorului clădirii.

— Aşteaptă.

Albanezul traversă biroul, deschise o altă uşă, intră şi o închise în urma lui. Câteva momente mai târziu, Weatherman auzi voci ridicate. Venner ţipa, dar sunetul era prea înăbuşit pentru a înţelege ce spune.

Se uită la ecranul televizorului. Era pauza de masă, un alt motiv pentru care era nervos, a doua pauză de masă în care îl chema Venner. Cu ochii în podea, fixând o bucăţică de staniol prinsă între fibrele covorului, se întreba cum să îşi adune curaj şi să îi spună că nu mai vrea să lucreze pentru el. Apoi se uită la televizor, dorindu-şi să fi fost *Star Trek* şi nu un meci de fotbal. *Star Trek* îl încuraja, îl inspira. Uneori îşi închipuia că este unul dintre personaje. Era îndrăzneţ…

— Hm, spuse Bărbatul Care Nu Era Timid, curăţându-şi gâtul şi mintea, gândindu-se, întrebându-se cum să îşi adune curajul. Carl Venner nu va fi bucuros…

Apoi gândurile i-au fost întrerupte de zgomotul uşii deschise şi de vocea grasului care ţipa cu un accent piţigăiat din Louisiana:

— Ia dracului curva asta de sub ochii mei! M-a muşcat, curva dracului!

Câteva secunde mai târziu, o fată înspăimântată ieşi din cameră, având o expresie nedumerită. Avea trăsături est-europene, cu părul lung, castaniu, era slabă şi se dăduse cu un ruj aprins, întins urât. Era încălţată cu nişte pantofi ieftini, purta un maiou cu decolteu adânc şi o fustă atât de scurtă, încât aproape că nu era legal să umble cu ea pe stradă. Sub ochiul drept avea o urmă proaspătă de lovitură, care părea că se va transforma într-o vânătaie; pe obrazul stâng avea o altă lovitură care îi julise pielea şi din care curgea sânge. Pe mâini avea vânătăi mari.

Weatherman se gândi că nu are mai mult de doisprezece ani.

Ea se uită la el ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul, dar el îşi feri ochii, căutând bucăţica de staniol de pe covor şi părându-i rău pentru ea, dar nu avea cum să o ajute şi era hotărât să îi spună lui Venner că s-a săturat; doar că încă nu fusese plătit.

Albanezul se răstea la fată într-o limbă pe care Weatherman nu o înţelegea. Fata îi răspunse domnului Brown cu o voce înaltă, prea agresivă pentru vârsta ei, se uită din nou disperată la Weatherman, dar el privi spre covor, murmurând ceva pentru sine.

Apoi Weatherman simţi un braţ în jurul umerilor şi duhoarea neplăcută de ţigară combinată cu miros de transpiraţie, doar uşor mascată de colonia Comme des Garcons, „Homme”; învăţase de curând pe dinafară toate mirosurile de parfum din magazinele duty-free din Aeroportul Gatwick, ca o modalitate de a-şi petrece timpul înaintea unui zbor.

— Nu îi place pe la spate, John. Ce zici de asta? întrebă Carl Venner; corpul său de un metru şaizeci şi de o sută şaizeci de kilograme era într-o stare jalnică, iar pe obraz avea o zgârietură proaspătă. Părul alb, în mod normal atent aranjat, era ciufulit, iar coada de cal se desfăcuse parţial. Era îmbrăcat cu o cămaşă verde, descheiată, cu jumătate dintre nasturi rupţi, scoţând la iveală cute grele de carne pe piept şi un buric alb, fără păr, care atârna peste cureaua strălucitoare.

Faţa îi era roşie de la efort sau de la nervi, iar petele uscate de eczemă, pe care Weatherman le remarcase şi altă dată, i se vedeau pe frunte; bărbatul respira atât de repede, încât se întrebă dacă nu cumva era pe cale să aibă un atac de cord.

— Nu îi place să şi-o tragă în cur, spuse Venner, repetându-se. Poţi să crezi chestia asta?

Weatherman nu avea nici o părere despre subiectul acesta. Simţindu-se împins de Carl Venner, răspunse simplu:

— Hm.

Se opriră un moment, iar Venner se întoarse către domnul Brown:

— Fă ce vrei cu ea, apoi scapă de nenorocită.

Să suporte aşa ceva şi să mai fie şi implicat nu făcea parte din înţelegerea lor. Însă Weatherman înţelesese adevărata natură a angajatorului său abia după ce citise despre trecutul său, când îi spărsese dosarele personale.

Îl întâlnise prima dată pe Venner pe un forum de discuţii pentru programatori, pe internet, unde se făcea schimb de informaţii şi erau rezolvate probleme dificile din domeniu. Venner îl provocase la o chestie care atunci i se păruse ipotetică. Provocarea era să conceapă un site impenetrabil. Weatherman schiţase deja sistemul. Se gândise să îl ofere serviciului britanic de spionaj, dar îl scoseseră din sărite cu

conflictul din Iraq. Şi, oricum, nu avea încredere în nici un sistem guvernamental, de nicăieri. De fapt, nu avea încredere în mai nimic.

Venner îl împinse în biroul său ca o cavernă, care se întindea pe aproape toată suprafaţa etajului de deasupra depozitului. Era un spaţiu mare, fără ferestre şi fără suflet, tapetat cu acelaşi material ieftin ca şi biroul şi aproape la fel de puţin mobilat, în afara unei zone de la capătul celălalt, unde erau mai multe rafturi de echipamente de calcul pe care Weatherman le ştia pe dinafară, deoarece el le instalase.

Biroul lui Venner, pe care erau trei laptopuri şi nimic altceva decât o scrumieră de sticlă cu două mucuri de ţigară şi un castron cu bomboane, era copia celui de afară. În spatele acestuia erau un fotoliu vechi de piele neagră şi o canapea lungă, din piele maro, într-o stare jalnică. Pe covorul din faţa acesteia Weatherman remarcă o pereche de chiloţi mici, de dantelă. Deasupra, picăturile de ploaie băteau în acoperişul metalic al depozitului.

Ca întotdeauna, cei doi colegi muţi ai lui Venner, în costume negre, se materializară de nicăieri şi îl flancară tăcuţi şi fără să zâmbească, făcându-i lui Weatherman un semn slab de recunoaştere.

— Ştii, chiar m-a muşcat, nenorocita! Uite! Lui Venner îi mirosea gura şi ridică un deget gras, cu unghia roasă până la carne. Weatherman putea să vadă semnele unei muşcături chiar la încheietură. Uitându-se la ele, spuse:

— Ai nevoie de un vaccin împotriva tetanosului.

— Tetanos?

Weatherman fixă chiloţii de pe covor, mişcându-se înainte şi înapoi în tăcere, gândindu-se.

— Tetanos? repetă americanul, speriat.

Uitându-se în continuare la chiloţi, Frost răspunse:

— Bacteriile inoculate de muşcătura unui om sunt mai periculoase decât cele de la animal. Ai idee câte microorganisme trăiesc în scuipatul uman?

— Nu.

Tot fâţâindu-se, Weatherman spuse:

— Până la un milion pe milimetru; sunt cel puţin o sută nouăzeci de specii de bacterii.

— Grozav! Venner se uită nesigur la rană. Deci… reluă el fâţâindu-se agitat pe covor, într-un cerc mic, apoi îşi încrucişă mâinile, expresia sa indicând o schimbare totală de spirit şi de

subiect. Ai vreo informaţie?

— Hm. Weatherman continuă să se uite la chiloţi, fâţâindu-se. Ce se va întâmpla, hm, cu fata?

— Mick o duce acasă. Care e problema ta?

— Hm, nimic, bine. OK, minunat.

— Ai adus ce ţi-am cerut? Pentru ce dracu' te plătesc?

Weatherman desfăcu nasturele de la buzunar şi scoase o foaie de hârtie liniată, ruptă dintr-un carneţel şi împăturită în două. I-o dădu lui Venner, care o luă mormăind.

— Eşti sigur sută la sută?

— Da.

Acest răspuns păru că îl satisface pe Venner, care se duse la birou să citească.

Pe hârtie era scrisă adresa lui Tom şi a lui Kellie Bryce.

21

Profesorul Lars Johansson era un bărbat care, după părerea lui Grace, semăna mai mult cu un bancher decât cu un om de ştiinţă care-şi petrecuse mare parte din viaţă târându-se prin peşteri, mlaştini şi jungle din lumea întreagă, în căutarea unor insecte rare.

La peste un metru şi optzeci de centimetri înălţime, cu părul blond şi o figură prietenoasă, îmbrăcat într-un costum din trei piese cu dungi albe, anglo-suedezul degaja şarm şi încredere. Stătea la o masă mare din biroul său dezordonat de la ultimul etaj al Muzeului de Ştiinţe Naturale din Londra, cu ochelarii cu ramă de baga pe nas, înconjurat de cutii şi borcane pline cu specimene rare, un microscop şi un set de ustensile, rigle şi greutăţi. Întreaga încăpere părea un decor luat dintr-un film cu Indiana Jones, se gândi Grace.

Cei doi bărbaţi se întâlniseră şi deveniseră prieteni în urmă cu câţiva ani, la Conferinţa Internaţională a Criminaliştilor, conferinţă care se organiza în diferite oraşe din SUA şi la care Grace participa în fiecare an. În mod normal, ar fi trimis pe cineva din echipa sa să discute cu Johansson, dar ştia că va obţine un răspuns mai rapid dacă se ducea chiar el.

Entomologul scoase punguţa de plastic în care era insecta.

— A fost analizată, Roy? întrebă el cu accentul său de britanic cultivat.

— Da.

— Deci este în regulă dacă o scot din pungă?

— Desigur.

Johansson scoase cu atenţie din pungă insecta de cinci centimetri folosind pensetă şi o aşeză pe un suport de hârtie. O studie cu o lupă, în tăcere, timp de mai multe minute, în timp ce Grace bea recunoscător dintr-o ceaşcă de cafea, gândindu-se pentru un moment, cu regret, la întâlnirea cu Cleo pe care fusese nevoit să o amâne pentru a putea veni întâi aici şi apoi să se întoarcă la sediu pentru a discuta cu echipa sa. Aşteptase întâlnirea mai mult decât orice altceva şi era dezamăgit că fusese nevoit s-o amâne. Dar cel puţin stabiliseră o alta, pentru sâmbătă, peste numai două zile. Şi avantajul era că va avea suficient timp să îşi cumpere haine noi.

— E un specimen frumos, Roy, spuse el. Foarte frumos.

— Ce poţi să îmi spui despre el?

— Unde l-ai găsit, mai exact?

Grace îi explică, iar entomologul, spre lauda sa, nu mişcă nici o sprânceană.

— Se potriveşte, spuse el. Nebunesc, dar foarte potrivit.

— Potrivit? întrebă Grace.

— Locul este potrivit – din motive care îţi vor deveni clare.

— Sunt numai urechi.

— Vrei să auzi despre acest micuţ tot cursul din anul doi de la biologie? Sau vrei varianta prescurtată?

— Doar varianta scurtă; pe urmă trebuie să le-o povestesc unor oameni mai tonţi decât mine.

Entomologul zâmbi.

— Numele său este *Copris lunaris* şi aceasta este lungimea medie; de obicei au între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de milimetri. Provine din Europa de Sud şi din Africa de Nord.

— Se găsesc şi aici?

— Nu în afara unei grădini zoologice.

Grace se încruntă, gândindu-se unde duce acest detaliu. Profesorul continuă:

— Grecii antici îl considerau o creatură sacră şi mai este numit gândac de bălegar sau scarabeu.

Acum Grace înţelegea.

— Gândac de *bălegar?*

— Exact. Cele mai cunoscute sunt subspeciile care îşi folosesc capul şi picioarele din faţă pentru a aduna bălegarul şi a-i da forma unei bile pe care apoi o rostogolesc până când găsesc un loc potrivit să o îngroape, aşteptând să se

descompună.

— Sună delicios, spuse Grace.

— Cred că prefer chifteluţele suedeze.

Grace se gândi un moment.

— Deci, faptul că gândacul a fost introdus în rectul femeii are o anume semnificaţie.

— Una ciudată, da.

O sirenă se auzi în stradă.

— Cred că este corect să presupunem că avem de a face cu cineva care are nişte valori diferite faţă de mine sau de tine, spuse Grace strâmbându-se.

Văzuse foarte multe în cariera sa şi câteodată ajungea la punctul în care zicea că nimic nu îl mai poate şoca. Apoi apărea ceva de genul acesta.

— Care este legătura cu vechii egipteni, Lars?

— Îţi scot ceva la imprimantă; este chiar fascinant.

— Mă va ajuta să îl găsesc pe criminal?

— Este clar că e vorba de cineva care are habar de simbolism. Cred că ar fi util să afli cât mai multe despre domeniul ăsta. Ai fost în Egipt, Roy?

— Nu.

Profesorul devenise entuziasmat.

— Dacă mergi în Luxor, în Valea Regilor, vei vedea în temple scarabei peste tot; erau o parte fundamentală a culturii Egiptului de Sus şi de Jos. Şi, bineînţeles, erau importanţi în ritualuri funerare.

Grace mai bău din cafea, gândindu-se la ce mai avea de făcut în seara aceea, în timp ce profesorul scria ceva la tastatură.

În urmă cu douăzeci de minute, Emma-Jane Boutwood îl sunase pentru a-i spune că sosiră rezultatele de la analiza ADN şi că acesta nu exista în baza de date. Nu mai fuseseră găsite alte părţi ale corpului. Încă o femeie de pe lista celor dispărute fusese eliminată din cazul lor. ADN-ul celorlalte fusese trimis la laborator şi sperau să găsească o potrivire. Dacă nu, erau nevoiţi să mărească zona de cercetare.

Brusc, imprimanta scoase o foaie de hârtie la doar câţiva centimetri de locul în care stătea el şi îl sperie.

— Ritualuri funerare?

— Da.

— Care era semnificaţia acestor insecte în ritualuri, Lars?

— Erau puse în morminte pentru a asigura întoarcerea la viaţă.

Grace se gândi la acest lucru câteva minute. Aveau de-a face cu un fanatic religios? Cu cineva care juca un joc? Evident, era vorba de un individ inteligent, suficient de educat încât să fi citit despre Egiptul antic; prezenţa insectei în rectul femeii nu era deloc întâmplătoare.

— De unde ar putea lua cineva un scarabeu în Anglia? întrebă el. Doar de la o grădină zoologică?

— Nu, există câţiva importatori de insecte tropicale. Nu mă îndoiesc că o să afli informaţii despre ei pe internet.

Grace îşi notă în minte să spună cuiva să facă o listă şi să viziteze fiecare importator de insecte tropicale din Marea Britanie. Entomologul puse insecta înapoi în pungă.

— Pot să te mai ajut cu ceva referitor la asta, Roy?

— Sunt sigur că vei mai putea. Momentan nu mă pot gândi la altceva. Şi apreciez că ai rămas atât de târziu pentru mine.

— Nu e nici o problemă. Lars Johansson arătă spre fereastra de la care se vedea şoseaua Exhibition. S-a dovedit a fi o seară frumoasă. Te întorci în Sussex?

Grace confirmă.

— Lasă-mă să îţi fac cinste cu o băutură, înainte să pleci.

Grace se uită la ceas. Următorul expres pentru Brighton era în aproximativ patruzeci de minute. Nu avea timp să stea la o băutură, dar cu siguranţă simţea nevoie de una. Şi pentru că profesorul îl ajutase de atâtea ori în trecut, se gândi că ar fi fost nepoliticos să refuze.

— Doar una mică, spuse el. Apoi trebuie să fug.

De aceea, treizeci de minute mai târziu, la una dintre mesele de afară ale unui bar aglomerat, se trezi întrebându-se ce naiba era în neregulă cu viaţa sa. Ar fi trebuit să fie acum împreună cu una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Dar, în schimb, era la a doua halbă de bere caldă, după ce în primele cincisprezece minute i se ţinuse o lecţie despre sistemul digestiv al scarabeului, iar acum asculta o analiză lungă a greşelilor din mariajul lui Lars Johansson, care devenea din ce în ce mai trist.

22

Traficul la ora de vârf în afara Londrei, în acea zi de joi, se dovedise a fi mai groaznic decât de obicei. Şi seara fiind caldă, plăcută, se părea că toţi londonezii vroiau să plece la ţară. De

obicei, Tom mergea cu trenul pentru a evita acest coşmar, dar fusese nevoit să ia maşina astăzi pentru a ajunge la biroul lui Ron Spacks, apoi se dusese în centrul Londrei pentru a-şi recupera laptopul.

Planurile sale de a ajunge acasă devreme şi a face un grătar în grădină cu familia fuseseră făcute praf de Chris Webb, care sosise târziu pentru a-i repara computerul şi căruia îi luase mai mult timp decât se aşteptase. Până când terminase, se făcuse aproape 16.30, ceea ce însemna că Tom pleca acasă la momentul cel mai nepotrivit.

În mod normal, în maşină ar fi verificat ce mesaje avea sau ar fi ascultat ceva la radio – în Londra îi plăcea în special David Prever de la LBC, altfel asculta ştirile de la Radio 4 sau jazz; dar în această seară, în afara telefonului pe care i-l dăduse lui Ron Spacks pentru a-i spune că echipa sa lucra la preţurile pentru ceasurile Rolex Oyster – iată o potenţială comandă de vis, pe care trebuia să o încheie – conducea în tăcere, doar cu gândurile sale sumbre.

Sunteţi Tom Bryce?

Accent est-european puternic.

Conversaţia sa cu Kellie de mai devreme.

Ce fel de accent?

Ceva european, nu englez.

Aceeaşi persoană?

„Noaptea trecută aţi accesat un site pe care nu eraţi autorizat să îl vizitaţi. Acum aţi încercat să îl accesaţi din nou. Nouă nu ne plac musafirii neinvitaţi. Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soţiei dumneavoastră, Kellie, băiatului Max şi fiicei Jessica. Citiţi bine acest mesaj, apoi gândiţi-vă mult.”

Tom nu avea nici o intenţie să spună poliţiei despre ce văzuse marţi noapte. Internetul era ca un canal; puteai găsi orice în el, oricât de erotic sau de vulgar. Probabil că intrase pe un site care fie făcea reclamă la un film, fie era un site violent pentru nebuni. Atâta tot. Nu era treaba lui să caute prin canal.

Dar acel mesaj de ameninţare sugera că nu era doar atât.

Se apropia de South Downs; traficul, deşi aglomerat, era rapid. La stânga, la vreun kilometru peste pajişte, văzu o lumină reflectându-se într-un geam. Un tren. Uitând de gândurile sale

chinuitoare pentru un moment, Tom îi invidie pe pasagerii relativ relaxaţi din tren. Oricum, va ajunge acasă în cincisprezece minute şi abia aştepta să bea ceva, o băutură mare şi tare.

Se uită pe geam la soarele ca o minge strălucitoare ce cobora pe cerul ca de cobalt. În spatele dealurilor se afla casa sa, sanctuarul său. Dar nu se simţea în siguranţă; ceva tremura în interiorul lui, amestecându-i emoţiile, răscolindu-i frica.

Nu vroia să îi spună lui Kellie că primise acelaşi telefon, dar până acum fuseseră atât de deschişi şi de sinceri unul cu celălalt, încât se întrebă dacă nu era greşit să nu îi spună. Doar că acest lucru ar fi agitat-o şi mai mult. Apoi, ar fi trebuit să îi povestească şi despre CD.

Şi pe urmă?

Ameninţarea din e-mail era limpede. *Dacă* mergea la poliţie. *Dacă* încerca să mai acceseze site-ul. Şi adevărul era că nu intenţiona să facă nici una, nici alta. Deci ar trebui să fie în regulă.

Dar ce rost avuseseră telefoanele? Poate fusese o prostie să încerce să intre a doua oară pe site, se gândi el.

În timp ce intra pe stradă şi începu să urce dealul, panica puse stăpânire pe el. În faţă putea vedea maşina veche a lui Kellie parcată lângă bordură. În mod normal, o băga în garaj. De ce era pe stradă? se întrebă el.

Câteva minute mai târziu, când parcă în faţa casei, văzu care era motivul. Aproape fiecare centimetru pătrat din faţa garajului era ocupat de o cutie. Era una dintre cele mai mari cutii pe care le văzuse în viaţa lui. Ar fi putut uşor adăposti un elefant matur şi tot ar mai fi rămas spaţiu. Iisuse, chestia asta era mai înaltă decât uşa garajului.

Şi în loc ca uşa casei să se deschidă larg şi Kellie, Max, Jessica şi Lady să iasă să îl întâmpine, uşa se deschise câţiva centimetri şi apăru capul lui Kellie, cu o faţă rotundă, precaută, apoi ea ieşi îmbrăcată într-un tricou alb, larg, pantaloni scurţi şi papuci. Undeva în spatele casei putea să o audă pe Lady lătrând entuziasmată. Nici urmă însă de copii.

— E puţin mai mare decât mă aşteptam, spuse Kellie împăciuitoare, în loc de salut. Se vor întoarce mâine pentru a-l asambla.

Tom se uită la ea un moment. Dintr-o dată părea atât de vulnerabilă. Speriată de telefon sau de el?

— Ce este asta? întrebă.

Nu se putea gândi decât că obiectul din cutie trebuie să fi costat o grămadă de bani.

— Trebuia să îl cumpăr, spuse ea. Serios, avea un preţ aşa de bun!

Iisuse! Încercând să-şi păstreze calmul, întrebă:

— Ce este?

Ea făcu un semn şi răspunse, încercând să pară nonşalantă şi nereuşind:

— Este doar un grătar.

Acum înţelegea el reticenţa din glasul ei când îi sugerase mai devreme să facă un grătar.

— Un grătar? Ce dracu' prăjeşti într-o chestie aşa de mare? Balene? Dinozauri? O cireadă întreagă de Aberdeen Angus[9]?

— Preţul lui este de peste opt mii de lire. Eu l-am luat cu *trei mii!* exclamă ea.

Tom se întoarse, aproape explodând.

— Eşti incredibilă, iubito! Aveam un grătar foarte bun.

— A ruginit.

— Dar ai fi putut lua unul nou de la Homebase cu aproximativ şaptezeci de lire. Tu ai cheltuit *trei mii?* Şi unde naiba îl vom pune? Chestia asta o să ocupe jumătate din grădină!

— Nu, eu nu… nu este… aşa de mare când îl asamblăm. Arată atât de bine!

— Va trebui să îl trimitem înapoi. Făcu o pauză, uitându-se în jur. Unde sunt copiii?

— Le-am spus că trebuie să vorbesc cu tine înainte de a-i vedea. I-am avertizat că tata s-ar putea să nu fie prea încântat. Îşi puse mâinile în jurul lui. Uite, e ceva ce nu ţi-am spus; am vrut să fie o surpriză. Îl sărută.

Iisuse, se întrebă el, ce mai urmează? Îi va spune că este însărcinată?

— Mi-am luat o slujbă!

Cuvintele îi aduseră un zâmbet.

O jumătate de oră mai târziu, după ce îi citise Jessicăi mai multe pagini din *Pisoiul care iubea curcubeele*, apoi lui Max un capitol din *Harry Potter şi pocalul de foc*, după ce udase roşiile din seră şi zmeura, căpşunile şi zucchinii din pământul de alături, Tom stătea cu Kellie la masa de lemn de pe terasă, cu un

[9] Rasă de vite

pahar mare de votcă într-o mână, urmărind ultimele raze ale soarelui peste grădina lor. Dădură noroc cu paharele. Lângă picioarele sale, Lady rodea fericită un os.

Peste gardul lângă care Kellie plantase glicină pentru a avea mai multă intimitate, se vedea capul lui Len Wainwright mişcându-se de colo-colo în faţa şopronului. Len petrecuse mult timp, timp pe care Tom nu îl avea, explicându-i diferitele faze ale construirii acestuia. Dar nu îi spusese niciodată care era scopul lui. Kellie sugerase odată că poate o va ucide pe soţia sa şi o va ascunde în şopron. Atunci i se păruse amuzant, dar acum Tom nu mai zâmbea.

Aerul mirosea dulceag şi nu se auzea decât ciripitul de seară al păsărilor. Era o perioadă a anului care îi plăcea foarte mult, un moment al zilei în care, în mod normal, uita toate problemele şi se bucura de viaţă. Dar nu şi în această seară. Nimic nu părea să îi calmeze frica ce tot îi dădea târcoale.

— Nu… nu ştiam… adică, credeam că nu prea vrei să stai departe de copii şi să te duci la serviciu! spuse el.

— Jessica se duce acum la grădiniţă, aşa că am timp, răspunse ea bând din vin. Se deschide un nou hotel în Lewes şi mi s-a oferit o slujbă la recepţie, cu program flexibil, începând de luni.

— Să lucrezi la hotel? Nu ai mai lucrat la vreun hotel. De ce nu te apuci din nou de predat, dacă vrei să lucrezi din nou?

— Simt că vreau să fac altceva. Mă vor pregăti. Şi nu e mare lucru. În general trebuie să lucrez la calculator.

„Ceea ce îţi dă posibilitatea să stai pe eBay toată ziua”, se gândi Tom, dar nu spuse nimic. Luă o gură din băutură şi începu să facă nişte calcule în gând. Dacă Kellie ar câştiga suficient cât să îşi acopere cumpărăturile, ar fi un ajutor imens. Dar trei mii de lire de pe cardul ei de credit pe nenorocitul acela de grătar imens… Îi va lua luni de zile să câştige atât. Între timp, el va trebui să plătească. Apoi îi sună telefonul mobil, pe care îl lăsase în birou.

Se uitară unul la celălalt. Văzu strălucirea de teamă din ochii lui Kellie şi se întrebă dacă ea văzuse acelaşi lucru în ai lui. Se grăbi să urce şi văzu cu uşurare că pe ecran apărea numele lui Chris Webb.

— Bună, Chris, spuse el. Ai găsit ceva pe CD?

Vocea programatorului era aspră.

— Nu şi se pare că nici nu o voi face.

— Cum aşa?

— Am ajuns acasă şi tot locul este răvăşit. Cineva a răscolit totul. Şi nu glumesc când spun totul. Îmi va trebui o săptămână să rearanjez.

— Iisuse! Şi ţi-au luat ceva?

— Nu, răspunse el. Nu au luat. Urmă o pauză lungă în care Tom auzi sunetul unei brichete şi apoi o inhalare. De fapt, lipseşte numai un lucru.

— Ce anume?

— CD-ul tău.

23

Alison Vosper, detectiv-şef adjunct, era persoana în faţa căreia trebuia să raporteze Roy Grace. Aceasta avea un temperament schimbător, trecând de la amabilitate şi blândeţe într-un moment, la arţag în următorul. În urmă cu câţiva ani, cineva din poliţie o poreclise Nr. 27, după felul de mâncare dulce-acrişor de la restaurantul chinezesc. Porecla rămăsese, deşi Grace se gândea că ar trebui schimbată, pentru că nu îşi mai aducea aminte când o văzuse într-o pasă bună.

Şi cu siguranţă astăzi nu era bine dispusă.

Vineri dimineaţă, la ora 9, stătea în picioare pe covorul gros din faţa biroului lui Vosper, cu acelaşi gol în stomac pe care îl avea când era chemat în biroul directorului de la şcoală. Era ridicol ca o persoană de vârsta lui să fie nervoasă în faţa superiorilor, dar Alison Vosper avea acest efect asupra sa, indiferent că vroia să recunoască sau nu. În mod evident, fusese chemat pentru a face un rezumat înaintea conferinţei de presă, dar nu erau prea multe de spus. După patruzeci şi opt de ore, nu ştiau cine este victima şi nu aveau nici un suspect.

Un lucru pe care Grace îl învăţase de când lucra în poliţie era cât de mult ţineau ofiţerii superiori să lase publicului impresia că poliţia avea rezultate. Din cauza faptului că doreau să aibă publicul de partea lor, Grace avea uneori sentimentul că superiorii săi considerau că era mai bine să ţină în custodie pe cineva, oricât de nevinovat ar fi fost, doar să arate că fac ceva, decât să admită în faţa unei săli pline de jurnalişti că nu au nici un indiciu.

Spre deosebire de sediul central al Departamentului de Criminalistică din Sussex House, modern şi fără suflet, şefii cei mari aveau birourile în clădirea Queen Anne, în centrul grupului

înghesuit de clădiri care cuprindea toate birourile Poliţiei din Sussex, la marginea oraşului Lewes.

Caracteristicile plăcute, originale, ale clădirii fuseseră lăsate intacte în majoritatea birourilor, în special stucaturile de pe tavan. Biroul lui Alison Vosper era un bun exemplu. Încăperea de la parter era imaculată, cu o privelişte minunată spre o peluză îngrijită, mobilată cu antichităţi elegante, care dădeau impresia de autoritate şi permanenţă.

Piesa de rezistenţă era un birou mare din lemn de trandafir lustruit pe care era o agendă, o vază subţire de cristal cu trei lalele în ea, fotografii înrămate ale soţului (care era un poliţist cu câţiva ani mai vârstnic, dar într-o poziţie ierarhică inferioară ei) şi ale celor doi copii, un băiat şi o fată, inocenţi în uniformele de şcoală, un suport pentru creioane şi, ca de obicei, mai multe ziare de dimineaţă împrăştiate în evantai. Din fericire, Grace nu apărea în nici unul pe prima pagină.

Detectivul-şef adjunct Alison Vosper nu era numai acră în această dimineaţă, ci şi extrem de rece, un lucru scos în evidenţă de bluza pe gât apretată, de culoarea gheţii, prinsă în faţă cu o broşă cu diamant la fel de îngheţată. Chiar şi parfumul avea o tentă acidă.

Ca de obicei, Vosper nu îl invită să se aşeze – o tehnică pe care o folosea de mult pentru a face şedinţele scurte şi la obiect. Grace îi aduse la cunoştinţă tot ce se mai întâmplase de la şedinţa de ieri. Singura reacţie vizibilă pe care a obţinut-o a fost când a ajuns la insectă; era suficientă repulsie pentru a demonstra că sub carapacea dură, Alison Vosper era totuşi un om.

— Deci avem trei victime posibile printre femeile raportate ca dispărute în ultimele zile? întrebă ea.

Avea un accent din Midiands, care ce o făcea să pară şi mai dură.

— Da. Am trimis la Huntingdon material luat din locuinţele lor, pentru analiza ADN-ului. Vom primi un răspuns astăzi mai târziu.

— Şi dacă nu se potriveşte nimic cu victima?

— Va trebui să extindem cercetările.

Sună telefonul. Ea apăsă un buton şi răspunse:

— Sunt ocupată. Apoi se uită din nou la detectivul Grace. Ştii că acest caz contează foarte mult pentru tine, Roy?

— Mai mult decât alte cazuri?

Se uită la el în tăcere, cu privirea rece.

— Cred că amândoi ştim asta.

Grace se încruntă, nesigur de ce va urma şi simţindu-se inconfortabil. Ea îşi învârti verigheta de aur pe deget şi păru că se îmbunează.

— Ai fost norocos, Roy, să rămâi atâţia ani în acelaşi loc. O mulţime de poliţişti trebuie să se tot mute dacă vor să fie promovaţi. Ca şi mine. Eu sunt din Birmingham, dar am stat numai trei ani din toată cariera mea acolo. Am fost peste tot: Northumberland, Ipswick, Bristol, Southampton. Este altfel decât pe vremea tatălui tău. El a stat tot timpul în Brighton, nu-i aşa?

— Dacă includem şi Worthing.

Ea zâmbi. Worthing era la doar câţiva kilometri distanţă. Apoi figura i se înăspri din nou.

— Mi s-a spus că tatăl tău era o persoană cunoscută şi foarte respectată. Dar se pare că multe persoane cred că nu eşti fiul tatălui tău.

Lăsă cuvintele să atârne în aer. Roy le simţi ca pe o înţepătură în inimă. Era ca şi cum ar fi fost înjunghiat şi toată energia i se scurgea pe acolo. Se uită la ea confuz şi se simţi foarte vulnerabil.

— Ştiu… ştiu că am partea mea de critici, spuse el şi, dintr-o dată fu conştient de cât de neconvingător suna.

Ea dădu din cap şi de data aceasta îşi scoase verigheta de pe deget, ţinând-o în faţă, ca şi cum ar fi vrut să arate că nimic nu este permanent, că îl putea da afară din viaţa ei la fel de uşor cum putea arunca verigheta la gunoi.

— Nu de critici sunt eu îngrijorată, Roy. Şeful este preocupat de răul pe care l-ai cauzat poliţiei din Sussex. Aproape că ai împiedicat un proces acum două săptămâni, când ai dus o dovadă la un clarvăzător; şi, ca rezultat, ai fost citat în toate titlurile ziarelor, ceea ce ne-a făcut, şi pe tine şi pe noi, să cădem de proşti. Ţi-ai pierdut respectul multor colegi apelând la supranatural. Apoi, ai permis ca doi suspecţi să moară în timpul unei urmăriri.

Grace încercă să o întrerupă, gândindu-se că nu avea dreptate, dar ea îl opri ridicând o mână.

— Acum suntem la patruzeci şi opt de ore de la o crimă şi nu poţi spune nici cine este victima, nu ai nici un suspect; tot ce ai este istoricul unui nenorocit de gândac găsit la locul crimei.

Deja Grace se enerva.

— Îmi pare rău, dar nu este corect şi tu ştii asta.

— Aici nu e vorba despre ce este corect, Roy; este vorba de faptul că poliţia apare în ochii publicului ca fiind incompetentă.

— Cei doi care au murit în maşină erau vinovaţi ca naiba şi erau şi periculoşi. Au străpuns barajele de poliţie, au furat două maşini, au lovit un poliţist pe motocicletă. Ai fi preferat să îi lăsăm să scape? întrebă el dând din cap cu frustrare.

— Ce vreau să îţi spun, Roy, este că poate că ar fi mai bine să te mutăm într-o zonă în care nu eşti cunoscut. Poate undeva în nord. Undeva unde au multe pe cap şi le-ar prinde bine cunoştinţele tale. Cum ar fi în Newcastle. Un coleg de la secţia de acolo m-a întrebat dacă avem un detectiv pentru un caz sensibil, un om pe care să îl trimitem acolo câteva luni, poate un an. Şi cred că tu eşti persoana potrivită pentru asta.

— Cred că glumeşti. Aici e casa mea. Nu vreau să fiu transferat nicăieri. Nici nu sunt sigur că vreau să mai rămân în poliţie dacă se întâmplă asta.

— Atunci adună-te şi asigură-te că nu se întâmplă. Desemnez un alt ofiţer să lucreze cu tine la caz, deoarece nu cred că faci suficiente progrese. Este un fost detectiv inspector, pe care l-am promovat în aceeaşi funcţie cu tine.

— Îl cunosc?

— Numele lui este Cassian Pewe.

Grace se gândi un moment, apoi gemu în sinea sa. *Detectiv inspector* Cassian Pewe, acum *detectiv căpitan* Cassian Pewe. Grace se întâlnise cu el în urmă cu vreo doi ani, când cei de la Met aduseseră oameni pentru a da o mână de ajutor celor din Brighton, în timpul conferinţei laburiştilor. Şi-l amintea ca o persoană foarte arogantă.

— Vine aici?

— Începe de luni. Va lucra într-un birou de aici. Ai vreo problemă cu asta?

„Da”, ar fi vrut să spună, nervos. „Bineînţeles, pudelul şefului. În ce alt birou să îl bage? Aici era perfect, astfel ca ea şi Pewe să stea comod de vorbă, despre cum să-l submineze pe spinul din coasta lor, anume pe detectivul Roy Grace.”

Dar nu avea altă soluţie şi spuse:

— Nici o problemă.

— Ai un cartonaş galben, Roy. Da?

Simţea că se îneacă şi nu putu decât să răspundă dând din cap. Apoi telefonul sună. Ea îi făcu semn să răspundă. Se îndepărtă de biroul ei şi se uită la ecran. Era de la echipa lui.

— Roy Grace, spuse el.

Era detectiv Nicholl, care îl suna entuziasmat să îi spună că primiseră rezultatele de la laboratorul din Huntingdon. Aveau o potrivire cu ADN-ul cadavrului.

24

— Nu pot să cred ce muzică asculţi, omule, spuse Branson. E o porcărie maximă. Nu am nici un alt cuvânt pentru ea.

Mergeau pe un drum care cobora îndreptându-se spre est, având la stânga întinderea verde a bazei de luptă din timpul celui de-al doilea război mondial, care acum devenise Aeroportul Shoreham, un loc agitat pentru avioane particulare şi zboruri comerciale către insulele Canalului şi în direcţia Southampton.

Shoreham era suburbia de vestul extrem al oraşului Brighton şi Grace simţea tot timpul un amestec ciudat de relaxare şi nostalgie atunci când o lăsa în urmă. Nostalgie, deoarece Brighton era locul unde se simţea cu adevărat acasă; în orice alt loc se simţea ca într-o apă nesondată căreia nu îi ştia adâncimea, puţin cam nesigur. Şi relaxare pentru că, atunci când era în conurbaţia Brighton şi Hove, avea un sentiment de responsabilitate şi nu putea să se relaxeze decât în afara ei.

După anii petrecuţi în poliţie, devenise a doua natură a sa să evalueze în mod inconştient fiecare pieton şi ocupant al locurilor din maşinile de pe stradă. Îi ştia pe majoritatea răufăcătorilor, cu siguranţă pe toţi traficanţii de droguri şi pe mulţi dintre hoţi şi spărgători; ştia când erau la locul potrivit şi când nu. De aceea era ridicolă ameninţarea lui Alison Vosper de a-l transfera. O viaţă de cunoştinţe şi contacte s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Roy Grace hotărâse să conducă el deoarece simţea că nervii nu îi mai suportau o altă plimbare cu Branson, care îşi arăta talentul la urmăriri de mare viteză. Acum nu era sigur că nervii săi mai rezistau văzând ce face detectivul de CD-player-ul său. Dar Branson încă nu terminase cu el.

— Beatles? Cine naiba mai ascultă Beatles în maşină în zilele noastre?

— Eu, îmi plac, spuse Grace defensiv. Problema ta este că nu faci diferenţa între zgomot şi muzica bună.

Opri Alfa Romeo la un semafor, la intersecţia cu Lancing College. Se hotărâse să ia maşina sa deoarece nu o mai folosise

de ceva timp şi bateria necesita o încărcare. Şi, mai important, dacă ar fi luat o maşină de la serviciu, Branson probabil că ar fi insistat să conducă şi s-ar fi simţit jignit dacă nu l-ar fi lăsat.

— Asta e amuzant, venind din partea ta, spuse Branson. Pur şi simplu nu înţelegi muzica! Apoi, schimbând brusc subiectul, arătă spre un local de peste drum. Sussex Pad. Au o mâncare de peşte foarte bună, am fost cu Ari. Mda, e bună. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către CD player. Dido!

— Ce are Dido?

Branson ridică din umeri.

— N-are nimic, dacă îţi place genul ăsta de lucruri. Nu mi-am dat seama cât de trist eşti.

— Da, îmi place genul ăsta de lucruri.

— Şi, Iisuse, ce e asta? Ceva ce ţi-au dat gratis la o revistă?

— Bob Berg, spuse Grace, enervându-se. Se întâmplă să fie un cântăreţ de jazz modern.

— Da, dar nu este de culoare.

— Da, bine. Şi trebuie cumva să fii de culoare ca să cânţi jazz?

— Nu am spus asta.

— Ba ai spus! Oricum, este mort; a murit într-un accident acum câţiva ani şi mie îmi place muzica lui. Este un saxofonist tenor foarte bun. Mai ai altceva de făcut bucăţele? Sau ar trebui să vorbim despre aşa-zisa ta bănuială?

Puţin mai potolit, Branson porni radioul şi îl opri pe un post de muzică rap.

— Mâine mergem să cumpărăm haine? O să te duc să îţi cumperi şi nişte muzică. Dacă vii cu tipa de la întâlnire în maşina asta şi vede ce muzică asculţi, o să înceapă să caute în torpedou după cuponul de pensie.

Grace nu îl mai asculta, gândindu-se la ceea ce aveau de făcut şi la toate mingile pe care trebuia să le ţină în aer în acelaşi timp. Nervii îi erau întinşi la maximum, în parte din cauza întâlnirii cu Alison Vosper, de la care plecase simţindu-se foarte deprimat, dar şi din cauza sarcinii pe care trebuia să o ducă la capăt în aproximativ o oră. În mod normal, Grace era foarte cinstit când spunea că îi plăcea aproape fiecare aspect al muncii de poliţist; cu excepţia unuia şi acela era să spună unui părinte sau membru de familie despre moartea cuiva drag. Nu era ceva ce trebuia să facă foarte des în ultima vreme, deoarece aveau ofiţeri la Departamentul de Relaţii cu familia, detectivi care erau pregătiţi special. Dar erau unele situaţii, ca asta, de

exemplu, când vroia să fie el însuşi de faţă pentru a vedea reacţiile, pentru a culege cât de multe informaţii în primele momente după ce aflau vestea. Şi îl luase pe Glenn Branson deoarece credea că va fi o bună pregătire pentru el.

Persoanele pe care le anunţau de moartea cuiva respectau un anumit model. În primele ore erau în stare de şoc, vulnerabile, şi era posibil să spună mai mult decât doreau. Dar, rapid, începeau să dea înapoi, iar ceilalţi membri ai familiei strângeau rândurile în jurul lor. Dacă vroiai să afli ceva informaţii, trebuia să le obţii în primele ore de la aflarea veştii. Era o metodă crudă, dar întotdeauna eficientă; altfel te blocai timp de săptămâni, poate chiar luni. Jurnaliştii ştiau şi ei acest lucru.

Îi recunoscu pe cei doi ofiţeri de la Departamentul de Relaţii cu familia, detectiv Maggie Campbell şi detectiv Vanessa Ritchie, care stăteau în maşină, un Volvo mic, nemarcat, parcat lângă marginea peluzei din faţa casei; Grace opri şi el maşina alături. Figurile celor două, pline de dezaprobare, se uitau prin parbriz la el.

— La dracu', omule! Cum îşi permit unii astfel de case? spuse Glenn, uitându-se la porţile de oţel dintre doi stâlpi din piatră.

— Pentru că nu sunt poliţişti, răspunse Grace.

Banii nu fuseseră un lucru extrem de important în viaţa lui. Sigur că îi plăceau lucrurile frumoase, dar nu avusese niciodată dorinţe extravagante şi fusese întotdeauna atent să nu depăşească limita. Sandy se descurcase de minune să economisească de ici, de colo. Întotdeauna îl amuzase faptul că obişnuia să cumpere felicitările pentru următorul Crăciun la promoţiile din ianuarie. Din aceste economii se cinsteau întotdeauna cu ceva frumos, aşa cum îi plăcea ei să spună. În primii ani de căsătorie, când lucra la o agenţie de voiaj şi putea să obţină reduceri la călătorii, economisise de două ori suficienţi bani încât să plece peste hotare câte două săptămâni.

Dar oricât ar fi economisit din salariul său, chiar cu toate primele pentru ore suplimentare, pe care obişnuia să le primească la începutul carierei, nu ar fi fost de ajuns să cumpere vreodată ceva de mărimea conacului la care se uita acum.

— Îţi aduci aminte filmul acela, *Marele Gatsby?* întrebă Branson. Versiunea lui Jack Clayton, cu Robert Redford şi Mia Farrow?

Grace încuviinţă. Îşi aducea vag aminte, cel puţin de titlu.

— Aşa-i şi locul ăsta, nu? Te uiţi la o casă dată dracului.

Şi aşa era: o alee dreaptă cu copaci pe margine, lungă de câteva sute de metri, care ducea într-o parcare circulară cu un iaz ornamental în mijloc, în faţa unui conac antic roman, sau cel puţin în stil antic roman.

Grace încuviinţă. Cu colţul ochiului văzu portiera de la Volvo deschizându-se.

— Începe necazurile, spuse el încet. Cele două coborâră din maşină.

Maggie Campbell, o femeie cu părul negru, la treizeci şi ceva de ani, şi Vanessa Ritchie, subţire, înaltă şi roşcată, mai mare în grad, cu o faţă dură şi puternică, veniră lângă ei, amândouă în haine la modă, dar sobre.

— Nu se poate să intrăm toţi patru, Roy, spuse detectiv Ritchie. Suntem prea mulţi.

— O să mă duc eu primul, cu Glenn, să îi dau vestea. Apoi te sun imediat ce cred că este cazul să interveniţi.

O văzu pe Maggie Campbel încruntându-se. Ritchie dădu din cap.

— Este greşit, ştii prea bine asta.

— Da, ştiu, dar aşa vreau să joc în cazul acesta.

— Să joci? răspunse ea nervoasă. Nu suntem la un experiment aici! Nu e bine.

— Ce nu e bine, Vanessa, este ca un tată să afle că părţi din fata lui au fost găsite, mai puţin câteva bucăţi importante, cum ar fi capul, pe un teren nenorocit, cu un gândac în fund. Asta e ce este greşit.

Ofiţerul de la relaţiile cu familia se bătu cu palma peste piept.

— Pentru asta am fost noi pregătite. Suntem specialiste în toate aspectele pierderilor omeneşti.

Grace se uită pe rând la cele două femei.

— Ştiu totul despre pregătirea voastră şi vă ştiu şi pe voi; am lucrat înainte cu voi şi vă respect. Asta nu are nimic de a face cu capacităţile voastre. Pregătirea vă poate ajuta, dar la sfârşitul zilei rămâne şi aspectul muncii poliţieneşti. În acest caz, am motivele mele pentru a le da eu vestea; şi cum eu coordonez acest caz, eu stabilesc regulile, da? Nu mai vreau să văd feţe triste din partea voastră, vreau să cooperăm. Este clar?

Cele două încuviinţară, dar tot nu păreau mulţumite.

— Te-ai hotărât cât de mult îi vei spune tatălui? întrebă tăios Vanessa Ritchie.

— Nu, voi acţiona în funcţie de situaţie. O să vă informez înainte de a vă chema, da?

Maggie Campbell zâmbi cu jumătate de gură, împăciuitor. Detectiv Ritchie îi făcu un semn de „tu eşti şeful”.

La un gest al şefului, Branson apăsă pe buton şi după câteva secunde porţile se deschiseră treptat. Merseră cu maşina până la casă. Grace parcă între cele două maşini de afară, un BMW 7 vechi, destul de murdar, şi un Subaru foarte vechi.

În timp ce se apropiau de uşa de la intrare, aceasta fu deschisă de un bărbat distins, pe la cincizeci şi cinci de ani, cu părul negru cu fire argintii la tâmple, îmbrăcat cu o cămaşă albă deschisă la gât, cu butoni de aur, pantaloni de costum şi pantofi negri lucioşi. Avea un telefon mobil în mână.

— Detectiv căpitan Grace? întrebă el, cu un accent uşor înfundat, părând că vorbeşte printre dinţi, uitându-se nesigur la cei doi poliţişti.

Avea un zâmbet plăcut, dar nişte ochi albaştri, trişti, ca o pereche de suflete mici, pierdute.

— Domnul Derek Stretton? întrebă Grace. Apoi el şi Branson îi arătară din politeţe legitimaţiile de serviciu.

Făcându-le semn să intre, Derek Stretton întrebă:

— Cum aţi condus până aici?

— A fost bine, răspunse Grace. Cred că am ales o perioadă bună a zilei.

— Drumul este îngrozitor; nu înţeleg de ce nu vor să facă o autostradă. Janie pierde întotdeauna ore întregi până când ajunge aici, din cauza blocajelor.

Primul lucru pe care îl remarcase Grace atunci când intrase fusese cât de puţin mobilată era casa. Existau o masă frumoasă cu intarsii, un dulap şi scaune antice, dar nici un covor sau ceva care să acopere pardoseala şi observă nişte umbre pe pereţi, de unde era evident că fuseseră date jos tablouri de curând.

Conducându-i spre un birou la fel de sumar mobilat, cu două canapele puse direct pe podea şi cu o masă de plastic, ca cele pentru picnic, aşezată între ele în chip de măsuţă de cafea, Derek Stretton păru că se grăbeşte să le explice, arătând către pereţii goi şi urmele mari, dreptunghiulare, unele cu fire deasupra, altele cu becuri:

— Din nefericire am fost nevoit să renunţ la ceva din averea familiei. Am făcut câteva investiţii păguboase…

Asta explica umbrele de pe pereţi, se gândi Grace. Probabil că le-a trimis la licitaţie. Stretton arăta atât de mohorât, încât îi

păru sincer rău de el – şi asta fără bomba pe care urma să o lanseze.

— Menajera mea nu este… Făcu un semn neajutorat cu mâna prin aer. Pot să vă aduc nişte ceai? Cafea?

Grace era însetat.

— Ceai, vă rog, cu lapte, fără zahăr.

— Şi pentru mine la fel, vă rog, spuse Branson.

În timp ce Stretton ieşea, Grace se îndreptă către una dintre piesele de mobilier din cameră, o masă elegantă, acoperită de fotografii.

Într-una se vedea un cuplu în vârstă; bunicii, presupuse el. Apoi era una cu un Derek Stretton tânăr şi cu o femeie atrăgătoare, de aproape aceeaşi vârstă. Lângă ea mai era una cu o femeie tânără; Janie, probabil. În fotografie avea şaptesprezece sau optsprezece ani, era frumoasă şi elegantă, într-o rochie de bal din catifea neagră, cu părul blond lung prins sus cu două clame cu diamante şi cu un colier de argint la baza gâtului. Semăna mult cu Gwyneth Paltrow. Zâmbea, dar nu era nimic spontan în fotografie. Pentru Grace părea ceva de genul „Da, sunt minunată şi ştiu acest lucru."

Mai era o fotografie lângă aceasta, tot cu Janie, cu vreo doi ani mai tânără, pe o pârtie de schi, cu un hanorac mov, ochelari de soare moderni şi cu o expresie şmecheră.

Grace se uită la ceas. Era ora 11.30. Plecase de la conferinţa de presă, lăsându-l pe Dennis Ponds să spună jurnaliştilor că acum aveau numele victimei şi îl vor face public după ce îi vor anunţa rudele, adică peste aproximativ o jumătate de oră. Apoi, îi ceruse lui Ponds să trimită fotografia ei în cât mai multe locuri posibile, pentru a vedea ce informaţii despre ultimele sale ore de viaţă pot veni de la public şi să solicite difuzarea cazului la următorul episod din *Crimewatch*, miercurea viitoare, dacă până atunci nu progresau.

Branson se dusese lângă şemineu. Deasupra acestuia erau mai multe felicitări. Grace se apropie. Se uită la una cu un desen al unui bărbat foarte mândru, în costum cu cravată, pe care erau scrise cuvintele: „Pentru un tată cu totul deosebit!"

O deschise şi văzu mesajul: „Pentru tăticul meu iubit. Cu toată dragostea mea, multă, multă de tot. JXXX."

Grace puse felicitarea la loc şi se îndreptă către o fereastră înaltă, cu alcov. Fereastra avea o privelişte frumoasă către râul Hamble; Branson i se alătură şi se uitară împreună la o pădure de macarale din portul care părea că se află chiar la marginea

proprietăţii.

— Nu mi-au plăcut niciodată bărcile, spuse Branson. Nu m-am simţit niciodată prea bine pe apă.

— Deşi locuieşti lângă mare?

— Nu este chiar lângă mare.

Îi sună telefonul şi el îl scoase din buzunar.

— Detectiv Branson. Aha, bună, sunt cu Roy, aproape de Southampton; probabil că ne întoarcem în Brighton pe la ora 14. Roy vrea să facă o şedinţă scurtă la ora 18, aşa că toată lumea să fie acolo, da? Am obţinut ofiţerii pe care îi cerusem în plus? Doar unul până acum? Cine este? La dracu', cred că glumeşti! El! Nu pot să cred că ni l-au aruncat nouă! Roy va fi supărat. Mergem direct la apartamentul ei de aici; Roy vrea ca cineva să se ducă la ea la birou, să discute cu şeful ei şi cu personalul. Bine. OK. 18.30. Perfect.

Branson îşi puse din nou telefonul în buzunar.

— Era Bella. Ce crezi că s-a întâmplat? Cererea pentru doi ofiţeri suplimentari… Ştii pe cine ne-au dat?

— Loveşte-mă.

— Norman Potting.

Grace mormăi.

— Ar trebui să iasă la pensie; e mai bătrân decât Dumnezeu.

— Nu prea le-a încântat pe doamne. Bella nu e fericită.

Detectivul sergent Norman Potting avea peste cincizeci şi cinci de ani şi, în comparaţie cu alţii, venise târziu în echipă. Era un poliţist de şcoală veche, incorect din punct de vedere politic, lent şi fără nici un interes de a promova; nu îşi dorise niciodată responsabilităţi, dar nici nu voise să se pensioneze atunci când împlinise cincizeci şi cinci de ani, limita de vârstă normală pentru un sergent, şi de aceea îşi prelungise serviciul. Îi plăcea să facă lucrul la care era bun şi anume să muncească ordonat şi calculat. Ordonat, adică să facă munca de poliţie metodic şi riguros, adică să sape cât mai adânc în cazul oricărei crime; să fie cât mai calculat posibil, până când dădea de o urmă care să îl ducă undeva.

Cel mai bun lucru care se putea spune despre Norman Potting era acela că era încăpăţânat şi de încredere şi că dădea rezultate. Dar era plicticos ca naiba şi avea obiceiul de a supăra pe aproape oricine.

— Credeam că lucrează permanent la Gatwick, cu echipa antiterorism, spuse Grace.

— Evident, cei de acolo s-au săturat de el. Poate că nu i-au

mai suportat glumele, zise Branson.

— Şi Bella spune că miroase a tutun de pipă. Nici ea, nici Emma-Jane nu vor să stea lângă el.

— Bietele de ele.

Derek Stretton se întoarse în cameră, ducând o tavă cu trei ceşti mici şi o cană de lapte. Puse tava pe măsuţa de plastic, apoi le făcu semn să se aşeze pe canapea, iar el se aşează în faţa lor.

— Domnule detectiv, aţi spus la telefon că aveţi veşti de la Janie? întrebă el cu speranţă.

În acest moment Grace îşi dorea cu ardoare să le fi trimis pe cele două specialiste să facă treaba asta.

25

Practic, Tom nu făcuse nimic în acea dimineaţă. Stătea la biroul său, având o grămadă de mesaje la care nu răspunsese şi care îi umpleau monitorul; însă cel puţin calculatorul său funcţiona din nou. Răspunsese la câteva apeluri telefonice şi se uitase atent peste o listă de preţuri pentru ceasurile Rolex Oyster, dar în restul timpului se gândise.

Se gândise. Îşi chinuise creierul, dar nu găsise nici un răspuns. Telefonul de ieri noapte, când Chris îi spunea că a fost jefuit.

„De fapt, lipseşte un singur lucru nenorocit… CD-ul tău…”

Oricum, el văzuse casa lui Chris, ştia că e într-o dezordine monstruoasă. N-ar fi fost greu să rătăceşti un CD acolo, erau zeci de CD-uri împrăştiate peste tot.

Dar, se gândi Tom, cineva nu era prea fericit că el avea CD-ul şi nu se obosise degeaba să îi strice de două ori calculatorul. Şi acum îl luaseră înapoi? Încercase Chris Webb să îl acceseze şi le atrăsese atenţia?

Şi dacă proprietarul CD-ului, idiotul din tren, şi-l luase acum înapoi, se va termina toată povestea? Poate că idiotul va fi în seara aceasta în tren, din nou. Dar Tom se îndoia; în toţi anii de când făcea naveta nu îl mai văzuse niciodată. Şi în afară de asta, nu era sigur ce ar fi făcut: s-ar fi dus şi ar fi ţipat la el, sau ar fi fost prea zăpăcit ca să mai spună ceva?

Încă nu îi povestise nimic lui Kellie despre asta. Era mai bine să păstreze tăcerea, să nu se audă nimic. Nu mai primise nici un telefon, ceea ce însemna, spera el, că respectase avertismentul.

Şi cu siguranţă îl înţelesese.

26

— Domnule Stretton, proprietarul apartamentului pe care l-a închiriat fiica dumneavoastră în Londra ne-a lăsat înăuntru ieri şi ne-a dat voie să luăm câteva lucruri care i-au aparţinut, pentru testul de ADN. Am luat câteva fire de păr de pe perie şi o bucată de gumă de mestecat pe care am găsit-o în coşul de gunoi, explică Grace.

Derek Stratton ţinea ceaşca fără să bea, uitându-se la el cu atenţie.

— Am trimis mostrele la laboratorul poliţiei din Huntingdon şi azi-dimineaţă am primit rezultatele. ADN-ul identificat pe guma de mestecat şi cel de pe perie este al aceleiaşi persoane şi s-a remarcat o potrivire perfectă cu cel al cadavrului descoperit miercuri. Mi-e teamă că singura concluzie pe care o putem trage, domnule, este că tânăra femeie omorâtă este fiica dumneavoastră, Janie.

Urmă o tăcere lungă şi preţ de câteva secunde Grace crezu că Derek Stretton va da capul pe spate şi va începe să râdă. Dar ceaşca a început să-i tremure în farfurioară, din ce în ce mai tare, până când bărbatul se aplecă în faţă şi o puse pe măsuţă.

— Eu… înţeleg, spuse el.

Se uită la Grace, apoi la Branson. Şi încet, ca un castel din cărţi de joc, păru că se dărâmă în sinea sa, ca şi cum cineva îl secase de toate puterile.

— Ea este tot ce am pe lume. Vă rog, spuneţi-mi că nu este adevărat. Trebuie să vină astăzi… este ziua mea… urma să mergem să luăm cina în oraş. O, Doamne! Eu… eu…

Grace se uită nemişcat în faţă, evitând privirea lui Branson, dorindu-şi cu disperare să poată spune că nu este adevărat, că era o greşeală. Dar nu putea să adauge nimic, nimic care să micşoreze durerea acestui om.

— Mi-am pierdut soţia, mama ei, în urmă cu trei ani. Cancer. Acum o pierd pe Janie. Eu…

Grace îi lăsă un timp, apoi întrebă:

— Cum era fiica dumneavoastră, domnule? Adică, eraţi apropiaţi?

După o tăcere lungă, Derek Stretton răspunse:

— Se spune că întotdeauna există o legătură specială între

fiică şi tată. În cazul meu, cu siguranţă aşa a fost.

— Era o persoană atentă?

— Enorm. Nu uita niciodată de ziua mea, de Crăciun sau de Ziua Tatălui. Este… este… o fiică perfectă.

Vocea i se stinse. Grace se ridică.

— Aveţi o fotografie recentă a ei? Aş dori să îi pun fotografia în circulaţie cât mai repede posibil.

Derek Stretton încuviinţă nemişcat.

— Şi vă deranjează dacă aruncăm o privire în dormitorul ei?

— Doriţi să vin şi eu, sau…

— Ne descurcăm singuri.

— Primul etaj, la capătul scărilor faceţi la dreapta. Este a doua uşă pe dreapta.

Era camera unei fete tinere; o fată tânără ordonată, organizată, calculată. Un rând de jucării de pluş stătea aranjat pe perne. Un poster cu formaţia U2 era lipit pe perete. Pe noptieră se vedea o colecţie de scoici. Rafturile erau pline cu cărţi pentru copii, poveşti cu aventuri pentru fete şi câteva romane de acţiune de Scott Turrow, John Grisham şi alţi autori americani. Pe podea era o pereche de papuci şi un halat de modă veche atârna pe dosul uşii.

Grace şi Branson deschiseră toate sertarele, cotrobăiră printre hainele ei, printre lenjerie, tricouri, bluze, pulovere, dar nu găsiră nimic care să indice chiar şi de departe ceva ce ar fi expus-o unui criminal sălbatic. Apoi Grace ridică o cutie de bijuterii din catifea şi o deschise. Înăuntru erau nişte cercei delicaţi din ametist, o brăţară de argint, un colier de aur şi un inel cu monogramă. Închise capacul şi ţinu în continuare cutia.

După cincisprezece minute, se întoarseră la parter. Derek Stretton părea că nu se mişcase de pe scaun şi nu băuse din ceai. Grace întinse cutia şi îi deschise capacul, arătându-i tatălui ce conţinea.

— Domnule Stretton, toate acestea sunt ale fiicei dumneavoastră?

El se uită la ele şi încuviinţă.

— Pot împrumuta una dintre ele? Una pe care este posibil să o fi purtat de curând?

Grace ignoră privirea ciudată pe care i-o aruncă Branson.

— Inelul cu monogramă este probabil cel mai bun, spuse Derek Stretton. Este emblema familiei noastre. Până de curând obişnuia să îl poarte tot timpul.

Grace scoase din buzunar o pungă mică de plastic, pentru

dovezi, pe care o adusese cu el în acest scop şi, ridicând inelul cu batista, îl puse cu atenţie în pungă.

— Domnule Stretton, vă puteţi gândi la cineva care ar fi avut vreun motiv să îi facă rău fiicei dumneavoastră?

— La nimeni.

Aşezându-se în faţa lui Derek Stretton şi aplecându-se spre el, Grace întrebă:

— Avea un prieten?

Uitându-se în jos, Derek Stretton spuse:

— Nu, nu era nimeni special.

— Dar se întâlnea cu cineva?

El se uită la Grace, părând că îşi mai revine.

— Era o fată frumoasă, cu personalitate puternică. Nu ducea niciodată lipsă de admiratori. Dar lua foarte în serios dreptul; nu cred că vroia prea multă distracţie.

— Era avocat?

— Studentă la drept. A studiat dreptul la universitatea din Southampton, iar în ultimii trei ani a învăţat la Guildford. În prezent, face practică la un cabinet de jurisconsulţi în Brighton. Apoi va merge… ar fi mers… încă un an la Guildford.

— Aţi susţinut-o în timpul studiilor?

— Cât de bine am putut. A fost puţin mai greu în ultimele luni. Ne-am chinuit… Eu…

Grace încuviinţă înţelegător.

— Să ne întoarcem la prieten, domnule. Cunoaşteţi numele celui mai recent prieten al ei?

Derek Stretton părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani în ultimele douăzeci de minute. Se gândi câteva secunde.

— Justin Remington; a ieşit cu el în urmă cu aproximativ un an. Un tânăr încântător. El… A venit cu el de câteva ori aici. Face afaceri cu terenuri în Londra. Mie îmi plăcea, dar nu cred că era suficient de inteligent pentru ea. Zâmbi cu o privire îndepărtată. Ea are… avea… o minte remarcabilă. Nu am mai putut să o întrec la Scrabble de când a făcut nouă ani.

— Ştiţi unde aş putea să îl găsesc pe acest Justin Remington?

Urmă o tăcere în timp ce Stretton se gândi, apoi, ridicând din sprâncene, spuse:

— Îi plăcea foarte mult să joace tenis. Nu cred că sunt chiar atât de mulţi jucători. Ştiu că juca în Londra, cred că în Queens.

Lui Roy Grace îi devenea din ce în ce mai clar că va obţine foarte puţine informaţii de la acest bărbat.

— Aveţi cui să daţi un telefon? îl întrebă el. O rudă sau un

prieten care să vină aici?

După câteva secunde, Derek Stretton spuse încet:

— Sora mea, Lucy. Nu stă prea departe. O să îi dau un telefon. Va fi terminată.

— De ce nu daţi telefonul cât suntem noi aici, domnule? întrebă Branson cât de drăguţ putea.

Cei doi aşteptară ca el să dea telefonul, retrăgându-se discret în partea cealaltă a camerei. Grace îl auzi plângând; apoi ieşi din cameră pentru un timp. În sfârşit se întoarse lângă ei, cu un plic maro.

— Am pus nişte fotografii cu Janie pentru dumneavoastră. Aş aprecia dacă le-aş primi înapoi.

— Sigur, spuse Grace, ştiind că sărmanul om va fi nevoit să dea o grămadă de telefoane pentru a le primi înapoi; în mod inevitabil se vor pierde undeva în sistem.

— Lucy, sora mea, este pe drum. Va ajunge aici în jumătate de oră.

— Doriţi să aşteptăm cu dumneavoastră? întrebă Grace.

— Nu, voi fi bine. Am nevoie de ceva timp să mă gândesc. Eu… Pot… Pot să o văd pe Janie?

Grace se uită la Branson.

— Nu cred că ar fi indicat, domnule.

— Chiar aş vrea să o mai văd o dată. Ştiţi? Pentru a-mi lua la revedere.

Şi-l prinse mână, strâns. Grace realiză că în ziare nu apăruse faptul că lui Janie îi lipsea capul. Nu acesta era însă momentul să îi spună. Hotărî să lase asta în seama celor două de la relaţiile cu familia. Vanessa Ritchie şi Maggie Campbell trebuia să îşi câştige pâinea şi să ramburseze ceva din fondurile uriaşe care se investiseră în pregătirea lor.

— Vor veni două doamne detectiv la dumneavoastră, peste puţin timp; sunt de la Departamentul de Relaţii cu familia. Vor putea să vă sfătuiască în această privinţă.

— Mulţumesc. Ar însemna mult pentru mine. Apoi râse scurt şi trist. Ştiţi, domnilor ofiţeri, nu am discutat niciodată despre moarte cu Janie. Nu am nici o idee dacă vroia să fie înmormântată sau incinerată. Cu o privire sălbatică, adăugă: Şi pisica ei, bineînţeles. Bins! Obişnuia să îl aducă pe Bins aici înainte de a pleca undeva. Eu… nu ştiu… totul este atât de…

— Doamnele vă vor putea ajuta; de aceea sunt aici.

— Vedeţi, nu m-am gândit niciodată că ar putea să moară.

Grace şi Branson se întoarseră la maşină într-o tăcere

neplăcută.

27

Un poliţist de proximitate, aproape nediferenţiindu-se de un detectiv în uniformă, stătea în faţa clădirii din Kemp Town, unde Janie Stretton închiriase un apartament, cu o mapă în care înregistra toate persoanele care intrau şi ieşeau din clădire. Prin contrast cu casa grandioasă, deşi puţin mohorâtă, a tatălui ei, această stradă cu case dărăpănate, panouri ale agenţiilor imobiliare, lăzi de gunoi pline şi maşini sărăcăcioase, părea un campus studenţesc.

În secolul al XIX-lea, Kemp Town fusese oarecum izolat de Brighton, o enclavă cu case mari, luxoase, construite pe un deal încununat de un hipodrom, cu vedere spre Canal. Dar treptat, în ultima jumătate de secol, prin construirea caselor de la primărie şi a blocurilor-turn şi prin estomparea continuă a graniţei cu oraşul, Kemp Town căpătase şi el aceeaşi aură sărăcăcioasă care marcase îndelung oraşul Brighton.

Parcată la capătul străzii şi ieşind prea mult în evidenţă, Grace putea vedea maşina pătrăţoasă a celor de la unitatea de intervenţie în caz de incidente majore. Îşi parcă Alfa Romeo între două maşini, chiar în spatele acesteia, apoi străbătu strada alături de Branson, fiecare ducându-şi geanta cu echipament.

Era aproape ora 15 şi pe Grace îl durea stomacul din cauza celor două sandvişuri cu crevete, o ciocolată Mars şi o cutie de Cola pe care le înghiţise pe când se întorceau de la tatăl lui Janie. Fusese surprins că îi mai era foame după ce dăduse veşti atât de triste, dar se simţise chiar înfometat; ca şi când, mâncând, s-ar fi reîntors la viaţă. Acum, stomacul se revolta.

Bătea un vânt puternic, sărat, iar cerul se întuneca. Pescăruşi se roteau deasupra lor, ţipând şi scâncind.

O reclamă a agenţiei imobiliare Mishon Mackay scârţâi în timp ce treceau pe lângă ea. Aceasta era o parte din Brighton pe care o plăcuse întotdeauna, fiind aproape de mare şi având vile vechi, frumoase. Dacă închideai ochii, îţi puteai imagina că dispar reclamele şi plăcuţele de la interfon, clădirile sunt primenite cu o mână de vopsea albă, proaspătă, şi puteai să ţi-i închipui pe locuitorii din urmă cu o sută de ani ai Londrei, îmbrăcaţi elegant, plimbându-se către plajă sau de-a lungul străzii, pentru a se bucura de frumuseţea oraşului şi promenada

sa.

Cu toate că avea o viaţă scurtă, oraşul se schimbase foarte mult. Îşi aducea aminte, de când era copil, că străzile acestea erau atunci domeniile de la malul mării ale celor bogaţi. Acum, după zeci de ani în mâinile speculanţilor, erau toate transformate în garsoniere şi apartamente cu chirie pentru studenţi; chiria se plătea în numerar, fiind trimis un agent să o încaseze. Iar când ceva se strica, dacă aveai noroc poate că se repara până la urmă.

Uneori, în duminicile ploioase, lui Grace îi plăcea să meargă la muzeu şi să se uite la imagini şi picturi cu Brightonul din epoca trecută, cu podurile cu lanţuri şi şarete, când bărbaţii purtau pălării de mătase şi bastoane cu mâner de argint. Uneori se întreba cum era viaţa pe vremea aceea, apoi îşi aducea aminte cum tatăl său îi spunea că instrumentele electrice de acum ale stomatologilor erau pe atunci acţionate cu piciorul. Şi dintr-o dată se simţea fericit că trăieşte în secolul XXI, în ciuda tuturor neplăcerilor societăţii moderne.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, spuse Glenn Branson.

— Îmi place partea asta din Brighton, zise Grace.

Branson se uită la el, uimit.

— Da? Eu cred că este dezgustătoare.

— Nu te pricepi deloc să apreciezi frumuseţea.

— Partea asta a oraşului îmi aduce aminte de filmul *Brighton Rock*, cu Dickie Attenborough în rolul lui Pinkie.

— Da, îmi aduc aminte. Am citit şi cartea, spuse Grace, uimindu-l pentru prima dată.

— A fost şi o carte?

— Iisuse, de sub ce piatră ai ieşit şi tu? zise Grace. Graham Greene. Este unul dintre romanele lui cele mai cunoscute. Publicat în 1940.

— A, asta explică tot, bătrâne. Generaţia ta.

— Da, da. Îmi tot spui toate prostiile despre câte ştii tu despre filme, dar în realitate eşti doar un filistin.

Branson se opri şi arătă cu degetul spre o fereastră din lemn, apoi la vopseaua decolorată de soare de deasupra şi de dedesubtul acesteia şi la cimentul sfărâmicios.

— Ce îţi poate plăcea la asta?

— Arhitectura. Sufletul locului.

— Da, sigur. Eu am lucrat într-un club de noapte peste drum şi nu am găsit nici un suflet pe aici. Doar o mulţime nesfârşită de drogaţi cu mintea făcută ţăndări.

Ajunseră la poliţistul cu ochelari din faţa uşii de la intrare şi îşi arătară legitimaţiile. Sârguincios, acesta le notă numele pe carnet, cu cel mai încet scris pe care îl văzuse Grace vreodată. Poliţiştii de proximitate fuseseră angajaţi pentru a uşura munca ofiţerilor. Li se mai spunea „poliţişti de plastic” şi erau perfecţi pentru astfel de lucruri.

— Mergeţi până la al doilea etaj, spuse el săritor. Intrarea şi scările au fost verificate; nu au găsit nimic care să merite cercetat.

Grace, amuzat, se gândi că vorbea ca şi cum el ar fi coordonat toată treaba. Intrând pe uşa din faţă, clădirea i se înfăţişă ca orice clădire cu apartamente de închiriat la preţuri mici: cu mocheta tocită de pe jos, reclamele atârnând din cutiile poştale, vopseaua veche şi tapetul scorojit, mirosul de varză fiartă, bicicleta legată în hol, scările abrupte şi înguste.

O bandă cu albastru, galben şi alb a poliţiei din Sussex era fixată în dreptul uşii de la apartament. Grace şi Branson îşi scoaseră costumele albe de protecţie din genţi, le îmbrăcară, apoi îşi puseră mănuşile, pantofii şi glugile. Branson ciocăni la uşă.

După câteva momente, uşa fu deschisă de Joe Tindall, îmbrăcat în aceleaşi haine de protecţie. Indiferent de cât de des vedea Grace criminalişti la treabă, costumele lor albe îi aminteau de agenţii secreţi ai guvernului care făceau ordine după o invazie extraterestră. Şi indiferent de cât de des îl văzuse pe Joe Tindall în ultimele zile, nu putea să se obişnuiască deloc cu schimbarea sa de înfăţişare.

— Oho, noi chiar ne întâlnim în cele mai interesante locuri, nu-i aşa, Roy? spuse Tindall în loc de salut.

— Îmi place să îmi răsfăţ echipa, replică Grace cu un zâmbet.

— Aşa am remarcat.

Intrară într-un hol mic şi Tindall închise uşa în spatele lor. O altă persoană îmbrăcată în alb stătea în genunchi şi cerceta parchetul. Grace remarcă un calorifer care fusese scos din perete. După ce vor termina aici, toate caloriferele vor fi demontate, jumătate din parchet scos şi chiar părţi din tapet vor fi dezlipite. O bandă adezivă fusese întinsă în linie dreaptă prin mijlocul holului, ca o alee pe care toţi trebuiau să o urmeze. Tindall era foarte meticulos când era vorba de protejarea locului unei crime.

— Ceva interesant? întrebă Grace, uitându-se la o pisică maro cu alb care venise să-l studieze.

Tindall se uită ciudat la el.

— Depinde ce înseamnă la tine interesant. Pete de sânge pe covorul din dormitor, pe care cineva a încercat să le şteargă. Picături de sânge pe perete şi pe tavan. Cheile de la un Mini care era parcat afară. L-am luat de aici cu o dubă; nu vreau s-o conducă cineva şi să o contamineze.

— Foarte bine.

Imediat, Grace se gândi că Janie Stretton nu se dusese cu maşina la întâlnirea cu criminalul. Cel puţin eliminaseră o pistă de cercetare. Îngenunche şi mângâie pisica.

— O să vină cineva să te ducă la bunicul tău, îi spuse.

Tindall se uită din nou ciudat la el.

— Urmaţi-mă.

— Tu trebuie să fi Bins, spuse Grace către motan, amintindu-şi că Derek Stretton pomenise de pisică.

Acesta mieună.

— I-a dat cineva de mâncare?

— Este în bucătărie un aparat care îi dă de mâncare automat, răspunse Tindall.

Grace îl urmă pe criminalist. În contrast cu exteriorul clădirii şi cu sărăcia părţilor comune, apartamentul lui Janie Stretton era spaţios, ordonat şi, deşi modest, era mobilat cu gust. Pe hol şi în sufragerie erau podele de lemn lustruit, acoperite cu covoare albe; toate draperiile şi elementele de decor erau de asemenea albe; mobila era masivă, lăcuită cu negru, mai puţin cele şase scaune de plastic din jurul mesei. Pe pereţi erau fotografii în alb şi negru, iar Grace remarcă faptul că unele dintre ele erau nuduri.

Într-o parte a sufrageriei, în faţa unei ferestre de lemn, era un birou mic, destul de fragil, pe care se aflau un laptop Sony şi un robot telefonic. Ledul de la mesagerie clipea.

Apartamentul mai avea o bucătărie minusculă, un dormitor la fel de mic şi unul mare, cu un aspect feminin, cu un iz persistent de parfum clasic pe care Grace îl recunoştea şi care îi plăcea. Era ciudat să se gândească la faptul că cea care folosea parfumul era moartă şi din ea rămăsese doar parfumul. Camera era mochetată de la un cap la celălalt în alb; în centru era o pată mare, de aproape jumătate de metru în diametru, şi câteva pete mai mici în jurul ei. Petele fuseseră cumva şterse, dar fără succes.

O uşă deschisă ducea către baie. Traversă camera, ocolind cu grijă petele, şi se uită înăuntru. Pe podea se aflau o găleată de

plastic goală şi o perie de şters. Se întoarse din nou spre dormitor, în timp ce un alt ofiţer în haine albe căuta amprente cu atenţie. Se uită la lada din lemn de cedru de la capătul patului mic, de două persoane, la pernele împrăştiate pe acesta, la oglinda mare, cu ramă de lemn, la storurile veneţiene trase, la cele două lămpi de la pat aprinse, la dulapul cu oglinzi din faţa patului. Putea să vadă petele de pe pereţi pe care criminalul uitase să le şteargă. Sau poate că renunţase după ce încercase fără succes să şteargă petele de pe covor; sau poate că fusese întrerupt în mijlocul curăţeniei.

Totuşi, găleata părea nepătată, la fel ca peria. Altă enigmă.

Bins intră în cameră şi se frecă de piciorul lui Grace. El mângâie pisica, absent. Apoi, îndemnat de Tindall care se uita în sus, remarcă tavanul cu oglindă de deasupra patului.

— Puţin mai neobişnuit, nu crezi? spuse criminalistul.

— E chiar pervers, comentă Branson. Da!

— Poate că o durea foarte tare spatele, spuse Grace, înfundat. Şi aceasta era singura modalitate în care se putea machia.

— Mai este ceva, spuse criminalistul, deschizând lada de lemn.

Grace şi Branson se uitară înăuntru. Spre amuzamentul lui Grace, aceasta era plină cu obiecte pe care s-ar fi aşteptat să le găsească în camera unui sado-masochist. Chiar fără să scormonească prin ele, văzu un bici, cătuşe, o mască de cauciuc care acoperea toată faţa, alte câteva lucruri printre care o lesă care, în mod evident, nu era destinată unui câine, o rolă de bandă adezivă, un baston de bambus şi o serie de vibratoare.

Grace fluieră.

— Cred că i-ai găsit cutia cu jucării.

— Orice îţi doreşti, nu? spuse Joe Tindall.

Grace îngenunche şi se uită mai atent.

— Altceva?

— Da. În noptieră erau aproximativ douăzeci de reviste porno recente. Serioase, foarte dure.

Grace şi Branson se uitară rapid prin colecţia de reviste. Bărbaţi cu femei, femei cu femei, bărbaţi cu bărbaţi şi alte combinaţii. În ciuda circumstanţelor, Grace simţi că se excită puţin când frunzări paginile cu femei; nu se putea abţine şi în realitate era chiar încântat că, după mult timp, dorinţele îi renăşteau.

— Chestiile astea sunt *normale?* întrebă Branson.

— Am găsit reviste porno în dulapurile multor bărbaţi, spuse Tindall. Dar nu le vezi des în camera unei femei.

Grace se îndepărtă de cei doi şi merse de unul singur prin apartament. Vroia să simtă locul. Şi cu cât se plimba mai mult, cu atât i se părea mai puţin acasă. Îşi aduse aminte de arhitectul Le Corbusier, care spunea că o casă este ca o maşină în care se trăieşte. Exact aşa se simţea în acest loc. Era curat, fără nici o pată. În scaunul de toaletă era un săpun odorizant nou; chiuveta lucea; toate produsele de toaletă, o periuţă de dinţi electrică şi o pastă de dinţi erau puse în dulăpior. Locul era incredibil de curat pentru un student.

Remarca diferenţele dintre dormitorul ei de aici şi cel din casa tatălui, cu afişul de pe perete, jucăriile din pluş, colecţia de scoici, cărţile; din acea cameră puteai să îţi faci o impresie despre persoana care locuia acolo, dar nu şi din cea de aici.

Grace intră în sufragerie şi, folosindu-şi batista, apăsă pentru a vedea care a fost ultimul număr format la telefon. După câteva apeluri, auzi robotul de la firma de jurişti la care lucra Janie. Apoi sună la 1471, pentru a verifica ultimul telefon primit, dar acesta nu era înregistrat. Apoi apăsă tasta pentru a asculta mesajele. Pisica stătea lângă el, dar nu o remarcă. Se uita la o fotografie înrămată a lui Janie, aşezată lângă robot. Era îmbrăcată într-o rochie de seară, iar fundalul părea că este de la Opera Glyndebourne. Interesant, se gândi el, că în toate fotografiile Janie părea că pozase. Robotul scoase nişte sunete, apoi se auzi vocea insipidă a unei femei:

— Bună, Janie. Sunt Susan, secretara domnului Broom. Este miercuri, ora 11.15. Domnul Broom te aştepta dimineaţă la ora 8 pentru a lucra împreună la finalizarea raportului pentru juriu. Când poţi, dă-mi te rog un telefon.

Grace notă detaliile în carneţel.

Mai era un mesaj similar de la aceeaşi femeie, două ore mai târziu, apoi la ora 15.30 unul de la o altă femeie, cu o voce tânără:

— Bună, Janie, Maggie sunt. Sunt un pic îngrijorată că nu ai apărut astăzi. Eşti în regulă? Poate că trec pe la tine mai târziu, în drum spre casă. Sună-mă, trimite-mi un mesaj sau dă-mi un semn.

Apoi, o oră mai târziu, era un mesaj de la o femeie cu o voce extrem de veselă:

— Bună, Janie, sunt Claire. Am ceva pentru tine. Dă-mi un telefon, te rog.

Următorul mesaj era de la Derek Stretton:

— Bună, Janie, dragă. Am primit felicitarea ta; eşti foarte drăguţă. Abia aştept să ne vedem vineri. Am rezervat locuri la restaurantul tău preferat; putem să ieşim şi să ne ghiftuim cu peşte! Dă-mi un telefon când ai un moment liber. Multă dragoste, tati!

Apoi un mesaj de la o voce aspră:

— Bună ziua, doamnă Stretton. Numele meu este Darren. Sunt de la firma Beneficial şi doream să ştiu dacă doriţi o asigurare pentru casă. Voi reveni cu un telefon.

Apoi urmă din nou vocea veselă a lui Claire, de data aceasta puţin îngrijorată:

— Bună, Janie, sunt tot eu, Claire. Mă tem că poate nu ai primit ultimul meu mesaj. Te sun pe mobil din nou; era pentru seara asta.

Grace se încruntă. Pentru seara *asta?* Miercuri seară. Când deja era moartă de douăzeci şi patru de ore?

Pentru ziua următoare, joi, erau mai multe mesaje de la locul de muncă. Apoi din nou de la femeia pe nume Claire, care părea foarte supărată. Mai era şi un mesaj de la tatăl său, îngrijorat de data aceasta:

— Janie, iubito, m-au căutat cei de la biroul tău; mi-au spus că nu te-ai mai dus de marţi şi sunt foarte îngrijoraţi. Eşti bine? Sună-mă, te rog. Te iubesc mult. Tati.

Grace derulă caseta înapoi până la vesela Claire:

— Bună, Janie, sunt Claire. Am ceva pentru tine. Dă-mi un telefon, te rog.

Ceva în legătură cu acest mesaj îl deranja, dar nu putea spune exact ce. Verifică aparatul să vadă dacă reţinea numerele de telefon, dar se părea că nu.

— Glenn, strigă el. Eşti cel mai priceput dintre noi în tehnologie. Poţi să intri în agenda ei de pe laptop?

Detectivul se apropie computer şi îl porni.

— Depinde dacă a fost o fată bună sau nu. Dacă avem o parolă sau… A, nu! Minunat! Nici o parolă!

Trase un scaun şi se uită.

— Vrei un nume?

— Claire.

— Claire cum?

— E un singur Claire.

Grace nu se mai deranja să îi mai atragă atenţia lui Glenn asupra gramaticii. După câteva secunde, Branson ridică fruntea.

— Doar unul. Am încercat diferite modalităţi de ortografiere.

— Îţi dă şi o adresă?

— Doar un număr.

— Bine, formează-l.

Branson formă şi îi dădu receptorul lui Grace. Sună de câteva ori, apoi răspunse o voce masculină, neprietenoasă:

— Da, alo?

— Pot vorbi cu Claire?

— Este pe altă linie, cine sună?

Grace făcu un calcul rapid. Lăsaseră fotografia lui Janie la birou atunci când trecuseră să ia geanta lui Glenn. Vor trece vreo două ore până când vor face copii şi le vor trimite presei, aşa că nimeni în afara poliţiei şi a familiei nu ştia că este moartă.

— Sun din partea lui Janie Stretton, spuse el.

— OK, aşteptaţi o secundă; va veni într-o secundă.

Grace ascultă timp de câteva secunde *Primăvara* de Vivaldi, apoi auzi vocea lui Claire.

— Alo? spuse ea, îngrijorată.

— Da, bună ziua. Aş dori să vă răspund la un mesaj pe care i l-aţi lăsat lui Janie miercuri după-amiază.

— Cine sunteţi dumneavoastră, vă rog?

Vocea era foarte îngrijorată acum. Prea îngrijorată.

— Detectiv căpitan Grace de la Secţia de investigaţii criminalistice din Sussex.

Telefonul se întrerupse.

Imediat, Grace formă numărul din nou. Telefonul sună de câteva ori apoi răspunse un robot:

— Ne pare rău, momentan nu suntem acasă pentru a răspunde…

— Rahat! exclamă Grace, închizând. Scoase staţia, formă numărul Bellei, îi dădu numărul şi o rugă să găsească adresa. Apoi îşi sună asistenta, pe Eleanor, şi îi spuse să aranjeze o conferinţă de presă la ora 15.15. Era dornic să obţină toată atenţia publicului înainte ca acesta să se relaxeze în weekend.

În timp ce aştepta, îşi verifică e-mailurile pe agenda electronică, dorind în special să vadă dacă era vreo veste de la procesul lui Suresh Hossain; dar acesta era amânat zilnic din cauza unor detalii procedurale.

Cinci minute mai târziu, Bella, eficientă ca întotdeauna, îi transmise prin staţie o adresă de lângă Gara Hove, la zece minute de mers normal cu maşina sau la nouăzeci de secunde

dacă mergeau cu girofarul şi sirenele pornite. Era adresa unei firme cu numele BEE247 Ltd. Nu îi spunea nimic.

Se întoarse către Branson.

— Sigilează computerul şi ia-l cu tine; vom face o plimbare. Nu îmi plac oamenii care îmi trântesc telefonul în nas.

28

Grace îşi puse centura de siguranţă, îi spuse lui Branson să facă la fel, apoi apăsă acceleraţia până la podea, mergând cât de repede îndrăznea, făcând slalom prin trafic, claxonând, aprinzând şi stingând farurile şi dorindu-şi să fi fost într-o maşină marcată.

În timp ce trecea pentru a treia oară pe roşu, Grace nu putea gândi decât: „Dacă lovesc ceva, orice, pot să încep să îmi caut un apartament în Newcastle.”

Adresa pe care i-o dăduse Bella era undeva într-un şir de magazine pe o stradă de la sud de Gara Hove. Grace luă o curbă strânsă la stânga, trecând pe lângă o spălătorie auto, apoi încă una tot la stânga, tăind periculos faţa unui taxi care ieşea din gară.

Văzu o femeie într-un costum cu pantalon ieşind în grabă pe uşa unei firme situate între un magazin cu produse pentru baie şi o tutungerie. Avea aproximativ treizeci de ani, un corp frumos, părul roşu tuns scurt şi o faţă machiată prea strident. Ducea o servietă mare de piele.

Înainte ca maşina să se oprească, Grace sări pe trotuar, traversă strada şi o strigă:

— Claire?

Ea se întoarse, prea uimită pentru a mai putea nega cine este. Îi arătă legitimaţia.

— Puţin cam devreme ca să pleci de la serviciu, nu ţi se pare?

Ochii ei se îndreptară rapid spre dreapta, apoi spre stânga, ca şi cum ar fi căutat o cale să scape.

— Eu… ieşisem doar puţin, să îmi iau un sandviş, răspunse cu accentul tipic din estul Londrei.

— Am vorbit la telefon acum câteva minute; cred că am fost întrerupţi.

— A, spuse ea evaziv. Am fost?

— Da şi m-am gândit că ar fi mai uşor să vin până aici, ştii cum sunt telefoanele…

Ea se uita la el precaută, fără nici un zâmbet.

— Te deranjează dacă mergem până în birou şi stăm puţin de vorbă? întrebă Grace, urmărindu-l cu coada ochiului pe Branson cum traversează strada pentru a veni lângă ei.

Acum părea panicată.

— Păi, cred că ar trebui să discut mai întâi cu partenerul meu de afaceri.

— Te las să alegi, spuse Grace. Putem să facem asta în mod plăcut sau mai puţin plăcut. Modul plăcut este să mergem la birou acum, să bem o ceaşcă de ceai şi să stăm frumos de vorbă. Modul mai puţin plăcut înseamnă ca eu să stau cu tine aici în timp ce partenerul meu se duce să ia un mandat de percheziţie şi se întoarce cu şase poliţişti care îţi vor cerceta biroul, bucăţică cu bucăţică.

Grace văzu că panica din ochii ei se transformă în frică.

— Despre ce este vorba mai exact, domnule ofiţer?

— Vrei să spui, în afara faptului că nu îmi place ca oamenii să îmi închidă telefonul în nas?

Ea se înroşi, neştiind ce să zică. Un autobuz trecu pe lângă ei, cu motorul turat. Grace aşteptă un minut. Apoi reluă:

— Îţi voi spune exact despre ce este vorba. Janie Stretton e moartă.

Femeia îşi duse mâna gură, în stare de şoc.

— Janie?

Grace simţi că era momentul să preseze.

— Marţi noapte a fost înjunghiată şi apoi tăiată în bucăţi de un maniac. Ai văzut ştirile despre corpul fără cap pe care l-am găsit miercuri în Peacehaven?

Tot sângele se scurse de pe chipul femeii, făcând ca machiajul să arate şi mai intens. Ea încuviinţă, tot cu mâna la gură.

— Astăzi am aflat că era Janie Stretton. Acum e OK să stăm de vorbă?

Biroul firmei BEE247 Ltd era o cameră de la etajul doi, cu privelişte spre stradă. În afara efortului de a da pe toţi pereţii cu o vopsea de culoare albastră, care nu se asorta deloc cu covorul verzui, lui Grace nu i se părea că se lucrase prea mult la aspectul încăperii.

În interior erau trei birouri mari, vechi, din lemn, trei scaune rotative şi patru fişete de metal înalte. Totul părea cumpărat la mâna a doua. În plus, mai era şi un CD-player ieftin şi un

televizor la fel de ieftin, oprite. În contrast cu acestea, pe fiecare birou era câte un calculator performant şi telefoane moderne. Unul dintre ele suna, dar Claire îl ignoră. Părea şocată.

Branson şi Grace se aşezară pe două fotolii din imitaţie de piele din faţa biroului femeii, fiecare sorbind din ceaşca de ceai. Grace îşi scosese carneţelul, dar urmărea ochii femeii foarte atent.

— Care este numele dumneavoastră complet?

Văzu că îşi îndreaptă privirea spre stânga – emisfera care controla memoria.

— Claire Porter, răspunse ea.

Grace notă.

— Şi această companie este a dumneavoastră?

— A mea şi a partenerului meu.

— Care este numele său?

Din nou, ochii ei se îndreptară spre stânga. Era improbabil ca ea să mintă în legătură cu numele ei sau cu cel al partenerului de afaceri, aşa că mişcarea ochilor către zona corespunzătoare memoriei îi transmise lui Grace că spre această parte i se îndrepta privirea de fiecare dată când spunea adevărul. Ceea ce însemna că, dacă privea spre dreapta, minţea.

— Barry Manson.

Grace se gândi un moment.

— BEE-247 Ltd, spuse el. Barry Claire Enterprises?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar pe aproape.

Punându-şi carneţelul pe genunchi, Grace îşi întinse mâinile spre ea.

— Aşa… Ce ai putea să ne spui?

Îi urmări ochii îndreptându-se furios spre dreapta. Modul constructiv. Încerca să se gândească la o minciună convingătoare. Apoi, dintr-o dată, îşi îngropă faţa în mâini.

— La dracu', nu pot să cred! Janie! Era o fată atât de drăguţă; chiar îmi plăcea de ea.

— Ai lăsat un mesaj pe telefonul ei, miercuri după-amiază, la ora 15. Ai spus – se întrerupse pentru a citi din carneţel – „Am ceva pentru tine. Sună-mă, te rog." Despre ce era vorba?

Ea ridică privirea şi din nou ochii i se îndreptară spre dreapta şi păru agitată. Branson interveni, delicat, jucând rolul clasic al poliţistului amabil, spre deosebire de atitudinea dură a lui Grace.

— Claire, ai face bine să ne spui. Dacă ai ceva de ascuns, ar fi

mult mai bine dacă n-ai face-o.

Cuvintele părură că merg direct la ţintă. Ochii ei se plimbară de colo-colo ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Dumnezeule, Barry o să mă omoare. Înseamnă Barry şi Claire Escorte douăzeci şi patru de ore, şapte zile.

Grace rămase câteva clipe tăcut, uimit.

— Janie Stretton era escortă? *Prostituată?*

Foarte cooperantă dintr-o dată, Claire spuse:

— Noi oferim escorte persoanelor singure, bărbaţi sau femei. Oameni care au nevoie de cineva pentru a ieşi într-o seară, chestii de genul acesta. Nu prostituate.

Grace remarcă faptul că ochii ei încă se îndreptau către dreapta; păreau că încearcă să ajungă cât mai la dreapta posibil.

— Adică totul este cât se poate de nevinovat?

Ea dădu din umeri.

— Pentru noi, da.

— Da, da, da. Claire, am mai auzit asta, OK? Dacă clientul doreşte să facă un aranjament privat cu tânăra doamnă, asta nu este problema voastră, nu-i aşa?

Ea tăcu un minut. Apoi spuse:

— Cred că ar trebui să îmi chem avocatul.

— Nu mă interesează să îţi închid mica afacere sordidă, spuse Grace. Cheamă-ţi avocatul şi te voi închide. Numai de amorul artei te voi face praf. Eu vreau să îl găsesc însă pe ucigaşul lui Janie; asta este tot ce mă interesează. Ajută-mă cu asta şi nu mă ating de tine. Ne-am înţeles?

Ea se strâmbă. Apoi încuviinţă.

— Cât îi taxaţi pe clienţi?

— Şaizeci de lire pe oră.

— Şi cât opriţi voi din asta?

— Patruzeci la sută.

— Fetele păstrează restul şi ce mai obţin în plus?

— Îşi păstrează ce e în plus, spuse ea defensiv.

— Bine. Cu cine era Janie marţi noapte?

Se întoarse către computer şi scrise ceva la tastatură. După câteva secunde, spuse:

— Anton.

— Anton? Anton şi mai cum?

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi numele clienţilor?

— Doar dacă vor să îmi spună.

— Şi câţi vă spun?

— Foarte puţini. Dar nu ştiu dacă este numele lor real sau nu.

Grace simţi că se enervează din ce în ce mai tare.

— Aceste fete sunt angajate la voi şi le trimiteţi singure la întâlniri, fapt pentru care luaţi un comision gras, şi nici măcar nu vă obosiţi să aflaţi numele clienţilor?

Urmă iar o tăcere.

— Întotdeauna verificăm prima întâlnire. Le telefonăm fetelor după zece minute. Avem un limbaj codificat; dacă nu sunt mulţumite, avem agenţi de siguranţă pe care îi putem trimite să le ia. Aceasta era a patra întâlnire a ei cu Anton. Nu m-am îngrijorat; adică, nu am simţit că am vreun motiv să fiu îngrijorată.

— Şi nu v-a deranjat că era o studentă la drept, tânără şi inocentă?

— Avem o grămadă de studente. Este o modalitate simplă de a-şi completa veniturile. Mulţumită lui Tony Blair, majoritatea studenţilor ies de la universitate cu datorii pentru achitarea cărora ar avea nevoie de ani de zile. Angajarea ca escortă este o soluţie. Îmi place să cred că facem ceva ca să îi ajutăm.

— Da, bineînţeles, spuse Grace, cu vocea plină de sarcasm. Vreau să spun, toţi acei bani pe care îi încasaţi… totul înseamnă altruism, iar aranjamentul ei privat cu Anton măcelarul nu este problema voastră. Rămase tăcut o secundă, gândindu-se, apoi întrebă: Câte fete aveţi înregistrate?

— În jur de treizeci. Şi zece băieţi.

— Aveţi fotografii?

— Da.

— Vreau să le văd pe ale lui Janie.

Ea merse până la un fişet, luă un dosar, îl deschise, scoase o fotografie în plastic şi i-o dădu. Nu semăna cu nici una dintre fotografiile din apartamentul tatălui său. Aceasta era o cu totul altă Janie Stretton: o Janie a nopţii.

Stătea întinsă seducător pe o blană de leopard, îmbrăcată cu cei mai scurţi pantaloni de piele posibili, o bluză de dantelă neagră desfăcută până la buric, cu sânii complet dezgoliţi.

Grace îi dădu poza lui Branson.

— Doar *escortă*, îi spuse el sarcastic femeii. Însoţitoare pentru evenimentele strict mondene, nu?

— Da, aşa ceva.

— Claire, nu am venit în oraşul ăsta cu pluta! Era de meserie,

nu-i aşa?

— Dacă era, noi nu ştiam.

— Unde vă faceţi reclamă?

— Reviste, ziare, internet.

Grace încuviinţă.

— Şi de unde vă luaţi majoritatea clienţilor?

— Depinde. Vorba merge din gură în gură.

— Şi în ce reviste?

Claire ezită.

— Reviste de profil, ziarul local, una sau două publicaţii de specialitate.

— De specialitate?

După câteva secunde de ezitare, ea răspunse:

— Fetişuri, majoritatea. Persoane cărora le plac cauciucurile. Masochism. Chestii.

— Chestii? întrebă Grace.

Ea dădu din umeri.

— Şi există vreo modalitate de a şti cum a aflat acest Anton numărul vostru?

Căută în dosar şi scoase o fişă.

— 6 mai. Anton. Am notat „accent puternic european”. Spune că a văzut reclama în – ea se încruntă ca şi cum s-ar fi chinuit să-şi citească propriul scris – în *List*.

Grace ştia publicaţia; era o revistă locală. Telefonul sună din nou. Ea îl ignoră şi continuă să se încrunte de parcă ar fi încercat să descifreze şi alte notiţe.

— Vroia să vadă nişte fotografii ale fetelor, aşa că l-am îndrumat către site-ul nostru. Apoi a sunat după vreo jumătate de oră, spunând că ar vrea o întâlnire cu Janie. Am numărul lui!

Grace sări în picioare, Branson făcând instantaneu acelaşi lucru.

— Îl ai?

— Întotdeauna iau un număr de contact de la clienţii noştri. Îi face să se poarte mai atent.

— Dă-mi-l, te rog.

Îl notă în timp ce ea citea, apoi imediat îl formă pe telefonul mobil. Instantaneu, reveni tonul.

— La dracu’!

— Ne mai poţi spune ceva despre Anton?

— Aş vrea să pot. Credeţi că… el… Ar putea fi cel care?…

— Dacă el nu a ucis-o, atunci este printre ultimele persoane care au văzut-o. Fetele voastre sună după ce termină întâlnirea?

— Câteodată, depinde de cât de târziu este.

— Ea nu te-a sunat marţi seară după întâlnirea cu Anton?

— Nu.

— Şi tu ai sunat-o pentru o altă întâlnire miercuri?

— Da. Se uită la notiţele ei. Alt domn. Aveţi nevoie de numele şi numărul lui?

Grace încuviinţă.

— O să îl verificăm.

— Veţi fi discreţi?

— Îl voi mobiliza pe cel mai discret om al meu, zâmbi Grace în sinea sa.

Îl va delega pe noul lor coleg, Norman Potting, să facă treaba asta. Detectivul era la fel de discret precum un taur pe role într-un magazin de porţelanuri.

29

La ora 16, biroul lui Tom începuse să se golească. Tipic pentru o zi de vineri, se gândi el. În Londra era o după-amiază plăcută, însorită, iar prognoza meteo era bună. Unul câte unul, angajaţii îşi eliberau birourile, luându-şi veseli la revedere pe când se îndreptau spre uşă. Îi invidia pentru sfârşitul de săptămână lipsit de griji şi încercă să îşi aducă aminte când avusese şi el unul în care se relaxase cu adevărat şi nu se gândise la serviciu, nu stătuse la computer, nu calculase intrările şi ieşirile de capital, nu se uitase nervos peste umărul lui Kellie când aceasta era la calculator în sufragerie, vizitând magazinele on-line.

În ciuda zgomotului produs de trafic, ferestrele erau întredeschise, iar el simţea aerul plăcut, călduţ. Poate că weekendul acesta se va relaxa puţin, atât cât îi va permite umbra neagră a nenorocitului de CD.

La 16.15 se hotărâse. „La dracu'!“ Dacă pleca acum, ar fi avut suficient timp să prindă expresul de 16.36 şi va ajunge acasă la vreme pentru a face grătarul plănuit împreună cu Kellie, la care să folosească noua achiziţie monstruoasă. Dădu din cap la gândul grătarului. O nebunie. Însă era curios să vadă cum arăta un grătar care costa mai mult de cinci sute de lire.

Dintr-o extravaganţă (minoră în comparaţie cu cele ale lui Kellie), luă un taxi în locul autobuzului până la Gara Victoria şi ajunse aproape la limită. Luă ziarul *Evening Post* de la un

vânzător şi, fără să mai aştepte restul, merse la peron şi se sui în tren cu doar câteva secunde înainte ca acesta să se pună în mişcare.

Cu hotărâre, străbătu toate vagoanele trenului, căutându-l pe idiot. Dar nu era nicăieri. Până când termină, era deja ud de transpiraţie de la căldură şi de la efort. Găsi unul dintre puţinele locuri libere, îşi scoase laptopul şi cardul pentru internet de mare viteză, îşi puse geanta şi haina pe locul pentru bagaje, apoi se aşeză cu laptopul pe genunchi şi se uită pe prima pagină a ziarului.

„TREIZECI DE MORŢI ÎNTR-UN ATAC CU BOMBĂ ÎN IRAQ”

Citi articolul despre ultimul atac sinucigaş care lovise o maşină cu poliţişti, conştient şi vinovat de faptul că devenise aproape impasibil la astfel de reportaje. Păreau tot timpul atât de multe. Şi încă nu-şi formase o părere despre evenimentele din Iraq. Nu îi păsa de Bush şi de Blair, iar atacurile succesive îl făceau să se îndoiască din ce în ce mai tare de faptul că lumea era un loc mai sigur de când izbucnise conflictul. Câteodată, când îşi băga capul pe uşa camerei în care dormeau copiii, se uita la ei plin de o neajutorare vinovată, ştiind că este responsabil pentru viaţa lor; dar se simţea dureros de neputincios.

Apoi dădu pagina şi simţi că o mână nevăzută, venită dintr-o cu totul altă dimensiune, îl apuca din interior şi îl strângea ca o menghină. Se uita la fotografia unei femei tinere, sub un titlu înfiorător de pe pagina a treia: „CORPUL DECAPITAT A FOST IDENTIFICAT”.

Faţa ei. Care îi aducea aminte puţin de Gwyneth Paltrow, aşa cum o văzuse prima oară în biroul său, marţi noapte. Era ea. Cu siguranţă.

Ochii săi se îndreptară către text:

„Astăzi, Poliţia din Sussex a confirmat faptul că trupul mutilat al tinerei femei, găsit miercuri pe un teren agricol din Peacehaven, East Sussex, aparţine studentei Janie Stretton, de douăzeci şi trei de ani.

Ofiţerul care investighează cazul din partea poliţiei din Sussex, detectiv căpitan Roy Grace, a declarat: «Aceasta este una dintre cele mai brutale crime pe care le-am întâlnit în douăzeci de ani de carieră în poliţie. Janie Stretton era o studentă obişnuită, muncitoare şi plăcută. Facem tot ceea ce putem pentru a-l găsi pe criminal.»

Derek Stretton, tatăl fetei, ne-a oferit următoarea declaraţie,

în casa sa de pe malul Lacului Hamble, lângă Southampton: «Janie era una dintre cele mai minunate fiice pe care şi le putea dori un tată; a fost un sprijin enorm pentru mine atunci când soţia mea a decedat. Sper ca poliţia să-l găsească repede pe criminal, înainte de a mai distruge o viaţă nevinovată.»”

Apoi ochii lui Tom se îndreptară din nou spre faţa lui Janie. În acelaşi timp, cuvintele din mesajul ameninţător îi ardeau creierul: *„… Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ce*ea *ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soţiei dumneavoastră, Kellie, băiatului Max şi fiicei Jessica…”*

Timp de o secundă se uită speriat la ceilalţi călători, dar se părea că nimeni nu era atent la el. În faţa lui, un tânăr asculta muzică la un iPod; putea să audă ritmul enervant de rap, prea încet ca să recunoască cine cânta, dar suficient de tare încât să răzbată peste zgomotul făcut de tren. Alţi doi călători citeau ziarul, o femeie citea un exemplar uzat din *Codul lui Da Vinci* şi un bărbat în costum cu dungi lucra la un laptop.

Tom se uită la fotografie. Exista oare vreo posibilitate să se înşele? Măcar una?

Nu, nu exista. Era ea.

Ce naiba ar trebui să fac? se întrebă el.

30

La 18.30, Roy Grace, Glenn Branson şi ceilalţi membri ai echipei de investigaţie, inclusiv noul venit, detectiv sergent Norman Potting, stăteau la o masă mare, dreptunghiulară, în sala de şedinţe, unde fusese alocat spaţiul de lucru pentru Operaţiunea Privighetoarea.

Grace putea simţi mirosul de tutun de pipă care venea din hainele lui Norman Potting. Bătrânul poliţist era îmbrăcat într-un costum maro care avea cel puţin douăzeci de ani, o cămaşă albă care arăta ca şi cum ar fi călcat-o când era beat, o cravată verde cu pete de mâncare şi pantofi negri, solizi. Era un tip îngâmfat, aflat la a treia căsătorie, cu o faţă îngustă, ca de cauciuc, şi traversată de vene sparte, buze proeminente, dinţi pătaţi de tutun şi părul pieptănat pe spate.

Grace îl întâmpină oficial, evitând să se uite în ochii celorlalţi.

— Mă bucur să fiu în echipă, răspunse Potting cu vocea sa

groasă, cu accentul nativ din Devon. Mai ales să lucrez cu nişte doamne tinere şi frumoase.

Le făcu expresiv cu ochiul Bellei şi Emmei-Jane. Grace clipi grăbit. Trebuia să plece pe la ora 19 dacă era posibil, măcar pentru vreo două ore. Se uită pe notiţele pe care Bella şi Eleanor le pregătiseră pentru el.

— Este ora 18.30, vineri, 3 iunie, citi el. Aceasta este a doua şedinţă a Operaţiunii Privighetoarea, numele sub care este investigată uciderea unei persoane anterior necunoscute, identificată acum ca fiind Jane, cunoscută şi Janie, Susan Amanda Stretton; este a doua zi de la descoperirea cadavrului. Voi face un rezumat al evenimentelor.

Timp de câteva minute, Grace trecu în revistă modul în care fusese găsit trupul fără cap al lui Janie, apoi descoperirea făcută cu privire la viaţa ei secretă. La acest punct, Norman Potting îl întrerupse:

— Roy, nu a circulat prin presă, în urmă cu câţiva ani, ceva despre vedetele de la Hollywood care îşi introduceau şoareci în fund?

— Mulţumesc, Norman; dar nu cred că acest lucru are vreo relevanţă aici.

— Îşi spun, sunt o mulţime de actori ciudaţi şi nu ai de unde să ştii.

— *Mulţumesc*, Norman, spuse Grace apăsat, încercând să îl pună la locul lui. Era pe cale să continue şi să le spună despre viaţa secretă a lui Janie, când Glenn Branson ridică mâna şi îl întrerupse:

— Roy, mai devreme în maşină îmi povesteai despre simbolistica scarabeului. Cred că ar fi folositor să spunem şi echipei.

— Da, aşa intenţionam. Pe scurt, în mitologia antică egipteană, scarabeul era venerat sub numele Khepri, care, tradus literal, înseamnă „cel care a luat fiinţă” sau „cel care a apărut din pământ”. Egiptenii venerau Soarele. Aşa cum scarabeul împinge o sferă de bălegar, egiptenii îşi imaginau că Khepri împingea Soarele – privit ca o minge solară – pe cer, de la est la vest, în fiecare zi; aşa că scarabeul era pentru ei o formă a zeului Soare, Ra. Drept rezultat, în mitologia religioasă a Egiptului antic, scarabeul a devenit un important simbol al genezei, reînvierii şi vieţii de după moarte.

— Egiptenii ăştia erau nişte tipi inteligenţi, spuse Norman Potting. Adică, cum naiba au construit ei piramidele alea? Îţi

spun, eu nu aş avea încredere niciodată într-un egiptean; trebuie să fii cu ochii pe negroteii ăştia.

Grace, clipind, se uită cu coada ochiului la Glenn Branson, apoi la Potting, întrebându-se cum naiba era încă în poliţie şi nu ajunsese la tribunal, acuzat de hărţuire sexuală sau rasism.

— Norman, acest limbaj este total inacceptabil şi nu vreau să îl aud la întâlnirile mele.

Potting se uită ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se gândi mai bine şi lăsă ascultător privirea în jos, în hârtiile sale.

— Roy, ţi-ai dat seama dacă acest simbolism are relevanţă pentru noi? întrebă Nick Nicholl.

— Nu încă. Dar sper că unul dintre voi, geniilor, o va face, spuse el zâmbind.

Apoi continuă relatându-le ce aflaseră în acea după-amiază despre viaţa secretă a lui Janie Stretton. Şi, cel mai important, că ştiau numele de botez al unui posibil suspect. Fusese deja stabilit că numărul de telefon al acestui Anton, pe care i-l dăduse Claire, era de la o cartelă preplătită şi nu putea fi detectat.

Grace se opri să bea nişte apă.

— Bine. Capitolul resurse. Cei de la Divizia East Downs au fost foarte drăguţi şi ne-au pus la dispoziţie oameni. Am făcut o investigaţie în vecinătatea locului în care au fost descoperite corpul şi membrele miercuri dimineaţă, zonă pe care am tot lărgit-o în ultimele patruzeci şi opt de ore. Am adus şi echipa de scafandri a poliţiei şi suntem în curs de a cerceta toate râurile, lacurile şi rezervoarele. Totodată, am mai solicitat o căutare cu elicopterul.

Şi continuă la fel, pe capitole. Capitolul întâlniri: Grace anunţă că vor fi întâlniri zilnic la 8.30 şi la 18.30. Le spuse că echipa de informaticieni lucra încă de miercuri. Citi apoi cu glas tare lista cu strategii de investigare, care includea domeniul comunicare/media, subliniind faptul că descoperirea gândacului nu trebuie să ajungă la presă şi că solicitaseră ca în episodul de săptămâna viitoare din *Crimewatch* să apară date despre crimă.

Apoi Emma-Jane ridică o mână.

— Vom face cunoscută informaţia că Janie Stretton avea o viaţă secretă?

Grace se întreba acelaşi lucru. Se gândi la Derek Stretton, deja distrus, cu viaţa ruinată. Ce efect va avea această informaţie asupra bietului om? Dar ar avea vreo valoare dacă ar spune-o presei? Oare îl va face pe vreunul dintre cei care i-au

închiriat serviciile să vină cu vreun indiciu vital? Improbabil, dar posibil. Era o alegere dificilă. Dacă ar da informaţia publicităţii, ar spori interesul presei. O acoperire mai largă ar mări şansele de a afla ceva nou. Poate că vreun barman sau picolo îi văzuse pe Janie şi pe acest Anton împreună.

— Doi ofiţeri de la Departamentul de Relaţii cu familia sunt acum la tatăl lui Janie. Detectivii Donnington şi Ritchie. Voi discuta acest lucru întâi cu ele, dar părerea mea este că da, îi răspunse el Emmei-Jane. Dacă ele vor considera că această informaţie nu îl va afecta prea puternic pe domnul Stretton, o vom da presei.

Următorul punct pe listă era cel al autopsiei. Grace îi informă că, în afara gândacului, nu avuseseră nici o altă surpriză până acum, cu o excepţie: nu era nici un semn de agresare sexuală a victimei. Avea raportul de la doctorul Frazer Theobald în faţa sa, dar nu era necesar să citească toate paginile cu detalii tehnice. Janie murise din cauza rănilor multiple făcute cu o lamă lungă şi subţire. „Şi faptul că i s-a retezat capul nu i-a mărit şansele de supravieţuire”, se gândi el.

— În acest moment, scarabeul este principala mea problemă, spuse el. A mai aflat cineva de vreo crimă la locul căreia să fie găsit un scarabeu?

— În aprilie, o femeie a fost găsită în Wimbledon Common, spuse Nick. Victima era o tânără de douăzeci şi şase de ani căreia, la fel, îi lipsea capul. Purta o brăţară de argint pe care nimeni din familia ei nu a recunoscut-o. Am primit o fotografie în format jpg. Iat-o scoasă la imprimantă, adăugă el întinzându-i hârtia lui Grace. Nici în acest caz nu a existat vreun semn de agresiune sexuală. Crima e încă nerezolvată.

Grace se uită la gândăcelul mic de argint care atârna de brăţară. Recunoscu imediat caracteristicile. Era un scarabeu.

— Foarte bine lucrat, spuse el. Altele?

— Cei de la Met sunt singurii care au răspuns până acum, răspunse Nick.

Grace se uită la fotografie.

— Intuiţia îmi spune că vom mai afla şi de altele. Putem să primim dosarul acestei crime?

Nick se uită la notiţele sale.

— Detectivul însărcinat cu ancheta este Dickinson; s-a oferit să discute cu mine sau cu oricare dintre noi.

— Pare neobişnuit de cooperant pentru cei de la Met, spuse Grace cinic.

Cei de la Poliţia Metropolitană păreau că au o lege pe care o respectau: erau aroganţi, se considerau cei mai buni şi nu cooperau cu secţiile de poliţie din provincie.

— Poţi să aranjezi să ne întâlnim mâine dimineaţă?

— Mâine trebuia să joc într-un amical de fotbal pentru echipa de criminalişti din Sussex, dar da.

— Suntem în iunie; este sezonul de crichet, nu de fotbal, spuse Grace cu un ton mustrător. Avem un tată cu care am stat astăzi şi căruia i-am spus că fiica sa a fost măcelărită; nu mă îndoiesc că ar fi impresionat să ştie că investigarea crimei a fost amânată pentru un meci de fotbal.

Tânărul detectiv roşi.

— Nu, Roy… domnule.

Când ajunse la finalul raportului, Grace recapitulă:

— Am cercetat deja locul în care a fost ucisă Janie Stretton. Bella şi Nick au interogat toţi vecinii victimei şi încă se mai lucrează la acest lucru. Celelalte posibile scenarii pe care le văd eu sunt următoarele. Unu: avem de-a face cu o crimă singulară a unei persoane demente. Doi: putem avea de-a face cu un criminal în serie care lasă o semnătură. Aşteptăm mai multe informaţii de la Met în legătură cu cealaltă victimă asupra căreia s-a găsit un scarabeu, pentru a vedea dacă are vreo legătură. Deci criminalul nostru a ucis poate deja de două ori, de fiecare dată o femeie tânără, şi putem presupune că va ucide din nou.

Apoi îi întrebă pe membrii echipei dacă au ceva de raportat.

Potting spuse că a petrecut mare parte din după-amiază la firma de avocaţi la care lucra Janie Stretton. Îl interogase pe şeful acesteia, Martin Broom – pe care Grace îl întâlnise odată la tribunal, în cazul unui atac într-un divorţ destul de urât – şi pe câţiva dintre colegii ei. Janie se dovedise a fi o tânără populară, muncitoare şi conştiincioasă.

„Oare fiecare dintre noi are o parte întunecată?” se întrebă Grace în gând.

— Am mai cerut un om pentru echipă, spuse el. Şi vreau ca un specialist de la Departamentul de IT să-i analizeze laptopul în amănunţime. Apoi se întoarse către detectivul Boutwood: Emma-Jane, îmi pare rău să pun asta în sarcina ta, dar vreau să organizezi o vizionare a tuturor înregistrărilor camerelor de supraveghere din zona Brighton, de marţi noapte. Poţi să îţi iei şi ajutoare pentru asta. O cauţi pe această domnişoară. Îi dădu fotografia lui Janie Stretton, care circulase prin presă. În acea

seară a ieşit la a patra întâlnire cu un tip pe nume Anton, sau oricare ar fi numele lui real. Cineva trebuie să îi fi văzut. Apoi se întoarse către detectivul Nicholl: Nick, vreau să organizezi o echipă de specialişti şi agenţi ai poliţiei comunitare, care să ducă această fotografie în fiecare restaurant, bar sau club din Brighton şi Hove şi să întrebe dacă cineva a văzut-o pe fată. OK?

Lunganul încuviinţă.

— Bella, continuă Grace. Tatăl lui Janie Stretton mi-a spus că pe fostul prieten al acesteia îl cheamă Justin Remington – un agent imobiliar din Londra. Du-te, găseşte-l şi vezi ce are de spus.

Ea făcu semn că a înţeles.

— Emma-Jane, ce ai făcut cu crescătorii de insecte tropicale?

— Am localizat şaisprezece în Marea Britanie. Unii livrează doar pe internet, dar am găsit şapte cu crescătorii. Unul în Bromley, în sudul Londrei, pare foarte interesant. A primit o cerere de a vinde un scarabeu în urmă cu doar zece zile. Unui bărbat cu accent est-european.

— Minunat! spuse Grace. Şi?

— Am aranjat să ne întâlnim mâine.

— O să vin cu tine.

Apoi se uită la notiţe.

— Norman, am luat robotul telefonic din apartamentul victimei. Acum este examinat de Unitatea de Suport Tehnic. Aş vrea să verifici informaţiile pe care ţi le vor da ei.

— Vreo păsărică frumoasă?

— O să rog pe cineva să te ajute, dacă găseşti vreuna.

— Chiar îmi place agenţia asta, dacă are în baza de date păsărici de calibrul lui Janie Stretton.

Grace îl ignoră. Remarca sa nici măcar nu merita un răspuns.

— Ne vedem toţi aici, dimineaţă la 8.30, spuse el. Scuze că v-am stricat weekendul.

În special evită să îl privească în ochi pe Glenn Branson. Soţia lui era din ce în ce mai enervată de orele suplimentare pe care le făcea Glenn. Dar aceasta era alegerea lui, se gândi Grace. Atunci când te înscriai în poliţia Maiestăţii Sale, erai plătit din banii ei. Şi, în schimb, îi dedicai viaţa.

Bine, poate chestia asta nu era trecută în contract. Dar aşa era realitatea. Dacă vroiai o viaţă personală, trebuia să-ţi alegi o altă carieră.

31

În Brighton vântul bătea mai tare decât în Londra, însă era suficient de cald încât să stea afară.

În CD-playerul încorporat în grătar cântau tare Giris Aloud şi o lumină licărea în ritmul muzicii. Jessica, îmbrăcată în blugi largi, o bluză neagră şi pantofi strălucitori, cu părul lung fluturând, şi Kellie, cu picioarele goale în pantaloni albi trei sferturi şi o cămaşă bărbătească cu dungi, dansau pe iarbă, învârtindu-se cu viteză, râzând şi distrându-se de minune.

Max, în pantaloni gri, murdari, şi un tricou cu Dumbledore şi mai murdar, cu părul blond turtit pe frunte precum un mop, nu terminase încă de inspectat grătarul. Îl trata cu respectul pe care l-ar fi arătat unei nave spaţiale care ar fi aterizat în curtea lor. Aşa şi arăta, de altfel.

Era mare, ocupând o bună parte din grădină, doi metri de la un capăt la celălalt, rotund, cu un model futurist din oţel inoxidabil, aluminiu şi un material negru, ca marmura, plus scaune pliante extrem de confortabile. Arăta mai mult ca barul unui hotel modern din Londra în care Tom se întâlnea uneori cu clienţii, mai degrabă decât cu un dispozitiv pe care se prăjeau cârnaţii.

Girafa trecuse pe lângă ei de vreo douăzeci de ori în seara aceea. Tom văzu capul lui Len Wainwright, mult deasupra gardului înalt, fâţâindu-se încet de colo-colo, sus şi jos, murind de nerăbdare să prindă privirea lui Tom şi să stea la taclale despre grătar. Dar Tom nu avea chef de pălăvrăgeală în această seară.

— Asta ce face, tati? strigă Max, acoperind muzica şi arătând la un afişaj digital.

Tom lăsă jos paharul cu vin rose, apoi frunzări versiunea în limba engleză a manualului de instrucţiuni, de mărimea cărţii de telefon a Londrei.

— Cred că măsoară temperatura cărnii din interior; sau a ce găteşti.

Gura lui Max se deschise, apoi se închise, aşa cum făcea de fiecare dată când era impresionat de ceva. Apoi se încruntă:

— De unde ştie asta?

Tom deschise un compartiment şi îi arătă o ţepuşă.

— În ţepuşă există un senzor care citeşte temperatura din interior. Este ca un termometru.

— Uau! Ochii lui Max străluciră o secundă, apoi băiatul căzu din nou pe gânduri şi făcu câţiva paşi în spate. E mare, nu-i aşa?

— Un pic, spuse Tom.

— Mami a spus că s-ar putea să ne mutăm şi atunci o să avem o grădină mai mare, aşa că nu va mai fi atât de mare.

— Aşa a spus?

— Exact aşa a spus. Vii să facem o cursă cu camioane?

— Trebuie să încep să gătesc; vom mânca în curând. Nu îţi este foame?

Max strâmbă din buze. Întotdeauna analiza fiecare întrebare cu atenţie; chiar şi una simplă ca aceasta. Lui Tom îi plăcea această calitate a fiului său, o considera un semn de inteligenţă. Până acum, părea că nu moştenise nesăbuinţa mamei lui.

— Hm. Păi, cred că s-ar putea să mi se facă foame în curând.

— Crezi? Tom zâmbi şi îşi mângâie fiul pe cap, plin de dragoste.

Max se dădu înapoi.

— O să îmi strici pieptănătura!

— Aşa crezi?

El încuviinţă serios.

— Păi, mie mi se pare că ai un cuib de păsări în el.

Max îl privi şi mai serios.

— Cred că te-ai îmbătat!

Tom se uită şocat la el.

— Beat? Eu?

— Acesta este al treilea pahar cu vin.

— Stai să numeri?

— Ne-au povestit la şcoală despre cum e să bei prea mult vin.

Acum Tom era şi mai şocat. Oare statul trimitea acum copiii acasă ca să-şi spioneze părinţii în privinţa băuturii?

— Cine a spus asta, Max?

— Era o femeie.

— Una dintre profesoarele tale?

El dădu din cap.

— O nimicnicistă.

Tom simţi mirosul dulceag de grătar venind din grădina unuia dintre vecini. El încă mai căuta prin manual, încercând să aprindă gazul.

— O nimicnicistă?

După câteva secunde, Max răspunse:

— Ne-a spus despre ce este bine să mâncăm.

Acum Tom înţelese, sau crezu că a înţeles.

— Vrei să spui o nutriţionistă?

După câteva secunde de gândit profund, Max încuviinţă.

— Putem să facem o cursă cu camioane înainte să găteşti? Doar o cursă mică?

Tom localiză în sfârşit butonul de pornire-oprire. Manualul de instrucţiuni spunea să aprinzi grătarul, apoi să îl laşi douăzeci de minute. Kellie şi Jessica erau în regulă, dansând pe o altă melodie.

— O cursă.

— Promiţi să nu câştigi? întrebă Max.

— Atunci nu ar mai fi un joc corect, nu-i aşa? spuse Tom, mergând în spatele lui în casă. Şi oricum, nu te bat niciodată; întotdeauna câştigi tu.

Max izbucni în râs şi o luă la fugă pe scări, înaintea tatălui său, spre dormitorul lui. Tom se opri în bucătărie să arunce o privire la televizor, în eventualitatea în care ar fi fost ştiri, şi să îşi umple un pahar cu vin, terminând sticla cu această ocazie. Dacă Kellie nu îşi pusese şi ea, Max greşea, îşi dădu el seama. Nu era al treilea pahar, ci era al patrulea. Iar luni intenţiona să meargă la directorul lui Max să îl întrebe ce dracu' credea că face, îndoctrinând copiii să monitorizeze obiceiul de a bea ale părinţilor.

Dar în timp ce urca scările, atent să nu verse vinul, avea ceva mult mai important în minte. Se opri în capul scărilor, gândindu-se.

Max îl strigă:

— Poţi să iei ce culoare vrei, mai puţin verde, tati. Iau eu verdele, da?

— Bine, răspunse el. Iei tu verdele!

Max câştigă cursa uşor. În genunchi pe covorul din camera fiului său, cu telecomanda în mână, Tom nu se putea concentra la joc. Se ciocni la prima curbă dintr-a doua cursă, apoi ratăurmătoarea oportunitate, împrăştiind cauciuc şi fire de paie. Apoi se rostogoli peste marginea pistei.

În ultimele două ore, de când văzuse fotografia lui Janie Stretton în *Evening Standard* şi din nou la ştirile de la ora 18, când ajunsese acasă, creierul său nu mai funcţionase cum trebuie. Nu mai putea ignora ce se întâmplase. Totuşi, mesajele care îi stricaseră computerul îi demonstrau că insul care i le trimisese era serios.

Ceea ce însemna că ameninţarea era serioasă. Ar putea să ignore ce văzuse. Avea oare vreo informaţie care să fie cu

adevărat importantă pentru poliţie? Nu văzuse decât vreo două minute de film cu o femeie tânără care era înjunghiată de un tip cu mască. Era ceva în asta care ar fi putut fi important cu adevărat pentru poliţie? Ceva care să merite să rişte viaţa familiei sale?

Reluă argumentele din nou şi din nou. Şi de fiecare dată ajungea la concluzia inevitabilă că da, ar putea fi ceva care să ajute poliţia. Altfel, de ce ar fi fost ameninţat?

Trebuia să discute despre asta cu Kellie, îşi dădu el seama. Îl va crede că băgase CD-ul în computer fără să ştie ce e pe el? Şi dacă va refuza să meargă la poliţie, ce va face atunci? Ce îi va spune conştiinţa? Oamenii pe care îi admirase dintotdeauna, adevăraţii eroi din trecut şi din prezent, erau cei pregătiţi să lupte împotriva lucrurilor rele. Cei care luptau şi pedepseau.

Tom îl urmări pe Max câteva minute, cum se juca cu ochii strălucind, cu degetele umblându-i experte pe telecomandă, camionul său mergând cu viteză pe pistă. Afară, muzica încetă şi o auzi pe Jessica râzând plină de veselie.

Nu aveau şi ei ceva de spus în această problemă? Avea dreptul să le pună viaţa în pericol pentru ceea ce credea el? Ce ar fi făcut tatăl său în această situaţie?

Doamne, erau momente de genul acestuia, în care îi lipseau atât de mult părinţii săi. Dacă ar fi putut să meargă la ei şi să le ceară sfatul, ce uşor ar fi fost. Se gândi la tatăl său, un bărbat la locul lui, care lucrase ca manager de vânzări la o companie germană producătoare de perii de curăţat industriale. Un bărbat înalt, amabil, paracliser la biserica anglicană din localitate. Participase la slujbă în fiecare duminică din viaţa sa şi fusese răsplătit de Dumnezeu prin decapitare, într-un accident pe Autostrada M1, la patruzeci şi patru de ani.

Tatăl său i-ar fi oferit o perspectivă creştină, aceea a cetăţeanului responsabil – anume că Tom ar trebui să spună poliţiei ce a văzut şi ce ameninţări a primit. Dar el nu fusese niciodată în stare să împărtăşească credinţa tatălui său în Dumnezeu.

Va vorbi cu Kellie, se hotărî el. Ea era foarte înţeleaptă. Orice va spune ea, el va face.

32

Pe afişul scris neîndemânatic cu litere de mână şi lipit cu

leucoplast pe geamul uşii se putea citi: „Brent Mackenzie. Clarvăzător de renume mondial. Aici, doar în această seară!” Pe o bandă de culoare galben-fosforescent, lipită peste afiş, scria: „Nu mai avem bilete!”

În exterior, clădirea nu arăta foarte promiţător. Grace se aşteptase la o sală spaţioasă, dar Centul Holistic din Brighton părea că nu ocupă mai mult spaţiu decât un magazin de cartier, cu faţada zugrăvită într-un roz ţipător.

O femeie pe la patruzeci de ani, cu un combinezon negru peste o bluză gri mulată şi cu un păr destul de ciufulit, stătea de partea cealaltă a uşii, verificând biletele. Întotdeauna se simţea la fel când mergea să vadă un clarvăzător sau un medium. Anticipaţia. Speranţa pe care o avea în inimă că de data aceasta va fi altfel, că în sfârşit, după aproape nouă ani, va afla răspunsul.

Sau va primi un mesaj, o adresă, un semn. Ceva care să îi spună dacă Sandy era moartă sau vie. Acesta era cel mai important lucru pe care vroia să îl ştie. Sigur, vor urma tot felul de întrebări după aflarea răspunsului. Dar mai întâi avea nevoie de un răspuns.

Poate în seara aceasta?

Dădu biletul şi merse pe scările înguste în urma a trei fete care vorbeau emoţionate. Păreau că sunt surori, cea mai tânără adolescentă, cea mai în vârstă aproape de treizeci de ani. Trecu pe lângă o uşă nevopsită pe care scria „Linişte, sesiune de terapie”, apoi intră într-o cameră în care erau aproximativ douăzeci de scaune de plastic aşezate în forma literei „L“, cu un spaţiu în mijloc, în care presupunea că va sta clarvăzătorul. Sala avea jaluzele albastre, ghivece cu plante pe rafturi şi o fotografie a unui peisaj din Provence pe un perete.

Cele mai multe scaune erau deja ocupate. Două tinere veniseră cu mama lor, o femeie cu faţa ca o budincă, îmbrăcată într-un pulover larg tricotat, care părea că abia îşi reţine lacrimile. Lângă ele era o bătrână de aproape şaptezeci de ani, cu părul lung şi o bluză înflorată, fustă de blugi şi ochelari cu lentile groase.

Grace găsi un scaun liber lângă doi bărbaţi de aproape treizeci de ani, amândoi îmbrăcaţi în blugi şi tricouri. Unul, extrem de gras, cu părul ciufulit, care îi aducea aminte de comicul Ken Dodd, se uita fără expresie înainte şi mesteca gumă. Celălalt, mult mai slab, transpira din greu şi ţinea ostentativ o cutie de Pepsi Cola în mână, ca şi cum aceasta i-ar

fi oferit un anumit statut social. Grace auzi o frântură din conversaţia lor; vorbeau despre şurubelniţele electrice.

O altă mamă cu fiica ei intrară în cameră şi se aşezară pe scaunele rămase libere de lângă el. Fiica, slabă precum o greblă şi îmbrăcată în pantaloni negri şi bluză roşie, se dăduse cu un parfum care lui Grace i se părea că aduce cu odorizantul pentru toalete. Mama, la fel de gătită, arăta ca o imagine a fiicei ei îmbătrânită pe computer. Grace ştia procedura; era folosită frecvent în căutarea persoanelor dispărute. În urmă cu un an trecuse şi fotografia lui Sandy prin acest proces şi fusese uimit cât de mult se putea schimba cineva în doar opt ani.

În sală se simţea nerăbdarea. Grace se uită în jurul său, întrebându-se de ce erau toţi ceilalţi aici; se gândi că unii erau în doliu, dar probabil că majoritatea erau nişte suflete pierdute care căutau să fie călăuzite. Şi fiecare scosese zece lire pentru a se întâlni cu un străin fără nici o calificare medicală sau sociologică, pe cale să spună fiecăruia lucruri care ar fi putut să le modifice modul în care vedeau viaţa. Lucruri pe care spiritele le transmiteau prin Brent Mackenzie, sau cel puţin aşa susţinea el. Grace ştia, le văzuse pe toate.

Şi totuşi, venea să vadă mereu mai mult.

Era ca un drog: încă o dată şi se va opri. Dar bineînţeles că nu avea să se oprească, nu până în ziua în care va afla adevărul despre dispariţia lui Sandy. Poate că spiritele îi vor spune lui Brent Mackenzie în această seară; poate că acest clarvăzător va face ceea ce au eşuat toţi ceilalţi – şi anume să o scoată din eter.

Roy Grace ştia ce risc pentru reputaţia sa comporta interesul arătat clarvăzătorilor, dar nu era singurul poliţist din Marea Britanie care apela la aceştia; nu era chiar deloc singurul. Şi, indiferent de ce spuneau cinicii, Grace credea în supranatural. Nu avea altă opţiune. Văzuse o fantomă, de fapt două fantome, de mai multe ori în timpul copilăriei.

În fiecare vară se ducea şi stătea o săptămână cu unchiul şi mătuşa sa în căsuţa acestora din Bembridge, în Insula Wight. În casa mare de peste drum de ei, două doamne în vârstă foarte drăguţe obişnuiau să îi facă cu mâna de la o fereastră de la etaj. Abia după mulţi ani, când se întorsese să viziteze Bembridge după o lungă absenţă, aflase că acea casă era goală de peste patruzeci de ani; cele două doamne care îi făceau cu mâna se sinuciseseră în 1947. Şi nu fusese imaginaţia sa: şi alte persoane le văzuseră, inclusiv mătuşa şi unchiul său.

Publicul se liniştise deja; se părea că bărbaţii de lângă el îşi

terminaseră discuţia despre şurubelniţele electrice. Era fix ora 19.45. În spatele său auzi zgomotul făcut de cineva care deschidea o cutie de Cola. Un telefon mobil sună la sosirea unui mesaj şi bătrâna căută în poşeta croşetată, scoase telefonul şi îl închise, înroşindu-se toată.

Apoi mediumul intră, cu înfăţişarea unui om care caută uşa de la toaletă. Avea aproximativ patruzeci de ani şi peste un metru nouăzeci înălţime; era îmbrăcat într-un tricou portocaliu, larg, cu mărgele maro în jurul gâtului şi adidaşi albi, strălucitori. Avea părul tăiat scurt, o barbă nerasă de câteva zile, un nas spart ca al unui jucător profesionist de box, o burtă masivă de la bere şi, remarcă Grace, un ceas ce părea scump. Timp de câteva minute nu păru să remarce că intrase într-o cameră plină. Grace chiar începuse să se întrebe dacă acesta era clarvăzătorul.

Apoi, cu faţa la jaluzele, Brent Mackenzie vorbi. Avea vocea subţire şi fragilă, prea subţire pentru o persoană atât de mare, dar foarte serioasă.

— Nu îmi voi folosi memoria în această seară, spuse el. Vreau să dau tot ce am mai bun pentru fiecare dintre voi. Voi avea câte un mesaj pentru fiecare; vă promit.

Grace se uită în jur. Doar o mare de tăcere, feţe absorbite, aşteptând.

— Primul meu mesaj este pentru o doamnă de aici, pe nume Brenda.

Acum clarvăzătorul se întoarse şi se uită în sală. Mama cu faţa ca budinca ridică mâna.

— A, Brenda dragă, aici erai! Dacă aş spune că este pe cale să se schimbe ceva în viaţa ta, aş avea dreptate?

Femeia se gândi un moment, apoi aprobă entuziasmată.

— Da, asta îmi spun spiritele. Este o mişcare importantă, nu-i aşa?

Mama se uită pe rând la cele două fiice ale ei, ca şi cum ar fi căutat o confirmare. Amândouă se încruntară. Apoi femeia privi spre medium.

— Nu, spuse ea.

Urmă o tăcere stânjenită. După câteva momente, mediumul spuse:

— Mi se spune că este o schimbare mai importantă decât realizezi acum. Dar nu trebuie să te îngrijorezi; faci ceea ce trebuie. Se uită încurajator la ea, apoi închise ochii şi se dădu un pas în spate.

Grace îl privi, simţindu-se nu tocmai în largul lui. Aceasta era o manevră tipică pentru un medium; să manipuleze ceea ce spuneau oamenii atunci când vroia să facă impresie.

— Am un mesaj pentru o anume Margaret, spuse Brent Mackenzie, deschizând ochii şi uitându-se prin cameră. O femeie scundă, cu faţa de şoricel, pe care Grace nu o remarcase înainte, ridică mâna.

— Numele Ivy înseamnă ceva pentru tine, dragă?

Femeia clătină din cap.

— Bine. Dar ce zici de Irlanda? Îţi spune ceva Irlanda?

Din nou, ea dădu din cap.

— Spiritele sunt foarte sigure de Irlanda. Cred că vei merge acolo în curând, deşi nu realizezi acest lucru în prezent. Spiritele îmi spun că vei merge la Cork. Există cineva care îţi va schimba viaţa şi care este în Cork.

Femeia se uita fără nici o expresie.

— Voi reveni la tine, Margaret, spuse clarvăzătorul. Sunt întrerupt; uneori cei din lumea spiritelor sunt tare nepoliticoşi; devin foarte nerăbdători atunci când au de transmis un mesaj cuiva. Acum primesc un mesaj pentru Roy.

Grace simţi un şoc, ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în priză. Brent Mackenzie se întoarse uitându-se fix spre el. Simţi că faţa îi ia foc şi îşi pierdu toată încrederea în sine; se uita la mediumul care venea spre el, simţindu-se confuz şi neajutorat.

— Este un domn cu mine; cred că este tatăl tău. Îmi arată o insignă pe care obişnuia să o poarte. Asta îţi spune ceva?

„Poate”, se gândi Grace. „Dar nu îţi dau nici un indiciu. Eu te plătesc pe tine să îmi spui diverse lucruri, nu invers.”

Grace îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Îmi arată casca sa. Cred că a fost ofiţer de poliţie înainte de a deceda. A murit?

Grace încuviinţă refractar.

— Îmi spune că este foarte mândru de tine, dar că treci printr-o perioadă dificilă în acest moment. Cineva îţi pune piedici în carieră. Îmi arată o femeie… cu părul scurt, blond? Numele ei este Vespa, ca al motocicletei?

Grace era uimit. „Alison Vosper?” Îşi dorea cu disperare să vorbească cu acest bărbat, să îi spună numele Sandy. Dar îl părăsise curajul. Şi nu vroia să îi dea indicii. Îi va spune Brent Mackenzie ceva despre Sandy? Vreun mesaj despre ea, de la tatăl său?

— Roy, tatăl tău îmi arată ceva. Este o insectă mică. Arată ca

un gândac. Este foarte agitat în legătură cu acest gândac. Nu este foarte clar… Clarvăzătorul îşi luă faţa în mâini, se întoarse, apoi reveni: Îmi pare rău, îl pierd. Spune că s-ar putea salva ceva.

Grace, uitându-se la el, găsi în sfârşit curajul de a vorbi:

— Ce anume a spus că se poate salva?

— Îmi pare rău, Roy. L-am pierdut. Mediumul se uită la altcineva. Am un mesaj pentru Bernie.

Grace nu mai era atent. Se gândea. Bărbatul îi dăduse două indicii. Tatăl său şi gândacul. „Spune că s-ar putea salva ceva.”

Îl va aborda pe clarvăzător la sfârşitul sesiunii, indiferent de cât de obosit era, şi îl va mai trage de limbă.

„Ce voise oare să spună? Ce dracu’ putea salva? Cariera? O altă viaţă?”

Dar nu fu nevoie să se agite să îl reţină pe Brent Mackenzie când se încheie sesiunea. Clarvăzătorul, cu un hanorac lung peste tricou, îl aştepta la capătul scărilor.

— Roy, da? întrebă el.

Grace încuviinţă.

— De obicei nu fac acest lucru, dar putem vorbi între patru ochi?

— Da, sigur.

Grace îl urmă într-o cameră mică de consultaţii, cu un birou, două scaune şi câteva zeci de lumânări, iar clarvăzătorul închise uşa în spatele lor. În această cameră părea şi mai mare, depăşindu-l pe Grace în înălţime.

Rămânând în picioare, Mackenzie spuse:

— Uite, îmi pare rău; nu am avut o sesiune foarte reuşită. Nu am vrut să spun prea multe înăuntru, în faţa tuturor. Ştii, unele lucruri sunt personale. Nu mi se întâmplă foarte des, dar am perceput nişte semnale negative în legătură cu tine. Vreau să spun, referitor la gândacul acesta pe care l-am văzut; nu mi-l mai pot scoate din cap. Ca unul dintre aceia pe care îi vezi în scrierile antice egiptene.

Ridicându-şi capul spre el, Grace întrebă:

— Un scarabeu?

Mediumul se uită ciudat la el.

— Are vreo logică?

— Are de a face cu serviciul. Nu pot să vorbesc despre asta.

— Eşti poliţist, nu-i aşa?

— Se vede?

Clarvăzătorul zâmbi.

— Şi eu am fost poliţist, timp de zece ani. Departamentul de Criminalistică din Manchester.

— Serios?

— Da. Poveste lungă. O lăsăm pe altă dată. Chestia este, prietene, că mi se spune că eşti în mare pericol. Ceva ce are de a face cu acest scarabeu. Trebuie să îţi păzeşti spinarea.

33

Până când Tom reuşise să afle cum se aprinde grătarul, trecuse deja ora de culcare a copiilor. Şi până când reuşise să prăjească şi carnea şi cârnaţii, Jessica dormea dusă şi Max sforăia.

Iar acum băuse prea mult vin rose şi trebuia să încheie oferta de preţ pentru douăzeci şi cinci de ceasuri Rolex Oyster, gravate cu un punctuleţ, şi să o trimită pe e-mail lui Ron Spacks. Insul îi confirmase faptul că era foarte serios cu privire la această comandă, iar Tom promisese că îi va trimite oferta nu mai târziu de această seară. Găsise o sursă de aprovizionare de încredere, care îi făcea o reducere lui Sparks, lucru care îi va aduce lui un profit net de 35 000 de lire la contract. Nu era doar o afacere grozavă, ci ar fi fost şi un ajutor imens pentru afacerea şi viaţa sa în acest moment.

Se uită plin de dragoste la Kellie, care stătea în faţa televizorului urmărindu-l pe Jonathan Ross luându-i un interviu unei vedete rock de care Tom nu auzise niciodată. Lady, ca de obicei, se oprise în faţa uşii de la intrare cu lesa în gură.

Se târî pe scări, ţinându-se de balustradă de parcă ar fi escaladat Everestul pe calea cea mai grea. Deschise uşa de la dormitorul Jessicăi. Lumina de afară ajungea până înăuntru, împrăştiind umbre. Fata dormea adânc, cu faţa întoarsă către el, cu mâinile în jurul ursului mare de pluş, respirând cu un şuier lung, liniştit, ritmic, şi expirând cu un pocnet uşor.

Ceva îl apucă de piept ca o menghină. Stătu nemişcat, ca şi cum tot timpul din univers ar fi îngheţat. Aceasta era fiica lui. Copilul lui. Creaţia sa, pe care o adusese pe lume. Micuţa lui. Jessica.

Doamne, o iubea din cap până în picioare. Oamenii spun că părinţii au favoriţi între copii, dar el nu avea, putea spune asta cu mâna pe inimă.

Îi trimise un sărut, închise uşa şi, cu inima grea, merse în birou pentru a încheia oferta pentru Ron Spacks. După ce verifică e-mailul de două ori, trimise documentul şi coborî scările. La televizor, Jonathan Ross vorbea acum despre mărimea penisurilor. Kellie adormise, cu paharul de vin gol pe jos şi o cutie de bomboane Milk Tray, pe jumătate golită, pe canapea lângă ea.

După ce duseseră copiii la culcare, îi povestise despre site, despre mesajul care venise după aceea şi despre fotografia lui Janie Stretton din ziarul din ziua respectivă. Apoi se uitaseră împreună la ştirile de la ora 22 şi o văzuseră pe sărmana femeie, urmăriseră o transmisiune de la locul crimei, din Peacehaven, precum şi rugămintea detectivului Roy Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton, ca aceia care ştiau ceva în legătură cu acest caz să transmită poliţiei informaţiile. Kellie îl luase prin surprindere. Crezuse că o cunoştea bine. Îşi imaginase că va pune siguranţa familiei pe primul loc. În special după ce îi spusese despre mesajele de ameninţare.

Dar ei îi luase mai puţin de două minute să se hotărască.

— Imaginează-ţi că ar fi fost Jessica, peste douăzeci de ani, spusese ea. Imaginează-ţi că noi am fi părinţii în cauză, disperaţi să se facă dreptate. Apoi imaginează-ţi, ştiind toate astea, că eşti un martor, poate singurul martor. Declaraţia ta ar putea face diferenţa între prinderea criminalului – şi oprirea acestuia de la a ucide din nou – şi distrugerea vieţilor tuturor celor care au legătură cu victima. Imaginează-ţi că Jessica ar fi ucisă de un criminal care ar fi putut fi oprit dacă cineva ar fi fost suficient de curajos încât să facă o declaraţie.

Intră în bucătărie, scoase o sticlă din Bowmore, whisky-ul lui preferat, şi îşi turnă câteva degete. În urmă cu câteva ore luase decizia că va face aşa cum îi va spune Kellie. Dar atunci crezuse că îi va spune să pună siguranţa familiei înainte de toate. Iată însă că ea era fermă în a merge la poliţie, indiferent de consecinţe.

Stând pe un scaun la bar, se uită la imaginea sa reflectată în geam. Văzu cum un bărbat îngrijorat duce paharul cu whisky la gură şi bea; văzu cum bărbatul pune paharul la loc. Văzu toată disperarea de pe faţa acestuia.

Goli paharul, apoi se întoarse în sufragerie pentru a o trezi pe Kellie. Mai aveau multe de vorbit.

Vorbiră până la o oră târzie, apoi, extenuat, Tom încercă să adoarmă. Dar la ora 3 era încă treaz. Şi la 4. Se zvârcolea. Se răsucea. Îl treceau transpiraţiile, apoi îi era frig. Avea o durere de cap surdă. În noaptea aceasta erau în siguranţă. În noaptea aceasta nu trebuia să se îngrijoreze pentru ameninţări. Părerea lui Kellie era că poliţia îi va proteja. Tom nu i-o împărtăşea.

Răsărea soarele. La ora 5, Tom auzi zgomot de cauciucuri, un şuier şi un sunet ca de sticle lovite. Peste încă o oră şi ceva, copiii se vor trezi şi vor alerga la ei în dormitor, sărindu-le în pat. Sâmbătă. În mod normal îi plăcea sâmbăta, era ziua sa preferată din săptămână.

Kellie îi spusese că ar putea să vorbească confidenţial cu poliţia şi că aceasta îi va respecta cerinţa. Cum ar putea afla cineva că a vorbit cu ei?

— Eşti bine, iubire? întrebă ea brusc.

— Sunt încă treaz, răspunse el. Nu am închis un ochi.

— Nici eu.

Întinse mâinile, le găsi pe ale ei şi le strânse. Ea îl strânse ca răspuns.

— Te iubesc, spuse el.

— Şi eu te iubesc. Apoi, după o pauză, îl întrebă: Ai luat vreo decizie?

El tăcu câteva minute. Apoi răspunse încet:

— Da.

34

Nici Roy Grace nu dormise în această noapte. O listă nesfârşită de lucruri care trebuia făcute pentru Operaţiunea Privighetoarea îi alergau prin minte. La fel şi cuvintele lui Brent Mackenzie.

„Chestia este, prietene, că mi se spune că eşti în mare pericol. Ceva ce are de a face cu acest scarabeu. Trebuie să îţi păzeşti spinarea.”

Ce voise să spună? Poate că doar simţise vibraţiile scarabeului, care îi răsunau puternic în minte.

Apoi gândurile sale se întoarseră la Janie Stretton. Lăsă la o parte sentimentele tatălui îndurerat; de-a lungul timpului se întărise în faţa acestor situaţii. Probabil că se întărise mai tare decât i-ar fi plăcut, dar aceasta era singura modalitate de a rezista. Se gândea la ce i se făcuse fetei. Care era rostul să îi ia

capul, dar să lase o mână? Altul decât că era un fel de mesaj? Pentru cine? Pentru poliţie? Sau poate era un soi trofeu bolnav?

Şi de ce scarabeul?

Pentru ca ucigaşul, sau ucigaşa, să îşi arate inteligenţa?

Apoi gândurile i se întoarseră către avertizarea primită de la Alison Vosper şi la informaţia că acest caz reprezenta ultima şansă pentru el. Pentru a-şi păstra slujba şi viaţa aici, în Brighton, trebuia să găsească criminalul fără să greşească, fără titluri în presă despre poliţişti care se joacă de-a ştiinţele oculte şi fără suspecţi ucişi în urmăriri cu maşina.

Trebuia să meargă pe coji de ouă. Ar fi fost mai uşor să meargă pe apă, se gândi el.

Pe la 6, Grace se săturase să asculte zgomotele dimineţii, sticlele de lapte zăngănind, un câine lătrând la distanţă şi toate lucrurile nenorocite din mintea sa.

Dădu pătura la o parte, îşi coborî picioarele din pat şi rămase nemişcat câteva minute, cu ochii injectaţi din cauza nesomnului, cu capul pocnindu-i. Nu dormise mai mult de jumătate de oră toată noaptea, poate mai puţin. Şi în seara care urma avea o întâlnire. O întâlnire adevărată, foarte serioasă.

Iar ăsta era – trebuia să recunoască – un alt motiv pentru care aproape că nu dormise. Nerăbdarea. Precum un adolescent îndrăgostit! Nu se putea abţine. Nu îşi aducea aminte când se simţise ultima oară aşa.

Merse până la fereastră, trase draperia şi se uită afară. Urma să fie o zi plăcută: cerul era senin, ca o pânză de un albastru-adânc. Totul părea nemişcat. O pasăre ţopăia prin iarbă, căutând viermişori. Grace se uită la grădina acvatică în stil Zen pe care o amenajase Sandy, cu forma sa ovală şi pietrele mari, plate, şi la plantele pe care le sădise pe marginile acesteia. Multe dintre ele muriseră, iar cele care rămăseseră crescuseră alandala.

Nu avea nici o idee despre grădinărit; acesta fusese tot timpul domeniul lui Sandy. Dar lui îi făcuse plăcere să o ajute să îşi creeze propria grădină pe micul teren dreptunghiular şi să o ajute să o delimiteze. Săpase în locurile în care îi spusese să sape, fertilizase, udase, cărase saci cu îngrăşământ, smulsese buruieni, plantase; un muncitor silitor, cu Sandy ca şef.

Acestea fuseseră vremurile bune, în care îşi construiau viitorul, îşi făceau casa, cuibul, îşi cimentau viaţa împreună. Grădina pe care Sandy o amenajase şi o iubise atât de mult era

neglijată acum. Până şi gazonul părea neîngrijit şi năpădit de buruieni şi uneori se simţea vinovat, întrebându-se ce ar spune ea dacă s-ar întoarce.

Dimineţile de sâmbătă. Îşi aducea aminte cum obişnuia să se ducă să alerge dimineaţa devreme şi cum se întorcea aducându-i lui Sandy un corn cu migdale de la brutăria de pe strada Church şi ziarul *Daily Mail*.

Trase draperiile şi lumina inundă camera. Şi brusc, pentru prima oară în aproape nouă ani, văzu încăperea în mod diferit. Văzu un dormitor de femeie, decorat în mare parte în nuanţe de roz. Văzu o masă de toaletă din mahon, în stil victorian, pe care o luaseră împreună la o licitaţie din piaţa de pe strada Gardner, acoperită cu lucruri feminine: perii de păr, piepteni, cosmetice şi sticluţe de parfum. Mai era şi o fotografie înrămată cu Sandy în rochie de seară şi cu el în costum şi cravată, alături de căpitanul navei *Black Watch*, făcută în singura lor croazieră. Văzu papucii ei încă pe podea, capotul agăţat pe peretele din faţa patului. Ce ar spune o femeie despre asta, dacă ar aduce-o aici? se gândi el dintr-o dată.

Ce ar gândi Cleo?

Şi realiză că nu îşi pusese niciodată asemenea întrebări până acum. Casa lui era o întoarcere în timp. Totul era exact aşa cum fusese în acea zi de marţi, 26 iulie, când Sandy dispăruse fără urmă.

Îşi aducea aminte atât de bine. În dimineaţa zilei în care el împlinea treizeci de ani, Sandy îl trezise cu o tavă pe care pusese un tort micuţ cu o singură lumânare, un pahar cu şampanie şi o felicitare cu un desen foarte obraznic. Deschisese cadourile pe care le primise de la ea, apoi făcuseră dragoste.

Plecase de acasă la 9.15, mai târziu decât de obicei, şi ajunsese la biroul din Brighton după 9.30, la o întrunire cu privire la uciderea unui motociclist din gaşca celor de la Hell's Angel, care fusese aruncat în Portul Shoreham cu mâinile legate la spate şi prins cu un lanţ de un stabilopod. Promisese că va fi acasă devreme, pentru a merge să sărbătorească împreună cu un alt cuplu: cel mai bun prieten al său, Dick Pope, şi el poliţist, şi soţia acestuia, Leslie, cu care Sandy se înţelegea bine. Însă aflaseră lucruri noi cu privire la caz şi ajunsese acasă cu două ore mai târziu decât intenţionase. Nu găsise nici urmă de Sandy. La început, crezuse că este supărată pe el şi vrea să protesteze împotriva purtării lui. Casa era în regulă, lipseau maşina ei şi poşeta şi nu era nici un semn de luptă.

Apoi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, maşina ei, un VW Golf mai vechi, fusese găsită într-una dintre parcările Aeroportului Gatwick. În dimineaţa dispariţiei, se făcuseră două tranzacţii cu cardul ei de credit, una la Boots şi una la o benzinărie Tesco. Nu luase cu ea nici o haină şi nici alte lucruri.

Vecinii săi de pe strada rezidenţială pe care locuiau, lângă malul mării, nu văzuseră nimic. Printre aceştia era un cuplu extrem de prietenos de greci care aveau două cafenele în oraş, dar ei fuseseră plecaţi în vacanţă. Pe partea cealaltă stătea o văduvă în vârstă, cu o problemă la urechi, care adormea la televizor cu volumul dat la maximum. Chiar şi acum, la 6.18 dimineaţa, putea auzi prin peretele despărţitor al casei o voce răguşită cu accent american; semăna cu vocea lui John Wayne care vorbea cu un grup de hoţi pe care abia îi prinsese.

Coborî scările în bucătărie, nehotărât dacă să îşi facă un ceai sau întâi să meargă să alerge. Peştişorul auriu înota fără nici un scop în bolul său rotund, ca întotdeauna.

— ’Neaţa, Marlon! spuse el vesel. Ai făcut baia de dimineaţă? Ţi-e foame?

Marlon deschise şi închise gura de vreo două ori. Nu era prea vorbăreţ.

Grace umplu ibricul, trase un scaun şi se aşeză la masa din bucătărie, uitându-se în jur, întrebându-se ce lucruri ale lui Sandy se mai aflau aici. Cu excepţia frigiderului argintiu, aproape totul era roşu sau avea ceva roşu. Cuptorul şi maşina de spălat vase erau roşii, mânerele dulapurilor albe, rafturile, clanţele, toate erau roşii. Chiar şi masa era alb cu roşu. Toate fuseseră alegerea lui Sandy. Atunci era culoarea la modă, dar acum părea puţin îmbătrânită; suprafeţele de ceramică erau zgâriate rău. O parte din balamale se lăsaseră. Varul de pe pereţi se cojea şi arăta învechit.

Adevărul era că i-ar fi fost mai bine într-un apartament şi ştia acest lucru. Îmbătrâneau în casa asta – el, Marlon şi fantoma lui Sandy.

Deschise uşa dulapului de sub chiuvetă, se lăsă pe vine, găsi un sul de saci de gunoi şi rupse unul. Apoi luă o fotografie cu el şi cu Sandy de pe un raft şi se uită la ea un minut. Poza fusese făcută de un străin, cu aparatul lui Grace, în luna de miere. Chiar pe vârful Vezuviului. El şi Sandy stăteau pe marginea craterului ascuns parţial de un nor gri, transpiraţi din cauza efortului de la urcuşul greu.

Puse fotografia în sacul de gunoi, apoi stătu nemişcat ca şi

cum ar fi aşteptat să fie lovit mortal de un fulger.

Dar nu se întâmplă nimic. Cu excepţia remuşcărilor care îl cuprinseră. Dacă totul mergea bine în această seară şi o va aduce pe Cleo Morey aici, după ce mâncau? Îşi dădu seama că trebuia să scape de tot ce era în mod evident al lui Sandy. Iar aceasta era o piatră de încercare foarte mare pentru el. Cât un munte.

Dar poate că era timpul.

Apoi, răzgândindu-se, scoase fotografia din sac şi o puse la loc pe raft. Ar fi arătat ciudat dacă nu ar fi avut fotografii. Trebuia să elibereze casa de lucrurile ei personale.

În dormitor, se uită la peria ei de păr. În ea mai erau încă fire din părul ei lung, blond. Luă unul, îl ridică în lumină, cu inima grea dintr-o dată. Lăsă firul să cadă şi îl urmări plutind pe covor, simţind un nod în gât. Apoi duse peria la nas şi o mirosi, dar nu se mai simţea nimic de la Sandy, ci numai un iz anost, vechi.

Puse peria în sacul de gunoi, împreună cu tot ceea ce mai era al ei pe masa de toaletă şi în baie. Duse sacul în camera liberă folosită pe post de depozit şi îl aşeză lângă o cutie goală, în care fusese laptopul său atunci când îl cumpărase, şi lângă nişte suluri de hârtie pentru cadouri de Crăciun. Apoi se schimbă în pantaloni scurţi, maiou şi adidaşi, băgă o bancnotă de cinci lire în buzunar şi plecă să îşi facă alergarea de dimineaţă.

Ruta sa îl ducea direct spre Kingsway, o stradă cu două benzi care mergea de-a lungul plajei din Hove. Pe o parte a străzii erau case care, după aproape un kilometru, lăsau loc unor blocuri şi hoteluri, unele moderne, altele în stil victorian sau Regency, mărginind întreaga lungime a litoralului. Pe partea cealaltă erau două porturi pentru bărci şi un loc de joacă, peluze, apoi promenada cu baruri şi plajele cu pietriş în spate şi, la un kilometru şi jumătate spre est, ruinele vechiului West Pier.

Nu era aproape nimeni în zonă şi lui i se părea că are tot oraşul pentru el. Îi plăcea să iasă în timpul weekendului atât de devreme, se simţea ca şi cum ar fi avut un avantaj asupra lumii. Fluxul era în retragere şi putea vedea discul soarelui deja ridicat pe cer. În depărtare, pe nisipul ud, un bărbat mergea legănând un detector de metale. O navă-container, care nu părea mai mult decât o pată, se zărea la orizont, nemişcată.

O maşină care mătura străzile trecu încet pe lângă Grace, cu motorul huruind, cu măturile învârtindu-se, ridicând mizeria obişnuită după o noapte de vineri, cutii goale de mâncare, de Cola, mucuri de ţigară, ocazionale ace de seringă.

Grace se opri la mijlocul promenadei, lângă un alcoolic ghemuit pe o bancă, şi îşi făcu întinderile, respirând adânc mirosul familiar al mării pe care îl iubea atât de mult; mirosul sărat al aerului proaspăt, umed, împletit din plin cu miros de rugină, smoală, funii vechi şi peşte putred; ceea ce proprietarilor de la marginea mării le plăcea să numească în broşuri „ozon”.

Apoi începu cursa de zece kilometri, până în port şi înapoi. Pentru ultimul kilometru, îi plăcea să meargă în oraş, să alerge printre magazinele aglomerate de pe strada Church, la o brutărie deschisă non-stop, ca să ia nişte lapte şi un ziar şi poate o revistă care îi făcea cu ochiul. Poate că în această dimineaţă va cumpăra o altă revistă de modă. Ceva ca *Arena.* Să îşi mai facă o idee despre cum să se îmbrace în această seară.

Se opri în faţa uşii magazinului, parţial împrospătat din cauza alergării, parţial extenuat din cauza lipsei de somn, transpirând abundent. Îşi făcu întinderile, apoi intră în magazin şi merse la standul cu reviste şi ziare. Şi, instantaneu, văzu titlul de pe prima pagină a ziarului *Argus:*

„ENIGMA SCARABEULUI ÎN CRIMA STUDENTEI LA DREPT”

Fierbând de mânie, luă un exemplar de pe raft. Pe pagină apărea fotografia lui Janie Stretton, cea pe care el o dăduse presei, şi lângă ea, într-o casetă, o fotografie mică a unui scarabeu.

„Departamentul de Criminalistică al Poliţiei din Sussex refuză să confirme faptul că un scarabeu, care nu provine din Insulele Britanice, ar putea fi un indiciu vital în descoperirea criminalului lui Janie Stretton. Solicitat să confirme descoperirea scarabeului la autopsie, medicul patolog Frazer Theobald şi ofiţerul de investigaţii detectiv căpitan Roy Grace de la poliţie nu au fost disponibili pentru comentarii…”

Grace se uita la cuvinte, din ce în ce mai furios. Nu a fost disponibil pentru comentarii? Nimeni nu l-a întrebat nimic ca să comenteze. Şi dăduse instrucţiuni clare ca presa să nu afle despre descoperirea gândacului.

Deci cine dracului le dăduse pontul?

35

Cu câteva minute înainte de ora 8.30, după ce făcuse un duş, mâncase un bol cu cereale şi, cu toate că era sâmbătă, se îmbrăcase cu un costum închis la culoare, cămaşă albă şi o cravată simplă – neştiind ce poate aduce ziua şi pe cine va trebui să întâlnească – Grace ajunse la birou într-o stare de spirit proastă, pregătit să jupoaie pe cineva de viu.

Întreaga echipă era deja acolo, aşteptându-l şi, după feţele colegilor, se părea că toţi citiseră articolul din *Argus.*

În eventualitatea că nu o făcuseră încă, Grace trânti cu zgomot ziarul pe birou. În loc de salut, spuse:

— OK, cine dracului este responsabil pentru asta?

Glenn Branson, Nick Nicholl, Bella Moy, Emma-Jane Boutwood, Norman Potting şi restul echipei se uitară la el fără nici o expresie.

Grace îşi fixă privirea acuzatoare asupra lui Norman Potting, ca primă alegere:

— Ai vreo idee, Norman? întrebă el.

— Semnatarul acestui articol este acel tânăr jurnalist, Kevin Spinella, răspunse Potting cu vocea sa groasă, rurală. Nenorocitul face tot timpul probleme, nu-i aşa?

Grace realiză dintr-o dată că, în furia sa, neglijase să se uite la numele celui care semnase articolul. Oboseala era de vină; creierul nu îi funcţiona la viteză maximă din cauza nopţii nedormite. În mod normal, o alergare lungă îl revigora, dar în acest moment se simţea sleit şi avea nevoie urgentă de o cafea. Şi mirosul acesteia se ridica ameţitor din câteva ceşti de pe birou.

Kevin Spinella era un angajat nou la ziar, un reporter de investigaţie, tânăr şi inteligent, care îşi câştigase repede o reputaţie în favoarea sa şi în defavoarea poliţiei din Sussex. Grace mai avusese întâlniri cu jurnalistul, la fel ca majoritatea colegilor săi.

— Bine, Norman. Prima ta sarcină pe ziua de astăzi este să îl găseşti pe ticălos şi să afli de unde a luat povestea.

Sergentul se strâmbă în timp ce bea cafea din ceaşca de plastic.

— Probabil că îmi va spune că îşi protejează sursele, replică el cu o îngâmfare care îl irită pe Grace.

Abia se abţinu să nu ţipe la el, deoarece adevărul era că

Potting avea dreptate.

— Problema este, Roy, spuse Branson, că avem o sută de specialişti implicaţi, care caută capul victimei. Poate fi unul dintre ei. Sau poate fi unul dintre cei care au fost la locul crimei. Sau cineva de la morgă.

Grace ştia că are dreptate. Aceasta era problema cu o investigaţie atât de mare. Toată lumea era curioasă, aşa era natura umană. Era nevoie doar de o persoană neglijentă care să lase să se scurgă ceva şi toată povestea ajungea la urechile tuturor. Dar ce de necazuri putea aduce acest lucru! Sau deja adusese.

Lăsând problema la o parte pentru un timp, Grace revăzu lista pe care o pregătiseră Bella Moy şi Eleanor şi pe care vor continua să o actualizeze de două ori pe zi pe tot timpul investigaţiei. Apoi Norman Potting îl întrerupse.

— Nu se ştie niciodată, Roy; s-ar putea să avem ceva împotriva acestui Kevin Spinella.

— Cum ar fi?

— Păi, am auzit vorbe că ar fi poponar. Ştii, homălău.

Grace, cu inima bubuindu-i, simţi că urmează un alt moment Potting.

— Vrei să spui *homosexual?*

— Exact, prietene.

Grace se uită la el furios. Norman Potting nu avea nici o legătură cu lumea reală.

— Şi cum ne-ar putea ajuta acest lucru?

Potting scoase o pipă din lemn, cu capătul mestecat bine, din buzunarul costumului şi se uită la el cu buzele strânse.

— Mă întreb ce ar gândi editorul ziarului *Argus*, vocea oraşelor Brighton şi Hove, dacă ar şti că un pufulete lucrează pentru el.

Lui Grace nu îi venea să îşi creadă urechilor.

— Norman, de vreme ce conurbaţia Brighton şi Hove are cea mai mare comunitate de homosexuali din Marea Britanie, cred că ar fi tare fericit dacă toţi din echipa editorială ar fi homosexuali.

Potting se întoarse către Emma-Jane şi îi făcu sugestiv cu ochiul, o urmă de salivă apărându-i în colţul gurii. Îndreptându-şi degetul mare către piept, spuse:

— Nici o problemă, dragă; norocul tău că mai sunt încă puţini *bărbaţi adevăraţi* prin jur. Trage cât poţi de ei.

— Când o să găsesc unul, aşa o să fac, replică ea.

— Norman, spuse Grace, limbajul pe care îl foloseşti este inacceptabil. Vreau să te văd în biroul meu imediat după această întâlnire. Apoi se întoarse către echipă şi continuă:

— OK, să ne concentrăm. E.-J. şi cu mine avem o întâlnire la o crescătorie de insecte din Bromley, la ora 11. Norman, tu te ocupi astăzi de Spinella şi de mesajele de pe robotul telefonic al lui Janie Stretton.

Continuă cu sarcinile pe ziua respectivă pentru toţi membrii echipei. Dacă totul mergea bine, va avea o fereastră de o oră, după-amiază, pentru a se întâlni cu Glenn în centru şi a merge să-şi cumpere nişte haine. Încercă să nu se mai gândească la vina pe care o simţea din cauză că nu se concentra în totalitate pe cazul lui Janie Stretton. Sigur, după toţi anii de coşmar prin care trecuse, nu merita şi el ceva bun, măcar ocazional?

Apoi, precum un nor negru care acoperă soarele, se gândi din nou la Sandy. Ea era mereu prezentă, tăcută, în fundal. Era ca şi cum ar fi avut nevoie de aprobarea ei în tot ceea ce făcea. Se gândi vinovat la toate lucrurile pe care în urmă cu doar două ore în urmă le pusese într-un sac de gunoi. Pentru eventualitatea că se va întoarce cu Cleo Morey diseară? Sau pentru a-şi şterge trecutul, pentru a face loc viitorului?

Curând, când va avea un moment pentru sine, se va duce la o agenţie imobiliară şi va scoate casa la vânzare. Chiar şi numai gândul la acest lucru era ca şi cum şi-ar fi ridicat o greutate imensă de pe umeri.

Telefonul lui Glenn Branson sună. Se uită la Grace, care îi făcu semn să răspundă.

— Camera de investigaţii, detectiv Branson la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Ştiţi de ce majoritatea bărbaţilor mor înaintea soţiilor? întrebă dintr-o dată Norman Potting.

Grace, încercând să asculte conversaţia lui Branson, se pregăti pentru ce urma să vină. Ca răspuns la o mare de persoane care dădeau din cap, Potting spuse:

— Pentru că asta vor!

Toate femeile oftară la unison. Glenn Branson îşi puse telefonul mai aproape de ureche şi o pe acoperi pe cealaltă cu mâna, încercând să nu audă zgomotul. Potting, singura persoană care părea să găsească gluma amuzantă, râdea pentru sine.

— Mulţumesc, Norman, spuse Grace.

— Mai am multe acolo de unde a venit asta, replică

sergentul.

— Pun pariu că ai. Dar este ora 8.45, sâmbătă dimineaţă. Poate că ai vrea să ne spui restul glumelor puţin mai târziu, după ce am arestat criminalul?

— Un plan foarte bun! spuse Potting, după câteva minute de gândire. Nu pot să nu fiu de acord cu asta, Roy.

Grace se uită atent la el. Uneori era dificil de spus dacă omul făcea pe deşteptul sau era pur şi simplu prost. Din experienţele sale anterioare cu sergentul, părea că de obicei era simultan în ambele feluri.

Branson, îmbrăcat astăzi cu o jachetă din piele scumpă, fără guler, peste un tricou negru, scria un număr pe carneţel.

— Zece minute, spuse el. Vă sun eu. Nu, nu vă faceţi griji. Absolut. Mulţumesc.

Toată lumea tăcuse brusc şi se uita la el. În timp ce punea receptorul la loc, Branson spuse:

— O altă posibilă sursă.

— Ceva credibil? întrebă Grace.

— Un bărbat m-a sunat de la un telefon public; îi era frică să vorbească de acasă. Apoi a început să se îngrijoreze din cauza unei maşini parcate pe cealaltă parte a străzii; vroia să se ducă până acolo să o verifice. Trebuie să îl sun înapoi peste zece minute.

Branson îşi verifică ceasul, un dreptunghi masiv din metal inoxidabil cu care îi plăcea să se laude la nesfârşit. La spunea tuturor că este un ceas Russian Diver, pe care l-a cumpărat de la un magazin la modă din Brighton. Se părea că era cel mai mare ceas de mână din lume. Grace văzuse chiar şi pendule mai mici.

Primiseră peste două sute cincizeci de telefoane de la populaţie de când povestea crimei apăruse în presă, miercuri după-amiază. Toate informaţiile trebuia controlate şi toate, în afara unui procent foarte mic, nu vor duce nicăieri. Acum, cu informaţia despre scarabeu în *Argus* – cu siguranţă şi în toate ziarele centrale de mâine – numărul telefoanelor va creşte şi le va fi şi mai greu să identifice pistele false.

— Un pierde-vreme sau ceva real? întrebă Grace.

— Spunea că are impresia că a fost martor la uciderea lui Janie Stretton.

36

Grace conducea în timp ce Emma-Jane Boutwood, îmbrăcată cu gust într-un costum albastru-marin cu o cămaşă bleu, stătea pe scaunul pasagerului, într-un Mondeo fără însemne, cu hârtia cu instrucţiuni pe genunchi, peste un plic mare, maro.

În mod normal, Grace ar fi folosit plimbarea de o oră cu maşina ca o oportunitate să întărească legătura cu un membru nou al echipei. Dar în această dimineaţă avea prea multe lucruri pe cap, printre care supărarea pe Norman Potting era doar un fapt minor, astfel încât conversaţia lor era sporadică. E.-J. îi spuse câte ceva despre ea – că tatăl ei avea o agenţie de publicitate în Eastbourne şi că fratele ei mai mic supravieţuise unei tumori pe creier în urmă cu câţiva ani. Era suficient pentru Grace ca să îşi dea seama de sufletul omenos care se afla în spatele imaginii de poliţistă ambiţioasă pe care o vedea la birou. Dar ea nu află decât foarte puţine de la el şi, după câteva încercări de a face conversaţie, înţelese că dorea linişte.

Mergeau cu o viteză constantă de 110 de kilometri la oră, pe Autostrada M25. Era unul dintre drumurile pe care nu le agrea, blocajele dese de circulaţie atrăgându-i supranumele de cea mai mare parcare a lumii; dar în această sâmbătă dimineaţă traficul era lejer şi se mergea repede. După zorii frumoşi, vremea se strica, iar cerul devenea din ce în ce mai ameninţător, de culoarea cărbunelui. Câteva picături de ploaie căzuseră pe parbriz, dar nu destule cât să dea drumul la ştergătoare. Grace abia le remarcase; mergea pe pilotul automat, cu mintea concentrată la caz.

Janie Stretton fusese ucisă în timpul nopţii de marţi şi acum era sâmbătă dimineaţă. Încă nu îi găsiseră capul, nici motivul, nici un suspect. Nici măcar un indiciu nenorocit.

Şi Alison Vosper îi spusese că de luni arogantul detectiv inspector Cassian Pewe de la Met, cu acelaşi rang ca şi el, li se alătura la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Nu avea nici o îndoială că Alison Vosper aştepta ca el să facă un pas greşit şi îl va zbura imediat din acest caz, înlocuindu-l cu Pewe, cu părul său blond-strălucitor, ochii albaştri angelici şi o voce la fel de insistentă ca sfredelul unui dentist.

Alison Vosper va avea grijă ca noul ei protejat – asta îi părea Pewe lui Grace – să se remarce repede; şi nu exista nici o ocazie mai bună decât o crimă aşa de complicată ca aceasta, unde

echipa deja formată nu ajunsese la nici o concluzie.

Cel mai tare pe Grace îl nedumerea violenţa crimei – agresorul fusese probabil pradă unei frenezii feroce – combinată cu lipsa aparentă a unei agresiuni sexuale. Aveau de a face cu cineva total nebun, poate un alt schizofrenic precum Peter Suteliffe, spintecătorul din Yorkshire? Un bărbat care auzea vocea lui Dumnezeu spunându-i să ucidă prostituate?

Sau îşi făcuse Janie Stretton un duşman?

Evident, fostul ei prieten, Justin Remington, era un potenţial suspect, dar, din ce aflaseră de la tatăl lui Janie, prea puţin probabil. Bella Moy era un bun judecător al oamenilor – îşi vor face o părere mai exactă asupra lui dacă Bella, cu puţin noroc, reuşea să îl interogheze astăzi. Dacă ea avea cea mai mică presimţire că exista ceva în neregulă cu omul, se va duce să îl vadă şi el. Dar dacă nu era Justin Remington, aşa cum presimţea el, atunci cine? De ce? Unde era acum criminalul? Undeva în oraş, pe cale să ucidă din nou?

Seara trecută, după ce fusese la Brent Mackenzie, îşi luase nişte cartofi prăjiţi cu peşte – şi o ceapă murată – şi venise cu ele la biroul de investigaţii. Mâncase totul şi băuse o cană de ceai negru de la aparat, în timp ce se uita peste notele pregătite de dactilografa echipei, Hannah Loxley.

Stătuse acolo mult timp, uitându-se la fotografia lui Janie Stretton, apoi la cele două panouri mari. Pe unul era prinsă o hartă a zonei Peacehaven, cu cele două locuri în care fuseseră descoperite mâna şi corpul încercuite cu roşu. Mai erau fotografii ale cadavrului la locul crimei şi vreo două făcute la autopsie, una arătând scarabeul din rect. Putea să vadă fiecare detaliu acum şi se scutură brusc de scârbă.

„Ce s-a întâmplat cu tine marţi noapte, Janie? Şi cine este Anton? Anton ţi-a făcut asta?”

Gândurile sale se întoarseră la Derek Stretton. Un procent mare din totalul victimelor din Marea Britanie erau ucise fie de un membru al familiei, fie de cineva pe care îl cunoşteau. Oare era ceva ce el şi Glenn Branson nu remarcaseră ieri, când merseseră să îl vadă pe tatăl lui Janie? Ceva din ce spusese omul sugera că şi-ar fi măcelărit fiica? Orice era posibil: Grace învăţase măcar atâta lucru de când lucra în poliţie. Dar Stretton păruse într-adevăr un tată trist, demoralizat şi pierdut. Nu avea aura unei persoane care doar ce omorâse pe cineva.

Radioul maşinii prinse viaţă. Ieşiseră din zona de acoperire audio a poliţiei din Sussex şi acum prindeau un controlor de

trafic din Bromley care cerea o maşină în ajutor. Emma-Jane îl dădu mai încet.

— Aproape am ajuns, spuse ea. Mergi înainte pe lângă primul sens giratoriu, apoi ar trebui să fie a doua stradă la stânga.

Dintr-o dată, ca şi cum cerul ar fi ţinut totul în el, un torent de ploaie explodă pe parbriz, dansă pe metalul Fordului, zăngănind ca piatra pe acoperiş. Grace căută ştergătoarele, apoi le porni, mai încet la început, apoi mai rapid; pe parbriz se întinse o peliculă opacă şi pentru câteva minute se văzu nevoit să orbecăie, până când geamul se curăţă puţin.

— Te pricepi la insecte? întrebă el.

E.-J. se strâmbă.

— Nu prea. Dar tu?

— Nu mă dau în vânt după ele.

Făcu la stânga, aşa cum indică ea, pe un drum cu case de pe la 1930; nu era foarte diferită de strada lui, se gândi el. La capătul îndepărtat văzu un teren industrial în spatele căruia drumul trecea pe sub podul de cale ferată. La stânga, în depărtare, erau mai multe case şi alte magazine.

— Aici este, spuse detectivul.

Grace încetini, căutând un loc de parcare în faţa magazinelor. Văzu o brutărie, o farmacie, un magazin cu lucruri la mâna a doua în faţa căruia, pe trotuar, erau împrăştiate câteva scaune vechi, o maşină de jucărie, o tablă de lemn şi alte obiecte; alături era un centru medical, apoi o prăvălie cu trofee sportive şi ceva ce semăna cu un magazin de animale de casă, cu o sumedenie de cuşti goale în vitrină. Pe plăcuţa de deasupra intrării se putea citi: ERRIDGE ŞI ROBINSON – IMPORTATORI ŞI FURNIZORI.

Parcară maşină pe un loc aflat puţin mai departe, apoi alergară prin ploaie, Emma-Jane ţinând plicul maro deasupra capului, şi intrară pe uşa magazinului, în sunetul unui clopoţel.

Mirosul îl lovi pe Grace imediat: o duhoare pătrunzătoare, acră, combinată cu iz de lemn. Erau într-o încăpere întunecată, înconjurată de sus până jos de cuşti luminate cu ultraviolete; în unele se vedeau târându-se insecte. Se uită într-una dintre cuşti, la doar câţiva centimetri de locul în care stătea, şi văzu un gândac maro mişcându-se. Un gândac foarte mare, prea mare şi prea aproape pentru a se simţi confortabil. Făcu câţiva paşi în spate, îşi şterse apa de ploaie de pe faţă şi îi aruncă Bellei o privire gen „În ce loc am nimerit?”

Apoi văzu păiajenul, sau mai degrabă piciorul lui galben şi

păros, urmat de un alt picior, apoi de altul, traversând cuşca în trei mişcări rapide. Era imens, cu picioarele întinse şi complet vizibil acum; nu ar fi încăput pe o farfurie întinsă.

Emma-Jane se uita şi ea; părea foarte neplăcut impresionată. La fel ca el. Cu cât se uita mai mult în jur, cu atât vedea mai mulţi ochi mici şi antene întinse. Iar duhoarea aproape că îl făcea să vomite.

Apoi se deschise o uşă interioară şi apăru un bărbat mic şi slab, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în salopetă maro şi cu o cămaşă albă închisă până la ultimul nasture, dar fără cravată. Avea ochi mici, precauţi, sub nişte sprâncene mari, stufoase, care arătau ca două omizi.

— Vă pot ajuta? întrebă el cu o voce răguşită şi cu ton agresiv.

— Sunteţi George Erridge?

Răspunsul său fu ezitant:

— Mda.

— Eu sunt detectiv Boutwood, spuse E.-J. Am vorbit ieri la telefon. Acesta este detectiv căpitan Grace de la Poliţia Criminalistică din Brighton.

Grace îşi scoase legitimaţia. Bărbatul o studie părând că citeşte fiecare cuvânt, cu faţa cuprinsă de emoţie, cu sprâncenele încruntate.

— Da, spuse el. Aşa. Apoi se uită la cei doi ofiţeri de poliţie, aşteptând.

E.-J. scoase o fotografie color din plic şi i-o dădu.

— Căutăm pe cineva care ar fi putut livra această creatură unui client din Anglia.

George Erridge aruncă doar o privire peste fotografie şi spuse aproape instantaneu:

— *Copris lunaris.*

— Importaţi insecte tropicale? întrebă Grace.

Bărbatul păru jignit.

— Nu doar tropicale; europene, pan-asiatice, australiene; de fapt, din toată lumea.

— Aţi importat şi aşa ceva?

— De obicei am câteva pe stoc. Vreţi să le vedeţi?

Grace era tentat să răspundă „Nu, chiar nu vreau”, dar spuse îndatoritor:

— Da, aş vrea.

Bărbatul îi conduse într-o baracă de peste treizeci de metri lungime. Ca şi magazinul din faţă, era plină de cuşti de la podea

până în tavan; mirosul era chiar mai rău aici, mult mai acru şi mai pătrunzător, iar lumina la fel de slabă.

— Aceasta este camera gândacilor, le explică Erridge, cu mândrie. Procurăm mai mult pentru industria farmaceutică, pentru teste.

Grace, care nu putuse suferi niciodată gândacii, se opri şi se uită într-una dintre cuşti, în care erau aproximativ douăzeci de creaturi maro. Se cutremură.

— Unul dintre cele mai rezistente animale de pe planetă, spuse bărbatul. Ştiaţi că, dacă tai capul gândacului, acesta mai poate trăi până la cincisprezece zile? Timp în care continuă să se ducă la locul în care se hrănea. Bineînţeles, fără să poată să mănânce.

— Câh! se strâmbă Emma-Jane.

— Nu ştiam asta, spuse Grace. „Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă”, aproape că adăugă el.

— Poate supravieţui unui holocaust nuclear. Şi-a încheiat evoluţia în urmă cu sute de mii de ani. Ce vă spune asta despre rasa umană?

Grace se uită la el, nesigur de ce ar trebui să răspundă. Apoi el şi E.-J. îl urmară pe o altă uşă interioară, într-o cameră şi mai lungă. La jumătatea acesteia, George Erridge se opri şi arătă o cuşcă mică.

— Uitaţi, spuse el. *Copris lunaris.*

Roy Grace se uită câteva minute, până când văzu unul dintre scarabei, nemişcat.

— Deci, dacă nu sunt indiscret, de ce vă interesează aceste insecte? întrebă Erridge.

Era atât de tentat să îi spună, ca să îi urmărească apoi expresia, încât Grace trebui să se lupte cu el însuşi ca să se abţină.

— Nu vă pot dezvălui împrejurările, însă un astfel de gândac a fost găsit la locul unei crime. Ceea ce am dori de la dumneavoastră este o listă a clienţilor care au cumpărat aşa ceva recent.

George Erridge tăcu, dar ochii săi se uitau agitaţi când la unul, când la celălalt.

— Am avut un singur client în ultimele luni. De fapt, nu prea sunt ceruţi; doar colecţionarii ocazionali şi muzeele îi solicită; nu prea avem cereri.

— Cine era clientul? întrebă Grace.

Erridge îşi băgă mâinile în buzunarele de la salopetă, apoi îşi

trecu limba apăsat peste buza inferioară.

— Hm. Un tip ciudat, cu accent est-european. M-a sunat în urmă cu două săptămâni şi m-a întrebat direct dacă am *Copris lunaris* în stoc. A spus că vrea şase exemplare.

— Şase? replică Grace, îngrozit.

„Şase crime ca asta?" se întrebă el.

— Da.

— Vii sau morţi?

Erridge se uită ciudat la el.

— Vii, bineînţeles.

— Către cine livraţi în mod normal?

— Precum spuneam, către industria farmaceutică, muzee de istorie naturală, colecţionari particulari, companii de film; de curând, am dat o tarantulă pentru o producţie BBC. Vă spun un secret din branşă: gândacii sunt mult mai uşor de controlat decât orice alt animal. Vrei un gândac docil, pune-l în frigider patru ore. Vrei un gândac agresiv, pune-l într-o tigaie la foc mic preţ de câteva minute.

— O să ţin minte asta, spuse Grace.

— Da, continuă Erridge serios. Asta trebuie să faceţi. Vedeţi, ei nu suferă. Nu simt durerea aşa cum o simţim noi.

— Norocul lor.

— Într-adevăr.

— Ce informaţii aveţi despre bărbatul acesta care a cumpărat şase gândaci? întrebă Emma-Jane.

Părând un pic încurcat, Erridge spuse:

— Nu am informaţii. Eu ţin doar evidenţa clienţilor obişnuiţi.

— Deci nu aţi mai avut de-a face cu acest bărbat înainte?

— Nu.

— Dar l-ai întâlnit? întrebă Grace.

— Nu. A sunat, a întrebat dacă avem şi mi-a spus că o să trimită pe cineva să îi ia. A folosit un taxi şi şoferul a plătit.

— O firmă locală?

— Nu ştiu. Nu merg cu taxiul, nu îmi permit.

Brusc, telefonul lui Grace sună, apoi intră pe vibraţii. Scuzându-se, Grace se depărtă de specialistul în insecte şi răspunse:

— Detectiv Grace.

Era Branson.

— Salutare, bătrâne. Ce faci?

— Sunt la cumpărături, răspunse Grace. Cumpăr cadoul pentru ziua ta. Ce s-a întâmplat?

— Îl ţii minte pe tipul care m-a sunat în timpul întâlnirii – agitatul pe care a trebuit să îl sun la cabina telefonică şi care spunea că e posibil să fi fost martor la uciderea lui Janie Stretton?

— Mda.

— Spune că a văzut crima pe computer, după ce a introdus un CD pe care l-a găsit în tren.

— Ne lasă să ne uităm la computer?

— Acum mă duc spre casa lui.

37

Detectivul sergent Jon Rye credea că a intra în calculatorul cuiva era ca şi cum ai fi intrat în sufletul unui om şi avea mai mult decât suficientă experienţă pentru a face această observaţie. Pierduse numărul calculatoarelor pe care le examinase în ultimii şapte ani, probabil că peste vreo două sute, se gândea el. Şi astăzi avea altul, un laptop Mac, cu ecran de cincisprezece inci, vechi de un an.

Nu dăduse încă peste un computer care să îşi ascundă secretele de el şi de echipa lui. Ticăloşi de toate genurile – hoţi, peşti, pedofili – toţi credeau că pot şterge hard-discul şi vor fi în siguranţă. Dar nu exista nici o posibilitate de a şterge complet un disc. Cu programul pe care Jon Rye îl avea la dispoziţie, putea să recupereze orice informaţie ştearsă şi putea lua orice amprentă digitală de pe fiecare părticică a calculatorului, oricât de complexă sau de bine ascunsă ar fi fost.

În acest moment, aşezat la biroul său de la Departamentul IT pe care îl conducea, urma să se uite în sufletul unui bărbat pe nume Tom Bryce. Şi nu avea altă soluţie decât să lucreze în acest weekend, deoarece bărbatul, care era un potenţial martor şi nu suspect, avea nevoie de calculator luni dimineaţă, la serviciu.

Jon Rye se lăuda, şi nu pe nedrept, că după o oră de analiză a calculatorului unui bărbat ştia mai multe despre el decât ştia soţia lui. Şi invariabil, calculatoarele care ajungeau în mâna sa aparţineau mai mult bărbaţilor decât femeilor.

Departamentul IT ocupa un spaţiu substanţial la parterul clădirii poliţiei din Sussex. Pentru un observator obişnuit, departamentul nu arăta neobişnuit faţă de alte departamente din clădire. Era alcătuit dintr-o zonă largă, plină de birouri; pe

unele dintre acestea erau servere mari, iar pe altele piese şi computere dezmembrate. Pe unul dintre rafturile dezordonate, printre dosare răvăşite, era o pungă de zahăr Tate and Lyle. Un ceas cu Bart Simpson era prins pe perete deasupra biroului la care stătea Joe Moody, un bărbat masiv cu părul prins în coadă, îmbrăcat cu tricou şi blugi; omul verifica imagini cu nişte hoţi mai proşti decât de obicei, care se filmaseră furând o maşină.

O parte din cameră era despărţită de restul printr-un grilaj; aici se desfăşura Operaţiunea Glasgow, o investigaţie referitoare la pornografie şi pedofilie, care se derula de doi ani şi era pe punctul de a descoperi una dintre cele mai mari reţele de gen din Europa. Cuşca avea rolul de a preveni amestecarea dovezilor cu cele ale restului departamentului. Patru oameni lucrau astăzi în cuşcă şi Rye nu îi invidia. O zi da, una nu, în ultimele douăzeci şi patru de luni fuseseră nevoiţi să îşi petreacă orele de muncă urmărind imagini bolnave cu acte sexuale în care erau implicaţi copii. În general Jon avea de-a face cu suspecţi de pedofilie şi nimic nu îi domolea furia când vedea imaginile respective. Doamne, erau ceva oameni bolnavi în lumea asta! Prea mulţi.

Storurile veneţiene era trase, iar atmosfera posomorâtă din cuşcă părea şi mai apăsătoare din cauza ploii de afară. Dar cel puţin astăzi era o temperatură suportabilă în birou; în majoritatea zilelor de vară era prea cald şi sufocant, iar nenorocitele de ferestre nu se deschideau.

Jon Rye, un bărbat dur, puternic, în vârstă de treizeci şi opt de ani, cu o figură băieţească şi cu părul tuns scurt, era îmbrăcat într-o cămaşă albă cu mânecă scurtă, pantaloni albaştri şi pantofi maro; era tipul de uniformă pe care o purta la serviciu în fiecare zi, inclusiv sâmbăta. În ultima perioadă devenise o excepţie să nu lucreze sâmbăta.

Jon fusese dintotdeauna interesat de tehnologie şi, în urmă cu zece ani, când folosirea calculatoarelor explodase, văzuse noile oportunităţi majore pentru criminali şi îşi dăduse seama cât de prost era echipată poliţia pentru a face faţă acestui tip de crime. Stabilise că domeniul IT îi oferea cea mai mare siguranţă a unui post în poliţie, iar apoi, când va ieşi la pensie, cu experienţa sa în domeniu, ştia că îi va fi uşor să îşi găsească o slujbă bine plătită în lumea civilizată.

Renunţase să o mai convingă pe soţia sa, Nadine, că această slujbă nebunească era doar temporară şi că nu va sta aici mereu; sau poate că ea renunţase să îl mai asculte atunci când îi

spunea. Se uită în jur, la cei câţiva membri ai echipei sale care lucrau astăzi, şi se întrebă câţi dintre ei aveau certuri acasă pentru că veneau aici.

Problema era că erau prea puţini. În prezent erau în urmă cu nouă luni la computerele care aşteptau să fie verificate; ca întotdeauna, totul se reducea la resurse. Era de părere că şefii preferau să cheltuiască banii pentru a face poliţia mai vizibilă – să iasă stradă, să prindă hoţi, atacatori, traficanţi de droguri, să retuşeze statisticile – şi priveau Departamentul de IT ca pe ceva necesar, dar care nu le aducea multe bile albe.

Câţiva din echipa sa erau nişte ciudaţi, recrutaţi din afara poliţiei: vreo doi direct de la facultate, alţii de la Departamentele de IT din industrie sau de la autorităţile centrale. La biroul de lângă el stătea cel mai ciudat dintre toţi, Andy Gidney.

Gidney, care avea douăzeci şi opt de ani, era de-a dreptul bizar. Extrem de slab, cu o piele care nu arăta că văzuse vreodată aerul proaspăt, păr pe care şi-l tundea cu siguranţă singur, haine şi ochelari care păreau primite de pomană şi cu un comportament antisocial în permanenţă, omul era fără îndoială strălucitor din punct de vedere profesional; de la depărtare era cel mai deştept din echipă. Vorbea şapte limbi fluent, inclusiv rusa, şi nu fusese niciodată învins de o parolă.

De fapt, nu aveau nevoie de parole ca să intre în computere, pentru că programul pe care îl foloseau îi introducea pe o uşă laterală, dar unele parole la dosarele arhivate le dădeau bătaie de cap. Mare parte din săptămâna trecută, Andy lucrase la un dosar parolat luat de la un suspect într-un caz de escrocherie în care conturile on-line ale băncilor erau copiate. Andy se încăpăţâna să nu renunţe şi refuza să lase calculatorul să fie trimis la un specialist în decriptare.

Lui Jon nu îi păsa de Gidney, dar îi admira tenacitatea şi îi respecta calităţile. Învăţase de mult să accepte faptul că oamenii din acest departament erau diferiţi de poliţiştii de patrulă alături de care lucrase la Circulaţie, unde petrecuse aproape zece din cei douăzeci de ani de când era în poliţie. În trafic vedeai cazuri cumplite şi uneori tragedii care îţi rupeau inima. Dar aici, la Departamentul IT Criminalistic, vedeai adevărata faţă întunecată a naturii umane.

Începu aşa cum făcea în fiecare caz, ducând calculatorul în camera pentru dovezi, care era încuiată şi ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi de lemn pline de computere, toate

considerate dovezi ale crimelor şi sigilate în pungi de plastic transparente, cu etichetă. Unele dintre ele erau aici de ceva timp. Câteva găleţi mari de plastic, pline cu echipamente de calculator etichetate, completau imaginea.

Rye puse laptopul lui Tom Bryce pe birou, desfăcu carcasa şi îndepărtă hard drive-ul, pe care îl conectă cu atenţie la o cutie de oţel înaltă, dreptunghiulară, cu partea din faţă de sticlă. Aceasta conţinea un dispozitiv de scriere, Fastbloc, care urma să facă o copie bit cu bit a discului.

Când termină de copiat, Rye reasamblă computerul, îl duse din nou în cameră, îl porni şi se apucă de treabă. Din obişnuinţă, prima comandă căutare pe care o introduse fu „Buffy". Nu apăru nimic. A doua căutare – „Star Trek". Din nou, nimic. Nu era o dovadă, dar era un indiciu folositor că Tom Bryce nu era un pedofil. Departamentul descoperise un lucru curios în ultimii ani: peste nouăzeci la sută dintre pedofili erau fani *Buffy, spaima vampirilor* şi *Star Trek.* Dacă găseai ambele titluri în calculator, era primul semnal de alarmă.

Jon lucra repede şi metodic. Scană albumul foto, cu multe poze ale unei femei atrăgătoare, cu părul blond ondulat, şi doi copii, o fată şi un băiat, fotografiaţi de când aveau doar câteva zile până în prezent, când fata avea patru ani, iar băiatul şapte. Fotografii de familie obişnuite. Nimic alarmant.

Apoi începu să se uite la site-urile preferate ale lui Bryce, dar nu era nimic remarcabil nici aici. Merse înapoi, urmând paşii bărbatului în ultimul an, uitându-se la fiecare site pe care îl vizitase acesta. Erau vreo duzină de site-uri porno, aşa cum erau în calculatorul oricărui bărbat, dar în afara unora cu lesbiene, nimic nu îl incrimina pe bărbat că ar fi pervers sexual.

Apoi dădu de ceva ce îl nedumeri. La început crezu că erau urme ale unui virus, dar apoi realiză că era codul-sursă al unui spyware care se instala singur. Tipul acestuia îi atrase atenţia, dar nu îşi dădu seama imediat despre ce era vorba. Îl urmări atent, lăsându-se condus printre site-uri. Remarcă faptul că programul generase de curând un nume de utilizator şi o parolă; încercă să intre, dar fuseseră blocate, aşa că nu mai putu să înainteze.

Se uită în jur. Andy Gidney, în spatele său, cu căştile de la iPod în urechi, era foarte concentrat; degetele i se mişcau deasupra tastaturii cu viteza şi graţia unui pianist. Sergentul se ridică, merse până la colegul său şi îl bătu pe umăr.

— Andy, am nevoie de puţin ajutor. Poţi să te opreşti din ce

faci şi să vezi dacă poţi găsi o parolă şi un nume de utilizator?

Fără să spună un cuvânt, ciudatul se ridică mohorât şi se aşeză la biroul lui Rye. Jon merse să îşi ia o cafea şi, după cinci minute, când se întoarse, Andy revenise la biroul lui.

— Ai reuşit să o afli? întrebă Rye.

— Pentru numele lui Dumnezeu, este o parolă de opt caractere, spuse Gidney, ca şi cum Rye ar fi fost un idiot. Ar putea să îmi ia zile întregi!

Şeful Departamentului de IT se aşeză înapoi la birou, scoase capacul de plastic de la paharul cu cafea şi îl aşeză la o distanţă sigură de calculator. Merse din nou pe urmele spyware-ului şi apoi, brusc, îşi dădu seama de ce formatul respectiv îi atrăsese atenţia.

Îşi aducea aminte perfect!

Câteva clipe mai târziu era în camera cu dovezi şi desfăcea cu atenţie plasticul opac, cu însemnele poliţiei, de pe un monitor şi un server care fuseseră aduse cu câteva săptămâni în urmă.

38

— Haide! Iisuse, suntem deja în întârziere! Jessica, treci în pat imediat! ţipă Tom Bryce la fiica sa, care coborâse la parter în pijamaua roz pentru a treia sau a patra oară.

Avea nervii întinşi la maximum.

Sus, Max ţipă:

— Tatiiiiiii!

— Max, taci din gură! Culcă-te!

— Nuuuuu!

Tom, îmbrăcat într-o haină neagră Armani, cămaşă albă, pantaloni albaştri şi pantofi Gucci, gata de plecare, se învârtea prin sufragerie şi bea dintr-un pahar mare cu votcă.

— Kellie, ce naiba faci? Şi unde dracului este dădaca?

— Trebuie să ajungă! răspunse ea. Vin acum! Apoi, mai tare, ţipă: Jessica, treci înapoi imediat!

— Tati, nu îmi place de Mandy! De ce nu poate să vină Holly?

— Jessica! Vino înapoi!

— Holly era ocupată, îi răspunse Tom fiicei sale. Oricum, Mandy e simpatică; ce ai cu ea?

Jessica, purtând mândră două brăţări de cauciuc, ca să îl imite pe fratele său, una roz şi una galbenă, se trânti pe canapea, luă telecomanda şi începu să schimbe canalele la

televizor. Tom îi luă telecomanda şi închise televizorul.

— Sus, tânără domnişoară!

— Mandy vorbeşte tot timpul la telefon cu prietenul ei!

— Are telefonul ei, poate să facă ce vrea, spuse Tom.

Jessica, proaspăt spălată şi îmbrăcată toată în roz, îşi dădu părul pe spate şi luă o figură de femeie matură.

— Vorbesc despre sex.

— Jessica, în primul rând este nepoliticos să asculţi conversaţiile altor persoane şi în al doilea rând ar trebui să fii în pat, dormind, când ea este aici. Deci, ce contează?

— Contează, spuse Jessica ofensată.

Kellie coborî scările, arătând minunat şi mirosind a un nou parfum Gucci pe care Tom abia i-l cumpărase şi pe care îl găsea incredibil de sexi atunci când îl simţea la ea. Purta o rochie neagră scurtă, mulată, cu un decolteu generos, şi care îi scotea în evidenţă picioarele superbe. În jurul gâtului avea un colier de argint în stil roman. Arăta foarte şic.

Era perfect pentru seara respectivă. Un client pe care Tom vroia cu disperare să îl impresioneze îi invitase la o cină. Kellie se uită la el.

— Deja bei?

— Să-mi dau curaj, spuse el.

Ea îl privi dezaprobator.

— Credeam că o să conduci în seara asta, ca să nu mai dăm banii pe taxi. Apoi se întoarse spre Jessica. Imediat, în pat! spuse ea, răstit. Sau nu vezi nimic la televizor mâine, şi vorbesc serios.

Jessica se uită posomorâtă la mama, apoi la tatăl ei. Părea pe punctul de a spune ceva, apoi se gândi mai bine şi porni spre camera ei, înnebunitor de încet.

— O să beau numai un pahar de vin când ajungem acolo şi pe urmă doar apă.

— E în regulă, spuse ea. O să conduc din nou eu.

— Cred că amândoi avem nevoie să bem ceva în seara asta, spuse Tom. Se îndreptă spre ea, îşi puse mâinile în jurul ei şi o sărută pe frunte. Eşti foarte frumoasă.

— Şi tu arăţi bine. Îmi place cum îţi stă în cămaşă albă.

Jessica urca pe scări acum. Tom sărută urechea lui Kellie.

— Mi-ar plăcea să te duc direct în pat.

— Va trebui să aştepţi. Nu mă dezbrac acum ca să mă îmbrac la loc după aceea.

Se auzi soneria. Răsunară paşi de căţel şi Lady veni alergând

spre uşă, lătrând puternic. Tom rămase în sufragerie şi îşi termină băutura; alcoolul începuse să i se suie la cap şi îi ridica moralul, făcându-l mai încrezător.

Apoi Mandy intră în cameră şi el rămase cu gura căscată. Fiica unei prietene a lui Kellie de la orele de gimnastică, Mandy mai stătuse cu copiii lor în diferite ocazii în ultimii trei ani. Şi în acest timp îi remarcase evoluţia de la o biată fetiţă la o fată în toată firea. Dar în seara aceasta era – şi nu exista altă expresie – o bombă sexi.

Avea şaptesprezece, poate optsprezece ani, era micuţă, blondă, o clonă a lui Britney Spears, cu o faţă minunată, foarte expresivă. Era îmbrăcată cu un maiou strălucitor, aproape transparent, cu siguranţă cu cea mai scurtă fustă pe care o văzuse el vreodată; în picioare avea cizme de piele, lungi până la coapse. Se machiase cu atenţie şi remarcă unghiile făcute cu ojă aurie la mâna în care ţinea un telefon mobil fistichiu. Era o micuţă fiinţă vulgară.

Părinţii ei o lăsaseră să meargă să facă pe dădaca îmbrăcată aşa? Şi, se gândi el alarmat, nu peste mulţi ani, Jessica se va găti tot aşa.

— Bună seara, domnule Bryce, spuse ea veselă.

— Ce mai faci, Mandy?

— Sunt bine. Luna asta am examene, aşa că studiez din greu.

Zâmbind, el întrebă:

— Acestea sunt hainele tale de studiu?

Fără să înţeleagă gluma, ea spuse foarte serioasă:

— Da, aşa este. Apoi adăugă: Mi-am luat carnetul de conducere.

— Bravo. Foarte bine.

— A treia oară. Mama mi-a spus că o să îmi împrumute maşina cândva; are o Toyota nou-nouţă.

— Foarte drăguţ din partea ei, spuse el, descoperind un alt lucru pe care nu îl aştepta cu nerăbdare pentru când Jessica şi Max vor creşte.

Kellie reveni în cameră.

— Ne întoarcem pe la miezul nopţii, Mandy. E bine?

— Da, sigur. Să aveţi o seară plăcută.

Tom lăsă paharul gol, îi aruncă fetei o ultimă privire lungă, doritoare, şi îşi dădu seama că era puţin beat. Trebuia să fie atent, se gândi el. Philip Angelides era pe unul dintre primele locuri pe lista celor mai bogaţi oameni din revista *Sunday Times*, cu o avere personală de peste două sute cincizeci de

milioane de lire. Deţinea un imperiu economic care includea o companie producătoare de medicamente, un lanţ de magazine auto, un grup de agenţii de turism, o firmă imobiliară care construia în Spania şi o afacere foarte profitabilă de management sportiv – toate domenii în care era nevoie de produsele BryceRight.

Tom îl întâlnise, aşa cum îi întâlnise pe majoritatea clienţilor săi, la clubul de golf. Avea o casă imensă la ţară, la o jumătate de oră distanţă de Brighton. Invitaţia din seara aceasta era o oportunitate excelentă. Doar că Tom nu avea chef să iasă azi.

De când fusese la sediul poliţiei, în Hollingbury, şi îi spusese povestea detectivului înalt şi negru, era foarte agitat. Detectivul Branson părea că luase tot ceea ce spusese el foarte în serios şi îl asigurase că totul va fi confidenţial. Oricum, devenise foarte nervos atunci când detectivul îl întrebase dacă poate să le împrumute laptopul în weekend, pentru a vedea ce pot afla din el. Se întorsese la poliţie în aceeaşi zi, mai târziu, plin de îndoieli, deşi Kellie era convinsă că făceau ceea ce trebuie.

În acea după-amiază jucase o partidă de golf extrem de proastă; una din cele mai proaste din viaţa sa. Pur şi simplu mintea nu îi stătea la asta. Era speriat; o groază adâncă, puternică, îl sugruma. Nu se putea împiedica să se gândească la ceea ce făcuse: îşi pusese soţia şi copiii în pericol.

Şi că poate, doar poate, făcuse cea mai mare greşeală din viaţa sa.

39

— O votcă şi o apă tonică, vă rog, spuse Cleo Morey.

Chelnerul se întoarse spre Roy Grace.

— Eu vreau o Peroni. Apoi se răzgândi şi se decise brusc că are nevoie de ceva cu mai mult alcool decât berea, în ciuda faptului că era cu maşina. Îşi va face griji pentru asta mai târziu. De fapt, nu. Adu-mi un whisky Glenfiddich cu gheaţă.

Stăteau la o masă retrasă în „Latin in the Lanes”, un restaurant italian de pe malul mării, în Brighton. Erau restaurante mai noi, mai fistichii din care putea alege, cum ar fi Hotel du Vin; mai pretenţioase, mai deosebite, precum Blanche House; erau numeroase restaurante la care nu mersese niciodată cu Sandy.

Atunci, de ce alesese restaurantul preferat al lui şi al lui

Sandy?

Nu era sigur de răspuns. Poate pentru că locul îi era familiar şi s-a gândit că s-ar simţi mai confortabil aici, cu frâiele în mână. Sau era încă o încercare de a trimite fantoma ei să se odihnească?

Îşi aducea aminte de unii membri ai personalului şi câţiva păreau că îşi aduc aminte de el – dacă nu de numele lui – şi îl salutau ca pe un vechi prieten. Locul avea un freamăt specific sâmbetelor şi la ora 21, mai târziu decât planificase Grace, toate mesele erau ocupate.

Şedinţa de la ora 18.30 durase mai mult decât se aşteptase, aşa că fusese nevoit să rămână mai mult să facă un raport, deşi fusese un singur eveniment pe ziua respectivă.

Bella reuşise să dea de Justin Remington, fostul prieten al lui Janie Stretton, şi aflase că acesta tocmai se întorsese în acea dimineaţă din luna de miere, din Thailanda. Fusese să discute cu el şi, după părerea ei, întărită de viza de pe paşaport, omul putea fi tăiat de pe lista suspecţilor.

Investigaţia detectivului Nicholl prin barurile, cluburile şi restaurantele din Brighton şi Hove, cu o fotografie a lui Janie Stretton, nu dusese până acum la nici un rezultat. Cel care le dăduse primul indiciu real fusese Jon Rye, de la Departamentul IT.

Analiza făcută de Rye asupra computerului unui martor care îl sunase pe Branson dimineaţă relevase faptul că acesta, aparent fără să vrea, urmase o rută complexă care îl dusese la un server din Albania. Era vorba de aceeaşi rută, aceeaşi adresă IP şi aceleaşi protocoale de pe un computer ridicat de la un suspect într-o investigaţie referitoare la pornografia cu copii, pe care Rye îl examinase de curând. Proprietarul acestuia, Reginald D'Eath, era deja pe lista acuzaţilor de infracţiuni sexuale şi avea la activ condamnări pentru agresiune sexuală şi trafic de casete cu filme pornografice cu copii.

D'Eath, acum un martor-cheie al acuzării într-un caz de pornografie cu minori, pregătit împotriva unui sindicat rusesc al crimei organizate care opera în afara Marii Britanii, era ascuns în prezent, pentru protecţia sa, într-o casă sigură procurată de cei de la Protecţia Martorilor. După întâlnire, Grace stătuse o oră frustrantă la telefon, negociind cu o femeie-ofiţer de la Protecţia Martorilor, întâi politicos, apoi vărsându-şi nervii pe ea şi încercând să o determine să îi facă legătura cu cineva care să aprobe eliberarea adresei lui Reggie D'Eath. În final, fusese

nevoit să accepte să fie sunat la telefon a doua zi dimineaţă la ora 10.

Cleo, aşezată în faţa lui la masa pe care aşteptau tacâmurile şi paharele strălucitoare, arăta pur şi simplu extraordinar. Părul îi lucea în lumina tremurată a lumânărilor, iar ochii ei aveau culoarea razelor de soare pe gheaţă. Se dăduse cu un parfum care îl ameţea. Răzbătea până la el, mai puternic decât mirosul de ulei de măsline încins, usturoi prăjit şi peşte fript care venea de la bucătărie. Inspiră puternic, devenind din ce în ce mai excitat.

Adevărul era că totul la ea îl excita. Nasul cârn, simpatic, buzele roz, bărbia cu gropiţă. Jacheta modernă, crem, tricoul de mătase larg, cu decolteu adânc, eşarfa înfăşurată pe gâtul zvelt, cerceii de argint imenşi, moderni, dar stilaţi. Remarcă şi inelele pe degete: unul din aur cu o pecete, altul cu un rubin mare montat între diamante şi al treilea, modern, din argint cu o piatră albastră, pătrată.

Era o frumuseţe britanică clasică, sub toate aspectele. Şi era aici, la o întâlnire cu el! Nu îşi mai putea controla fluturaşii din stomac. Toţi chelnerii se uitau la ea. La fel şi cei de la mese. De la mare distanţă, era cea mai frumoasă femeie din restaurant. Era absolut, mortal de frumoasă!

Exista însă o singură problemă. Dintr-o dată, nu mai ştia ce să spună. Nici măcar un cuvânt. Avea mintea goală, ca şi cum vreun programator îi intrase în creier şi îi ştersese totul din memorie. Zâmbindu-i şi încercând să se gândească la ceva să-i spună şi să nu pară cu totul tâmpit, se aplecă pentru a lua o crochetă şi lovi un pahar gol; acesta se ciocni de farfuria ei şi se sparse.

Simţi că roşeşte. Cleo întinse mâna pentru a-l ajuta să adune bucăţile mai mari, până când interveni un chelner.

— Îmi pare rău, spuse Grace.

— Să spargi un pahar înseamnă că ai noroc, zise ea.

— Credeam că aşa se spune la nunţile greceşti.

— La nunţile greceşti se sparg farfurii. Paharele se sparg la cele evreieşti.

Îi plăcea vocea ei; era nuanţată, aristocratică şi plină de încredere. Era o voce care aparţinea cuiva care venea dintr-o altă lume decât cea din care venea el. Lumea şcolilor private, a privilegiilor, a banilor. Societatea. Era prea sus ca să lucreze într-o morgă. Totuşi, şi Janie Stretton era o aristocrată, judecând după casa tatălui ei. Şi lucra pentru o agenţie

dubioasă, ca escortă.

Poate că aristocraţia îţi dădea dreptul să fii altfel. Scott Fitzgerald, un scriitor care lui îi plăcea, scrisese că oamenii bogaţi sunt diferiţi. Dar poate că nu erau chiar atât de diferiţi.

— Ăăă, îmi plac inelele tale, spuse el încet.

Doar atât reuşise să îngaime. Păru sincer încântată şi îşi ridică pe rând degetele lungi, elegante, cu manichiura făcută, părându-i foarte cochetă lui Grace.

— Tu nu porţi? întrebă ea. Apoi, aproape instantaneu roşi, realizând că pusese punctul pe i. Îmi pare rău, nu a fost prea drăguţ.

Grace dădu din cap.

— Nu am purtat niciodată, spuse el.

Apoi aproape că adăugă „atunci când am fost căsătorit”. Dar, bineînţeles, mai era căsătorit încă, din punct de vedere tehnic.

Chelnerul aduse băuturile. Ridică paharul şi ciocni cu ea.

— Noroc! spuse el şi ceva din zâmbetul ei îi dădu curaj în mod inexplicabil. Nu arăţi rău pentru cineva care a ieşit de la morgă, adăugă.

— Mulţumesc! Ea bău din pahar şi după câteva secunde continuă: Ştii, şi tu arăţi chiar foarte bine pentru un poliţist.

Grace zâmbi, dar pentru a doua oară pe ziua de azi avea îndoieli asupra hainelor cu care era îmbrăcat. Primele îndoieli le avusese în magazinul modern, Luigi’s, la care Branson insistase să îl ducă în acea după-amiază. Sergentul se comportase apoi ca un nebun, cotrobăind pe rafturi ca un vânător de chilipiruri în timpul reducerilor din ianuarie şi punându-l să se schimbe tot timpul.

În această seară purta costumaţia aleasă special de Branson pentru întâlnire: un bluzon simplu de la Jasper Conran, cel mai scump tricou pe care îl cumpărase vreodată, pantaloni bej, de la Dolce&Gabbana, o curea extrem de scumpă, pantofi maro şi chiar şi şosete noi, galbene, pe care Branson insistase să le adauge.

Şi pe lângă acestea, acum avea o întreagă garderobă, pentru aproape orice ocazie. Nota de plată fusese de peste două sute cincizeci de lire. Nu cheltuise mai mult de o sută de lire pentru haine niciodată în viaţa sa.

Dar, la naiba, se gândi el; în ultimii ani abia dacă îşi mai cumpărase ceva de îmbrăcat. Aşa că terminase povestea dintr-o singură lovitură. Şi ceea ce nu îi plăcea putea duce înapoi şi schimba.

— Pentru un poliţist? Să o iau ca pe un compliment? întrebă el zâmbind.

Ea zâmbi călduros, cercetându-i faţa cu privirea.

— Dacă doreşti…

El dădu un răspuns care spera să sune nonşalant:

— Sunt doar nişte lucruri pe care le-am pus pe mine.

Ea se uită la umărul lui drept.

— Şi eticheta cu preţul face parte din model?

Îşi duse mâna la umăr; imediat degetele sale apucară eticheta rigidă, prinsă cu o aţă. Sub privirea amuzată a lui Cleo, pipăi firul, înjurându-şi neatenţia.

— Face parte din model… Cu totul; este noua modă la jachete, acel… hm… adaos personal.

Ea râse şi el îşi dădu seama că râde împreună cu ea. Nervozitatea îi dispăruse şi, dintr-o dată, capul îi era plin de lucruri pe care vroia să le discute cu această femeie. Dar ea fu mai rapidă, luându-i eticheta, rupând-o şi aruncând-o în scrumieră.

Amestecându-şi băutura în pahar, Cleo întrebă:

— Roy, sunt curioasă. În legătură cu soţia ta; este un subiect despre care vorbeşti? Spune-mi dacă sunt băgăcioasă şi mă amestec unde nu trebuie.

El îşi duse ezitând mâna la buzunar, pentru a lua pachetul de ţigări. Tehnic vorbind, nu mai fuma, dar erau momente când simţea nevoia de o ţigară. Ca acum. Un chelner apăru cu meniurile, două registre masive, cu coperte tari. Grace îl puse pe al său pe masă, fără să se uite la el şi Cleo făcu la fel.

— Nu, nu eşti băgăcioasă. Ridică mâna o secundă, neajutorat, neştiind de unde să înceapă răspunsul. Întotdeauna am vorbit deschis despre asta; poate chiar prea deschis. Vroiam doar ca oamenii să ştie… Întotdeauna m-am gândit că, dacă vorbesc cu mulţi oameni, poate va apărea cineva care să îşi aducă aminte.

— Cum o chema?

— Sandy.

Îi întinse pachetul de ţigări, dar ea refuză. El scoase o ţigară.

— Este adevărat ce spun oamenii? Că pur şi simplu a dispărut?

— Când împlineam treizeci de ani.

Tăcu câteva minute, simţind toată durerea revenind. Cleo aşteptă răbdătoare, apoi reluă:

— Când împlineai treizeci de ani?

— Am plecat la serviciu. Invitasem nişte prieteni seara, ca să sărbătorim. Când am plecat de acasă, Sandy era veselă; plănuiam vacanţa de vară şi ea vroia să vadă lacurile italiene. Când m-am întors, nu mai era.

— Îşi luase lucrurile?

— Lipseau geanta şi maşina ei.

Îşi aprinse ţigara cu bricheta Zippo pe care i-o făcuse Sandy cadou şi bău din pahar. Nu părea corect să vorbească despre Sandy la o întâlnire. Dar în acest moment simţea că vrea să fie sincer cu Cleo, să îi spună totul, să îi dea cât mai multe detalii cu putinţă. Nu doar despre Sandy, ci despre întreaga sa viaţă. Ceva în legătură cu ea îl făcea să simtă că poate fi deschis. Mult mai deschis decât cu oricine altcineva. Trase cu putere din ţigară, apoi suflă fumul afară. Era atât de bună.

— Chestia ciudată este că Sandy pregătise masa pentru seară, continuă el. Avea ingredientele pentru desert scoase pe masa din bucătărie. Nu era ca şi cum…

Încruntându-se, Cleo întrebă:

— Geanta şi maşina? Şi au fost găsite?

— Maşina ei a fost găsită într-o parcare a Aeroportului Gatwick. Dar nu şi-a folosit deloc cărţile de credit. Ultimele tranzacţii au fost în dimineaţa în care a dispărut, una la Boots, de 7,50 lire, şi alta la o benzinărie Tesco, de 16,42 lire.

— Şi nu a luat nimic altceva? Nici o haină, nici un lucru?

— Nimic.

— Aţi verificat camerele de supraveghere?

— Nu erau chiar aşa multe atunci; singura înregistrare pe care o avem este cea din faţa benzinăriei Tesco; era singură şi arăta bine. Casierul era un tip în vârstă; a spus că îşi aduce aminte de ea pentru că întotdeauna le remarca pe fetele frumoase şi pentru că râsese puţin cu ea. A spus că nu părea să fie speriată.

— Nu cred că o femeie şi-ar părăsi viaţa aşa, pur şi simplu, lăsând totul în urmă, spuse Cleo. Decât dacă… ezită.

— Decât dacă? aşteptă el.

Uitându-se fix la el, ea răspunse:

— Doar dacă nu fugea de cineva care o maltrata. Apoi zâmbi şi spuse încet: Nu îmi pari a fi o persoană violentă.

— Cred că părinţii ei încă mai suspectează că am îngropat-o în pivniţă.

— Serios?

El îşi goli paharul.

— Presupun că se gândesc că toate celelalte piste au fost eliminate.

— Chiar te-au acuzat?

— Nu, sunt nişte oameni simpatici; nu ar face asta. Dar o văd pe feţele lor. Mă invită la masă sâmbătă, pentru a menţine contactul, dar ceea ce vor de fapt este să le dau nişte veşti. Nu prea am ce să le spun şi văd că se uită la mine ciudat, ca şi cum s-ar întreba „Cât de mult va continua să ne spună minciunile astea despre Sandy?”

— E îngrozitor, replică ea.

Grace se uită la mănunchiul de brăţări strălucitoare de pe încheietura ei, gândindu-se ce bun-gust avea în toate.

— Era singurul lor copil; viaţa lor a fost distrusă o dată cu dispariţia ei. Am văzut şi în alte situaţii, la serviciu. Oamenii au nevoie de ceva de care să se agaţe, ceva pe care să îşi concentreze emoţiile. Mai trase o dată din ţigară şi scutură scrumul în scrumieră, lângă eticheta cu preţul. Acum, destul despre mine. Vreau să te cunosc. Spune-mi despre cealaltă Cleo Morey.

— Cealaltă Cleo Morey?

— Cea în care te schimbi atunci când pleci de la morgă.

— Nu încă, îl tachină ea. Nu am încheiat cu tine, nici pe departe.

El văzu că şi ea îşi terminase băutura, chemă chelnerul şi mai comandă un pahar pentru fiecare. Apoi se întoarse la Cleo.

— Îmi pare rău, este rândul tău să răspunzi la întrebări.

Ea se strâmbă şi pe el îl apucă râsul.

— Aş vrea să ştiu, spuse el, de ce cea mai frumoasă femeie din lume lucrează la morgă, făcând cea mai oribilă meserie din lume.

— Eram asistentă; mi-am luat licenţa la universitatea din Southampton. Nu eram foarte bună profesional. Nu ştiu, poate pentru că nu aveam suficientă răbdare. Apoi am lucrat o săptămână la morga de la spitalul din oraş şi am descoperit… nu ştiu cum să îţi explic… am simţit… era primul loc în care am simţit că puteam să aduc o schimbare. Ai citit vreodată scrierile lui Chaung Tse?

— Sunt doar un poliţist amărât de pe străzile din Brighton. Nu citesc niciodată ceva deosebit. Cine-i ăsta?

— Un filozof chinez taoist.

— Bineînţeles. Ce prostie să nu ştiu.

Ea îşi înmuie degetele în gheaţa de pe fundul paharului şi îl

stropi uşor.

— Nu fi nesuferit!

El clipi când apa îi atinse fruntea.

— Nu sunt nesuferit!

— Ba eşti!

— Spune-mi ce a zis tipul acesta, Chaung Tse!

— „Ceea ce pentru o omidă pare sfârşitul lumii, pentru maestru e un fluture.”

— Deci tu transformi cadavrele în fluturi?

— Aş vrea eu.

Au fost ultimii care au plecat din restaurant. Grace era aşa de prins de Cleo – şi de băutură – încât nu remarcase că ultimii clienţi plecaseră în urmă cu peste o jumătate de oră şi că personalul restaurantului aştepta răbdător să închidă.

Cleo întinse mâna după nota de plată, însă el i-o luă hotărât înainte.

— Bine, spuse ea. Dar eu o achit pe următoarea.

— S-a făcut, spuse el, scoţând cartea de credit şi sperând să mai aibă bani pe ea.

Câteva minute mai târziu ieşiră în vântul puternic, iar el îi ţinu uşa taxiului, apoi se urcă şi el, cu capul învârtindu-i-se. Nu mai ştia cât de mult băuseră. Trei sticle de vin, apoi sambuca. Apoi iar sambuca. Şi înainte de masă mai băuseră ceva. El îşi întinse braţul de-a lungul scaunului şi Cleo se cuibări confortabil lângă el.

— A fost bine, mormăi el. Adică, sincer…

Apoi gura ei o apăsă pe a lui. Buzele ei erau moi, atât de incredibil de moi. Îi simţi limba dornică lângă a lui. Păru că trecuseră doar câteva secunde când taxiul opri în faţa apartamentului ei din moderna zonă North Laines, din centrul oraşului. Printre aburii alcoolului el recunoscu clădirea, o hală industrială recent transformată. Se făcuse multă publicitate în jurul ei.

Îl rugă pe taximetrist să aştepte, apoi coborî şi merse cu ea până la intrare, nesigur de ce trebuia să facă o dată ajunşi acolo. Apoi, buzele lor se găsiră din nou. O ţinu strâns, puţin nesigur pe picioarele sale; îşi trecu mâinile prin părul ei lung, moale şi parfumat, ameţit de noapte, de miresmele ei, de moliciunea şi căldura ei.

Parcă numai după câteva secunde, se pomeni singur în taxi şi primi un mesaj. „La naiba”, se gândi el. „Serviciul.”

Butonă ca să citească mesajul. Era de la Cleo şi scria doar „X”.

40

Kellie tăcea, luminile becurilor stradale trecându-i pe faţă, în timp ce Tom conducea Audi-ul pe străzile Londrei, înapoi în Brighton. Radioul era dat încet; putea auzi melodia lui Louis Armstrong *We Have All the Time in the World*, care îl emoţiona întotdeauna. Dădu puţin mai tare, chinuindu-se să stea treaz. Ceasul de la maşină arăta ora 1.15.

Seara în casa lui Philip Angelides mersese bine, dar atmosfera fusese oficială. În urmă cu câţiva ani, el şi Kellie se înscriseseră la Fondul Naţional şi obişnuiau să meargă în după-amiezile de sâmbătă să vadă diferite case. Unele din cele pe care le vizitaseră ei erau mai mici decât palatul elisabetan în care fuseseră astăzi.

Fuseseră şaisprezece persoane aşezate în jurul mesei rotunde, servite de o sumedenie de chelneri. Angelides îl forţase pe fiecare în parte să ghicească mai întâi provenienţa vinului alb, apoi a celui roşu, începând cu ţara şi continuând cu soiul strugurelui, stilul, producătorul şi anul de producţie.

Caro Angelides, soţia magnatului, era probabil cea mai îngâmfată femeie lângă care Tom avusese ghinionul să stea vreodată, iar cea de la dreapta sa nu era cu mult mai deosebită. Singurul lor subiect de discuţie fuseseră caii; de la curse la vânătoare şi înapoi. Nu îşi aducea aminte ca vreuna să îi fi pus o singură întrebare despre el pe tot parcursul serii.

Între timp, bărbatul de lângă Kellie se lăuda cu cât de deştept era el, iar tipul din stânga ei, un afacerist din domeniul petrolului, după înfăţişare, care era din ce în ce mai beat, îi pusese în mod repetat mâna pe picior şi încercase să ajungă în fusta ei.

Toţi ceilalţi musafiri erau în mod evident foarte bogaţi şi de o cu totul altă condiţie socială decât Tom şi Kellie; ei nu cunoşteau vinurile de colecţie şi îl enervase pe Tom să vadă că gazda minimalizează preferinţele lui Kellie. Şi nu avusese nici o şansă să vorbească despre afaceri cu el. De fapt, în timp ce conducea, se întreba de ce se mai deranjase Philip Angelides să îi invite. Poate doar ca să se dea mare?

Dar o legătură tot se formase. El se comportase bine; reuşise

să discute cu ambele femei de lângă el, cu toate că nu avea nici un fel de cunoştinţe despre cai, cu excepţia unui pariu anual la Campionatul Naţional. Şi cel puţin ghicise că vinul roşu era francez, deşi aici avusese noroc chior.

— Ce adunătură oribilă de oameni, spuse Kellie dintr-o dată. Îi prefer pe prietenii noştri oricând. Cel puţin, ei sunt oameni adevăraţi.

— Cred că o să fac nişte afaceri bune cu el.

Ea tăcu un minut, apoi spuse cu invidie în glas.

— Dar au o casă minunată. Să mori, nu alta.

— Ţi-ar plăcea să stai într-o casă atât de mare?

— Da, de ce nu, dacă aş avea şi servitorii necesari. Apoi, după ce se gândi puţin, adăugă: Sunt sigură că o să avem şi noi într-o bună zi. Am încredere în tine.

Tom întinse mâna şi o găsi pe a lui Kellie. I-o strânse. Continuă să o ţină aşa, şofând cu o singură mână, cufundat în tăcere. Cufundat în gânduri. Îndreptându-se spre casă, spre realitate.

Decizia de a merge la poliţie atârna ca o umbră neagră în mintea sa. Bineînţeles că făcuse lucrul corect; ce altă opţiune avea? Ar fi putut trăi cu conştiinţa minciunii? Luaseră decizia împreună; aşa faci ca soţ şi soţie. Formezi o echipă.

Se apropiau de curbă. Făcu la stânga pe drumul aproape gol, îşi eliberă mâna, având nevoie de amândouă acum, urmă curba strânsă, apoi se îndreptă spre deal, ajungând la sensul giratoriu de la capăt.

Peste mai puţin de un minut, intrând în vale, făcu la stânga pe Goldstone Crescent, apoi la dreapta pe strada lor. Urcă dealul, trase maşina în garaj, opri motorul şi coborî. Kellie rămase pe locul ei. Tom, cu cheile în mână, gata să o închidă automat, aşteptă ca ea să coboare. Dar Kellie nu se mişcă. El se uită la maşinile parcate de-a lungul străzii, luminate de felinare. Ochii săi studiară toate umbrele, uitându-se după orice mişcare bruscă. O figură solitară în parcare?

Paranoia, se gândi el. Apoi deschise portiera.

— Acasă! spuse el.

Ea încă nu se mişcă. El se uită la faţa ei, întrebându-se dacă adormise, dar ea ţinea ochii deschişi; se uita fix înainte.

— Iubito!

Se uită la el ciudat. Părea să aibă un moment *gen Kellie.* Deveneau din ce în ce mai frecvente. Nu putea să îşi explice exact ce erau aceste momente, dar din când în când, preţ de

câteva secunde, uneori mai mult, părea că dispare într-o lume a ei. Ultima oară când o întrebase îi spusese că uneori are nevoie de spaţiu, să se gândească. Dar era al naibii de sigur că uneori îşi alegea nişte locuri şi ore ciudate să facă asta.

Până la urmă îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî. El închise maşina, merse la uşa principală, o descuie şi o deschise, lăsând-o politicos pe Kellie să intre prima.

Televizorul urla. Iisuse, copiii dormeau; Mandy nu avea nici un pic de bun-simţ? Apoi se uită în jur şi rămase mirat că Lady nu lătrase şi nu venise să îi întâmpine.

Kellie merse până în hol.

— Mandy, ne-am întors! Ai avut o seară plăcută? Dă mai încet televizorul, se poate, dragă?

Răspunsul dădacei nu se auzi din cauza zgomotelor de la televizor.

Tom intră în hol. Deoarece conducea, băuse foarte puţin şi acum simţea nevoia unui pahar. Doar că era mai bine să aştepte până când o ducea pe Mandy acasă. Locuia la câţiva kilometri distanţă, ar fi fost o prostie să rişte.

La televizor, o adolescentă stătea pe o alee inundată de ploaie şi ţipa, cu o umbră coborând asupra ei. Mandy era întinsă pe canapea, o revistă pentru adolescenţi zăcea deschisă pe covor, lângă câteva ambalaje de dulciuri, o cutie goală de pizza şi una de Cola. Prinsă de film, fără să îşi ia ochii de la ecran, întinse mâna stângă spre covor, căutând telecomanda, dar era la o distanţă de câţiva centimetri de ea.

Chiar când fata de la televizor începea să ţipe şi mai tare, Tom îngenunche, luă telecomanda şi tăie sonorul.

— E totul în regulă, Mandy?

Adolescenta se uită puţin mirată de tăcerea bruscă, se întinse, căscă, apoi zâmbi:

— Da, este bine, domnule Bryce. Copiii au fost cuminţi, sunt extraordinari. Dar sunt puţin îngrijorată de Lady.

— De ce? întrebă Kellie.

Ridicându-se şi punându-şi încălţările, Mandy răspunse:

— Nu pare să fie ea. De obicei vine şi stă cu mine, dar astăzi nu a vrut să iasă din coşul ei.

Tom şi Kellie intrară amândoi în bucătărie, îngrijoraţi. Lady, încovrigată în coş, nu ridică nici o sprânceană. Kellie îngenunche şi o mângâie pe cap.

— Lady, iubito, eşti bine?

Mandy veni după ei.

— A băut destul de multă apă acum puţin timp.

— Probabil că are un parazit, spuse Tom, uitându-se la o jumătate de pizza congelată pusă pe masă cu o furculiţă şi un cuţit, şi la un ambalaj de îngheţată cu caramel.

Îngenunche şi mângâie câinele.

— Eşti bolnavă, Lady? Nu ţi-e bine?

Kellie se ridică.

— Să vedem dacă se simte mai bine dimineaţă. Dacă nu, o să chemăm un veterinar.

Mohorât, Tom văzu o factură imensă, dar nu avea ce face. Îşi iubea câinele; era parte din familie, din viaţa sa.

— E o idee bună, spuse el.

Kellie vorbi cu dădaca, apoi îi spuse lui Tom că o duce ea acasă pe Mandy.

— E în regulă, mă duc eu, spuse Tom. M-am abţinut de la toate vinurile alea fine, o pot duce eu.

— Nici eu nu am băut prea mult, zise Kellie. E în regulă. Tu ai condus suficient astăzi. Bea ceva şi relaxează-te.

Nu avea nevoie de mai mult ca să fie convins. Îşi turnă două degete de Armagnac, se trânti pe canapea şi luă telecomanda, schimbând de la filmul de groază pe care îl urmărea Mandy la o comedie veche, *Porridge;* îl urmări pe Ronnie Parker în închisoare ceva timp, înainte de a schimba canalul din nou, de data aceasta la un meci de fotbal american. Auzi uşa de la intrare închizându-se şi motorul maşinii pornind, şi avu o senzaţie caldă, plăcută, când luă prima înghiţitură din băutură.

Apoi se uită în pahar şi învârti gânditor lichidul închis la culoare. Se gândea la deosebirea între el şi Philip Angelides. Ce calităţi făcuseră din Angelides un aşa succes economic şi din el un ratat? Era norocul? Genele? Tupeul?

Afară, Kellie ieşi în stradă, apoi începu să meargă la vale, conversând cu Mandy. Chiar dacă s-ar fi uitat mai atentă în oglindă, tot nu ar fi observat maşina care o urmărea.

Era la mai mult de o sută de metri în spatele ei şi avea farurile stinse.

41

Roy Grace, în taxi, se uita la telefonul mobil. La singura literă de pe ecran:

„X”

Avea probleme serioase în a se concentra şi în ciuda – sau din cauza băuturii – emoţiile îi scăpaseră de sub control. Luminile becurilor şi cele ale semafoarelor treceau pe lângă el. La radioul cu paraziţi al taxiului un ascultător al unei emisiuni în direct se plângea de Tony Blair şi de sistemul de sănătate. Se uită la ceas. 1.10.

„Când trecuse seara?”

Încă putea simţi gustul ei pe buze. Simţea parfumul ei în taxi, pe hainele sale. Doamne, era minunată. Era încă excitat. Ieşise din afurisitul de restaurant excitat. Şi dacă l-ar fi invitat, oare ar fi?…

Şi ştia răspunsul.

Dar ea nu îl invitase. Inspiră adânc, dar de data aceasta nu simţi decât mirosul de plastic încins al taxiului.

— Am aşteptat patru ore nenorocite; mama e bolnavă de cancer şi au lăsat-o să stea cu rana deschisă patru ore înainte să o vadă cineva! se plângea bărbatul de la radio.

— Revoltător, nu-i aşa? spuse taximetristul.

— Desigur, zise Grace absent, concentrându-se la tastele telefonului.

— Ce doamnă drăguţă aveţi. Mi s-a părut că o recunosc. Am impresia că am mai întâlnit-o undeva.

— Majoritatea apucă să o întâlnească abia după ce mor.

— Aşa? spuse şoferul, părând amuzat. Este un înger?

— Exact, răspunse Grace distrat, concentrându-se în continuare pe telefon.

Scrise „XX” şi trimise mesajul. După câteva minute, când ajunse acasă, era dezamăgit că nu primise nici un răspuns.

42

Tom se trezi brusc, ameţit şi confuz, cu un zgomot asurzitor în urechi, fără să îţi dea seama unde se află. Realiză că la televizor era o cursă de motociclete şi începu să gândească mai limpede; de acolo venea zgomotul.

Se uită în jur după telecomandă, văzu un pahar gol de coniac pe covor, la picioarele sale, şi îşi dădu seama ce se întâmplase. Adormise. Cât dracului era ceasul?

Ceasul de la DVD arăta ora 4.10. Nu, nu se putea! Privi şi ceasul de la mâna sa. 4.02.

O grămadă de motociclete, foarte aproape una de cealaltă,

intrau pe o porţiune de pistă dreaptă pe care o recunoscu ca fiind de la Silverstone. În urmă cu vreo doi ani se dusese la o petrecere acolo şi de câteva ori fusese la curse. Acum frânau, urmând să intre pe Copse. Găsi telecomanda, opri televizorul şi se ridică încet, simţindu-se înţepenit ca naiba.

De ce nu îl trezise Kellie când se întorsese? se întrebă el. Îşi luă paharul gol şi se târî până în hol, simţindu-şi capul încă ameţit şi corpul greu. Lăsă paharul în bucătărie, apoi găsi puterea să urce la etaj. Ţinându-se de balustradă, încercând să nu trezească pe nimeni – deşi probabil că motocicletele îi treziseră pe toţi – deschise uşa de la dormitor. Instantaneu, simţi că ceva nu era în regulă.

Draperiile nu fuseseră trase şi lumina palidă, premergătoare răsăritului, era suficientă pentru a vedea că patul era gol.

Kellie nu venise.

Şi dintr-o dată se trezi complet. Mai demult, destul de rar, când unul dintre copii avea un coşmar, ea se ducea în patul lui pentru câteva ore. Întrebându-se dacă făcuse acelaşi lucru şi acum, verifică fiecare dormitor în parte. Dar nu era nicăieri. Apoi, înjurându-şi prostia, coborî scările, deschise uşa de la intrare şi se uită în garaj. Era gol.

Ca să fie sigur, merse pe trotuar şi se uită în sus şi în jos, în cazul în care ea, dintr-un motiv oarecare, parcase maşina pe stradă şi adormise înăuntru. Dar nu era nici urmă de maşină.

Se uită din nou la ceas, încercând să îşi dea seama cât timp dormise. La ce oră o dusese pe dădacă acasă? Era în jur de 1.30. Acum două ore şi jumătate. Două ore şi jumătate pentru un drum dus-întors de şase kilometri? Îl trecu un fior de gheaţă. Avusese un accident? Dar, dacă se întâmplase ceva, nu ar fi luat legătura cu el cineva de la poliţie? Trecea cumva printr-un soi de moment Kellie lung şi stătea undeva în întuneric? Cu siguranţă ştia că el se va nelinişti.

Dar asta era o chestie, o parte din problema lui Kellie; uneori făcea cele mai iraţionale lucruri fără să se gândească la consecinţe. Nu făcuse niciodată ceva care să îi pună cu adevărat în pericol pe copii, dar uneori pur şi simplu nu se gândea. Ca atunci când încheiase o „afacere” pe eBay şi rezervase o săptămână la un centru de sănătate din Champney, în acelaşi timp în care el pleca în Germania la un târg comercial. Uitase cu desăvârşire să se gândească la ce se va întâmpla cu copiii.

Mai fuseseră câteva momente când pur şi simplu dispăruse, o dată toată ziua, altă dată mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Fusese disperat de fiecare dată, sunase la toate spitalele din sudul Angliei pentru a vedea dacă fusese vreun accident şi întrebându-se dacă avea un amant. Apoi apăruse, aparent neîngrijorată că el fusese nevoit să îşi ia o zi liberă de la serviciu pentru a sta cu copiii, şi îi spusese că avusese nevoie de puţin spaţiu.

Îşi aminti că în maşină, mai devreme, căzuse într-unul dintre momentele ei de tăcere. Asta făcea acum, se bucura de puţin spaţiu? Foarte drăguţ din partea ei să îi spună şi lui.

Luă telefonul fără fir din baie şi o sună pe mobil. Câteva secunde mai târziu auzi soneria ei înnebunitoare, *Crazy Frog*, la parter, aşa că închise. Îşi lăsase telefonul acasă.

Minunat! Se aşeză pe pat, gândindu-se. Doamne, o iubea atât de mult, în ciuda temperamentului ei. Erau diferiţi, dar sub multe aspecte se potriveau atât de bine unul cu celălalt. Îi plăcuse să o urmărească în această seară la cină. Da, nu era locul ei în acel cuib de viespi, nu era locul nici unuia dintre ei, dar se descurcase; ţinuse fruntea sus; arătase minunat; spusese lucruri frumoase despre el, lăudându-l pe el şi afacerea lui în faţa persoanelor din jur.

Apoi se gândi la invidia pe care i-o simţise în voce în noaptea aceasta, când se întorceau, şi când o întrebase dacă i-ar plăcea să locuiască într-o casă la fel de mare ca a lui Angelides.

„Da, de ce nu, dacă aş avea şi servitorii necesari. Şi vom avea, într-o bună zi. Am încredere în tine.”

Încă nu avusese curajul să îi spună că în curând vor trebui să vândă casa şi să se mute în alta mai mică. Nu ştia cum să o facă, nu vroia să vadă ce durere îi va provoca. Dar, mai mult decât orice, nu vroia să pară un ratat în faţa ei.

„Iisuse, unde eşti, iubito?”

Se ridică şi se învârti prin cameră, plin de teamă. Avusese oare un accident? Sau doar un moment gen Kellie? Era 5.20. Se întrebă dacă să îi sune pe părinţii lui Mandy Morrison şi să întrebe dacă Kellie le adusese fata acasă în siguranţă. Dar dacă fata nu ar fi ajuns, părinţii ei i-ar fi telefonat, îngrijoraţi.

Fără să se dezbrace, se sprijini de pat, cu mintea alertă, aşteptând ca o maşină să treacă pe stradă. Dar tot ceea ce putea auzi erau primele ciripituri ale păsărilor. După câteva minute, în ciuda orei matinale, sună la Mandy Morrison; răspunse tatăl acesteia, adormit, care îl asigură că Mandy ajunsese acasă în siguranţă la ora 2.30.

Îi mulţumi, apoi sună la informaţii telefonice şi ceru numărul

spitalului. După câteva minute, i se făcu legătura cu o femeie care părea foarte obosită, de la Urgenţă. Aceasta îi spuse că nimeni cu numele Kellie nu fusese adus în ultimele ore.

Apoi, tot de la informaţii, ceru legătura la sediul central al Poliţiei din Sussex. Dar după ce aşteptă câteva minute, de la Departamentul de Circulaţie i se spuse că nu fusese raportat nici un accident rutier în care să fie implicată soţia sa.

Nu ştia ce să mai facă.

43

Era a doua oară când Wendy Salter era de serviciu noaptea. Agenta terminase de trei săptămâni Colegiul de Poliţie din Ashford, în Kent, şi trebuia să lucreze doi ani înainte de a primi insigna de ofiţer, precum colegul ei, Phil Taylor, un tip de treizeci şi şapte de ani, care era acum la volanul automobilului Vectra şi care conducea cu viteză, cu girofarul pornit, deşi pe drumul liber nu era nevoie de el.

Erau la mai puţin de un kilometru de sediul central al poliţiei din Sussex şi traversaseră aproape toată conurbaţia Brighton şi Hove în nouăzeci de secunde, după ce primiseră un telefon urgent de la recepţie. Tocmai rezolvaseră o ceartă între beţivi, asupra unei plăţi, ceartă care se transformase în bătaie, la clubul de noapte Escape, de pe malul mării.

Rularea cu viteză maximă prin oraş o încânta pe Wendy; nu se putea abţine, era ca şi cum participa la cea mai frumoasă cursă din lume. Mulţi ofiţeri simţeau la fel. Expresia de pe faţa lui Taylor arăta că şi el se număra printre aceştia.

Era ora 4.15 şi prin parbriz, Wendy putea vedea câteva raze ale răsăritului apărând pe bolta întunecată a cerului. Un iepure speriat sări în lumina farurilor şi se pierdu sub maşină. Wendy aşteptă bufnitura, dar nu se auzi nimic.

— A fost un iepure sinucigaş, spuse Phil Taylor vesel.

— Cred că l-ai ratat.

— Am citit undeva că unii din America au scos o carte despre cum să ucizi în stradă.

— Nu s-ar putea întâmpla una ca asta decât în America, spuse Wendy.

În realitate, nu fusese niciodată acolo, dar percepţia ei asupra Americii era influenţată de toţi trăsniţii din California pe care îi văzuse la televizor şi despre care citise, la care mai

adăugase şi ceva influenţe din Michael Moore[10].

Pe partea dreaptă era pădure, iar pe stânga se vedeau luminile din Brighton şi Hove. Apoi, luând o curbă strânsă la stânga, văzură o strălucire roşie în faţă. Pentru o secundă, Wendy se gândi că era soarele care răsărea, dar elimină această ipoteză când îşi dădu seama că mergeau spre vest. Pe măsură ce se apropiau, strălucirea se intensifica; apoi, brusc, simţi mirosul. Mirosul înţepător, caustic, de vopsea, cauciuc şi plastic arzând.

Taylor frână şi opri la o distanţă mică de maşina în flăcări, care fusese lăsată într-o parcare ce oferea privelişti splendide ziua. Dar, în timp ce îşi desfăcea centura de siguranţă şi cobora din maşină, Wendy Salter nu putea vedea decât fumul dens, înecăcios, pe care vântul puternic îl îndrepta spre ei, făcându-i ochii să lăcrimeze. Se întoarse o clipă, tuşind, apoi alergă alături de colegul ei cât mai aproape, până când căldura îi opri.

În depărtare, se auzea sunetul unei sirene. Probabil pompierii, se gândi ea, simţind mirosul de vopsea şi cauciuc ars de o sută de ori mai puternic acum. Deja putea vedea interiorul maşinii, care avea geamurile aproape în totalitate topite şi, spre uşurarea ei, îşi dădu seama că nu e nimeni înăuntru. Era o maşină mare şi, uitându-se în faţă, recunoscu sigla de pe radiator.

— Un Audi, îi spuse ea lui Taylor.

— Este un model recent, poţi să îţi dai seama după bară, spuse el.

— Ştiu. Un Audi A4.

El o privi.

— Îţi cam plac maşinile, nu-i aşa? spuse el admirativ.

— Nu atât de mult ca individului care a făcut asta, răspunse ea.

— Copii, exclamă el ca şi când ar fi înjurat. Nenorociţii! Să dea foc la maşina cuiva, nou-nouţă!

— Vitezomani?

— Probabil, spuse el. Cine altcineva?

44

Roy Grace se trezi duminică dimineaţă la ora 6.30, când sună ceasul, cu gura uscată şi cu o durere de cap surdă. Cele două pastile de paracetamol pe care le luase cu un pahar de apă la 5

[10] Realizator TV american (n. tr.).

dimineaţa avuseseră acelaşi efect ca acelea pe care le înghiţise cu două ore mai devreme. Adică nici unul.

În timp ce apăsa butonul de pe ceasul deşteptător, făcându-l să tacă pentru o perioadă, ciripitul sonor al păsărelelor se făcu auzit, neîntrerupt precum un CD blocat. Lumina pătrundea printre draperiile pe care realiză că nu le trăsese complet.

„Cât de tare m-am îmbătat aseară?”

Adunându-şi gândurile, cu creierul înceţoşat, simţindu-se de parcă petrecuse toată noaptea, se întinse după telefonul mobil. Dar nu mai era nici un mesaj de la Cleo. Nici nu se aştepta să fie vreunul, de vreme ce era ora 6.30 şi probabil că ea dormea dusă, dar logica nu era punctul său forte în acest moment, cu durerea de cap şi păsările care ciripeau şi conştiinţa că trebuie să se trezească şi să se ducă la serviciu. Nici o şansă de o duminică liniştită, băiete!

Închise ochii, gândindu-se la cele întâmplate. Doamne, Cleo era minunată din toate punctele de vedere, o fiinţă umană extraordinară. Era foarte, foarte deosebită şi se înţeleseseră atât de bine! Apoi se gândi la sărutul lor din taxi, un sărut lung, lung, ameţitor. Şi încercă să îşi aducă aminte cine îl iniţiase. Cleo, îşi amintea bine. Ea făcuse primul pas.

Simţi o dorinţă puternică să îi vorbească, să o vadă. Brusc, crezu că îi simte parfumul. Doar o urmă slabă pe mâna sa; o duse la nas şi, da! Era mai puternic la încheietură; de când stătuse cu mâna în jurul umerilor ei, în taxi. Îşi ţinu încheietura în dreptul nasului pentru mai mult timp, inspirând mireasma tare, dulce, simţind ceva în inima sa tresărind, ceva ce crezuse că era de mult mort.

Apoi se simţi cuprins de vinovăţie. Sandy. Dar o ignoră, o dădu la o parte din mintea sa, hotărât să nu o bage în seamă, să nu o lase să îi strice momentul. Se uită din nou la ceas pentru a verifica ora, creierul său întorcându-se cu greu la muncă. Şedinţa de la ora 8.30. Apoi îşi aduse aminte că trebuia să îşi recupereze maşina.

Dacă se ridica acum din pat, avea suficient timp să alerge până la parcarea subterană unde îşi lăsase ieri maşina; aerul proaspăt ar putea să îl mai trezească. Dar trupul îi spunea că nu vrea să alerge, că are nevoie de încă opt ore de somn. Strânse din ochi, încercând să omoare durerea care îi penetra creierul şi să ignore păsările enervante pe care le-ar fi împuşcat cu plăcere dacă ar fi avut o armă, şi se cufundă pentru câteva momente preţioase în amintirea lui Cleo Morey.

Păru că trecuseră doar câteva secunde, când ceasul sună din nou. Fără tragere de inimă, coborî din pat, trase draperiile de tot şi se duse în baie să se spele pe dinţi. Faţa care îl privea din oglinda de deasupra chiuvetei nu era una plăcută.

Roy Grace nu fusese niciodată o persoană vanitoasă, dar până de curând se considerase încă tânăr, sau cel puţin matur, nu frumos, dar în regulă, cea mai plăcută parte a sa fiind ochii albaştri (precum ai lui Paul Newman, îi spunea Sandy), iar cea mai rea nasul mic, dar foarte turtit. Acum, din ce în ce mai des, faţa care îl privea în oglindă în fiecare dimineaţă părea că aparţine unui tip mult mai în vârstă – un străin cu fruntea încreţită, obrajii lăsaţi şi pungi de mărimea stridiilor sub ochi.

Nu berea, oboseala sau mâncarea de tip fast-food, ori ritmul de lucru înnebunitor erau cele care te duceau spre sfârşit, ci gravitaţia, decise el. Gravitaţia te făcea cu fiecare zi mai scund. Trăgea de piele câte un pic, lăsând-o încet să atârne. Jumătate din viaţă era o luptă împotriva gravitaţiei, dar ea câştiga mereu. Gravitaţia era cea care lăsa capacul jos pe sicriu. Şi dacă ţi se împrăştia cenuşa în vânt, până la urmă tot gravitaţia o va aduce pe pământ, fir cu fir.

Câteodată era îngrijorat din pricina gândurilor sale, care deveneau din ce în ce mai morbide. Poate că sora lui avea dreptate; poate că petrecea prea mult timp singur. Dar după atât timp, era obişnuit cu singurătatea. Devenise normală pentru el.

Nu era genul de viaţă pe care şi-o planificase, nici cea la care visase în urmă cu şaptesprezece ani, atunci când o ceruse în căsătorie pe Sandy, într-o zi caldă de septembrie, la capătul Cheiului Palace, spunându-i că a adus-o acolo pentru că, dacă îl refuză, el va sări în apă. Ea surâsese cu zâmbetul ei larg şi cald, îşi dăduse părul blond din ochi şi îi răspunsese, cu umorul ei tipic, că testul ar fi fost mai sugestiv dacă ar fi dus-o pe promontoriul Beachy. Bău un pahar de apă de la chiuvetă, strâmbându-se la gustul de fluor care părea mai tare în această dimineaţă. Bea mai multă apă plată, îi repeta Ian, instructorul său de fitness de la sala de forţă a poliţiei. Încerca, dar pur şi simplu apa nu avea un gust la fel de bun precum o cafea de la Starbucks. Sau un Glenfiddich cu gheaţă. Sau orice altceva. În realitate, nu îşi făcuse griji pentru felul în care arată – până acum.

Până la Cleo.

Anii trecuţi de la dispariţia lui Sandy îşi lăsaseră amprenta

asupra lui. Munca în poliţie era grea, dar majoritatea poliţiştilor aveau la cine să se întoarcă atunci când li se termina tura, aveau cu cine să vorbească. Şi Marlon, oricât de plăcută ar fi fost compania lui, nu era suficient.

Îşi puse treningul, îi dădu lui Marlon ceva de mâncare, pentru cazul că ar fi uitat mai târziu, şi ieşi pe strada aproape pustie. Era o dimineaţă minunată de vară, cu un cer senin care promitea ca ziua să rămână la fel. Şi brusc, în ciuda mahmurelii şi a lipsei de somn, se simţi plin de energie. Cu inima revigorată, începu să alerge de-a lungul străzii.

Roy Grace locuia în Hove, un district rezidenţial, care până anii trecuţi fusese un oraş separat de Brighton, deşi erau unite pe o laterală. Acum, ambele formau conurbaţia Brighton şi Hove. În limba greacă, din care provenea, numele „Hove" însemna „loc de înmormântare". Numele nu era chiar nepotrivit, pentru că Hove era fratele mai liniştit, mai elegant, al zgomotosului Brighton. Graniţa începea la malul mării, fiind marcată printr-un obelisc şi o linie colorată de-a lungul promenadei; după aceea devenea din ce în ce mai ştearsă, mulţi oameni constatând că trece prin locuinţele lor şi că sunt nevoiţi să plătească o parte din taxe primăriei din Brighton şi o parte celei din Hove.

Casa modestă, cu trei camere, a lui Grace, era pe o stradă care dădea direct în Kingsway, şoseaua cu două benzi la capătul căreia era marea. O traversă, apoi străbătu iarba proaspătă a peluzelor, pe lângă un loc de joacă pentru copii şi cele două docuri ale lagunei Hove, unde tatăl său, care construia navomodele, îl ducea în copilărie şi îl lăsa să se joace cu telecomanda.

Atunci, laguna i se părea un loc imens, dar acum i se înfăţişa mică şi de învechită. Mai erau în zonă un carusel vechi, un leagăn ruginit şi acelaşi chioşc de îngheţată de când era el mic. Bărcile tot mai erau încuiate pe timpul nopţii şi câteva raţe înotau lângă un doc, în timp ce un grup de lebede pluteau alături, în celălalt.

El traversă docurile, intră pe promenadă, care era la fel de pustie ca ieri la aceeaşi oră, şi trecu pe lângă un şir lung de cabine de duş albastre. În timp ce alerga, peisajul de la stânga se schimbă. La început fusese un rând urât de blocuri construite după război şi mai multe case la fel de neinteresante. Apoi, după ce trecu de Centrul de divertisment King Alfred, încă în construcţie, priveliştea din stânga se transformă în ceva ce lui îi

plăcea: esplanada lungă, cu case în stil Regency, majoritatea vopsite în alb, cu bovindouri, balustradă şi terase mari. Multe dintre ele fuseseră iniţial reşedinţele de vară ale unor londonezi bogaţi, dar acum, la fel ca majoritatea clădirilor din acest oraş, cu preţuri extrem de ridicate, fuseseră transformate în apartamente sau hoteluri.

Câteva minute mai târziu, apropiindu-se de graniţa dintre Brighton şi Hove, văzu spre dreapta rămăşiţele triste, ruginite, ieşind din mare, ale ceea ce fusese odinioară Cheiul West. Într-o vreme fusese la fel de plin de viaţă şi de frumos ca perechea sa, Palace, aflat la exact un kilometru spre est. Vizitele aici constituiau una dintre plăcerile sale în copilărie.

Tatăl lui, care fusese un pescar pasionat, îl ducea des la Palace, pe platforma de pescuit de la capăt, şi sâmbăta după-amiază, când nu erau meciuri de fotbal, sau când Anglia juca în deplasare, veneau de acolo încărcaţi cu sardine, macrou, plătică şi, dacă aveau noroc, câte un biban-de-mare, în funcţie de flux şi de vreme.

Dar nu pescuitul îi plăcea cel mai mult lui Grace aici când era copil, ci celelalte atracţii, în special maşinuţele şi trenul cu fantome şi mai cu seamă cuburile acelea de lemn cu o latură din sticlă, în care erau imagini mişcătoare. Avea una preferată şi întotdeauna îi cerea tatălui său mai mulţi bani ca să se uite. Era o casă bântuită şi pentru un minut, în timp ce angrenajele scârţâiau şi scripeţii gemeau, uşile se deschideau, luminile se aprindeau şi se stingeau şi apăreau tot felul de schelete şi fantome, plus Moartea însăşi, o siluetă cu faţa acoperită, îmbrăcată toată în negru, cu o coasă în spate.

În timp ce simţea că energia i se diminuează, la stânga apăruse monstruozitatea numită Top Rank Suite, o clădire urâtă, de la 1960, total nepotrivită cu restul arhitecturii. Câteva sute de metri mai departe se zărea faţada Hotelului Old Ship. Mări pasul, alergă de-a lungul hotelului şi intră în parcarea subterană, uitându-se la ceas.

La naiba! Realiză că făcuse socoteala greşit. Dacă vroia să ajungă la timp la şedinţa de la ora 8.30 – şi era foarte important pentru moralul echipei să facă asta – avea mai puţin de jumătate de oră la dispoziţie pentru a alerga înapoi acasă, a se schimba şi a pleca.

Acum îi era şi foarte sete, dar nu avea timp nici măcar să se gândească să oprească şi să ia o sticlă de apă de undeva. Compostă tichetul de parcare, apoi coborî pe scările de ciment

până la nivelul la care îşi lăsase maşina, întrebându-se de ce exista cineva care făcea pipi pe scara fiecărei parcări în care intrase el vreodată.

45

La 8.29, cu un minut înainte de ora stabilită, Grace se apropie de birou, mâncând în grabă micul dejun, un baton Mars de la automat şi un ceai dintr-o ceaşcă de plastic.

Îşi termină repede Mars-ul, băgă o lamă de gumă de mestecat în gură pentru a acoperi orice miros de alcool de noaptea trecută, puse restul pachetului în buzunar şi tocmai intra în birou când auzi paşi în urma sa.

— Hei, bătrâne, cum a fost întâlnirea?

Se întoarse şi îl văzu pe Glenn Branson, într-o geacă de piele strălucitoare ca o oglindă, cu un cappuccino în mână. În jurul buzelor avea o urmă de spumă, ca o mustaţă.

— Bine, răspunse el.

— Bine? Asta e tot? Doar bine?

Grace mestecă gumă şi zâmbi reţinut.

— Păi, poate că un pic mai bine decât bine, cred.

— Nu ştii?

— Încerc să îmi aduc aminte; am băut prea mult.

— Ai făcut sex?

— Nu a fost tipul ăla de întâlnire.

Branson se uită ciudat la el.

— Omule, uneori eşti bizar! Eu credeam că ăsta e scopul întâlnirilor! Apoi zâmbi larg. Vreau să îmi povesteşti pas cu pas mai târziu. Ţi-a admirat îmbrăcămintea?

Grace se uită la ceas, conştient că trecuse de 8.30.

— Tot ceea ce a spus a fost că probabil croitorul meu are un simţ al umorului extrem de dezvoltat.

Deschise uşa şi intră în cameră, iar Branson îl urmă.

— A spus asta? Vorbeşti serios? Bătrâne! Haide!

Întreaga echipă stătea în jurul biroului; toţi erau îmbrăcaţi lejer, cu excepţia lui Norman Potting, care părea că pusese pe el ce avea mai bun: un costum bej apretat, o cravată foarte viu colorată şi o eşarfă şi mai colorată ieşind neglijent din buzunarul de la piept.

Şi Grace se îmbrăcase lejer, în parte pentru că era duminică, în parte pentru că se simţea prea obosit ca să îşi pună un

costum, dar mai ales pentru că avea o întâlnire astăzi, cu o tânără foarte dragă, fina sa Jaye Somers, şi nu vroia să arate ca un bătrân plictisitor. Aşa că se îmbrăcase cu unele dintre hainele pe care le cumpărase ieri: un tricou alb, blugi care îi veneau prea strâns pe fund, dar de care Glenn Branson îl asigurase că arătau bine, pantofi care semănau cu ghetele de fotbal, dar fără crampoane, şi o jachetă subţire din bumbac.

Părinţii lui Jaye Somers, Michael şi Victoria, erau amândoi ofiţeri de poliţie şi fuseseră prietenii cei mai apropiaţi ai lui şi ai lui Sandy, şi totodată un sprijin imens în lunile dificile de după dispariţia lui Sandy. Şi rămăseseră la fel de apropiaţi în continuare. Împreună cu cei patru copii cu vârste de la doi la unsprezece ani, deveniseră a doua familie pentru Grace.

O luase la plimbare pe Jaye şi duminica trecută, intenţionând să viziteze grădina zoologică din Chessington, deoarece ea era hotărâtă să vadă o girafă. Dar întâlnirea le fusese întreruptă după jumătate de oră, când primise un telefon de la serviciu că trebuie să meargă la locul unei crime. În schimb, îi promisese că o duce la plimbare astăzi.

Îi plăcea foarte mult de Jaye; era tipul de fiică pe care i-ar fi plăcut să o aibă: foarte inteligentă, drăguţă, interesată de totul şi înţeleaptă pentru vârsta ei. Spera să nu fie nevoit să o dezamăgească pentru a doua oară. Mai mult decât orice, i-ar fi subminat încrederea în adulţi.

Primul punct de pe agendă era Reginald D’Earth, agresorul sexual al cărui calculator fusese reţinut. Grace îi anunţă că detectivul Rye de la Departamentul IT descoperise că erau rute similare pe computerul lui Tom Bryce. Se părea că acestea îl duseseră pe Bryce la un site unde fusese martor la crimă – după cum constatase Branson interogându-l.

Grace transmise echipei că aştepta un telefon la ora 10 de la cineva de la Protecţia Martorilor, pentru a-i da adresa lui D’Earth. Le spuse lui Norman şi lui Nick să vină cu el să îl interogheze pe tip; dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica simţea că acest interviu va fi unul dur şi că s-ar putea să aibă nevoie de ajutoare.

Nick Nicholl raportă că mersese în continuare prin barurile, cluburile şi restaurantele din Brighton, noaptea, cu fotografia lui Janie Stretton, dar încă nu aflase nimic.

Norman le dădu veşti despre clienţii agenţiei BEE-247. Până acum, spuse el, nu găsise nici unul care să o cunoască pe Janie sau să se încadreze în descrierea lui Anton.

— Dar, spuse el, am descoperit ceva la o altă agenţie de escorte; se pare că domnişoara Stretton era înregistrată la ambele.

Şi le arătă o altă poză a lui Janie Stretton, mult mai obraznică decât cea adusă de Grace de la BEE-247: era complet goală, cu excepţia unor ciucuraşi pe sfârcuri, cizme de piele înalte până la coapse şi cătuşe din metal şi piele, cu o mână în şold şi cu cealaltă agitând un bici.

Grace rămase surprins de eficienţa lui Potting. Poate că se înşelase cu privire la el.

— De unde ai asta?

— De pe internet, spuse el. Am dat o căutare pe toate fetele de la agenţiile locale şi i-am recunoscut figura.

Grace şi-ar fi imaginat că internetul e un instrument de căutare mult prea modern pentru un tip de şcoală veche precum Potting.

— Sunt impresionat, Norman, spuse el, întrebându-se în sinea sa dacă el căutase pe internet numai în folosul cazului.

Roşind puţin, sergentul zise:

— Mulţumesc, Roy. Mai este încă viaţă într-un câine bătrân ca mine! Îi făcu cu ochiul lasciv Emmei-Jane, care răspunse prin a se uita în hârtiile de pe birou. Bună poză, adăugă apoi, dând fotografia mai departe lui Nicholl, care stătea lângă el şi care ignoră comentariul.

În afara lor, în încăpere nu mai era nimeni când ajunsese Grace, dar curând sala se umplu. Crima nu respecta weekendurile. Pentru toţi cei care lucrau în investigaţii, va fi o zi ca în timpul săptămânii.

Emma-Jane raportă despre sarcina care i se încredinţase ieri. Contactase fiecare firmă de taxiuri din zona Bromley, căutându-l pe taximetristul care luase cutia cu scarabei de la Erridge şi Robinson. Dar până acum nu găsise nimic.

Un sunet puternic de muzică rap îi întrerupse. Era noua melodie de la telefonul mobil al lui Branson. Uitându-se spre ei ca şi cum şi-ar fi cerut iertare, spuse:

— Scuze, copilul a făcut asta. Apoi răspunse: Detectiv Branson.

Un minut mai târziu, cu telefonul la ureche, se trase într-o parte.

— Domnule Bryce, îl auzi Grace spunând, ce pot face pentru dumneavoastră?

Branson tăcu câteva minute, ascultând, apoi răspunse:

— Îmi pare rău, nu se aude foarte bine… Soţia dumneavoastră, spuneaţi? Nu a venit acasă noaptea trecută? Până acum? Puteţi să îmi daţi o descriere a maşinii pe care o conducea?

Branson se întoarse la birou, se aşeză şi începu să noteze pe carneţel.

— Bine, domnule. Mă voi informa la cei de la Circulaţie. O maşină Audi A4, sport. Vă sun înapoi pe acest număr?

În timp ce închidea, Nick Nicholl întrebă:

— Ai spus Audi?

— Da. De ce?

Nicholl scrise ceva la tastatură şi se aplecă privind pe ecran situaţia ultimelor infracţiuni din zonă.

— Da, spuse el, m-am gândit eu.

Grace se uită la el întrebător.

— La 4.30 azi-dimineaţă, spuse Nicholl citind din calculator. Un Audi sport a fost găsit incendiat pe Ditchling Beacon. Numerele de înmatriculare erau arse.

Branson se uită la el, cu o expresie de neplăcere.

46

Jessica, în pijamaua roz, stătea pe podea în bucătărie, mângâind-o pe Lady, care era letargică. Max, aşezat lângă sora lui, cu un tricou cu Harry Potter pus cu faţa în spate, spuse cu o voce foarte serioasă, ca şi cum ar fi fost o autoritate în domeniu:

— Este duminică. Cred că vrea să se trezească mai târziu.

Apoi, îşi îndreptă atenţia pentru câteva minute asupra desenelor animate de la televizor.

— Tati, nu-i aşa că nu o să moară? întrebă Jessica.

Tom, care nu închisese un ochi – nebărbierit, cu părul răvăşit, în picioarele goale, cu nişte blugi şi un tricou – îngenunche şi puse un braţ în jurul fiicei sale.

— Nu, dragă, spuse el cu vocea tremurând. Îi este doar puţin rău. Probabil că are un microb sau aşa ceva. O să vedem cum se simte într-o oră sau două şi dacă nu va fi mai bine, chemăm un veterinar.

Îi sunase pe părinţii lui Kellie, pe toţi prietenii ei şi pe ai lui, poate că ea plecase la unul dintre ei. Îi telefonase chiar şi surorii lui, Martha, care locuia în Scoţia. Nimeni nu o văzuse şi nu avea veşti de la ea. Nu ştia pe cine să mai sune sau ce să mai

facă.

Jessica îşi lipi faţa de capul căţelului şi îl sărută.

— Te iubesc, Lady. O să te facem bine.

Câinele nu reacţionă. Max îngenunche şi el şi îşi puse capul pe spinarea câinelui.

— Toţi te iubim, Lady. Trebuie să te trezeşti, altfel o să pierzi micul dejun!

Tom realiză dintr-o dată că nimeni nu luase micul dejun. Era 9.30.

— Când se întoarce mami, ea o să ştie cum să o facă bine, spuse Jessica.

— Da, sigur că va şti, răspunse Tom fără nici o intonaţie. Copii, cred că vă este foame. Ce aţi vrea să mâncaţi? Pâine prăjită?

Kellie le făcea întotdeauna copiilor pâine prăjită duminica.

— Nu îţi iese prea bine, tati, spuse Max. Întotdeauna o arzi.

Se ridică, luă telecomanda şi începu să schimbe canalele.

— Pot încerca să nu o ard.

— De ce nu poate să o facă mami?

— O să o facă, spuse el cu efort. Aş putea să vă pregătesc eu ceva care să vă ţină de foame până când se întoarce.

— Nu mi-e foame, spuse Max morocănos.

— Nu vreţi nişte cereale?

— Tati, tu întotdeauna le arzi, spuse Jessica, imitându-l pe fratele ei.

— Tati, putem să mergem la plajă astăzi? întrebă Max. Mami a spus că putem, dacă este frumos; şi eu cred că este frumos, nu ţi se pare?

Tom se uită deprimat pe fereastră. Arăta minunat: cerul albastru promitea o zi frumoasă de vară.

— Mai vedem.

Max îl privi dezamăgit.

— Aaaaa! Dar a promis!

— Aşa a făcut?

— Da.

— Atunci o s-o întrebăm când vine acasă ce i-ar plăcea să facem astăzi.

— Probabil că o să vrea doar să bea votcă, spuse Jessica fără să se uite în sus.

Tom nu era sigur că a auzit bine.

— Ce ai spus, dragă?

Jessica mângâia în continuare câinele.

— Jessica, ce ai spus adineauri?
— Am văzut-o.
— Ai văzut-o pe mami făcând ce?
— Am promis că nu o să spun.
Tom se încruntă.
— Că nu o să spui ce?
— Nimic, spuse ea dulce.
Sună soneria.
Max alergă în hol, ţipând bucuros:
— Mami! Mami! A venit mami!

Jessica se ridică în picioare şi îl urmă pe fratele ei. Tom era chiar în spatele lor. Max deschise uşa de la intrare, apoi rămase mut de uimire, uitându-se la bărbatul negru, înalt, îmbrăcat într-o jachetă de piele lucioasă şi pantaloni albaştri, care stătea în uşă. Jessica se opri în drum. Lui Tom nu îi plăcea deloc expresia de pe faţa detectivului.

Glenn Branson se lăsă în jos pentru a ajunge cu faţa la acelaşi nivel cu a Jessicăi.

— Bună, spuse el.

Ea dădu înapoi, spre bucătărie. Max rămase în uşă, uitându-se la bărbat.

— Detectiv Branson, spuse Tom, puţin surprins să îl vadă.
— Pot vorbi cu dumneavoastră?
— Da, bineînţeles.
Îi făcu semn să intre. Branson se uită la Max.
— Ce mai faci?
— Lady nu vrea să se trezească, spuse băieţelul.
— Lady?
— Câinele nostru, explică Tom. Cred că are un parazit.
— Înţeleg.
Max se uita în continuare la ei.
— De ce nu pregăteşti nişte cereale pentru tine şi pentru Jessica? îi sugeră Tom.

Fără tragere de inimă, Max se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Tom închise uşa de la intrare în spatele detectivului.

— Aveţi vreo veste?

Era încă nedumerit de remarca Jessicăi în legătură cu votca. Ce voise oare să spună?

Vorbind încet, Branson răspunse:

— Am găsit maşina Audi pe care aţi spus că o folosea soţia dumneavoastră. A fost incendiată, probabil de nişte vagabonzi, azi-dimineaţă, pe Ditchling Beacon. Am făcut o verificare în baza

de date; este numărul dumneavoastră.

Tom se uita cu gura deschisă, şocat.

— Incendiată?

— Din nefericire, da.

— Soţia mea? începu el să tremure necontrolat.

— Nu era nimeni în maşină. Se întâmplă tot timpul în weekend. Maşinile sunt furate de cei care vor să participe la curse, apoi le dau foc, fie pentru a se distra, fie pentru a-şi şterge amprentele. De obicei, amândouă.

Lui Tom îi trebuiră câteva momente ca să respire normal.

— O ducea pe dădacă acasă, spuse el. Cum dracului a putut fi incendiată?

Detectivul nu avea nici un răspuns.

47

Conurbaţia Brighton şi Hove avea atâtea feţe, se gândea Grace, şi locuitori atât de diferiţi. Se părea că unele oraşe erau împărţite în comunităţi etnice, dar în Brighton şi Hove erau mai mult comunităţi sociologice.

Erau în primul rând persoanele în vârstă, relativ bogate, în apartamente mari sau case cu grădină, care în zilele de vară puteau fi văzute uitându-se la crichet la County Ground, jucând bile pe iarbă sau stând la soare, pe bănci sau pe plajă, ori plecând – dacă aveau mai mulţi bani – iarna în Spania sau în Insulele Canare. Apoi erau vârstnicii săraci, care tremurau în apartamentele mici de la primărie atât iarna, cât şi jumătate din vară. Mai erau cei din clasa de mijloc, avuţi, extrem de vizibili, cu casele lor moderne de pe Hove 4, şi cei mai discreţi în apartamentele simpatice cu vedere la mare. Şi, în sfârşit, mai erau şi cei mai modeşti, precum Grace, care stăteau în casele dinspre vest, în suburbia Southwick, chiar în spatele portului comercial Shoreham şi în mici cartiere în întregul oraş, până în Downs.

Mare parte din culoarea şi energia localităţii proveneau de la comunitatea homosexualilor, foarte vizibilă şi uneori insolentă, de la studenţii de la universităţile din Brighton şi Sussex şi de la numeroasele colegii risipite prin oraş. Acolo mişunau infractorii vizibili – traficanţii de droguri aşteptând pe la colţurile străzilor murdare, care dispăreau când simţeau picior de poliţist – şi cei mai puţin vizibili, cei bogaţi din fruntea jocului, care locuiau în

spatele zidurilor înalte ale caselor ostentative de pe Dyke Road.

Cartierele de locuinţe sociale erau la marginea oraşului; cele mai mari, Moulscombe şi Whitehawk, aveau o reputaţie veche pentru crime şi violenţă, dar, după părerea lui Grace, nu meritau această faimă. Crime şi violenţe se petreceau peste tot în oraş, dar, oamenii se simţeau mai bine dacă arătau cu degetul spre aceste zone, ca şi cum aici ar fi trăit o cu totul altă specie de *Homo Sapiens*, nu oameni la locul lor, care nu aveau suficienţi bani ca să îşi cumpere lucruri ostentative.

Şi apoi mai era clasa de jos, tristă. În ciuda încercărilor repetate de a-i aduna de pe străzi, din momentul în care vremea începea să se încălzească, alcoolicii şi vagabonzii se îndreptau din nou către vitrinele magazinelor, intrările clădirilor, trotuarele şi staţiile de autobuz. Acest lucru nu era bun pentru turism şi era chiar mai rău pentru conştiinţa autorităţilor.

De la începutul festivalului, în mai, o dată cu sosirea primăverii, apăreau mese şi scaune în faţa oricărei cafenele, iar străzile oraşului prindeau viaţă. În astfel de zile, se gândea Grace, aproape că îţi puteai imagina că eşti la Marea Mediterană. Dar apoi vântul începea să bată cu putere şi zgomot dinspre Canal, aducând ploaia răzbunătoare ce răpăia pe mesele goale şi uda vitrinele magazinelor în care manechinele purtau haine de vară, ca şi cum făceau haz de cei ce îndrăzneau să pretindă că în Anglia exista vară.

Inima plină de viaţă a oraşului, prin care treceau acum, se concentra pe aproape doi kilometri pătraţi de fiecare parte a Cheiului Palace. Erau terasele în stil Regency înghesuite unele în altele în Kemp Town, unde locuise şi Janie Stretton, zona Lanes, în care erau concentraţi vânzătorii de antichităţi, şi districtul North Lanes, cu magazine mici, moderne, şi case simpatice, printre care şi clădirea în care stătea Cleo Morey.

Nick Nicholl conducea un Ford fără însemne. Grace stătea pe scaunul pasagerului, trecând preocupat notiţe în agenda electronică. Norman Potting stătea în spate. Mergeau pe London Road, în centrul oraşului Brighton. La orice oră din zi şi din noapte, aici era un trafic aglomerat, dar acum, duminica devreme, în afara unor autobuze, aveau practic drumul numai pentru ei.

Grace îşi privi ceasul. Spera ca interogarea lui Reggie D’Eath să nu dureze mult şi să aibă apoi două ore pentru a se întâlni cu fina sa. Era suficient să iasă la masă sau să meargă să vadă o girafă.

Acum treceau pe lângă Royal Pavilion, cel mai important punct de atracţie al oraşului. Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu se uită la el; era unul dintre acele locuri atât de familiare, încât deveniseră invizibile.

Clădirea cu turnuleţe, în stilul unui palat indian, fusese construită de George al IV-lea pe când era prinţ de Wales, ca loc de distracţie pe malul mării pentru amanta sa Maria Fitzherbert, la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Şi, în ceea ce priveşte castelele de la malul mării, de atunci nimic la fel de mare nu mai fusese construit vreodată.

Se opriră la sensul giratoriu de la intersecţia cu strada care ducea spre mare; în faţa lor era Cheiul Palace, ţipător chiar şi duminica la ora 10 dimineaţa. O blondă cu picioarele lungi şi cu o fustă care abia îi acoperea fundul trecu prin faţa lor fără să se grăbească, aruncându-le o privire galeşă şi legănându-şi veselă geanta.

Potting, care tăcuse câteva minute, murmură:

— Haide, păpuşico! Apleacă-te, arată-ne posteriorul!

În trafic se făcu o breşă şi Nick Nicholl o luă la stânga.

— E bună tipa! spuse Potting, întorcându-se să o vadă în oglinda retrovizoare.

— Doar că ea este un el, îl corectă Nick Nicholl.

— Ei, pe naiba!

— Da, exact!

Merseră pe strada Marine Parade, pe lângă cioburile de pahare sparte şi cutiile de pizza din faţa unui club de noapte, pe lângă clădirea de apartamente Van Alen, apoi pe lângă faţadele în alb şi negru, în stil Regency, din Piaţa Sussex, unde – aşa cum îi spusese Branson lui Grace de vreo mie de ori – Sir Laurence Olivier avusese o casă.

— Cred că vorbeşti prostii, replică Potting. Era super tipa!

— Mărul lui Adam mai mare, spuse detectivul. Aşa îţi dai seama.

— Ei, să-mi trag una! ricană Potting.

— Sunt sigur că ar fi făcut-o şi el, dacă îl rugai frumos.

— Nu ar trebui să li se permită să meargă pe stradă aşa, poponari nenorociţi.

— Eşti atât de greţos, Norman, spuse Grace, întorcându-se. Eşti chiar agresiv.

— Îmi pare rău, Roy, dar eu îi consider pe poponari agresivi, spuse Potting. Nu i-am înţeles niciodată şi nu îi voi înţelege.

— Da, dar se întâmplă ca Brighton să fie capitala

homosexualilor din Marea Britanie, spuse Grace, de data asta supărat. Dacă ai o problemă cu asta, fie ţi-ai ales slujba greşit, fie eşti în locul nepotrivit. „Şi eşti un nenorocit şi mi-as fi dorit să nu fii cu mine în maşină, sau în viaţa mea“ – i-ar fi plăcut să adauge în timp ce căuta în buzunar alte pastile de paracetamol.

Pe partea stângă defilau terasele mari ale caselor în stil Regency. La dreapta se vedeau catargele iahturilor, gata pentru a participa la o regată de duminică.

— Şi tipul cu care vom sta de vorbă, spuse Potting, este şi el unul din *ăştia?*

— Nu, răspunse Nick Nicholl. Nu este; îi plac fetele, cu condiţia să nu fie mai mari de patru ani.

— Asta e ceva ce chiar nu pot să înţeleg, spuse Norman Potting.

Scoţând o pastilă din folie, Grace se gândi mohorât: „Minunat, avem ceva în comun.”

Urcară un deal abrupt, pe Rottingdean, pe lângă o şcoală primară cu un teren de crichet în mijloc şi două panouri mari, albe, pentru reclame, vizavi de un şir de case plăcute. Apoi intrară pe o stradă cu bungalouri pe ambele părţi. Era tipul de zonă liniştită în care orice lucru neobişnuit ar fi ieşit în evidenţă – aşa cum atenţiona abţibildul galben-strălucitor cu „Patrulă cetăţenească” lipit pe fiecare fereastră.

O alegere bună pentru a ascunde un martor, se gândi Grace, cu excepţia unui detaliu minor care părea a fi fost trecut cu vederea. Ce persoană cu mintea întreagă la cap ar fi pus un pedofil într-o casă aflată la câţiva metri de un loc de joacă pentru copii? Dădu din cap. Chiar nu se gândise nimeni?

— Domnul D’Eath ne aşteaptă? întrebă Nicholl.

— Cu cafea şi cu biscuiţi Under Eight, presupun, spuse Norman Potting, râzând apoi răguşit.

Ignorând gluma macabră[11], Grace răspunse:

— Femeia de la Protecţia martorilor, cu care am vorbit, mi-a spus că i-a lăsat un mesaj.

Opriră la numărul 29. Bungaloul din anul 1950 arăta mai rău decât celelalte de pe stradă, cu pereţii maro care necesitau reparaţii şi cu vopseaua scorojită. Grădina mică din faţă era şi ea într-o stare proastă, aducându-i lui Grace aminte că trebuia

[11] Joc de cuvinte intraductibil. Under Eight se traduce literal prin „sub opt, minor” (n. tr.).

să tundă şi el iarba în acest weekend; azi ar fi fost o zi perfectă pentru acest lucru. Dar când o să aibă timp?

Îi spuse lui Norman Potting să aştepte în stradă, în cazul în care Reginald D'Eath nu ar fi primit mesajul că vin şi ar fi încercat să fugă, apoi, împreună cu Nicholl, merse la uşa din faţă. Îl nedumerea faptul că draperiile de la camera din faţă erau încă trase la ora 10.45 duminica dimineaţă. Dar poate că domnul D'Eath se trezea târziu. Apăsă butonul soneriei. Ţârâitul ei se auzi în casă. Apoi linişte. Grace aşteptă câteva minute şi sună din nou. Tot nici un răspuns.

Deschizând uşiţa de la cutia de scrisori, îngenunche şi strigă:

— Domnule D'Eath, sunt detectiv căpitan Grace de la Poliţia din Brighton!

Nici un răspuns. Urmat de Nicholl, merse pe lângă casă, pe aleea îngustă de lângă coşurile de gunoi, şi deschise o poartă înaltă de lemn. Grădina din spate era într-o stare şi mai rea decât cea din faţă; gazonul crescuse sălbatic, iar marginile lui erau pline de ciulini. Grace sări peste o stropitoare din plastic pusă cu fundul în sus şi ajunse la uşa din spate a bucătăriei, cu geamuri opace, dintre care unul era spart. Cioburile erau împrăştiate pe cărare.

Se uită la Nick Nicholl, a cărui expresie încruntată i-o oglindea pe a lui. Încercă uşa şi aceasta se deschise imediat. Intrară într-o bucătărie veche, cu un frigider antic marca Lee, dulapuri mohorâte din imitaţie de lemn şi o masă din placaj, cu un prăjitor de pâine stricat şi un ceainic de plastic deasupra. Resturi de mâncare erau întinse pe o masă urâtă – o farfurie cu ouă pe jumătate mâncate, mazăre şi o cană cu ceai pe jumătate băută. O revistă, deschisă la o pagină cu copii în pielea goală, era sprijinită de un castron.

— Iisuse, comentă Grace, dezgustat la vederea revistei. Apoi băgă un deget în ceai; era rece ca gheaţa. Se şterse pe un prosop de bucătărie şi strigă:

— Alo! Reginald D'Eath! Suntem Poliţia din Sussex! Poţi ieşi, eşti în siguranţă! Am venit să vorbim! Avem nevoie să ne ajuţi la un caz!

Linişte.

Era o linişte care lui Grace nu îi plăcea, o linişte care îi pătrundea în piele. Şi un miros care nu îi plăcea. Nu era mirosul stătut al unei bucătării vechi, ci unul mult mai astringent, pe care îl ştia, dar nu putea să îl identifice; ceva în minte îi spunea însă că nu are cum să aparţină unei case.

Avea nevoie de D'Eath. Vroia cu disperare să-l întrebe la ce anume se uitase pe calculatorul său. Ştia de la Jon Rye că Reggie D'Eath folosise aceleaşi rute ca Tom Bryce şi nu avea nici o îndoială că pedofilul avea informaţii cu privire la ce văzuse acesta din urmă.

Era cea mai bună pistă pe care o aveau până acum în investigarea uciderii lui Janie Stretton. Şi nu-i dădea pace gândul că nu era vorba doar de anchetă, ci şi de salvarea carierei sale. Trebuia să obţină rezultate.

Îi făcu semn lui Nick Nicholl să caute şi în restul casei. Detectivul ieşi din bucătărie şi Grace îl urmă într-o cameră de zi micuţă, unde mirosul era şi mai puternic. Aici erau un set de mobilă ieftin, din trei piese, un televizor vechi, două reproduceri jalnice după tablouri de Turner şi o singură fotografie pe raftul de deasupra şemineului în care un bec electric imita flăcările.

Grace se uită la cuplul din poză: un bărbat slab, cu o faţă de copil, de aproximativ treizeci de ani, cu părul rar, îmbrăcat într-un costum gri, cu o cravată ţipătoare şi o cămaşă cu gulerul prea strâns, ţinând în braţe o blondă planturoasă, în faţa unei clădiri care semăna cu un oficiu de căsătorii.

Apoi auzi un strigăt:

— Iisuse! Roy!

Luat prin surprindere, ieşi din cameră şi îl văzu pe Nicholl pe coridor, cu mâna la gură, tuşind în faţa unei uşi deschise. Când ajunse la el, mirosul înţepător, acru, îl apucă de gât. Îşi ţinu respiraţia şi intră pe lângă Nicholl într-o baie vopsită în verde. Şi ajunse faţă în faţă cu Reggie D'Eath.

Sau cu ceea ce mai rămăsese din el.

48

Şi acum Grace ştia exact de unde venea mirosul. Îşi aminti o poezioară idioată, învăţată de la profesorul de ştiinţe:

Of aici zace sărmanul Joe
Of, el nu mai respiră
Căci el credea că este H2O
Dar era H2SO4.

Îl înţepau ochii, iar faţa îl durea. Era periculos să rămână în cameră mai mult de câteva secunde, dar nu avea nevoie de mai

mult timp.

Reggie D'Eath era în cadă, cufundat până la gât într-un lichid limpede precum apa. Dar era acid sulfuric. Deja îi arsese toată pielea, muşchii şi organele interne aflate mai jos de gât, lăsând un schelet curat, parţial dizolvat, de care mai atârnau câteva tendoane palide. Un lanţ de metal prins în jurul gâtului era agăţat de un suport pentru prosoape de deasupra sa. Vaporii de acid sulfuric corodau deja faţa mortului, lăsând pe piele pustule livide.

Grace ieşi rapid din cameră, ciocnindu-se de Nicholl. Cei doi bărbaţi se uitară muţi unul la celălalt.

— Am nevoie de aer, spuse Grace, împleticindu-se spre ieşire, apoi în grădină.

Nicholl îl urmă.

— Este totul în regulă? întrebă Norman Potting, rezemându-se de maşină şi trăgând din pipă.

— Nu prea, răspunse Grace, simţind că îi vine să vomite şi încă incapabil să gândească clar. Inspiră aerul proaspăt de câteva ori, trăgând adânc în piept. Un bărbat aflat în apropiere îşi spăla maşina. Se auzea zgomotul unei maşini de tuns iarba. Nicholl începu să tuşească tare, uscat.

Grace îşi scoase telefonul cel nou din buzunar şi se uită la taste; îl avea de ceva vreme, dar până acum nu folosise camera foto. Cu batista la nas, se întoarse în casă, merse în baie şi făcu rapid câteva fotografii. Apoi ieşi din cameră.

Nick Nicholl era alături.

— Eşti bine, şefu'?

— Niciodată n-am fost mai bine, spuse repede Grace, trăgând aer în piept.

Apoi puse telefonul în buzunar, îngrozit de ceea ce urma să facă. Inspiră din nou adânc, intră în baie, luă un prosop de pe suport, cu care înfăşură capul lui Reggie D'Eath, şi trase cu putere.

După câteva mişcări bruşte, capul, împreună cu o parte din coloană, se desprinse. Surprins de cât de greu era, încă ţinându-şi respiraţia, Grace îl târî în afara băii şi îl puse pe podeaua din hol. Tânărul detectiv Nicholl îi aruncă o privire, se aplecă într-o parte şi începu să vomite. Grace, aducându-şi aminte de ceva de la orele de prim-ajutor, alergă în bucătărie, găsi un castron în dulap, îl umplu cu apă rece, apoi alergă înapoi şi îl goli peste faţa lui D'Eath, încercând să îndepărteze acidul. Astfel mai păstra ceva din eventualele dovezi incriminatoare şi, în orice

caz, ajuta la identificare. Mirosul vomei detectivului îl făcu să se înece şi, în timp ce alerga să mai aducă apă, abia se abţinu să nu vomite şi el.

Apoi se întoarse în bucătărie şi chemă ajutoare. Ceru ofiţeri de la investigaţii, un paznic şi alţi poliţişti care să facă o anchetă din casă în casă. În timp ce vorbea, remarcă un telefon sub revista pe care o citise D'Eath în timp ce mâncase.

Imediat ce termină, luă cu grijă telefonul, folosindu-şi batista, apoi îl duse la ureche şi apăsă tasta pentru reapelare. Pe ecran apăru un număr local. După ce sună de două ori, răspunse o voce de bărbat serviabilă şi politicoasă.

— Bună dimineaţa, Dobsons. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt detectivul Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Cred că aţi fost sunaţi de curând de domnul Reginald D'Eath; puteţi să-mi spuneţi ce legătură aveţi cu el?

— Îmi pare foarte rău, spuse domnul Politeţe. Numele nu îmi este cunoscut. Poate că unul dintre colegii mei a vorbit cu dânsul.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, mai exact? întrebă Grace.

— Serviciul funerar.

Grace îi mulţumi, închise şi formă 1471. Câteva minute mai târziu auzi o voce de robot:

— Îmi pare rău, numărul nu este înregistrat.

Închise. Ultimul telefon al lui D'Eath fusese la un serviciu funerar care nu avea numărul înregistrat. Oare apelul fusese o glumă proastă a criminalului?

Adâncit în gânduri, ieşi din casă şi îl trimise înăuntru pe Norman Potting. Nu ar fi fost frumos să îl lase să se bucure de pipa sa, în lumina blândă a soarelui, de unul singur.

Trecuse aproape o oră când sosiră primii ofiţeri de la investigaţii, printre care şi un foarte încruntat Joe Tindall. Omul îl agrea din ce în ce mai puţin pe Roy Grace.

— Începe să devină un obicei de duminică, nu-i aşa, Roy?

— Aveam şi eu o viaţă personală, replică scurt Grace, suferind de o lipsă a umorului.

Tindall dădu din cap.

— Mai sunt doisprezece ani, opt luni şi şapte zile până când mă pensionez. Calculez fiecare secundă nenorocită, spuse el.

Grace îl conduse în casă, către baie, şi priveliştea care îl întâmpină nu îi îmbunătăţi deloc starea de spirit lui Joe Tindall. Lăsându-l acolo, Grace ieşi, trecu peste banda cu care poliţia

înconjurase curtea şi îşi făcu loc calm prin mulţimea de vecini curioşi. Îşi dădu seama că de peste o oră nu se mai gândise la Cleo Morey. Era 11.30. Şase maşini de poliţie erau acum pe stradă şi vehiculul celor de la incidente majore tocmai sosise.

Doi ofiţeri de la poliţia comunitară băteau la uşa casei vecine, începându-şi cercetarea din uşă în uşă. Grace se retrase într-o parte, unde să nu fie auzit de ceilalţi, sună la familia Somers şi îi ceru scuze lui Jaye că trebuia să amâne din nou întâlnirea. Dezamăgirea din vocea ei îl duru. Dar vor ieşi săptămâna viitoare, îi promise el. Ea părea însă că nu îl mai crede.

Apoi sună la Cleo. Îi răspunse robotul.

— Bună, spuse el. Am sunat să îţi spun că mi-a părut bine că am ieşit aseară. Dă-mi un telefon când eşti liberă. Ah, de dragul tău, sper că nu eşti la serviciu astăzi. Am aici un cadavru tare urât.

Durerea sa de cap, sau mahmureala, se întorsese şi mai puternică, iar gâtul şi-l simţea de parcă era din glaspapir. Deprimat, se întoarse lângă Nicholl şi Potting, care stăteau afară, vorbind cu poliţistul de gardă.

— Vrea unul dintre voi să bea ceva? Eu cu siguranţă vreau.

— Atât timp cât nu este apa de îmbăiat a domnului D'Eath, spuse Potting.

Grace aproape că zâmbi.

49

Kellie încercă să se mişte, dar durerea din braţe se înteţea la fiecare mişcare, sfoara, sau sârma, sau chestia cu care era legată întrându-i din ce în ce mai adânc în piele. Şi când încercă să ţipe, sunetul îi făcu să vibreze toată faţa şi îi rămase blocat în gură.

— Mmmmmmmmmmmmmmmm.

Nu vedea nimic, nu îşi putea deschide ochii. În spatele imaginilor din capul său era întuneric total. Nu putea auzi decât sunetul sângelui năvălindu-i în urechi. Sunetul propriei frici. Tremura de frică şi de frig. Şi din cauza lipsei alcoolului. Avea gâtul uscat. Vroia să bea ceva. Vroia cu disperare o gură de votcă. Şi apă.

Chiloţii îi îngheţaseră pe ea şi îi dădeau mâncărimi. Cu ceva timp în urmă, când dăduse drumul urinei pe care nu o mai putea reţine, se simţise ciudat, confortabil şi cald pentru câteva

minute. Până când începuse să se răcească. Din când în când simţea mirosul; apoi rămânea doar izul de mucegai.

Habar nu avea cât era ceasul. Sau unde se afla. Capul îi pocnea. O frică rece, îngrozitoare, îi intrase peste tot, i se răsucea prin vene. Îi era atât de frică, încât nu putea gândi clar. Doar din când în când avea impresia că auzea un sunet înfundat de trafic. O sirenă din când în când. Care venea să o salveze?

Dar nu avea nici o idee unde se afla. Lacrimile i se adunaseră în ochii închişi. Îi vroia pe Tom, pe Jessica şi pe Max, vroia să le audă vocile, să le simtă braţele în jurul ei. Încercă să îşi aducă aminte de acele momente; acele momente confuze, care îi treceau cu viteză prin minte.

O dusese pe Mandy Morrison acasă. Oprise maşina în faţa casei lor moderne din zona Tongdean Lane, pe un deal de lângă Stadionul Withdean. Stătuse în maşină, cu radioul deschis, aşteptând să o vadă pe Mandy intrând în casă şi să poată pleca.

Mandy deschisese uşa, intrase, se întorsese, îi făcuse cu mâna şi închisese uşa.

Apoi portiera din dreapta se deschisese. Şi cea din spatele ei. O mână dură ca fierul îi trăsese capul pe spate. Apoi ceva ud şi acru îi fusese pus la nas. Se scutură când îşi aduse aminte. Apoi ajunsese aici.

Tremura fără să se poată controla. Şedea întinsă pe spate, pe o podea tare ca piatra.

Se luptă, încercând din nou să îşi mişte braţele, dar durerea deveni de nesuportat. Încercă să îşi mişte picioarele, dar păreau cimentate împreună. Răsuflarea îi devenea mai rapidă, iar pieptul i se strângea.

Simţi lumină deasupra ei. Întunericul din spatele pleoapelor deveni un fum roşu.

Apoi scoase un sunet înfundat de durere, în timp ce banda îi era smulsă de pe ochi, simţind că îi fusese luată jumătate din piele. Şi clipi, orbită de lumina bruscă. Un bărbat îndesat, cu un rânjet îngâmfat şi părul alb prins într-o coadă de cal, extrem de gras, într-o cămaşă largă descheiată până la buric, stătea deasupra ei.

La început, se simţi uşurată; credea că bărbatul venise să o ajute. Încercă să îi vorbească, dar tot ce putea scoate era un sunet neînţeles. El se uită la ea fără să spună nimic, măsurând-o de sus până jos, pe gânduri. Apoi, în sfârşit, zâmbi şi inima ei tresări. Venise să o ajute; o va scoate de aici şi o va duce acasă la Tom, la Jessica şi la Max!

Brusc, tipul scoase limba şi şi-o trecu repede peste buze, umezindu-le precum un şarpe. Apoi spuse cu un accent de american:

— Arăţi ca o femeie care şi-o trage în fund.

Duse mâna la buzunar şi Kellie auzi un sunet de metal. În timp ce frica îi cuprindea fiecare celulă, văzu un lanţ delicat de argint între degetele lui.

— Ţi-am adus un cadou, Kellie, îi spuse insul cu o voce care sugera că el îi era acum cel mai bun prieten. Ţinu lănţişorul în faţa ei şi, în lumina slabă, ea nu îşi dădu seama ce medalion avea. Arăta ca un fel de gândac.

— Te poţi relaxa, spuse el. Vom face câteva fotografii pentru albumul de familie.

— Grrmnngg, răspunse ea.

— Dacă eşti o fată bună şi faci exact ce îţi spun, s-ar putea să îţi dau ceva de băut. Votcă Stoli, spuse el. E preferata ta, nu-i aşa?

Cu cealaltă mână, ridică o sticlă.

— Nu aş vrea să mori de sete, adăugă el. Chiar ar fi o pierdere.

50

— Deci, un nume potrivit pentru el. D'Eath, spuse Norman Potting, pronunţând *death.*

Grace, Potting şi Nicholl stăteau la o masă în salonul lambrisat de la Black Lion, în Rottingdean, fiecare cu câte un pahar în faţă. Grace luă o gură, ţinând paharul aproape de nări, respirând sacadat aroma, încercând să scape de mirosul de acid sulfuric. Realiză că mâna îi tremura. De la mahmureală? De la ce văzuse dimineaţa?

Îşi aminti un caz de la începutul carierei, când patrula noaptea şi fusese chemat la o sinucidere pe calea ferată Londra-Brighton. Un bărbat se aşezase pe linie la intrarea într-un tunel, iar trenul trecuse peste gâtul lui. Fusese nevoit să meargă de-a lungul căii ferate ca să îi recupereze capul.

Nu va uita niciodată imaginea suprarealistă a acestuia în raza lanternei, lipsa aproape totală a sângelui şi tăietura precisă, chirurgicală. Mortul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare sănătoasă, de persoană care stătuse mult în aer liber. Grace ridicase capul ţinându-l de păr şi fusese

surprins de cât de greu era. Al lui D'Eath fusese la fel de greu.

Se uită la jocul de lumini al unui automat pe care nimeni nu îl folosea. Putea auzi chiar şi zgomotele sale joase. Era încă devreme; în local se aflau câţiva clienţi. Un bărbat îmbrăcat modern, de genul celor ce lucrează în presă, stătea lângă şemineu, bea ceva ce semăna cu Bloody Mary şi citea *Observer.* Un cuplu în vârstă, fără nici o expresie, stătea la câteva mese de ei, ca doi saci cu legume.

Gândindu-se la programul zilei, care fusese serios compromis de moartea lui D'Eath, era preocupat de faptul că Nick Nicholl trebuia să discute cu detectivul care se ocupa de o crimă din Wimbledon, unde în urmă cu şase luni fusese descoperit cadavrul unei femei fără cap şi purtând un lănţişor cu un scarabeu ca medalion. Poate că ar fi mai bine să meargă el însuşi, ca un detectiv senior la un alt detectiv senior, nu să trimită un membru nou al echipei. Întorcându-se spre Nicholl, întrebă:

— La ce oră te întâlneşti cu cel care investighează cazul din Wimbledon?

— Trebuie să mă sune azi după-amiază. Tipul are un frate în Brighton; va veni aici ca să ia masa cu el.

— Să îmi spui, ca să vin cu tine.

— Da, domnule.

Deşi avea aproape treizeci de ani, Nick era încă timid şi nu-i putea spune pe numele mic, aşa cum vroia Grace. Verifică lista din ce în ce mai lungă de notiţe de pe agenda electronică. Mirosul de carne prăjită care venea din bucătărie îi chinuia stomacul deja maltratat. Va mai trece un timp până când va putea să înghită din nou o bucăţică de mâncare. Nu era sigur nici dacă era un lucru deştept să bea după ce luase atâtea pastile de paracetamol. Dar acesta era unul dintre momentele în care simţea nevoia să bea.

Scoase telefonul din buzunar şi verifică dacă nu cumva se închisese – să nu rateze vreun apel de la Cleo. Se întrebă cum se descurca Glenn Branson, fiind puţin îngrijorat în privinţa acestuia. Silueta lui masivă, graţie căreia fusese, probabil, un dansator formidabil, ascundea un tip sensibil. Prea sensibil şi cu inima prea bună uneori.

— Acid sulfuric, spuse Potting gânditor, gustând din băutură.

Grace se uită la el. Natura nu fusese darnică cu sărmanul om; de fapt, ar fi putut fi catalogat drept urât. În ciuda rateurilor din ultima vreme, lui Grace i se făcu dintr-o dată milă

de el, simţind că în spatele bravurii sale se ascunde o persoană tristă şi singură.

Potting îşi puse paharul pe masă, băgă mâna în buzunar şi îşi scoase pipa. O duse la gură, apoi scoase o cutie cu chibrituri din celălalt buzunar. Nick Nicholl se uita fascinat.

— Ai fumat vreodată, băiete? întrebă Potting.

Tânărul detectiv dădu din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu; nu pari genul. Trăieşti sănătos, nu-i aşa?

— Încerc, spuse Nicholl, bând din bere. Tata fuma. A murit la patruzeci şi opt de ani, de cancer la plămâni.

Potting tăcu o secundă. Apoi întrebă:

— Ţigări?

— Douăzeci pe zi.

Potting ridică pipa, îngâmfat.

— Vezi tu, aici este diferenţa.

— Nick este un sportiv foarte bun, interveni Grace. Vreau să îl iau în echipa mea de rugby la toamnă.

— Sussex are nevoie de nişte sportivi buni acum, spuse Potting. Situaţia e cam strânsă! Ce meci au avut ieri cei de la Horlicks! Trei reuşite din zece încercări. Împotriva nenorociţilor de la Surrey!

Scăpără un chibrit şi îşi aprinse pipa, scoţând un nor de fum cu miros dulceag, greţos, care se adună în jurul lui Grace. Potting continuă să pufăie până când tot tutunul se aprinse.

În mod normal, lui Grace îi plăcea mirosul de tutun de pipă, dar nu şi în această dimineaţă. Îndepărtă fumul cu mâna, urmărindu-l cum se ridică încet, în rotocoale, spre tavanul afumat. Moartea lui D'Eath putea fi o coincidenţă, se gândi el. Bărbatul era martor-cheie într-un proces împotriva membrilor unei reţele internaţionale de pedofilie. Existau suficiente motive pentru care mulţi ar fi vrut să îl vadă mort.

Dar ceea ce fusese găsit pe cele două computere indica şi o altă posibilitate. Bryce fusese avertizat să nu contacteze poliţia. În mod corect, el ignorase ameninţarea şi o examinare a computerului său făcuse legătura cu cel al lui Reggie D'Eath. După nici douăzeci şi patru de ore, D'Eath era mort.

Se auziră nişte zgomote enervante de la automat, apoi altele mai puternice, ca un xilofon. Potting şi Nicholl erau adânciţi într-o conversaţie despre crichet, iar Grace se cufundă în gândurile sale. Şi era atât de absorbit de ele, încât atunci când se întoarseră la maşină, aproape că nici nu remarcă informaţia

pe care Potting, schimbând subiectul şi revenind la Reggie D'Eath, o scoase brusc la iveală.

51

Veterinarul de la serviciul de urgenţă, care se prezentase drept Dawn, o femeie de vreo treizeci de ani din Australia, cu înfăţişare masculină, îngenunche lângă Lady, încă letargică. Ridică pleoapele câinelui şi îi examină pupilele în lumina unei lanterne. Max şi Jessica priveau curioşi. Tom stătea lângă ei. Detectivul, Glenn Branson, ieşise ca să dea un telefon. Tom se uita la câine, confuz. Ieri se dusese la poliţie, ignorând mesajul ameninţător care îi fusese trimis. Acum Kellie dispăruse, iar maşina îi fusese incendiată.

„Oh, iubito, unde eşti?"

Afară, sub razele soarelui de dimineaţă, Branson stătea cu telefonul la ureche, vorbind cu un agent de la Departamentul de Relaţii cu familiile, Linda Buckley, aranjând ca aceasta să vină acasă la Tom Bryce.

Aproape imediat ce termină de vorbit, telefonul îi sună. Era un ofiţer de la Poliţia Rutieră, Dudley Bunting, pe care îl apelase mai devreme. Glenn îi spuse ce căuta şi că era foarte urgent. Bunting promise că va reveni cât de repede putea.

— Astăzi am nevoie, spuse Branson. Nu în trei săptămâni. Se poate?

Bunting păru că ezită.

— Este duminică.

— Da, ştiu, ar trebui să fiu la biserică. Şi sunt cu un tip căruia i-ar fi plăcut să îşi petreacă ziua cu soţia, şi cu cei doi copii ai lui cărora le-ar fi plăcut să-şi petreacă ziua cu mama lor; cu toate astea, se pare că cineva a răpit-o în mijlocul nopţii. Aşa că poate ai vrea să îţi sacrifici masa de duminică împreună cu socrii şi să-mi dai o mână de ajutor.

Bunting îl asigură că i le va da chiar pe amândouă.

În timp ce vorbea, altcineva îl apela: era Ari. Branson nu răspunse. Când termină, pe ecran apăru sigla unui mesaj, urmat de două sunete ascuţite.

Detectivul se uită la firma sălii de gimnastică aflate pe partea cealaltă a drumului. GYM AND TONIC. Era un nume bun, se gândi el. Da, îi plăcea. Îşi trase un pumn în stomac pentru a-şi

testa muşchii. Încă mai erau tari, dar trebuia să se întoarcă la sală repede; avusese o perioadă în care mergea zilnic; acum, se gândi el vinovat, era bine dacă se ducea de două ori pe săptămână. Dar, uitându-se la cerul senin şi simţind căldura soarelui, era ceva ce îl făcea să se simtă şi mai vinovat. Ari, soţia lui, şi copiii lor.

Sammy avea opt ani şi Remi trei; le simţea lipsa în fiecare minut în care nu era cu ei. Şi, cu toate acestea, în ultimele zile abia dacă îi văzuse. Munca îi consuma din ce în ce mai mult din viaţă.

Apăsă pe butonul pentru mesagerie şi ascultă mesajul lăsat adineauri, cu un ton repezit şi sarcastic, care devenea zilnic mai repezit şi mai sarcastic.

„Glenn, îi duc pe Sammy şi pe Remi la plajă; ar fi drăguţ să ni te alături, de vreme ce a fost ideea ta. Le-ar plăcea să îşi vadă tatăl măcar o oră, în weekend. Poate vrei să mă suni. Numele meu este Ari, în caz că ai uitat. Sunt soţia ta."

Oftă adânc. Se certau din ce în ce mai des din cauza programului său. Ari părea că deja uitase că îşi luase liber weekendul trecut, când fuseseră la ziua de naştere a surorii ei, în Solihull, lăsând toată munca pe umerii lui Grace. Problema lui Glenn Branson era că avea ambiţie; vroia să avanseze în ierarhie, aşa cum făcuse şi Roy Grace. Dar asta însemna că lucrul peste program nu era ceva temporar. Aşa va fi şi în următorii douăzeci de ani.

Puţini dintre colegii săi reuşiseră să împace serviciul cu mariajul; de multe ori se dovedea că numai ofiţerii căsătoriţi cu alţi ofiţeri, care îşi înţelegeau reciproc ritmul de lucru, erau fericiţi în căsătorie. La un moment dat, va trebui să decidă ce era mai important: munca sau familia.

Ironia sorţii era evidentă. La puţin timp după ce se născuse Sammy, când Glenn Branson lucra ca dansator într-un club de noapte, hotărâse că vrea să aibă o carieră de care fiul său să fie mândru şi atunci se înscrisese în poliţie.

Era pe punctul de a o suna pe Ari, când o voce din spatele său îl întrerupse. Era Tom Bryce, iar bărbatul nu arăta deloc bine, având faţa palidă şi ochii speriaţi.

— Pot să vorbesc undeva în linişte cu dumneavoastră, sergent Branson? întrebă el.

— Desigur.

Urcară în maşina lui Branson şi închiseră portierele.

— Vreau să vă întreb dacă credeţi că suntem în pericol. Ar

trebui să îmi duc copiii undeva? Să ne ascundem?

Detectivul nu ştia ce să răspundă. Tăcu câteva minute, gândindu-se la moartea oribilă a lui Janie Stretton şi la avertismentul primit de Bryce pe e-mail. Apoi la soţia lui, care dispăruse. Nu putea să răspundă pentru că nu avea suficiente informaţii. Dacă i s-ar fi întâmplat lui acest lucru şi Ari ar fi dispărut? Putea să se uite în ochii lui Tom Bryce şi să îi spună să stea liniştit?

Dar care erau opţiunile? O pază a poliţiei tot timpul? Se îndoia că ar fi posibil acest lucru dacă nu avea dovezi mai solide prin care să justifice cheltuiala în faţa lui Alison Vosper. Să îi ducă într-o casă din cele rezervate protecţiei martorilor? Roy Grace îl sunase în urmă cu jumătate de oră să îi spună despre moartea lui Reggie D'Eath. Deci aşa stăteau lucrurile în privinţa protecţiei martorilor.

— Cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca soţia dumneavoastră să fi fost răpită, domnule Bryce.

De acest lucru se temea şi Tom, deşi o vagă îndoială nu îi dădea pace. Cuvintele Jessicăi îi tot reveneau în minte.

„Probabil că va vrea doar să bea votcă. Am văzut-o. Am promis să nu spun."

— Am aranjat să vină o poliţistă de la Departamentul de Relaţii cu familia, continuă detectivul. Este o profesionistă; se va muta aici, dacă sunteţi de acord. Va organiza ture împreună cu colegul ei pentru a vă oferi tot timpul protecţie.

— Asta aţi face în situaţia mea, detectiv Branson?

— Da, răspunse el ezitând. Da. Pentru moment, în orice caz. Să vedem ce aflăm astăzi.

Glenn Branson se uită în jos, incapabil să privească mai mult de o secundă în ochii bărbatului. Şi în timp ce rostea cuvintele, se gândea la el însuşi. „Dacă aş fi eu în locul lui, aş vrea ca Sammy şi Remi să rămână în casă?"

Dar pur şi simplu nu ştia răspunsul.

52

— Cartofi, spuse Norman Potting dintr-o dată.

Cei trei poliţişti erau în maşină; se întorceau de la barul din Rottingdean şi mergeau spre sediul central al poliţiei, iar Nick Nicholl era la volan. Halba de bere, pastilele de paracetamol şi lipsa somnului îl moleşiseră pe Grace.

— Cartofi? repetă Nicholl.

— Am crescut la o fermă. Tata obişnuia să stropească plantele de cartofi cu acid sulfuric. Diluat, vreau să spun. Nu mi-a făcut nici un rău.

— Acid sulfuric pe cartofi? Vorbeşti serios?

Cuvintele „acid sulfuric” îi atraseră atenţia lui Grace.

— Prietene, sunt tot timpul serios, spuse Potting. Acidul ucide larvele şi uşurează culesul.

— Şi îi ucide şi pe cei care mănâncă din cartofi? întrebă Grace.

— Toate chestiile astea cu produsele organice sunt o prostie, zise Potting. Nu-i nimic rău cu insecticidele. Uitaţi-vă la mine!

— Mă uit, spuse Nicholl, privind în oglindă.

— Nu am fost nici măcar o zi bolnav, în viaţa mea!

„Tu eşti permanent bolnav”, se gândi Grace.

— Lucruri inofensive în mâini potrivite, continuă Potting.

— Nu cred că Reggie D’Eath ar fi de acord cu tine, îl contrazise Grace.

— Tu le-ai da copiilor tăi cartofi care au fost stropiţi cu acid sulfuric? îl întrebă Nicholl.

— Nu mi-aş face nici o problemă.

— Eu mi-aş face, spuse Nicholl.

După un minut de tăcere, Potting îl întrebă:

— Câţi copii ai?

— Primul este pe drum, trebuie să se nască din zi în zi, răspunse detectivul. Tu?

— Doi din prima căsătorie. Unul din a doua. Încă doi din a treia. A doua fiică din a treia căsătorie are sindromul Down. Nici măcar nu-i văd prea des, spuse el melancolic.

Nicholl era în mod evident afectat de răspunsul lui Potting.

— Sindromul Down?

Potting încuviinţă.

— Îmi pare rău, spuse Nicholl.

Potting ridică din umeri.

— Se mai întâmplă, spuse el trist. E un copil bun, întotdeauna fericit. Ridică din nou din umeri. Fiecare familie are câte o problemă, nu crezi?

— Şi mai eşti căsătorit? Cu a treia soţie?

Faţa lui Potting căzu.

— Am renunţat. Îşi strânse buzele. Sunt burlac, liber şi fantezist. Ca şi detectivul Grace, aici de faţă. Şi îţi spun eu, aşa e cel mai bine.

Nick Nicholl replică:

— De fapt, eu am o căsnicie foarte fericită.

— Eşti un bărbat norocos, spuse Potting.

— Deci, dacă am căuta pe cineva care a avut suficient acid sulfuric încât să umple o cadă, ar trebui să căutăm un fermier? întrebă Grace, întorcând capul.

— Sau pe cineva care aprovizionează fermele de cartofi, spuse Potting. Sau companiile de medicamente. Sau producători de acid citric şi lactic şi de uleiuri comestibile. Adezivi, explozivi, cauciuc sintetic. Apă şi purificatori. Producători de hârtie. Vopsitori de piele. Baterii de maşină.

— Ar trebui să te duci la „Cine ştie câştigă”, spuse Nicholl, şi să ai ca domeniu principal acidul sulfuric.

— M-am implicat într-un caz în urmă cu câţiva ani. Un tip din Croydon a aruncat cu acid sulfuric în faţa prietenei sale când aceasta l-a părăsit. Se pare că este o practică obişnuită într-o ţară din Africa.

— Ce tip simpatic, spuse Nicholl.

— Minunat. La asta poţi să te aştepţi de la negrotei.

Acum Grace era livid.

— Norman, în caz că nu ai remarcat, avem o persoană de culoare în echipă. Dacă mai faci o singură remarcă rasistă sau homofobă, te voi suspenda din funcţie. E ceva ce nu înţelegi?

După câteva secunde de tăcere, Potting spuse:

— Îmi pare rău, Ray. Îmi cer scuze. Nu a fost foarte diplomatic din partea mea. E un tip în regulă detectivul Branson.

„Chiar dacă este negru?” îi veni lui Grace să întrebe. Dar nu spuse decât:

— A fost nevoie de câteva găleţi ca să umple cada. Vecinii trebuie să fi văzut ceva… toate abţibildurile alea cu „Patrula cetăţenească”. Două treburi pentru tine, Norman. În primul rând, află de la echipa care merge din casă în casă dacă a fost văzut vreun vehicul străin pe stradă în ultimele zile. În al doilea rând, află dacă există furnizori sau utilizatori de acid sulfuric în zonă.

— Înainte sau după ce verific registrele firmei Barry şi Claire Escorts, Douăzeci şi patru din şapte, şefu’?

— Va trebui să faci mai multe lucruri odată, Norman, ca noi toţi.

Două sunete ascuţite îi spuseră lui Grace că are un mesaj. Se uită la ecran şi văzu că era de la Cleo. Instantaneu, starea de

spirit i se îmbunătăţi. Apoi, când îl citi, se descurajă.

53

Camera de vizionare aflată la dispoziţia echipei care se ocupa de incidentele majore era un cub mic şi fără ferestre, la câţiva metri de biroul principal. Înăuntru erau doar Glenn Branson şi Tom Bryce şi totuşi părea aglomerat, aproape claustrofobic. Încă un exemplu, după părerea lui Branson, al modului deficitar în care fusese gândită transformarea clădirii.

Tom Bryce stătea la birou, cu un monitor în faţa lui, iar în stânga un video şi mai multe CD-uri. În aparatul video era o casetă de la camerele de supraveghere din Gara Preston Park, prima la nord de Brighton, folosită de navetişti datorită amplasării convenabile către ieşirea din Brighton şi posibilităţii de a parca gratuit pe străzile din jur. Era gara unde coborâse idiotul care stătuse lângă el marţi seară şi care uitase CD-ul în tren.

Ofiţerul Bunting se mişcase repede. La două ore după telefonul lui Glenn Branson, făcuse rost de înregistrările de pe peronul de sud al Gării Preston Park, la ora sosirii trenului cu care călătorise Tom.

Tom se chinuia să se concentreze, dar nu putea pentru că era extrem de îngrijorat cu privire la Kellie. Tremura din cauza faptului că nu mâncase nimic toată ziua şi băuse prea multă cafea. Îşi simţea stomacul ca şi cum ar fi fost plin de sârmă ghimpată. Deodată, îi sună telefonul.

Se uită la ecran şi văzu un număr necunoscut.

Mai bine aş răspunde, spuse el.

Branson încuviinţă.

Era Lynn Cottesloe, cea mai bună prietenă a lui Kellie, care locuia în Brighton şi întreba dacă aflase ceva, voind să ştie dacă ea şi soţul ei puteau ajuta cu ceva. Să le aducă nişte mâncare? Să stea cu copiii? Tom îi mulţumi şi îi spuse că ofiţeri de la Departamentul de Relaţii cu familia stăteau la ei. Ea îl rugă să sune imediat ce avea noutăţi, iar el promise că aşa va face. Apoi se întoarse la casetele video.

Prima cameră surprinsese peronul în lung, dintr-un punct foarte bun. Un tren tocmai intra în gară. Un ceas din colţul drept, sus, arăta ora 19.09.

— Acesta este Thameslink, de la compania London Bridge, îl

informă Glenn Branson. Trenul dumneavoastră soseşte în două minute.

Tom derulă înainte, apoi opri când un alt tren intra în gară. Îşi simţea nervii întinşi. Trenul încetini, apoi opri. Uşile se deschiseră şi aproximativ treizeci de persoane coborâră pe peron. Tom îngheţă imaginea şi se uită la fiecare figură cu atenţie. Idiotul nu era.

— Acesta este trenul? întrebă el.

— Cu siguranţă. Expresul din Victoria de la ora 18.10, cel pe care mi-aţi spus că l-aţi luat, răspunse Branson. Lăsaţi caseta să meargă puţin, poate că nu a coborât toată lumea.

Tom apăsă pe buton şi călătorii reveniră la viaţă. Se uită la uşile deschise ale trenului, dintre care multe începuseră să se închidă. Încercă să îşi dea seama în ce vagon stătuse. Fusese al patrulea de la locomotivă; presupunea că se uita acum la el.

Apoi îl văzu.

Bărbatul mare, cu faţa de copil, îmbrăcat cu o cămaşă în stil safari şi pantaloni fără formă, cu o geantă în mână. Acum păşea pe peron şi se uita cu atenţie ca şi cum s-ar fi asigurat că locul era sigur înainte de a coborî.

Sigur de ce? se întrebă Tom, îngheţând imaginea.

Bărbatul se opri la jumătatea pasului, cu pantoful stâng în aer, cu faţa îndreptată uşor către camera de supraveghere, dar fără să arate că ar fi conştient de prezenţa ei. Pe faţa lui era vizibilă o expresie preocupată. Tom porni caseta din nou, dar în câteva secunde îngrijorarea bărbatului păru să dispară şi acesta începu să meargă, aproape vesel, către ieşire. Opri din nou caseta şi spuse:

— Acesta este.

Branson se uită şocat la bărbat.

— Focalizaţi pe figura lui, vă rog.

Tom roti un buton şi mări imaginea cu o mână tremurândă, până când se fixă asupra feţei idiotului.

— Sunteţi sigur?

Tom încuviinţă.

— Da. El este. Cu siguranţă.

— Nu vă înşelaţi?

— Nu.

— E *foarte* interesant, spuse detectivul.

— Ştiţi cine este?

— Da, spuse Branson cu o voce aspră. Ştim.

54

Cu puţin înainte de ora 17, sergentul Jon Rye stătea la biroul său din Departamentul IT, lucrând la calculatorul lui Tom Bryce, când îi sună telefonul pe linia directă. Ridică receptorul:

— Jon Rye.

— Bună ziua. Sunt Tom Bryce… Sunt în sediul dumneavoastră, în camera de vizionare… Mă întrebam dacă… dacă aţi terminat cu calculatorul meu… Aş putea veni… să-l iau? Trebuie să lucrez în seara asta. Trebuie să… să mă pregătesc pentru o întâlnire foarte importantă de mâine. Ce ziceţi?

„Grozav! Tu trebuie să lucrezi, iar eu trebuie să ajung acasă şi să îmi salvez căsnicia”, se gândi Jon Rye. Duminică după-amiază, în departament mai erau doar el şi Andy Gidney, în partea cealaltă a camerei. Trist, într-adevăr.

Gidney, cu căştile pe urechi, stătea aplecat asupra tastaturii, încercând să spargă codul la care se chinuise toată săptămâna. Avea biroul plin de cutii goale de Cola şi pahare de plastic de cafea, de la automat.

Rye era îngrijorat din cauza ciudatului; părea un suflet rătăcit. Cel puţin el, când părăsea clădirea, avea la cine să se ducă. Poate că Nadine era uneori acră, dar îi punea o cină pe masă şi, în plus, avea copiii cu care să vorbească. Un fel de normalitate. Dar care era normalitatea lui Gidney?

Adică, se gândi el, care era normalitatea fiecăruia aici? Inclusiv a sa? În cea mai mare parte a timpului de lucru nu făceau decât să vizioneze filme pornografice la computere confiscate. Şi majoritatea acestora nu erau de genul pozelor incitante, dar cuminţele, din *Playboy;* erau bărbaţi maturi cu copii în vârstă chiar şi de doi ani. Ceva ce el, nici într-un trilion de ani, nu va putea înţelege. Cum puteau chestiile de genul acesta să excite pe cineva? Cum puteau oamenii să facă aşa ceva unor copii nevinovaţi? Cum putea un bărbat de patruzeci de ani să sodomizeze un copil? Şi apoi să trăiască ştiind ce a făcut?

Din nefericire, răspunsul era prea simplu şi prea des întâlnit.

Ştia exact ce ar fi făcut dacă ar fi prins pe cineva luându-se de copiii lui când aceştia fuseseră mici; ar fi implicat o lamă şi o lampă de sudură.

Brusc răsună o melodie electronică bizară, care îi devenise enervant de familiară. Telefonul mobil al lui Gidney. Ciudatul îşi

luă casca de pe o ureche şi răspunse cu o voce fără nuanţă, golită de orice emoţie:

— Salut.

Rye ştia oarecum unde locuia Gidney; undeva departe în The Level, spre pista de curse, într-un cartier-dormitor. Era o zonă cu multe case în stil victorian, construite iniţial ca ateliere, acum locuite în mare parte de studenţi şi tineri singuri. La cine se ducea acasă ciudatul? Dacă se ducea vreodată. La o conservă de fasole? La un alt calculator? La ziarul *Guardian* pe care îl aducea întotdeauna la subsuoară când venea la serviciu, dar pe care se părea că nu îl citeşte niciodată, şi la o grămadă de reviste tehnice?

— Mai am nevoie de jumătate de oră, îi răspunse Rye lui Tom Bryce. Aşteptaţi sau aţi dori să trec să vi-l aduc în drum spre casă?

— Da. Am copiii, trebuie să mă întorc. Mulţumesc, spuse Bryce. Aş aprecia dacă aţi putea veni.

— Bine, am adresa dumneavoastră. Vin cât de repede pot. Îşi verifică ceasul pentru a se asigura că îi rămâne suficient timp să ajungă acasă la emisiunea de care era dependent, *Top Gear.* Deşi trecuseră câţiva ani de când nu mai lucra la Circulaţie, încă mai rămăsese cu sufletul acolo.

În timp ce lăsa receptorul, îl văzu pe Gidney, îmbrăcat în hanorac şi cu rucsacul lui mic în spate, îndreptându-se spre uşă. Fără „La revedere”, fără nimic. Doamne, omul nu se dezminţea!

Examinarea computerului dură mai mult decât se aşteptase şi Rye realiză vinovat că trecuse mai bine de o oră şi jumătate de când vorbise cu Tom Bryce. În sfârşit, când era pe punctul de a se ridica, îi sună telefonul.

Era un operator de la centrul de primire a apelurilor dintr-o clădire de la Mailing House, sediul poliţiei unde erau preluate apelurile telefonice de la cetăţeni.

— Departamentul IT? întrebă operatorul.

Rye inspiră adânc, rezistând tentaţiei de a-i spune bărbatului că formase greşit.

— Sergent Rye la telefon.

— Am un client care se plânge că cineva îi foloseşte conexiunea internet wireless fără permisiunea sa.

— O, la naiba, exclamă Rye, aproape explodând; chiar nu avea timp pentru asta. Dacă are o conexiune de internet wireless, nu trebuie decât să-şi activeze criptarea pentru a o

proteja!

— Nu aţi dori să vorbiţi cu el? întrebă operatorul. Este al treilea telefon pe care îl primim de la el în ultima lună. Este destul de agitat.

„Bine a venit în club”, se gândi Rye. În silă, răspunse:

— Fă-mi legătura.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea răguşită a unui bărbat în vârstă, cu un puternic accent german.

— Bună ziua, numele meu este Andreas Seiler. Sunt inginer; acum am ieşit la pensie, dar am lucrat în construcţia de poduri.

Apoi se auziră numai paraziţi. Rye aşteptă puţin. Apoi, pentru a rupe tăcerea şi a vedea dacă bărbatul mai este la telefon, spuse:

— Vorbiţi cu sergentul Rye din Departamentul IT. Cu ce vă pot ajuta?

„Nu am nevoie urgentă de un pod”, era tentat să adauge.

— Mulţumesc. Cineva îmi fură internetul.

Rye se uită la ceasul computerului. 18.35. Vroia să termine conversaţia şi să plece acasă. Iar operatorul ar fi putut preciza că bărbatul vorbea de parcă nu ar fi ştiut engleză.

— Vă fură internetul? Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi. Domnule?

— Descărcăm nişte planuri de la un coleg din compania în care am lucrat, pentru un pod în portul din Kuala Lumpur. Apoi transferul a fost încetinit atât de mult, încât planurile s-au mai descărcat. S-a mai întâmplat acest lucru.

— Domnule, cred că aveţi o problemă fie cu furnizorul de internet, fie cu propriul computer, spuse Rye. Ar trebui să îi sunaţi pe cei de la suport tehnic.

— Bineînţeles că am făcut asta. Am verificat şi calculatorul. Nu sunt probleme. Este afară. Mă gândesc că este vorba de bărbatul din duba albă.

Acum Rye era puţin cam nedumerit. Şi din ce în ce mai enervat de insul care îi irosea timpul.

— Un bărbat într-o dubă albă vă încetineşte conexiunea la internet?

— Da, aşa este.

— Îmi cer scuze, domnule… Rye se uită la notiţe. Domnule Seiler. Sunt un pic încurcat. Unde vă aflaţi acum?

— Sunt elveţian, dar în prezent lucrez în Brighton.

— Unde în Brighton, domnule?

— Strada Freshfield.

— Bine. Rye cunoştea zona. O stradă extrem de largă, pe un deal, cu case din cărămidă, cu două sau trei etaje, multe din cele mai mari transformate în apartamente. Conexiunea dumneavoastră la internet… sunteţi pe bandă largă?

— Da.

— Aveţi o conexiune wireless?

— Adică Airport? Wi-fi?

— Da.

— Da, asta am.

Rye îşi zâmbi, realizând că probabil aceasta era problema omului.

— Aveţi conexiunea wireless criptată?

Ezitând, bărbatul întrebă:

— Criptată? Nu cred. Vedeţi, locuiesc la fiul meu; acum lucrez la calculatorul lui.

— Ca să folosiţi conexiunea, vă cere o parolă?

— Nu îmi cere.

Fără parolă, orice trecător care avea un card de internet wireless în laptop putea folosi conexiunea altcuiva. Lui Rye i se întâmplase de vreo două ori, din greşeală, în timp ce stătea în maşina de poliţie cu laptopul deschis. Şi, îşi spuse cu un sentiment de vinovăţie, nici el nu se deranjase să îşi protejeze propria conexiune.

— Duba este acum afară?

— Da.

— Puteţi să citiţi numărul de înmatriculare?

Bătrânul inginer îi citi numărul. Rye îl notă în carneţel, fără un motiv anume.

— Sfatul meu ar fi să vă criptaţi conexiunea şi acest lucru îl va opri.

— O să vorbesc cu fiul meu.

— O idee bună, domnule.

Ray termină convorbirea şi închise. Apoi, sătul, hotărî că restul colegilor ar trebui să ştie că duminică seară, la ora 18.40, el era la birou, şi decise să înregistreze telefonul în baza de date.

Scrise numele său şi departamentul, tastă numărul de înregistrare şi descrierea dubei, apoi relată incidentul: „Detectare de reţea wireless. Sergent Rye a rezolvat problema la telefon.”

Ştia că este copilăreşte, dar acest lucru îi îmbunătăţi starea de spirit.

De asemenea, avea să ducă la nişte rezultate pe care el unul nu le-ar fi putut prevedea vreodată.

55

— Am găsit lasagna în frigider, anunţă ofiţerul pentru relaţiile cu familia în timp ce Tom intra în bucătărie, cu Jessica ţinându-l de un picior şi Max de celălalt, ca şi cum ar fi fost îngroziţi că, dacă îi vor da drumul, va dispărea, la fel ca mama lor. Aţi vrea să vă gătesc ceva pentru cină?

Tom se uită mut la ofiţerul Buckley; nici nu se gândise la cină. Nu se putea gândi decât la expresia de pe faţa detectivului Branson când i-l arătase pe idiotul din tren, în înregistrările camerelor de supraveghere. La răspunsul scurt şi ciudat al acestuia atunci când îl întrebase dacă îl cunoşteau: „Da. Îl ştim.” Şi la refuzul lui de a mai spune orice altceva în legătură cu el.

Întorcându-se către agentă, Tom răspunse:

— Da, mulţumesc, ar fi bine.

— Este câte ceva în frigider: roşii, salată, ridichi. Aş putea să fac o salată.

— Minunat, spuse el.

Lady intră pe uşiţa pentru câini, se uită la Tom şi lătră o dată, apoi dădu din coadă, veselă din nou.

— Ţi-e foame, Lady?

Ea lătră din nou, apoi îl privi, aşteptând.

— Nu îmi place salata! protestă Max.

— Mie îmi place doar salata de la mami! spuse Jessica într-un fel de solidaritate.

— Asta e salata de la mami, spuse Tom. Ea a cumpărat-o.

— Dar nu ea o *face*, zise Max.

— Această doamnă foarte drăguţă o va prepara în locul ei.

Tom luă castronul câinelui şi începu să îl umple cu biscuiţi uscaţi. Apoi deschise o conservă specială. Veterinarul nu putuse stabili ce fusese în neregulă cu câinele; probabil un virus. Detectivul întrebase dacă era posibil să fi fost drogată, iar veterinarul îi spusese că da. Trebuia să trimită o mostră de sânge la laborator, iar analiza ar putea dura câteva zile. Branson îl rugase să facă acest lucru.

— Am găsit nişte îngheţată de lămâie delicioasă în congelator, spuse veselă agenta. O să mâncăm îngheţată la desert!

— Eu vreau îngheţată de la mami, spuse Max.

— Eu vreau de ciocolată sau căpşuni, ceru Jessica.

Tom schimbă o privire cu poliţista. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, părul blond, scurt, o expresie prietenoasă şi o fire caldă, dar hotărâtă. Părea o persoană care putea face faţă multor situaţii. Ridicând din umeri, puse castronul pe podea şi se întoarse spre Max.

— Este îngheţata de la mami, da?

Max se uită la el cu nişte ochi mari şi rotunzi, care păreau complet goliţi de expresie. Tom nu putea citi în ei, nu îşi putea da seama ce simţea exact fiul său. Sau fiica sa.

Sau el însuşi.

Vroia cu disperare să o mai întrebe pe Jessica despre votca pe care spusese că o bea Kellie. Despre ce dracului fusese vorba?

— Nu îmi place îngheţata de lămâie, spuse Jessica.

Tom îngenunche şi puse un braţ în jurul ei.

— Nu avem cu alte arome în seara asta. O să îţi cumpăr de ciocolată şi căpşuni mâine, ce zici de asta?

Fiica sa nu avu nici o reacţie.

— Ia-l pe tata în braţe, iubito. Am nevoie de o îmbrăţişare.

— Când se întoarce mami acasă?

Ezită un moment, întrebându-se ce să îi răspundă. Adevărul, pe care nici el nu îl ştia? O minciună nevinovată? Să mintă era mai uşor.

— Curând. Îşi luă fiica în braţe. Facem baie?

— Vreau să îmi facă baie mami.

— S-ar putea ca mami să nu vină acasă până mai târziu, aşa că astăzi îţi face baie tati. Bine?

Ea se uită într-o parte, îmbufnată. În sufragerie, auzi sonorul televizorului: sunete de clopoţei, scârţâit de roţi, o voce ascuţită cu accent american protestând cu privire la ceva. Max se uita la *Familia Simpson.* Bine. Cel puţin asta îl va ţine ocupat până la cină; sau ar trebui să îi facă şi lui baie?

Brusc, realiză cât de puţine ştia despre obişnuinţele copiilor, despre rutina casei. O umbră întunecată şi o frică teribilă îl cuprinseră. Mâine dimineaţă trebuia să facă o prezentare importantă în faţa celor de la Land Rover. Directorul lor de marketing spusese ceva despre un contract important. Daca Kellie nu se întorcea în noaptea asta, pur şi simplu nu ştia cum se va descurca.

„O, Doamne, iubita mea Kellie, te rog, întoarce-te! Te iubesc

atât de mult!”

La capătul scărilor, o duse pe Jessica în dormitor, apoi închise uşa şi o întinse în pat. Se aşează apoi lângă ea.

— Jessica, poate tati să te întrebe ceva legat de ce ai zis azi-dimineaţă despre mami? Am spus că o să o întrebăm pe mami ce vrea să facă dacă se întoarce la timp şi tu ai răspuns: „Probabil că va vrea doar să bea votcă.” Îţi aduci aminte?

Jessica se uita tăcută înainte.

— Îţi aduci aminte că ai spus asta, iubito? Bosumflată, ea răspunse:

— Şi tu bei votcă.

— Da, beau. Dar de ce ai spus asta?

Jos, o auzi pe Lady lătrând. Apoi ţârâi soneria. Max strigă:

— Mami! Mami! Mamiiiii! A venit mami!

Tom, cu inima bătându-i de bucurie, alergă pe scări. Max deja deschidea uşa de la intrare.

În prag stătea sergentul Jon Rye, cu laptopul său.

56

Roy Grace, la birou împreună cu restul echipei, trecea în revistă ultimele incidente înregistrate în baza de date. Era ora 19.45, duminică seară, şi cu toate că nu îi era foarte foame, simţea că îl ia tremuratul din cauza lipsei de zahăr sau a excesului de cofeină, ori de la amândouă. Îi era din ce în ce mai greu să se concentreze. Nici Cleo Morey nu îl ajuta. La fiecare câteva minute, gândul i se întorcea la mesajul ei de dimineaţă.

Verifica ultimele date cu privire la Reggie D’Eath, când simţi că îl bate cineva pe umăr.

— Salutare, bătrâne!

Îşi ridică privirea. Branson, care ieşise din încăpere în urmă cu ceva timp, se întorsese cu o cutie mare cu gogoşi de la magazinul de peste drum. Împărţi câte una fiecăruia.

Grace o luă pe a sa şi ieşi din birou, hotărât să îşi dezmorţească puţin oasele. Branson i se alătură în hol.

— Eşti bine, bătrâne? Arăţi ca dracu’.

Grace muşcă din gogoaşă, lingându-şi zahărul de pe buze.

— Mersi.

Coborând vocea, Branson spuse:

— O păsărică mi-a şoptit că tu şi Cleo Morey v-aţi făcut de cap noaptea trecută în „Latin in the Lanes”.

Grace se uită surprins la el.

— Da?

— Ea e cea care îţi place?

— Doamne, trăim într-un oraş tare mic!

— E o planetă mică, omule!

— De unde ştii cine era?

Detectivul se bătu cu degetul peste obraz.

— Doar tu m-ai învăţat! Una dintre primele reguli pentru a fi un bun detectiv: construieşte-ţi reţeaua de informatori.

Grace dădu din cap, jumătate amuzat, jumătate enervat.

— Ai văzut filmul *Police?* Gerard Depardieu era un poliţist care se baza pe informatori pentru a înhăţa nişte traficanţi de droguri. Un film foarte bun.

— Nu l-am văzut.

— E bun. Îmi aducea aminte de tine. Deşi avea nasul mai mare.

— Semăn cu Gerard Depardieu?

Branson îi dădu una.

— Nu, mai mult cu Bruce Willis.

— Aşa e mai bine.

— Semeni cu fratele mai puţin norocos al lui Bruce Willis. Sau poate cu tatăl lui.

— Chiar ştii cum să faci un om să se simtă bine în pielea lui. Tu semeni cu…

— Cu cine? Will Smith?

— În visele tale!

— Deci, spune-mi mai multe despre tine şi domnişoara Morey.

— Nimic de spus. Am luat cina.

— În interes de serviciu, bineînţeles?

— Desigur.

— Chiar şi în taxi? insistă Branson.

— Iisuse! Fiecare taximetrist din Brighton şi Hove te informează pe tine?

— Nu, doar vreo doi. Am avut noroc.

Grace nu ştia dacă să fie mândru de protejatul său, care devenise un detectiv atât de eficient, sau să se enerveze.

Întrerupându-i gândurile, Branson îl întrebă:

— Şi i-a plăcut costumaţia ta?

— A spus că am nevoie de un croitor nou şi că tu eşti varză.

Branson părea atât de nefericit, încât lui Grace îi păru rău.

— Stai liniştit. De fapt, nu a spus nimic.

— La naiba, asta e şi mai rău!

— Avem de-a face cu două crime şi o femeie dispărută; putem schimba subiectul?

— Nu schimba subiectul! Cleo Morey! E foarte frumoasă. Adică, dacă nu aş fi fericit în căsătorie… Înţelegi? Dar… cum de nu te gândeşti la ce face, omule?

— Nu a venit cu nici un cadavru la întâlnire, aşa că a fost uşor.

Branson dădu din cap, reţinându-şi un zâmbet.

— Hai. De la cap la coadă. Nu fă pe modestul cu mine. Îmi spui?

— Nu am de ce să fac pe modestul. Are un prieten, bine? De fapt, un logodnic. Din întâmplare, a uitat să îl menţioneze.

— Îţi baţi joc de mine!

Grace îşi scoase mobilul şi îi arătă mesajul primit dimineaţă:

„Nu pot vorbi pentru moment. A venit logodnicul meu. Te sun mai târziu. CXXX”

După câteva secunde, Branson spuse:

— Tipul e istorie.

— Asta era la miezul zilei. Încă nu a sunat.

— Trei săruturi. Crede-mă, s-a dus.

Grace băgă restul gogoşii în gură. Era atât de bună, încât ar mai fi putut mânca una.

— Asta e încă una dintre presimţirile tale?

Detectivul se uită la el cu coada ochiului:

— Nu mă înşel chiar de fiecare dată.

Cleo nu fusese la serviciu astăzi. Dacă ar fi fost, Grace s-ar fi dus să asiste la autopsia lui Reggie D’Eath, deşi acest lucru nu ar fi fost necesar. Un alt detectiv fusese numit să investigheze acest caz.

— Vom vedea, spuse el.

Grace îşi aduse aminte de o expresie pe care obişnuia să o folosească mama lui: „Timpul va decide.” Soarta. Ea crezuse foarte mult în soartă, dar el nu îi împărtăşise niciodată credinţa – deşi pe ea o ajutase atunci când suferise şi fusese răpusă de cancer. Dacă credeai într-o putere superioară, care hotărâse deja totul pentru tine, din unele puncte de vedere erai norocos. Oamenii credincioşi erau norocoşi; îşi putea lăsa toate responsabilităţile în seama lui Dumnezeu. În ciuda atracţiei sale către supranatural, Grace nu putuse niciodată să creadă într-un Dumnezeu care avea un plan pentru el.

Intră înapoi în cameră şi se duse la birou. Pe panourile mari,

albe, era prinsă una dintre fotografiile pe care i le făcuse dimineaţă lui Reggie D'Eath în baie şi o fotografie a lui Kellie Bryce – cea pe care Branson o dăduse presei, posturilor de poliţie din ţară şi staţiilor portuare.

Mâine dimineaţă, Cassian Pewe, arogantul detectiv inspector de la Met, începea să lucreze împreună cu el la acest caz. Era sigur ca naiba că, dacă nu va avea rapid un rezultat cu privire la moartea lui Janie Stretton, Alison Vosper îl va pune pe Pewe să-i sufle în ceafă. Întorcându-se către Branson, întrebă:

— Glenn, cât de sigur eşti că Tom Bryce nu şi-a ucis soţia?

De fiecare dată când o femeie era dată dispărută în circumstanţe suspecte, primul bănuit era soţul sau iubitul, până când putea fi eliminat de pe listă.

— Aşa cum am spus şi la şedinţă în urmă cu o oră, sunt foarte sigur. L-am înregistrat când îl interogam aici, înainte de a ne uita la înregistrări, şi pot să duc caseta la analiză, dar nu cred că este nevoie. Ar fi trebuit să îi lase pe cei doi copii singuri în casă în mijlocul nopţii, să îşi ucidă soţia, să îi care cadavrul undeva, apoi să conducă până pe Ditchling Beacon, să îşi incendieze maşina şi să meargă pe jos opt kilometri înapoi. Nu prea cred.

— Atunci, unde este? Crezi că ar fi putut fugi cu un amant?

— Nu cred că şi-ar fi incendiat maşina, dar cred că şi-ar fi luat cu ea geanta şi nişte haine.

— Ar putea fi o acoperire bună… să îşi incendieze maşina.

Branson era ferm.

— Nu. În nici un caz.

— Aş vrea să îl văd pe acest domn Bryce. Hai să mergem la el.

— Acum? În seara asta? Am putea merge, dar tipul este destul de tulburat; încearcă să se descurce cu copiii. Am aranjat ca nişte ofiţeri de la Departamentul de Relaţii cu familia să stea cu el. Aş prefera să mergem dimineaţă, dacă soţia lui nu apare.

— Ai vorbit cu părinţii bonei?

— Da. Erau în pat când fata s-a întors acasă. I-a strigat pe la 1.45 să le spună că a venit. Au auzit o maşină care pleca, atât.

— Vecinii lor?

— Nu sunt chiar aşa de mulţi pe strada aia, pe Nob Hill. Am fost pe acolo, nimeni nu a auzit sau văzut ceva.

— Ai verificat toate camerele de supraveghere de pe stradă?

— Mai aştept; sunt verificate toate înregistrările de la ora 1 până când am primit telefonul. Nimic deocamdată.

— Ai aflat ceva despre ei, ca familie?

— Am vorbit cu vecinii lor de alături, un cuplu în vârstă. El are doi metri înălţime, iar ea fumează atât de mult, încât abia puteam să văd în camera lor. Se pare că era prietenă cu doamna Bryce, Kellie. Îi ajută şi stă cu copiii în caz de urgenţă, chestii de genul acesta. Mi-a spus că au probleme cu banii.

Grace ridică o sprânceană, cu interesul crescut:

— Da?

— Nu ţi-ai da seama după casa lor. Au un grătar dat dracului, care arată ca turnul de control din Houston, probabil că a costat câteva mii. Au o bucătărie modernă, televizor cu plasmă, tot ce trebuie.

— Probabil că de asta au probleme cu banii, spuse Grace. Ar fi putut să dea foc maşinii pentru a încasa asigurarea.

Branson se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Obţine cineva bani din asigurarea maşinii?

— Ar trebui aflat dacă este maşina lor sau e luată în rate. Dacă au încercat să o vândă de curând. Cei de la IT au o copie după memoria calculatorului său. Pune-i să verifice dacă au fost date anunţuri de vânzare a maşinii pe internet, de pildă pe Autotrader. Ar putea să fi aranjat dispariţia împreună.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai agitat. „Probleme financiare”, îşi spuse el. Ar putea să fie o pistă falsă, dar merita cercetată. Uneori oamenii erau foarte inventivi pentru a-şi acoperi cheltuielile. Se uită la Bella Moy care lua o pastilă; de la gogoaşă, avea o urmă de zahăr pe tastatură. Nick Nicholl era la telefon, foarte concentrat.

Norman Potting era şi el la telefon, verificând listele clienţilor de la BEE-247, fără îndoială supărându-i pe unii, se gândi Grace răutăcios. Nu că ar fi făcut el pe moralistul în privinţa prostituţiei; fuseseră câteva ocazii în ultimii nouă ani când ridicase receptorul pentru a suna la numerele din reclamele din *Argus*, dar de fiecare dată umbra lui Sandy parcă îl privea de peste umăr. Acelaşi lucru i se întâmplase şi când plecase într-o excursie pentru cei singuri, în Insula Paxos din Grecia.

Uşa se deschise şi apăru faţa veselă a lui Tony Case, ofiţerul care se ocupa de administrativ.

— M-am gândit să te întreb dacă mai ai nevoie de ceva, Roy, spuse el.

— Mulţumesc, Tony, cred că suntem în regulă. Apreciez că ai

venit.

Case ridică un deget, cunoscător.

— Face parte din datorie.

— Să ai un weekend plăcut, spuse Grace.

Tony se uită la ceas.

— Toate cele patru ore care au mai rămas din el? Aproape că e amuzant, Roy.

După ce ofiţerul plecă, Grace se uită la literele portocalii de pe monitor, căutând ultimele date cu privire la moartea lui D'Eath. Nu îi dură mult timp până ce observă ceva. Căutările din casă în casă scoseseră la iveală un vecin vigilent, care remarcase o dubă albă parcată în faţa casei lui D'Eath pe la ora 19, în seara precedentă. Vecinul îşi notase conştiincios numărul dubei.

Grace selectă informaţia. Ofiţerul care vorbise cu vecinul ceruse o verificare în registrul vehiculelor, dar nu se găsise nimic compromiţător. Detectivul însărcinat cu investigarea morţii lui Reggie D'Eath era Dave Gaylor, un poliţist mult mai experimentat ca el. Fără îndoială că el şi echipa sa vor face ceea ce trebuie cu duba atunci când o vor găsi.

Nicholl veni şi se opri lângă el.

— Roy, am primit un telefon de la administratorul unui bar la care am fost ieri: Karma Bar. Se uitau la nişte înregistrări din urmă cu două săptămâni – încearcă să rezolve o problemă cu doi traficanţi de droguri care operează în local – şi crede că a recunoscut-o pe Janie Stretton.

Grace se simţi entuziasmat.

— Cât de repede îl putem aduce aici?

— Preferă să merg eu acolo; are nevoie de casete. Spunea că le pot vedea imediat.

— Acum?

— Da.

Grace se gândi puţin. Nick Nicholl nu era la criminalistică de mult timp şi mai avea încă de învăţat. Tânărul detectiv era inteligent, dar îi putea scăpa ceva; iar aceasta părea să fie prima pistă pe care o aveau. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era vital să afle orice informaţie posibilă.

— Adu fotografiile ei, îi ceru. Vin cu tine. Întorcându-se către Branson, adăugă: Îl vedem pe domnul Bryce imediat ce mă întorc.

— Va fi destul de târziu pentru el.

Glenn Branson se gândea – în mod neprofesional, ştia – la

rămăşiţele propriului weekend. Îi era dor să îşi vadă copiii, chiar şi pentru cinci minute înainte de culcare.

— Glenn, dacă domnul Bryce nu şi-a ucis soţia, sau dacă nu a făcut vreo şmecherie cu ea, va sta treaz toată noaptea, poţi să mă crezi.

Branson zâmbi chinuit, ştiind că Grace avea dreptate, şi se uită la ceas. Şeful va lipsi măcar o oră, probabil mai mult. Până când se vor întoarce de la casa lui Tom Bryce, se va face cel puţin ora 23. Nu îi era frică să înfrunte o duzină de răufăcători înarmaţi cu cuţite pe o alee întunecată din Brighton, dar uneori era pur şi simplu îngrozit de soţia sa, iar acum era panicat că trebuie să o sune şi să îi spună că e puţin probabil să ajungă acasă până la miezul nopţii.

Grace era atât de încântat de posibila pistă din Karma Bar, încât, verificând rapid lista incidentelor, trecu peste raportul sergentului Jon Rye din urmă cu o oră, „Detectare de reţea wireless”, fără a-l remarca.

57

Tom îi citi Jessicăi câteva pagini dintr-o carte de poveşti. Nu îi stătea mintea la asta, iar ea nu asculta. Nu se descurcă mai bine nici cu Max. Nu se putea gândi decât că probabil era un tată de doi bani. Copiii o vroiau pe mama lor şi pe bună dreptate, iar el începea să se simtă complet nelalocul lui. Acum păreau chiar că preferă compania Lindei Buckley în loc de a sa. Ofiţerul stătea jos, aşteptând să îi vină schimbul de noapte.

El puse cartea deoparte, îl sărută de noapte bună pe Max, care era complet treaz, şi închise uşa în urma sa. Apoi merse în birou şi mai dădu o serie de telefoane: la părinţii lui Kellie, pe care îi sunase aproape din oră în oră, la toţi prietenii ei şi din nou la sora ei din Scoţia, care era foarte îngrijorată. Nimeni nu ştia nimic de ea.

Apoi merse în dormitor şi deschise şifonierul în care îşi ţinea Kellie hainele. Îi răvăşi puloverele, mirosind parfumul care venea din ele. Dar nu găsi nimic. Apoi deschise sertarul de dedesubt, plin de lenjerie. Şi mâna i se lovi de ceva tare şi rotund. Trase.

Era o sticlă de votcă Tesco, sigilată. Mai găsi o sticlă, tot neîncepută. Apoi o a treia. Aceasta era pe jumătate goală. Se aşeză pe pat şi se uită la ele. Trei sticle de votcă în sertarul cu

lenjerie?

„Probabil că va vrea doar să bea votcă. Am văzut-o. Am promis să nu spun.”

Oh, Iisuse!

Se uită din nou la sticlă. Ar trebui să îl sune pe detectivul Branson şi să îi spună? Încercă să gândească clar. Dacă îi spune, ce se va întâmpla? Detectivul şi-ar putea pierde interesul, gândindu-se că ea a luat-o razna şi a fugit de acasă. Dar el o cunoştea mai bine. Sau cel puţin aşa credea până acum un minut.

Cotrobăi prin restul sertarelor ei, dar nu mai găsi nimic. Puse la loc sticlele, închise dulapul şi coborî scările. Linda Buckley stătea în sufragerie, uitându-se la televizor, la un serial poliţist din anii ’60. Sergentul de serviciu avea un pachet de ţigări pe birou, pe care îl oferi unei femei cu părul prins în coc şi figură speriată.

— Vă plac serialele poliţiste? întrebă el moale, încercând să facă conversaţie.

— Doar cele mai vechi, răspunse ea. Nu îmi plac filmele moderne. Au atâtea lucruri greşite, încât mă înnebunesc. Îmi vine să urlu şi îmi spun: „Nu aşa se face, Dumnezeule!”

El se aşeză, întrebându-se dacă să i se confeseze.

— Trebuie să mâncaţi ceva, domnule Bryce. Să vă pun lasagna la încălzit în cuptorul cu microunde? întrebă ea, înainte ca el să apuce să spună ceva.

Tom îi mulţumi; avea dreptate. Deşi tot ceea ce îşi dorea era o băutură tare. Femeia se ridică şi se duse în bucătărie. El se uită năuc la ecran, gândindu-se la sticlele de votcă, întrebându-se de ce Kellie avea rezerva ascunsă. De când bea? Şi, mai important, de ce? Asta explica dispariţia ei?

Nu credea. Sau, cel puţin, nu vroia să creadă acest lucru.

Serialul poliţist se termină şi începură ştirile de la ora 21. Se simţea un miros de carne gătită, care îi chinuia stomacul. Nu îi era poftă deloc. Tony Blair dădea noroc cu George Bush. Tom nu avea încredere în nici unul dintre cei doi bărbaţi, iar în seara aceasta nici nu îi remarcă. Se uită la nişte imagini din Iraq, apoi la o fotografie a unei adolescente drăguţe care fusese găsită violată şi strangulată lângă Newcastle, urmată de câteva cuvinte din partea unui inspector încurcat, care vorbea greu, cu o frezăca a unui hârciog, care în mod sigur nu avea experienţă în colaborarea cu presa.

— Masa e pusă! spuse autoritar ofiţerul.

Ascultător ca un miel, se duse în bucătărie şi se aşeză. Televizorul de aici era deschis pe acelaşi canal. Luă vreo două înghiţituri de lasagna, apoi se opri, fiindu-i greu să mănânce.

— Cred că ar trebui să punem un bilet în uşă, spuse el, astfel încât colegii dumneavoastră să nu mai sune la sonerie. Nu vreau să le dau speranţe false copiilor şi să se gândească de fiecare dată când sună la uşă că s-a întors mama lor.

— Este o idee bună, spuse ea, luând o bucată de hârtie şi îndreptându-se spre uşa de la intrare. Dar vreau să văd farfuria goală când mă întorc!

— Da, şefa, spuse el forţându-se să zâmbească, apoi forţându-se să mănânce.

La câteva secunde după ce ea ieşi, crainicul anunţă o nouă ştire: „Poliţia din Sussex investighează uciderea unui pedofil anchetat, pe nume Reginald D'Eath, care a fost găsit mort azi-dimineaţă în casa lui din Rottingdean, East Sussex." Pe ecran apăru o fotografie a lui D'Eath. Tom scăpă furculiţa, şocat.

Era fotografia idiotului din tren.

58

Brighton Marina era în construcţie de când îşi aducea Roy aminte, din copilăria sa. Încă o mai construiau şi probabil că aşa va fi întotdeauna, bănuia el. O zonă largă, prăfuită, era închisă şi aici erau două macarale, un excavator şi un tractor care căra pământul printre grămezi de materiale de construcţie depozitate sub foi de cort mişcate de briza puternică.

Nu îşi dăduse seama niciodată dacă ansamblul îi plăcea sau nu. Era poziţionat ciudat, la baza unor stânci înalte şi abrupte din estul oraşului; existau două docuri pentru pentru iahturi, în jurul cărora Marina Village, aşa cum fusese numit, crescuse şi încă mai creştea. Erau grupuri de case în stil Regency şi blocuri cu apartamente, zeci de restaurante, cafenele şi baruri, vreo două magazine cu piese de schimb, multe buticuri, un supermarket imens, o alee pentru bowling, un cinema, un hotel şi un cazinou.

Dar lui întotdeauna i se păruse ca un fel de Toytown[12]. Ca o versiune matură a unui lego asamblat de un copil. Chiar şi după treizeci de ani, totul arăta nou şi lipsit de suflet. Singura parte care îi plăcea cu adevărat era cea în care mergeau acum el şi

[12] Oraşul de jucărie (n. tr.).

Nick Nicholl: promenada de lemn, construită în urmă cu câţiva ani, care se întindea de-a lungul malului mării.

Într-o seară caldă ca aceasta, locul era aglomerat, cu oameni de toate vârstele relaxându-se în cafenele şi restaurante, urmărind cele câteva iahturi care se întorceau de la plimbare, vorbind, ascultând muzica şi ţipetele pescăruşilor.

Grace, mai întremat după ce mâncase gogoaşa, simţi o durere în inimă în timp ce trecea pe lângă doi tineri aşezaţi la o masă afară, uitându-se unul în ochii celuilalt, evident îndrăgostiţi. De ce nu spusese Cleo că era logodită? De ce el nu se gândise să o întrebe dacă avea o relaţie cu cineva?

Sărutul lung din taxi, în drum spre apartamentul ei… aşa se comporta oare o femeie îndrăgostită de logodnicul ei? Chiar dacă alcoolul îşi spunea cuvântul?

În timp ce soarele apunea, Grace se uită la umbrele care se întindeau pe scânduri, cea a lui Nicholl mult mai înaltă decât a lui. Detectivul, cu mâinile în buzunare şi cu un plic cu pozele lui Janie Stretton la subsuoară, mergea lângă el puţin cocoşat, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de cei aproape doi metri pe care îi avea. Ca de obicei, fusese tăcut tot drumul, lucru pentru care Grace îi era recunoscător, neavând chef de vorbărie în seara asta.

Trecură pe lângă modernul Hotel Seattle, apoi ajunseră la Karma Bar; toate mesele şi aproape toate scaunele erau ocupate.

Grace intră în urma lui Nicholl. În ultimii doi ani, cu diferite ocazii fusese târât aici de prieteni binevoitori, care insistaseră că acesta era locul în care un bărbat de vârsta lui putea întâlni femei. Interiorul exotic era diferit de restul barurilor din oraş: spaţios, cu o lumină caldă de la felinarele orientale, perne primitoare împrăştiate pe banchetele retrase, un bar lung şi decor cu influenţe, după părerea lui, indiene, marocane şi din Orientul Îndepărtat.

Nick Nicholl se duse la o fată simpatică de la bar.

— Bună, spuse el. Îl caut pe Ricky.

Ea se uită în jur, apoi spuse amabilă:

— Cred că este în birou. Vă aşteaptă?

— Da. Puteţi să îi spuneţi că au venit detectiv Nicholl şi detectiv căpitan Grace. Am vorbit în urmă cu o jumătate de oră.

Ea plecă să îl găsească.

— Tipul de la Met, acel Dickinson care investighează uciderea fetei cu scarabeul la brăţară… mâine după-amiază ne întâlnim cu el, da? întrebă Grace.

— Da.

— Probabil că nici el nu avea chef să ne vedem azi; nu cred că am fi avut nici timpul necesar.

Amândoi se aşezară la bar. Se auzea o melodie a lui Joss Stone.

— Îmi place, spuse Grace.

Nicholl ridică din umeri.

— Mie îmi place muzica country şi western, de fapt.

— Cine îţi place?

El ridică din nou din umeri.

— Johnny Cash e cel mai bun. Mergeam cu Rachel la ore de dans, dar a trebuit să ne oprim, acum că vine cel mic.

— Mi s-a spus că un copil îţi schimbă viaţa, spuse Grace, uitându-se la un teanc de reviste *Absolute Brighton* puse lângă o scrumieră.

— Cursurile prenatale nu sunt prea amuzante, recunoscu detectivul, cu un glas mohorât.

Două minute mai târziu, fata de la bar se întoarse şi îi conduse pe nişte scări care duceau într-o încăpere confortabilă, cu mobilă simplă, funcţională, în complet contrast cu barul. Înăuntru era un tânăr cu părul drept, îmbrăcat în tricou şi blugi, aşezat la un birou, o canapea, două fotolii, un sistem de sunet profesionist şi mai multe monitoare pe care erau imagini în alb-negru de la camerele de supraveghere din interiorul şi exteriorul barului.

Tânărul se ridică cu un zâmbet vesel şi veni în faţa biroului.

— Bună ziua. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Nicholl, spuse el. Uitându-se la Grace, continuă: Sunt Rick, administratorul. Am citit despre dumneavoastră în *Argus*, parcă ieri.

— Se poate să fi fost ieri.

— Mi s-a părut că au fost puţin cam brutali. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Aş vrea o apă minerală. Rece, dacă se poate.

— O Cola fără zahăr, spuse Nick Nicholl.

Administratorul ridică receptorul şi comandă băuturile, apoi le făcu semn să ia loc. Ei se aşezară pe canapea şi Ricky îşi trase un scaun.

— Mda, aşa, spuse el detectivilor, aranjându-şi părul. Am o memorie foarte bună a feţelor; e necesară în branşă, ca să îi reţii pe cei care fac scandal. Aşa cum am spus la telefon, sunt sigur că fata pe care o căutaţi a fost aici în urmă cu o

săptămână. Vineri noapte, cu un tip. Am avut noroc; de obicei, casetele se şterg după o săptămână, dar am avut nişte probleme. Nu ne veţi aresta, sau ceva de genul acesta?

Grace zâmbi.

— Nu mă interesează să vă arestez; vreau doar să îl găsesc pe ucigaşul lui Janie Stretton.

— Aha, atunci e în regulă. Apoi Ricky se încruntă. Ce era chestia aia pe care am citit-o, despre un gândac, un scarabeu?

— Nu e ceva important, răspunse Grace, puţin mai dur decât intenţionase.

— Eram interesat pentru că noi avem unul aici, pe un raft în camera VIP-urilor. E din bronz, face parte din decor. Şi împinge o minge de bălegar. Câh!

— De unde îl aveţi? întrebă Grace.

— Habar nu am, e opera arhitectului care s-a ocupat de decorare. Ricky luă o telecomandă şi apăsă pe buton. Uitaţi-vă la monitorul din centru, spuse el.

Urmă o licărire, apoi ecranul deveni neclar şi o serie de imagini se mişcară repede, ca şi cum aparatul ar fi fost stricat. Apoi imaginea se stabiliză, arătând un unghi larg al barului aglomerat, cu data şi ora imprimate în partea dreaptă.

— Uitaţi-vă la uşa de la intrare, spuse Ricky, entuziasmat.

Grace văzu un bărbat musculos de aproximativ treizeci de ani, cu o figură slabă şi osoasă şi o expresie crudă, de genul „eu sunt regele junglei”, care intră urmat de o fată cu părul lung, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi mulată. Era Janie Stretton, fără nici o îndoială.

Îi studie partenerul cu atenţie, urmărindu-i mersul afectat, care îi aducea aminte de felul în care mergea Paras, ca şi cum tot locul ar fi fost al lui. Bărbatul avea părul scurt dat cu gel în sus, un lanţ gros în jurul gâtului şi era îmbrăcat în vestă şi pantaloni largi. Ţinând-o tot timpul de mână pe Janie Stretton, îşi făcu drum prin mulţime şi se duse direct la bar, unde camera, care se rotea, îi pierdu.

După câteva minute, îi prinse din nou. Bărbatul avea în faţă o halbă de bere, iar femeia un cocktail. Dădură noroc, apoi, cu o mişcare ciudată, bărbatul îşi puse mâna pe gâtul ei, o apucă de păr, îi trase capul pe spate şi o sărută pe gât.

Nick Nicholl ţinea în poală fotografiile lui Janie Stretton şi se uita când la ele, când la înregistrare.

— Ea este, spuse el.

— Fără îndoială, confirmă Grace. Desigur. Uitându-se la

administrator, îl întrebă: Cine este însoţitorul ei?

— Habar nu am, nu l-am mai văzut până acum.

— Eşti sigur?

— Nu sută la sută; vin o grămadă de oameni aici. Dar cred că nu.

Mobilul lui Grace sună. Fără să îşi ia ochii de la monitor, îl scoase din buzunar şi apoi se uită la ecran.

Era Cleo Morey. Cerându-şi scuze, se pregăti să răspundă şi ieşi din birou.

Părea foarte drăguţă şi foarte umilă.

— Vroiam să te întreb dacă ai vrea să bei ceva în seara asta; nu vrei să vii pe aici?

El se topi la sunetul vocii ei.

— Mi-ar face mare plăcere. Dar mai lucrez încă vreo două ore.

— Atunci, vino după aceea, la un pahar de seară.

— Hm… ezită el, încurcat. Nu era nici locul, nici ora pentru o astfel de conversaţie.

— Am vin, bere, votcă.

— Şi whisky? râse el.

— Asta da coincidenţă. Am o sticlă plină de Glenfiddich pe care am cumpărat-o în această după-amiază.

— Evident o coincidenţă, spuse Grace, încercând să pară mai relaxat decât se simţea, dar fără să reuşească.

— Evident.

59

Ofiţerul care preluase tura de la Linda Buckley era un tip slab, excesiv de politicos, la vreo douăzeci şi cinci de ani, pe nume Chris Willingham. Îşi adusese o geantă mică în care susţinea că îşi pusese tot ceea ce avea nevoie pentru a sta treaz în acea noapte şi, în câteva minute, era instalat şi fericit în sufragerie, cu căştile de la iPod pe urechi şi un exemplar din *Ghidul turistic al Croaţiei* în braţe.

Glenn Branson sunase pentru a-i spune că va veni într-o oră, făcându-l pe Tom să se întrebe dacă acesta avea vreo informaţie. În acelaşi timp, era hotărât să întrebe de ce nu îi spusese despre Reginald D’Eath, atunci când îl recunoscuse în el pe idiotul din tren.

Tom îl lăsă pe Chris Willingham cu o cafea neagră şi o

farfurie cu biscuiţi digestivi şi se retrase în liniştea biroului său cu un exemplar din *Sunday Times*, pe care încă nu îl citise. De obicei, în serile de duminică, el şi Kellie ar fi stat pe canapea în sufragerie, cu toate paginile din *Sunday Times* şi *Mail on Sunday* împrăştiate pe covor. El începea întotdeauna cu articolele economice, căutând companii care i-ar fi putut deveni clienţi. Kellie începea cu revista *Mail's You.*

Dar în această seară era o pierdere de timp chiar şi numai să se uite la ziar; tot ceea ce putea vedea era o adunătură de litere tipărite. Se simţea atât de singur, de înfricoşat. Atât de pierdut şi speriat.

Speriat de moarte pentru Kellie. Reginald D'Eath, idiotul din tren, tipul care uitase CD-ul, fusese găsit ucis în casa sa. Strangulat în baie. De cine? De aceleaşi persoane care îl ameninţaseră că îi vor ucide familia?

La ştirile de seară se spusese că D'Eath, care îşi schimbase numele în Ron Dawkins, făcuse o înţelegere cu acuzarea în procesul unei reţele de pedofili. Deci era o lovitură de profesionişti? Sau o crimă din răzbunare, a părintelui unui copil care fusese abuzat? Sau, se întreba el cu spaima pătrunzându-i în tot corpul, era pedeapsa pentru că a pierdut CD-ul? Aceeaşi pedeapsă cu care el şi familia lui fuseseră ameninţaţi pentru că îl găsise?

Se uită la ceas: 20.35. În urmă cu douăzeci şi patru de ore, erau în biroul lui Philip Angelidess şi beau şampanie. Nu fusese o seară minunată, dar cel puţin viaţa era normală atunci. Acum pur şi simplu nu ştia ce să facă. Încerca să se concentreze asupra zilei de mâine, luni, dar îi era greu s-o facă mai mult de câteva minute. Nu putea să anuleze prezentarea la Land Rover şi, presupunând că va trebui să delege pe unul dintre agenţi să meargă, adică să îi acorde comisionul dacă se încheia afacerea, ar fi însemnat să îşi reducă profitul şi capacitatea de a reuşi pe piaţă. Dar acum asta era ultima dintre grijile sale.

Apoi, simţi un val de resentimente împotriva lui Kellie. Era ilogic, ştia, dar nu se putea abţine. „Cum dracului poţi să îmi faci asta într-un asemenea moment?"

Aproape imediat se simţi vinovat că gândise aşa.

„Iisuse, iubito, unde naiba eşti?" Îşi îngropă faţa în mâini, încercând cu greu să gândească clar prin ceaţa coşmarului şi blestemându-se că este atât de neajutorat.

După o oră, o maşină mare, albastră, parcă în faţa casei.

Uitându-se pe fereastra de la birou, Tom îl văzu pe Glenn Branson coborând, însoţit de un alt bărbat – un alb de aproape patruzeci de ani, cu părul scurt, care era evident că este poliţist.

Se năpusti pe scări, înainte ca aceştia să sune la uşă, trezindu-i pe copii, şi deschise uşa. Lady veni în hol, dar reuşi să o potolească să nu latre. Îşi revenise din boală, sau din posibila otrăvire.

— Bună seara din nou, domnule Bryce. Ne pare rău că vă deranjăm.

— Nu mă deranjaţi. Mulţumesc. Îmi pare bine că vă văd.

— Dumnealui este detectivul căpitan Grace, ofiţerul care răspunde de acest caz, spuse Branson.

Tom se uită la detectiv, uimit de cât de obişnuit era îmbrăcat; însă tot ceea ce ştia el despre poliţie era din seriale ca *Morse*, *Dalziel and Pascoe* sau *CSI* şi, dacă se gândea mai bine, şi detectivii din acele filme erau îmbrăcaţi la fel. Bărbatul avea o faţă puternică, plăcută, cu ochi albaştri ca de laser şi un aer autoritar, convingător.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse Tom invitându-i înăuntru, spre bucătărie.

— Nici o schimbare, domnule Bryce? întrebă Glenn Branson, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se la masă.

— Una, dar presupun că deja ştiţi acest lucru. Tipul din tren este Reginald D'Eath, pedofilul care a fost găsit mort ieri. I-am recunoscut faţa la ştiri.

Grace se uită rapid prin cameră, remarcând desenele copiilor de pe pereţi, frigiderul modern cu televizor încorporat, dulapurile scumpe, apoi se aşează, uitându-se fix în ochii lui Tom Bryce.

— Îmi pare foarte rău pentru soţia dumneavoastră, domnule Bryce. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, ca să ne fie mai uşor s-o găsim.

— Bineînţeles.

Uitându-se ca un vultur în ochii lui, Grace întrebă:

— Puteţi să îmi spuneţi când aţi cumpărat maşina Audi pe care am găsit-o incendiată?

Privirea bărbatului se îndreptă imediat spre dreapta.

— Da, în martie.

— De la un vânzător local?

Din nou ochii se îndreptară spre dreapta, confirmând faptul că memoria sa era controlată de partea dreaptă a creierului. Ceea ce însemna că dacă ochii i se îndreptau spre stânga la vreo

întrebare, accesa partea creativă a creierului. Ar fi minţit. Dar în acest moment spunea adevărul.

— Da, de la Caffyns.

Grace îşi scoase carneţelul.

— Aş vrea să încep cronologic. Putem să recapitulăm evenimentele care au dus la dispariţia lui Kellie?

— Desigur. Pot să vă ofer ceva de băut? Ceai sau cafea?

Grace alese o cafea neagră, iar Glenn Branson un pahar de apă de la robinet. Tom dădu drumul la aragaz şi începu să povestească în detaliu evenimentele de ieri seară.

Când termină, Grace întrebă:

— Nu v-aţi certat cu soţia, sau ceva de genul acesta, nici când aţi plecat, nici când v-aţi întors acasă?

— Deloc, răspunse Tom, cu ochii spre dreapta din nou. Se gândi la drumul spre casă de la Angelides. Kellie fusese într-o dispoziţie ciudată, dar mai trecuse prin stări asemănătoare înainte şi nu dispăruse.

— Pot să vă pun o întrebare personală?

— Da.

— Aveţi o căsnicie fericită? Sau sunt probleme în relaţia dumneavoastră?

Tom Bryce dădu din cap.

— Nu avem o căsnicie fericită. Apoi adăugă hotărât: Avem o căsnicie minunată.

Apa din ibric începu să fiarbă. Tom se pregătea să se ridice, când întrebarea lui Grace îl trânti la loc pe scaun:

— Totul este în regulă cu finanţele dumneavoastră, domnule Bryce?

După privirea din ochii de laser, Tom îşi dădu seama că Grace ştia ceva despre problemele sale.

— De fapt, nu este tocmai bine.

— Doamna Bryce are asigurare de viaţă?

Tom se ridică furios.

— Unde dracului vreţi să ajungeţi cu asta?

— Din nefericire, va trebui să vă pun nişte întrebări extrem de personale, domnule Bryce. Dacă v-aţi simţi mai bine în prezenţa unui avocat sau dacă nu vreţi să răspundeţi fără unul de faţă, este dreptul dumneavoastră.

Tom se aşeză la loc.

— Nu am nevoie de nimeni.

— OK, mulţumesc. Deci, îmi puteţi spune dacă doamna Bryce are asigurare de viaţă?

Ochii bărbatului se îndreptară din nou spre dreapta.

— Nu. Am avut una pentru amândoi, de dragul copiilor, dar am anulat-o în urmă cu câteva luni, din cauza costului. Se ridică, se duse să prepare cafeaua şi îi aduse apă lui Branson. Grace aşteptă până când Tom se aşeză şi îi putea vedea faţa mai bine.

— Aţi remarcat vreo schimbare în comportamentul doamnei Bryce în ultimele luni?

Grace văzu secunda de ezitare din ochii lui Tom Bryce; aceştia se îndreptară hotărât spre stânga, către partea creativă a creierului. Vroia să le spună o minciună.

— Nu, deloc.

Imediat ce răspunse, Tom se întrebă dacă nu cumva venise timpul să le spună despre votcă. Şi despre momentele ciudate ale lui Kellie. Dar îi era teamă că dacă ar fi spus ceva, cei doi detectivi şi-ar fi pierdut interesul. Şi atunci, ce sens avea să le spună?

Grace luă ceaşca de cafea, apoi o puse la loc fără să o ducă la buze. Uitându-se din nou în ochii lui Bryce, îl întrebă:

— Aveţi vreo bănuială că doamna Bryce ar avea un amant?

Ochii lui Bryce se îndreptară fermi spre dreapta.

— Nu, deloc. Avem o căsnicie puternică.

Roy Grace continuă cu întrebările încă o jumătate de oră, la capătul căreia Tom simţea că detectivul îl analizase din cap până în picioare. Când închise uşa în urma lor, aproape de ora 23, se simţea secătuit şi inconfortabil. Din întrebările detectivului şi din modul în care acesta reacţionase la unele dintre răspunsurile lui, se părea că el era principalul suspect al poliţiei. Ăsta era un lucru pe care vroia să îl schimbe rapid, pentru că atât timp cât îl suspectau pe el, se concentrau pe o pistă greşită.

Deschise uşa de la sufragerie şi îl văzu pe agent adâncit în cartea sa. Îi spuse să ia tot ce doreşte din bucătărie şi îşi ceru scuze că nu are un pat liber. Agentul Willingham răspunse că dormise ziua şi intenţiona să stea toată noaptea treaz.

Apoi Tom urcă în biroul său, prea tensionat ca să poată dormi. Avea de scris câteva mesaje importante referitoare la prezentarea de mâine şi trebuia să găsească într-un fel sau altul puterea să se concentreze. Apăsă o tastă pentru a porni laptopul. După câteva secunde, mesajele începură să se încarce. Douăzeci, treizeci, patruzeci. Filtrul le identifică pe majoritatea, lăsând numai şase. Trei erau de la prieteni, fără îndoială glume. Unul de la Sarah, secretara sa foarte eficientă, care îi trimitea

lista cu întâlnirile din săptămâna respectivă şi cu cele necesare la prezentarea de mâine. Altul era de la Ivanhoe, un site la care se înscrise, dar pe care rareori avea timp să îl citească.

Ultimul era de la *Scarabinc.com.* Subiectul era simplu: Personal şi confidenţial.

Apăsă pentru a citi mesajul. Textul era scurt şi nesemnat.

Kellie are un mesaj pentru tine. Rămâi online.

60

La ora 23.15, Emma-Jane Boutwood şi Nick Nicholl erau încă la birou. Ceilalţi plecaseră, ducându-se acasă la vieţilor lor, unul câte unul, cu excepţia lui Norman Potting, care tocmai se ridica, strângându-şi nodul la cravată şi punându-şi jacheta.

Câteva persoane rămăseseră la celelalte birouri. Acestea era pline de ceşti goale de cafea, cutii de suc, cutii de mâncare, iar coşurile de gunoi dădeau pe dinafară. În fiecare dimineaţă, camera era curată şi proaspătă, iar până seara mirosea a cantină, se gândi Emma-Jane; o adunătură de arome bolnăvicioasă: ceapă prăjită de la magazinul Asda din colţ, paste, supă cu cartofi, sandvişuri la microunde şi cafea.

Potting căscă, apoi râgâi.

— Hopa, spuse el. Mă scuzaţi. Mâncarea indiană întotdeauna mă face să scot sunetele astea. Ezită un moment şi nu văzu nici o reacţie. Păi, eu am plecat. Vreunul dintre voi are chef de o băutură mică? Una înainte de a pleca acasă? Ştiu un loc foarte bun.

Ambii dădură din cap. Nick Nicholl era ocupat cu ceea ce părea să fie, după părerea Emmei-Jane, un telefon personal. După cele câteva cuvinte pe care le auzise, Nick încerca să îşi împace soţia, care era supărată dintr-o cauză anume. Probabil pentru că soţul ei era încă la serviciu la ora asta, duminica. Într-un fel, deşi îi lipsea prezenţa unui iubit – trecuse un an de când se despărţise de Olli – Emma-Jane era uşurată că nu avea pe nimeni în viaţa ei. Asta însemna că se putea concentra asupra carierei fără a se simţi vinovată pentru programul nebun pe care îl avea.

Ignorând faptul că Nicholl vorbea, Potting se aplecă spre el şi întrebă:

— Presupun că nu ştii scorul la crichet. Am încercat să îl

găsesc pe internet.

Nicholl ridică privirea spre el, dădu din cap şi se adânci din nou în conversaţie. Ezitând din nou, Potting îşi băgă mâinile în buzunare şi repetă:

— Păi, am plecat.

Emma-Jane ridică o mână.

— Pa, o seară plăcută.

— Am timp să ajung acasă şi să mă întorc din nou mâine, spuse el răguşit. Ne vedem la 8.30!

— Abia aştept! zise ea glumind.

Luând o gură de apă minerală din sticlă, îl privi traversând încăperea – un om fără nici o formă, într-un costum prost croit. Deşi îl considera grosolan, îi părea oarecum rău pentru el, pentru că era atât de singur. Îşi promise să încerce să fie mai amabilă cu el mâine.

Puse înapoi capacul la sticlă şi reîncepu să citească declaraţiile vecinilor lui Reggie D'Eath, luate mai devreme de echipa de investigaţii. De asemenea, încerca să afle mai multe informaţii referitoare la duba Ford care fusese văzută în faţa casei noaptea trecută, de unul dintre vecinii lui D'Eath.

Pe biroul său era numărul de înmatriculare GU 53 OAG. Proprietarul înregistrat era o companie numită Bourneholt International LTD., cu o adresă – o căsuţă poştală – pe care n-o va putea verifica până dimineaţă. Când i-o arătase mai devreme lui Norman Potting, acesta îi spusese că probabil era adresa unui imobil de locuit. Părea probabil, pentru că nu apăru nici o informaţie când căută pe internet.

Unul dintre telefoanele de pe birou începu să sune. Nick era încă la biroul său vorbind la mobil, aşa că E.-J. ridică receptorul.

— Sala incidentelor, spuse ea.

Vocea de la celălalt capăt părea grăbită, dar politicoasă.

— Bună, aici este Jim Knight de la Centrul Sudic de Resurse. Îmi puteţi face legătura cu detectiv căpitan Grace?

Centrul de Resurse era sediul la care se preluau apelurile care nu erau urgente şi puteau fi rezolvate de persoane pregătite, precum Knight.

— Momentan nu este la birou. Vă pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să vorbesc cu cineva de la Operaţiunea Privighetoarea.

— Eu sunt detectivul Boutwood, fac parte din echipa Operaţiunii Privighetoarea, răspunse ea, simţindu-se mândră.

— Am la telefon pe un domn Seiler, în legătură cu o dubă

albă. Am făcut o verificare a numărului de înmatriculare şi am văzut că este numărul pe care detectivul Grace l-a pus sub urmărire. M-am gândit că ar vrea să discute cu domnul de la telefon.

— El este proprietarul dubei?

— Nu, se pare că aceasta este parcată în faţa casei sale. A mai făcut o plângere astă-seară, mai devreme; a fost înregistrată la ora 18.40.

— Da? întrebă Emma-Jane, surprinsă, întrebându-se de ce nu fusese remarcată de nimeni. Te rog, fă-mi legătura.

După câteva secunde, stătea de vorbă cu un bărbat în vârstă, cu un puternic accent german.

— Alo. Nu sunteţi poliţistul cu care am vorbit mai devreme? întrebă el.

Fixându-şi telefonul între ureche şi umăr, detectivul apăsă cu viteză pe tastatură. În câteva secunde găsi înregistrarea de la ora 18.40, introdusă de un oarecare detectiv sergent Jon Rye, de la Departamentul IT.

„Detectare de reţea wireless. Sergent Rye a rezolvat problema la telefon.”

Ce dracului însemna asta?

— Din nefericire, este duminică seară, domnule; majoritatea colegilor mei au plecat acasă.

— Da, şi omul din duba albă este din nou în faţa casei mele, furându-mi internetul. Ar fi bine dacă şi el ar pleca acasă.

„Furându-mi internetul?” Ce naiba însemna asta? Dar acum era mult mai interesată de dubă.

— Puteţi să îmi citiţi numărul de înmatriculare al dubei, domnule?

După un moment, enervant de încet, el răspunse:

— G de la golf, U de la umbrelă, Zero, Trei, O de la Oscar, A de la alfa, G de la golf.

Ea notă.

GU 03 OAG.

Brusc, cu adrenalina crescându-i, Emma-Jane se ridică în picioare.

— Domnule, daţi-mi numărul dumneavoastră de telefon şi vă sun imediat. Adresa dumneavoastră este strada Freshfield numărul 138, apartament D?

Omul confirmă şi îi dădu numărul de telefon, pe care ea îl scrise direct în agenda mobilului.

— Vă rog, nu ieşiţi din casă şi nu îl alungaţi. Vin la

dumneavoastră în câteva minute. Acum voi închide şi vă sun în două minute.

— Da, spuse el. Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Nick era încă ocupat cu telefonul şi nu remarcă gesticulaţia sa nervoasă. Disperată, ea îi trase telefonul de la ureche.

— Vino cu mine! Acum!

61

Tom, tremurând de nervi, stătea în biroul său cu un pahar de Glenfiddich, încercând să se concentreze la mesajul pentru prezentarea de a doua zi, pe care trebuia, într-un fel sau altul, să îl trimită echipei sale în această noapte. La fiecare două minute se uita să vadă dacă a mai sosit un alt mesaj, apoi mai lua o înghiţitură mare de whisky.

La ora 23.20, golise paharul şi, simţind nevoia de încă unul, coborî. Agentul Willingham era în bucătărie şi îşi făcea o cafea.

— Doriţi şi dumneavoastră una, domnule Bryce? întrebă el.

Tom ridică paharul şi cu vocea puţin tremurată spuse:

— Mulţumesc, dar cred că am nevoie de ceva mai puternic.

— Nu vă condamn.

— Aţi vrea un pahar? îi oferi Tom, desfăcând sticla.

— Nu în timpul serviciului, mulţumesc.

Tom ridică indiferent din umeri, îşi umplu paharul cu whisky, gheaţă şi apă – dar mai mult whisky – şi se întoarse sus. În timp ce se aşeza la birou, observă un alt mesaj de la *Scarab Inc. Com,* cu un fişier ataşat. Subiectul era simplu: „Mesaj de la Kellie.”

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia reuşi să fixeze cursorul pe fişier. Păru că trece o veşnicie până când acesta se deschise. Apoi, brusc, tot ecranul se făcu negru. Şi apăru faţa lui Kellie.

Puţin luminată, precum un actor solitar pe o scenă sub raza unui singur reflector, ea se uita înainte, din întuneric. Era încă îmbrăcată cu rochia de seară de ieri, avea mâinile şi picioarele legate şi era imobilizată pe un scaun. Un pandantiv de argint pe care Tom nu îl ştia îi atârna în jurul gâtului. Sub ochiul drept avea o vânătaie mare, unde probabil că fusese lovită, iar buzele păreau umflate. Vorbea cu un ton greoi, mecanic, ca şi cum ar fi citat ceva din memorie.

Tom o privea prostit de uimire, ca şi cum situaţia nu ar fi fost reală, ci doar o glumă proastă sau un coşmar.

— Tom, te rog uită-te la mine şi urmăreşte-mă cu atenţie, spuse Kellie cu vocea tremurând. De ce mi-ai făcut asta? De ce ai ignorat instrucţiunile care ţi s-au dat, de a nu te duce la poliţie? Ei mă pedepsesc acum pentru prostia ta.

Tăcu apoi, cu lacrimile curgându-i pe obrajii murdari de rimei. Încet, camera se apropie din ce în ce mai mult de faţa ei. Apoi coborî şi mai încet, oprindu-se pe pandantivul de la gât, până când rămase numai acesta în imagine. Modelul devenise acum vizibil. Era un scarabeu.

— Nu spune poliţiei despre acest film, iubitule. Fă exact cum îţi spun ei. Altfel, va fi rândul lui Max. Şi pe urmă al Jessicăi. Nu încerca să fii un erou. Te rog, fă ce îţi spun ei. Este… Vocea ei se frânse. Este singura şansă pe care o avem de a ne mai revedea. Te rog, nu spune nimic poliţiei. Ei vor şti. Oamenii ăştia ştiu totul.

Vocea lui Kellie îi rupea sufletul, ca o sârmă ghimpată. Ecranul se înnegri din nou. Apoi auzi un sunet. Începu ca un şuier îndepărtat, apoi deveni mai puternic şi mai ascuţit, din ce în ce mai pătrunzător. Era Kellie, îşi dădu el seama. Urla.

Apoi linişte. Filmul era la sfârşit. Fişierul se închise.

Tom vomită pe covor.

62

În maşina Vauxhall fără însemne, Nick Nicholl trecu de porţile de securitate ale sediului poliţiei şi apăsă la maximum pe acceleraţie. Prin staţie, Emma-Jane îi dădea instrucţiuni operatorului de la centrul de control.

— Aici Golf Tango Juliet Echo. Avem nevoie de întăriri în apropiere de strada Freshfield. Incidentul s-a petrecut la numărul 138, dar nu vreau să apară nimeni acolo până când vă spun eu; este foarte important. S-a înţeles?

Tremura de încordare. Acesta era primul incident serios pe care ea îl coordona şi era conştientă că şi-ar putea depăşi autoritatea. Dar ce altă opţiune avea?

— Puteţi confirma?

— Golf Tango Juliet Echo, trimitem întăriri în apropiere de Freshfield. Aţi cerut linişte totală şi invizibilitate până la alte instrucţiuni. Timp apreciat de sosire: patru minute.

Coborau o pantă abruptă. Emma-Jane se uită la vitezometru. Peste 100 de km la oră. Formă numărul pe care i-l dăduse

domnul Seiler. În câteva secunde, acesta răspunse.

— Domnule Seiler? Sunt detectiv Boutwood; suntem pe drum. Duba mai este afară?

— Da, e afară, răspunse el. Vreţi să mă duc să vorbesc cu şoferul?

— Nu. Vă rog, nu faceţi asta. Staţi înăuntru şi urmăriţi-l. Eu voi rămâne la telefon. Spuneţi-mi ce puteţi vedea.

Un radar GATSO îi filmă. Menţinându-şi viteza, Nicholl continuă să ruleze, accelerând şi mai tare când văzu semaforul verde din faţa lor. Nenorocitul se schimbă în roşu.

— Treci! îi spuse Emma-Jane. Îşi ţinu respiraţia în timp ce el trecu peste linia de marcaj şi făcu din scurt la dreapta, trecând periculos prin faţa unei maşini care claxonă furios.

— Încă mai văd duba albă, spuse domnul Seiler. E un bărbat în ea.

— Un singur bărbat?

Mergeau pe o stradă cu două benzi, cu limita de viteză 60, iar vitezometrul lor arăta peste 120 de kilometri la oră.

— Văd un singur bărbat.

— Ce face?

— Are un laptop deschis.

Al doilea radar GATSO îi prinse.

— Ar fi bine să ai dreptate, spuse Nick Nicholl. Altfel, carnetul meu de condus s-a dus.

Pe lângă ei treceau alte maşini, care arătau ca într-o filmare derulată repede. Câteva le făcură semn cu farurile. Ignorându-şi colegul, Emma-Jane se concentră la telefon.

— Suntem la două minute de dumneavoastră, spuse ea.

— Şi vreţi să ies acum?

— Nu! aproape că ţipă ea. Vă rog, staţi înăuntru.

Nick Nicholl puse frână, trecu pe lângă patru semafoare pe roşu şi luă o curbă strânsă la stânga, pentru a intra pe Elm Grove, o stradă cu case şi magazine pe ambele părţi. Firma *Harmony Carpets* străluci când trecură pe lângă ea.

— Ce puteţi vedea acum, domnule Seiler?

— Nu s-a schimbat nimic.

Brusc, se auzi radioul.

— Golf Tango Juliet Echo, aici agent Godfrey. Echipa Delta Zebra Bravo. Ne apropiem de strada Freshfield. Ajungem în treizeci de secunde.

— Opriţi-vă unde sunteţi, spuse ea, simţindu-se brusc foarte importantă şi temătoare să nu greşească.

Trecură pe lângă clădirea mohorâtă a Spitalului General, unde bunica ei murise anul trecut de cancer, apoi intrară brusc, cu scârţâit de roţi, pe strada Freshfield. Emma-Jane se uită la numerele de pe stradă: 2, 4, 6, 8. Întorcându-se către Nick Nicholl, îi spuse:

— Bine, acum începeneşte. În faţă este o curbă în formă de S. Duba este la capătul acesteia.

În timp ce străbăteau ultima parte a curbei, văzu duba Ford Transit la 200 de metri în faţa lor, cu luminile din spate aprinse. În câteva secunde putu să vadă numărul de înmatriculare.

GU 03 OAG.

Apăsă butonul de comunicaţie al radioului:

— Echipa Delta Zebra Bravo. În faţa numărului 138 pe strada Freshfield este o dubă Ford Transit. Vă rog interceptaţi-o. Apoi se întoarse spre Nick Nicholl: Dă-i drumul! Trage în faţa lui! Blochează-l!

Îşi desfăcu centura de siguranţă. Într-o secundă ajunseră în dreptul dubei şi Emma-Jane deschise uşa înainte ca maşina să oprească. Coborî şi trase de portiera dubei, în partea şoferului. Era blocată.

Auzi o sirenă. Văzu lumini albastre strălucind pe asfaltul negru. Auzi motorul dubei pornind. Mâna îi fu aproape smulsă când duba dădu brusc înapoi. Urmară un bubuit şi un scrâşnet de metal pe metal. Îşi simţi iar braţul zvâcnind când duba accelera spre Vauxhall. Aerul vibra de zgomotul puternic al motorului turat, de mirosul acru al cauciucurilor încinse şi de socul izbiturii, când maşina zvâcni într-o parte. Îl auzi pe Nick strigând:

— Stop! Poliţia!

Apoi încă un zgomot de metal lovit. Emma-Jane nu dădu drumul portierei. Brusc, picioarele îi fură luate pe sus. Duba accelera în mod evident; făcu brusc la stânga, iar picioarele ei zburară în aer, apoi la dreapta. Către şirul de maşini parcate. Simţi că o apucă groaza.

Apoi aerul îi ieşi brusc din plămâni. Simţi o presiune teribilă şi auzi un sunet înfundat, ca şi cum s-ar fi spart sticlă sau metal. În secundele de agonie înainte de a cădea în inconştienţă, mâinile devenindu-i moi, corpul rostogolindu-i-se pe ciment, realiză că nu era nici sticlă, nici metal ceea ce auzise. Erau oasele ei.

Nick o văzu întinsă pe asfalt şi ezită un moment. Uitându-se în oglindă, zări o maşină de poliţie mult în spatele său. În faţa

lui, luminile din spate ale dubei aproape nu se mai vedeau. Fulgerător, acceleră pe urmele ei, ţipând în staţie:

— Ofiţer rănit! Avem nevoie de ambulanţă!

În câteva secunde câştigă teren faţă de dubă. La baza dealului se vedeau luminile roşii ale semaforului, la intersecţia cu Eastern. Duba va trebui să oprească, sau cel puţin să încetinească.

Dar n-o făcu. În clipa următoare, Nick văzu nişte faruri şi, în câteva momente, un taxi Skoda lovi duba dintr-o parte. Auzi un sunet puternic, metalic, ca două pubele care se lovesc.

Duba se învârti şi se opri; din ea curgeau ulei şi apă, claxonul ţipa, în jur era numai sticlă spartă, o roată era îndoită, aproape paralelă cu pământul şi cu cauciucul spart. Skoda mai înaintă câţiva metri, în scrâşnet de fier, fumegând, urcă pe trotuar, se lovi de zidul unei case şi fu aruncată înapoi.

Nicholl opri maşina, sună la urgenţe, apoi sări şi alergă la dubă. Dar când ajunse, îşi dădu seama că nu avea de ce să se grăbească. Parbrizul era spart şi plin de sânge. Şoferul stătea prăbuşit într-o parte, cu corpul parţial acoperind volanul, cu gâtul sucit şi cu faţa, cu răni deschise din loc în loc, lipită de geam, cu ochii închişi.

Aburul continua să se ridice şi se simţea miros de benzină. Nick Nicholl încercă să deschidă portiera îndoită, dar era blocată. Trase mai puternic, îngrijorat că duba ar putea lua foc, apoi şi mai tare, cu toată forţa. În sfârşit, uşa se deschise câţiva centimetri. Era conştient de maşinile care se opreau; cu coada ochiului văzu doi oameni mergând la taxi, trăgând de portiera şoferului şi un altul de cea din partea dreaptă. Nick trase şi mai tare de uşa dubei; se deschise puţin mai mult. Şi atunci văzu ceva ce strălucea în dreptul scaunului pasagerului.

Un laptop, îşi dădu el seama.

Nick examină îndeaproape faţa bărbatului. Respira. Una dintre cele mai importante lecţii pe care le învăţase la orele de prim-ajutor era să nu mişte victima unui accident decât dacă aceasta era în pericol iminent. Se întinse peste bărbat şi opri motorul. Nu era miros de ars. Se hotărî să aştepte, apoi merse în partea cealaltă a dubei şi luă laptopul; inspirat, nu îl atinse decât folosind batista.

Apoi, îngrijorat din cauza Emmei-Jane, întrebă prin staţie dacă au sosit ambulanţele. Concomitent, auzi sirenele. Şi, pe lângă grija pentru tânără, mai avea una: Roy Grace nu va fi cel mai fericit şef când va auzi despre acest accident.

63

La ora 23, Roy Grace îşi parcă maşina Alfa Romeo pe singurul loc liber din faţa unui magazin de mobilă retro, cu luminile stinse. Coborî, încuie maşina şi rămase nemişcat în lumina portocalie a felinarelor, în faţa porţilor din fier forjat ale clădirii în care locuia Cleo Morey. Timp de câteva minute se uită la interfon, simţindu-se confuz. O parte din el era furioasă, o altă parte se întreba ce va spune ea. Iar o altă parte era pur şi simplu deprimată.

Pentru prima dată de când dispăruse Sandy, simţea ceva pentru o altă femeie. În cele câteva momente în care fusese treaz noaptea trecută şi nu se gândise la uciderea lui Janie Stretton, îndrăznise chiar să viseze că ar putea începe o nouă viaţă. Şi că aceasta ar fi putut fi alături de Cleo Morey.

Apoi sosise mesajul ei.

Logodnic.

Ce dracu' vroia să însemne asta? Cine era tipul? Vreun frumuşel din mediul ei bogat, cu care mama şi tata erau de acord? Cu un Porsche şi moşie la ţară? Cum naiba uitase să-i spună că era logodită? Şi acum de ce mai vroia să îl vadă? Să îşi ceară scuze pentru noaptea trecută şi să îi spună că sărutul din taxi fusese o greşeală imensă, la beţie, şi că trebuia să se comporte matur de vreme ce erau nevoiţi să lucreze împreună?

Iar el de ce venise? Nu ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie ori la birou, ori spre casă, la culcare, pentru a fi odihnit la şedinţa de mâine dimineaţă. Şi să se intereseze şi de procesul lui Suresh Hossain.

În minte îi tot zăbovea interogatoriul lui Tom Bryce. Ca parte din pregătirea sa din ultimii ani, Grace se dusese la mai multe cursuri de psihologie, dar nu le găsise niciodată foarte utile. Puteau să ofere informaţii în cazul în care trebuia să aleagă între trei suspecţi, dar nimic din ceea ce învăţase nu îl ajuta să afle dacă în acest moment Tom Bryce făcea pe îngrijoratul sau chiar era speriat.

Dar omul spusese cu siguranţă o minciună.

„Aţi remarcat vreo schimbare în comportamentul doamnei Bryce, în ultimele luni?

Nu, deloc."

Ce vroia să însemne asta? Bryce ascundea ceva. Oare o bănuia că ar fi avut un amant? Sau că îl părăsise? Şi în ciuda

simpatiei pe care o simţea pentru acest bărbat, ezitarea, minciuna aceasta strecurase suficientă îndoială în mintea lui Grace pentru a-l împiedica să apese pe buton şi să genereze o căutare la nivel general a lui Kellie Bryce. Îi va sugera lui Alison Vosper dimineaţă să îi ceară lui Cassian Pewe să investigheze dispariţiei femeii. Şi, cu puţin noroc, nenorocitul îngâmfat va termina mânjit pe toată faţa încă de la prima sa misiune. Ce drăguţ va fi!

Se uită la interfon şi simţi fluturaşi în stomac. „Revino-ţi, omule!” Stătea aici, în faţa uşii, ca un adolescent! La 23.30, într-o duminică amărâtă!

Brusc, se simţi obosit. Secat. Pentru un moment, îl apucară nervii – nervi pe Cleo şi pe el fiindcă fusese atât de slab încât să vină aici – şi fu tentat să se întoarcă la maşină şi să plece acasă. Se întoarse, îşi căută cheile în buzunar şi tocmai se pregătea să le scoată când auzi vocea ei, ciudat distorsionată de interfon.

— Bună!

Şi vocea îi făcu ceva. Pur şi simplu îl energiză.

— Pizza! spuse el cu un accent italian prost. Aţi comandat o pizza?

Ea râse.

— Intră în curte şi fă la dreapta. Numărul 6, la capătul din stânga! Sper că nu ai uitat să pui şi peşte!

Încuietoarea se deschise cu un sunet ascuţit. Împinse uşa grea, căutând în buzunar când îşi aduse aminte de guma de mestecat; îşi băgă o lamă în gură în timp ce mergea pe cărarea de piatră, luminată de un şir de felinare. Când ajunse la apartamentul ei, puse la loc guma în hârtia în care fusese împachetată şi o ascunse în buzunar.

Uşa se deschise înainte ca el să apese pe sonerie şi apăru Cleo; era în picioarele goale, cu blugi strâmţi şi o bluză largă, cu o parte din păr strâns în coadă, restul lăsat liber. Avea faţa palidă, aproape fără machiaj, dar arăta mai frumoasă ca niciodată. Ea îl întâmpină cu un zâmbet umil, cu o privire care părea puţin vinovată, ca a unui copil care a făcut o năzbâtie.

— Bună, spuse ea şi ridică puţin din umeri.

Grace ridică şi el.

— Bună.

Urmă o tăcere ciudată, ca şi cum fiecare ar fi aşteptat din partea celuilalt un sărut. Nici unul nu se mişcă însă. Ea se dădu la o parte, aşteptă ca el să treacă pragul şi închise uşa în urma lui.

El intră într-o cameră mare, luminată palid cu mai multe lumânări şi cu nişte spoturi ultramoderne; în aer se simţea o aromă puternică, puţin dulce, lemnoasă, feminină şi foarte seducătoare. Încăperea avea o rezonanţă pozitivă şi se simţi instantaneu relaxat. Totul în jur purta amprenta lui Cleo: pereţi crem şi o podea cu parchet lucios de stejar, două canapele roşii, mobilă neagră, lăcuită, picturi abstracte, ciudate, un televizor care părea scump; un CD cu muzică latino se auzea încet, dar pregnant, prin boxele negre, şi ele moderne. Mai erau câteva plante exotice şi, într-un acvariu pătrat, aşezat pe măsuţa de cafea, un singur peşte care înota printre ruinele unui templu grecesc scufundat.

— Vrei un whisky? întrebă Cleo.

— Cred că am nevoie de unul.

— Cu gheaţă?

— Multă.

— Apă?

— Doar o picătură.

Roy se îndreptă către acvariu.

— El este Peştele, spuse ea. Peşte, fă cunoştinţă cu detectiv căpitan Roy Grace.

— Bună, Peşte, replică el şi, întorcându-se spre Cleo, adăugă: Am şi eu un peştişor auriu.

— Mi-aduc aminte, mi-ai spus. Marlon, nu-i aşa?

— Ce memorie bună!

— Mda. E mai bună decât a unui peştişor. Am citit undeva că peştii nu pot ţine minte ceva decât douăsprezece secunde. Uneori, eu pot să ţin minte ceva toată ziua.

Grace râse. Dar era un râs forţat. Atmosfera dintre ei era încordată, ca între doi boxeri în ring care aşteaptă să înceapă prima rundă.

Cleo ieşi din cameră şi Grace profită ca să se uite în jur. Se îndreptă spre o fotografie înrămată care stătea pe o măsuţă, lângă o plantă de plastic. În fotografie era un bărbat distins, de vreo cincizeci de ani, care semăna izbitor cu Cleo, lângă o femeie frumoasă, într-un costum elegant şi cu o pălărie mare; în spate se vedeau mai mulţi oameni îmbrăcaţi asemănător. Grace se întrebă dacă poza fusese făcută în loja regală de la Ascot, deşi el unul nu fusese niciodată acolo.

Apoi se îndreptă spre nişte rafturi înalte cât peretele, pline cu cărţi. Remarcă mai multe romane ale lui Graham Greene, o colecţie din jurnalele lui Samuel Pepys, câteva romane poliţiste,

majoritatea de Ian Rankin, o carte de Jeanette Winterson, două de James Herbert, una de Alice Seebold, *The Corrections* de Jonathan Franzen, câteva volume de Tom Wolfe, biografiile lui Maggie Thatcher şi Bill Clinton şi, spre surprinderea sa, un exemplar din *The Occult* de Colin Wilson.

Cleo se întoarse în cameră cu două pahare în care se auzea gheaţa.

— Citeşti mult? întrebă el.

— Nu suficient, dar cumpăr cărţi foarte des. Tu?

Îi plăcea să citească şi de fiecare dată când intra într-o librărie cumpăra mai multe volume, dar de puţine ori ajungea să le citească.

— Mi-aş dori să am timp. De cele mai multe ori citesc rapoarte.

Îi întinse un pahar înalt, plin cu whisky şi gheaţă, apoi se aşezară pe canapea, lăsând spaţiu între ei. Ea îşi ridică paharul cu vin alb.

— Mulţumesc că ai venit.

El ridică din umeri, întrebându-se cu ce bombă are de gând să îl lovească. Dar, în loc de asta, ea spuse:

— Noroc, urecheatule.

— Urecheatule?

— Şi ţie, năsosule!

El se încruntă.

— Nu ştii asta?

— Nu.

— Noroc, urecheatule, reluă ea. Şi ţie, năsosule. Dă-i pe gât, un-doi.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură mare. Dând din cap de uimire, Grace luă o gură de whisky; era periculos de bun.

— Ce înseamnă asta? Dă-i pe gât, un-doi?

— Aşa se zice; trebuie să te învăţ.

El se uită la Cleo, apoi la pahar, mai luă o înghiţitură şi schimbă subiectul.

— Şi, vrei să îmi spui acum despre… hm… Domnul Potrivit? Logodnicul tău?

Cleo mai luă o gură de vin. El o urmări, plăcându-i modul în care bea, fără să guste ca o păsărică, ci cu înghiţituri sănătoase.

— Richard?

— Ăsta e numele lui?

— Nu ţi-am spus cum îl cheamă? întrebă ea uimită.

— Nu. De fapt, ai cam uitat. Şi la întâlnirea anterioară.

Ea se uită în paharul cu vin ca şi cum ar fi văzut acolo nişte ruine antice.

— Dar toată lumea ştie despre el! Adică… am crezut… am fost sigură că ştii.

— Ei, eu nu sunt *toată lumea.*

— Îi înnebuneşte de luni de zile pe cei de la morgă.

Grace roti cuburile de gheaţă în pahar.

— Cred că nu prea înţeleg.

— Numărul patruzeci şi doi, spuse ea. Înţelesul tuturor? *Ghidul autostopistului galactic?*

— Mda, spuse el căzându-i fisa.

Se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva Cleo era beată. Dar nu părea să fie. Nici măcar ameţită.

— Îmi pare rău, m-ai pierdut aici. Ai un logodnic care înnebuneşte pe toată lumea?

— Am crezut că ştii, spuse ea, arătând foarte umilă dintr-o dată. La dracu'! Nu ştiai, nu-i aşa?

— Nu.

Ea îşi goli paharul.

— O, Doamne! Apoi înclină paharul ca şi cum ar fi căutat ultimele picături din preţioasa băutură. De fapt, cuvântul „Doamne" nu ar trebui folosit aici, adăugă ridicând din umeri.

— Vrei să mă pui la curent?

— Vrei toată povestea cu Richard?

— Ar putea fi un punct de plecare.

— L-am întâlnit în urmă cu trei ani; este avocat. A venit la morgă deoarece vroia să vadă un cadavru într-un caz de crimă la care lucra. Ridică paharul aşteptând, apoi păru dezamăgită când văzu că e gol. Mi-a plăcut de el; am început să ieşim împreună; părinţii mei îl plăceau; fratele şi sora mea credeau amândoi că e simpatic şi, acum un an şi jumătate, ne-am logodit. Dar cu ceva timp în urmă am descoperit că am un rival. Dumnezeu.

— Dumnezeu?

Ea încuviinţă.

— L-a găsit pe Dumnezeu. Sau Dumnezeu l-a găsit pe el. Nu contează.

— Norocosul Richard, spuse Grace.

— Foarte norocos, răspunse ea cu o urmă de ironie. Îi invidiez pe cei care îl găsesc pe Dumnezeu; ce drăguţ să îţi poţi lăsa toate îndatoririle în seama lui Dumnezeu. Brusc, se ridică. Mai vrei whisky?

Grace se uită la pahar, care era pe trei sferturi plin.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să conduc înapoi.

Cleo ieşi din cameră, se întoarse cu paharul plin şi se aşeză pe canapea, de data aceasta mult mai aproape.

— A început să mă ducă la o biserică interesantă din Brighton, spuse ea. Dar nu era stilul meu. Am încercat, pentru că atunci îl iubeam, dar toată chestia asta nu a reuşit decât să ne depărteze unul de altul.

— Iar soluţia lui a fost să se roage şi mai mult?

— Da. Ştii, eşti chiar inteligent. Pentru un poliţist.

Grace îi aruncă o privire încruntată, dar nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Mersi mult.

Ciocniră paharele.

— A început să mă îndemne să îngenunchez lângă el, să mă rog timp de o oră, uneori mai mult, să îi cerem lui Dumnezeu să ne facă relaţia mai bună. După un timp nu am mai rezistat.

— De ce?

— Pentru că nu cred.

— În nimic?

— Îmi petrec zilele tăind cadavre; ştii cu ce mă ocup. Până acum, nu am găsit nici un suflet. Mai bău nişte vin. Tu crezi?

— Cred într-o formă de existenţă după moarte. Dar am o problemă cu religia.

— Atunci, suntem în aceeaşi barcă, spuse ea.

— Am văzut că ai cartea lui Colin Wilson, *The Occult.*

— Toate chestiile astea mă intrigă. Ştiu că tu eşti pasionat, şi e OK. Poţi să crezi în stafii, într-o lume a spiritelor, dar nu este neapărat nevoie să crezi într-un Dumnezeu unic. Corect?

Grace încuviinţă.

— Am rupt relaţia cu Richard în urmă cu şase luni, dar el nu poate accepta acest lucru. Este convins că Dumnezeu va repara lucrurile între noi. Îşi petrece din ce în ce mai mult timp rugându-se ca Dumnezeu să îl ajute în cazurile sale în loc să citească documentaţia. Îmi pare rău; mă uit la toate prostiile care se întâmplă în lume şi majoritatea sunt cauzate de oameni convinşi că Dumnezeul lor e cel mai bun. Câteodată cred că viziunea lui Richard asupra lui Dumnezeu nu este prea departe de cea a unui atentator sinucigaş musulman. Face parte din sistemul ăsta blestemat de credinţă, că nu viaţa asta contează, ci cea de pe urmă. Ce ideal tâmpit! Putem schimba subiectul?

Grace mai bău din whisky.

— Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim?

Cleo îşi puse paharul jos, apoi îl luă şi pe al lui. Îi înconjură gâtul cu braţele şi îi şopti la ureche:

— Ce ar fi dacă nu vorbim deloc câteva minute?

Apoi îşi apăsă buzele pe ale lui. Erau moi, incredibil de moi; el îi respiră parfumul lemnos, mireasma părului proaspăt spălat, îi simţi limba moale, dulce, adânc în gura sa, o simţi trăgându-l din ce în ce mai aproape de ea, ca şi cum l-ar fi prins în mreje de mătase.

Şi cumva corpurile li se uniră, buzele nu se mai despărţiră; urcau pe scări – una, două, nu mai număra; traversară o podea de lemn, apoi un covor gros. El Divo cântau în continuare, acum o melodie lentă de jazz. Lumânări, cu flăcările tremurând, mărgineau pereţii, iar ea îl tot săruta, explorându-i dinţii cu limba, apoi cerul gurii, apoi duelându-se cu limba lui până când simţi… O, Doamne, un foc în abdomen… explodând…

Un curent electric îi trecea prin piele, împrăştiind săgeţi prin tot corpul. Deschise ochii şi văzu ochii ei albaştri zâmbindu-i. Îi desfăcea cămaşa şi apoi îşi apăsă brusc gura moale, umedă şi caldă pe ochii lui. Era ca şi cum cineva stinsese lumina. Îl sărută pe frunte, apoi din nou pe buze. Şi din nou. Era atât de bine, încât îl durea.

De câteva ori în ultimii ani sunase la un număr de la mica publicitate din *Argus* şi ajunsese în câte un apartament urât din Brighton. O dată, o fată grasă, spaniolă, îl masturbase. Altă dată, cu o thailandeză făcuse sex oral. Şi a treia oară, jenantă, când aproape că nu se excitase, cu o localnică cu vocea răguşită şi fără sâni.

Poate pentru că, în mintea sa, Sandy era prezentă alături de el. Dar acum ea nu era aici.

Degetele suple ale lui Cleo erau pe cureaua lui. Un alt sărut pe gât, chiar sub bărbie. Auzi sunetul cataramei. Un nou sărut tot pe gât, de data asta mai jos. Apoi simţi uşurarea cauzată de pantalonii descheiaţi, îi simţi mâinile în boxerii lui, atât de calde şi de incredibile; delicioase, senzuale şi reci în acelaşi timp.

— O, Doamne! exclamă el, simţindu-se aproape în delir de excitat. Dar era hotărât să dureze mult, mult.

Ea îi zâmbi; cel mai murdar şi mai pervers zâmbet pe care îl văzuse până acum. Apoi se întoarse la nasturii cămăşii lui, desfăcându-i pe rând şi dând la o parte cămaşa. Îşi lipi buzele de sfârcul lui drept, iar el crezu că va muri. Ea continuă să îl sărute încet, stabilindu-şi propriul ritm, atât de lent şi de înnebunitor.

Îl ciupi de sfârcul stâng cu degetele, încet, apoi mai ferm, uitându-se în ochii lui cu acel zâmbet pervers, minunat, incredibil…

Atât de incredibil…

Pervers…

Iar el era atât de excitat, că nu mai putea îndura. Limba ei îl apăsă în buric. Cu mâinile îi trăgea pantalonii şi boxerii în jos, peste pulpe, până la pantofi. Apoi îl luă în gură.

Aerul îi ieşi din plămâni, aer din adâncul sufletului, dintr-un loc sau o zonă despre care nici nu mai ştia că există, despre care credea că murise de mult. Îşi lăsă mâinile să alunece sub bluza ei; îi simţi carnea moale de pe abdomenul tare; ridică încet bluza, nevrând ca momentul să se termine, dorindu-şi doar să rămână acolo întotdeauna, scoţându-i bluza mereu, în fiecare zi, oră, minut, secundă, nanosecundă, picosecundă a vieţii sale. Să îngheţe acest moment.

Apoi îi atinse sânii. Nu avea sutien. Erau mari, mult mai mari decât îşi imaginase. Fermi, rotunzi, nişte sâni atât de excitanţi; ea gemu când îi atinse, apoi îl luă din nou în gură, mai adânc, mai puternic.

Câteva minute mai târziu, el încă încălţat şi cu pantalonii şi boxerii în jurul gleznelor, erau întinşi pe cuvertura cu model de leopard de pe patul ei. Se uitară în tăcere unul la celălalt. Îşi puse mâinile în jurul umerilor ei, simţindu-i oasele puternice, forma spatelui, pielea caldă şi se gândea – încerca să nu o facă, dar nu se putea abţine – cât de diferită era de Sandy. Nu mai bună, doar diferită.

Amintiri despre Sandy începură să îi apară în minte. Comparaţii. Sandy era mai scundă; avea corpul mai cărnos, mai puţin tonificat; avea sâni mai mici, cu o altă formă, cu sfârcuri mai mari, roz. Ale lui Cleo erau mai mici, ca nişte butoane roşii. Părul pubian al lui Sandy era castaniu, un hăţiş des. Al lui Cleo era culoarea grâului, tăiat scurt. Era toată peste el, cu membrele ca ale unui cal de rasă, mişcându-se, şoptind:

— Roy, eşti minunat. Doamne, Roy, vroiam asta de atât timp! Fă dragoste cu mine.

Şi el o trăgea spre sine, incapabil să se sature de ea, ca şi cum ar fi fost pierdut într-un basm. Ea încercă să îl tragă înăuntru, dar el nu era gata, nu încă. Trecuse atât de mult timp; încerca să îşi amintească, trebuia să se abţină, trebuia să îşi aducă aminte cum să se abţină.

Trebuia cumva să încetinească totul. Să o mulţumească întâi

pe ea. Aceasta fusese întotdeauna regula lui cu Sandy şi cu puţinele iubite cu care se culcase înaintea ei.

O dădu la o parte, atingându-i uşor sânii cu buzele, apoi stomacul, trecând cu limba peste firele de păr ca grâul, apoi gustându-i umezeala, respirând-o; avea un gust, un miros incredibil, mai tulburător decât parfumul cu care se dădea.

Gemea.

O, Doamne, avea un gust atât de bun, atât de bun, extraordinar de bun!

Telefonul începu să sune.

Ea chicoti. Telefonul insistă. Apoi se opri. El intră mai adânc cu limba.

— Roy! şopti ea. Roy! Oh, Roy! O, Doamne, Roy!

Se auziră două sunete ascuţite: telefonul lui. Un mesaj.

Dar lui Grace nu îi mai păsa de nimic.

64

Chris Willingham se uita la bărbatul isteric, cu vomă pe tricou, care stătea în uşă şi urla la el, încercând să îşi amintească de la ultimele cursuri cum trebuia să acţioneze într-o astfel de situaţie.

— Trebuie să faci ceva! Te rog, trebuie să faci ceva! Trebuie să mă ajuţi să îmi găsesc soţia!

„Vorbeşte încet”, îşi aduse el aminte. Acesta era primul lucru. Cu o voce calmă, spuse:

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Ţipă. E îngrozită până în adâncul sufletului, ai înţeles? Tom Bryce intră în cameră şi îl apucă de umeri. Trebuie să faci dracului ceva!

Tânărul agent se înecă de la mirosul de vomă. Păstrându-şi tonul potolit, reluă:

— Spuneţi-mi, domnule Bryce, ce s-a întâmplat?

Tom Bryce se întoarse şi ieşi din cameră.

— Vino, vino să vezi! E pe calculatorul meu! Agentul îl urmă pe scări, în biroul mic plin de cărţi, hârtii şi fotografii înrămate ale soţiei şi copiilor. Văzu un laptop pe birou, deschis, dar cu ecranul gol. Tom Bryce apăsă o tastă şi apăru căsuţa poştală.

Duhoarea de la vomă era şi mai puternică aici şi Willingham, concentrându-se asupra calculatorului, călcă cu grijă peste mizeria de pe covor. Se uită la Bryce cum se aşază la calculator,

se uită la ecran, se încruntă, apoi caută ceva.

— Era aici, spuse Tom. Era aici, un mesaj cu un fişier ataşat. Iisuse, unde dracului este?

Willingham nu răspunse; pentru o secundă, Tom păru că se calmează. Apoi se nelinişti din nou.

— Era aici!!

Se holba la ecran, nevenindu-i să creadă. Nenorocitul de mesaj dispăruse. Încercă să îl caute, folosind fiecare cuvânt pe care şi-l aducea aminte din text. Dar nu apăru nimic. Încercă şi alte variante, cu capul sprijinit în mâini, sughiţând.

— Te rog, ajută-mă! Fă ceva, te rog! Găsiţi-o, faceţi *ceva!* O, Doamne, ar fi trebuit să o auziţi!

— Aţi văzut-o pe ecran?

Tom încuviinţă.

— Dar acum nu mai este?

— Nuuuu.

Willingham puse la îndoială sănătatea mintală a bărbatului. Îşi imagina lucruri? Ceda sub presiune?

— Haideţi să o luăm de la capăt, domnule.

Încercând să rămână calm, Tom îi povesti exact ceea ce văzuse şi ce îi spusese Kellie.

— Dacă aţi primit un mesaj, spuse agentul, înseamnă că trebuie să existe undeva în calculatorul dumneavoastră.

Tom căută în dosarul cu mesaje şterse, în cel în care intrau de obicei spam-urile, apoi în restul dosarelor. Dispăruse. Şi, pentru o secundă, începu să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase totul. Dar nu şi urletul. În nici un caz. Se întoarse către agent.

— Vă gândiţi că probabil mi-am imaginat, dar nu este aşa. Am văzut. Indiferent cine sunt oamenii ăştia, se pricep la tehnologie. S-a mai întâmplat; am primit săptămâna asta nişte mesaje care au dispărut, ştergându-mi şi toată baza de date.

Willingham rămase nemişcat, fără să ştie dacă să creadă sau nu. Bărbatul arăta rău, dar nu părea nebun, ci doar şocat. Cu siguranţă, ceva se întâmplase, dar din cunoştinţele sale limitate privind calculatoarele, mesajele electronice nu dispăreau. Poate că nu le mai găseai, asta i se întâmplase şi lui.

— Să încercăm din nou, domnule. Să luăm toate fişierele, pe rând.

Trecuse de miezul nopţii când terminară. Tot nu găsiseră mesajul. Tom se uită la el, implorându-l.

— Ce vom face?

Agentul se gândi.

— Putem încerca să sunăm la Departamentul IT, dar mă îndoiesc că mai este cineva acolo la ora asta, duminică noapte. Ce ar fi să telefonăm echipei de suport tehnic a furnizorului dumneavoastră de internet? Au program non-stop? Apoi se încruntă. Eu… De fapt… ar trebui să vorbesc întâi cu detectivul Grace referitor la asta.

— Lasă-mă să încerc, spuse Tom.

Căută numărul şi îl formă. Robotul îi ceru să aştepte. După zece minute de muzică, o voce cu accent indian, dornică să îl ajute, îl întrebă ce doreşte. După încă zece minute care lui i se părură zece ore, vocea reveni şi îi transmise că nu găsise nici urmă de mesaj sau fişier ataşat.

Tom trânti furios telefonul. Cu un ton care arăta că devine sceptic, agentul îl întrebă:

— Care au fost cuvintele exacte pe care vi le-a spus soţia dumneavoastră?

Încercând cu disperare să gândească logic, Tom cită cât de corect izbuti:

— „Nu spune poliţiei. Fă exact cum îţi spun ei. Altfel, va fi rândul lui Max, apoi al Jessicăi. Te rog, fă exact ce îţi spun ei. Nu trebuie să spui nimic poliţiei. Ei vor şti dacă o faci.”

— Cine sunt „ei”?

— Nu ştiu, răspunse Tom, simţindu-se cumplit de neajutorat.

Willingham scoase staţia digitală. Tom îi dădu imediat peste mână:

— Nu!

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Pe calculator intrară câteva mesaje. Tom verifică. Nimic. În sfârşit, Willingham spuse:

— Cred că ar trebui să fac un raport despre asta.

— Nu! strigă Tom.

— Va fi sigur, domnule; nu îl înregistrez decât în sistemul poliţiei.

— Nu!

Uimit de vehemenţa bărbatului, agentul ridică mâinile.

— Bine, domnule, nici o problemă. Zâmbi. Ce ar fi să prepar câte o ceaşcă de ceai sau de cafea şi să ne gândim ce să facem în continuare?

— Cafea, spuse Tom. Cafeaua ar fi foarte bună, mulţumesc. Neagră, fără zahăr.

Agentul părăsi camera. Tom continuă să se uite la ecran; întreaga sa viaţă era undeva dincolo de el. Apăru un nou mesaj.

Era de la *ScarabInc.com.* Instantaneu, îl deschise.

„Felicitări, Tom! Pricepi repede! Acum ieşi din casă, ia maşina lui Kellie, mergi către nord, pe A23, şi aşteaptă ca ea să te sune. Nu îmi place că îmi ignori instrucţiunile de a nu vorbi cu poliţia. Dacă spui un cuvânt, un SINGUR cuvânt noului tău prieten, menajera ta poliţistă, atunci, prietene, nu îţi vei mai vedea niciodată soţia. Nu încerca să răspunzi la acest mesaj. Şi nu te obosi să cauţi camera ascunsă – te uiţi acum la ea."

65

Cleo îi zâmbi; faţa îi era atât de caldă şi de frumoasă în lumina lumânărilor. O melodie lină se auzea în fundal. Roy Grace îi putea simţi respiraţia calmă şi dulce pe faţa lui.

— Nu a fost rău, şopti ea.

— Pentru un poliţist?

Îi dădu un pumn în joacă. Apoi îi luă faţa în mâini şi îl sărută pe gură. Patul era atât de confortabil, Cleo era atât de plăcută, era atât de bine să fie cu ea; era ca şi cum ar fi ştiut-o de ani de zile, ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni din toată lumea.

Îi mângâie pielea şi o căldură se născu iar înăuntrul său; se simţea împăcat pe deplin. Era, cel puţin pentru moment, într-un loc pe care nu crezuse că îl va mai regăsi în viaţa sa. Apoi îşi aduse aminte că mai devreme îi sunase telefonul, că primise un mesaj pe care îl ignorase deşi nu trebuia, şi se uită la ceasul de lângă pat.

1.15.

„La naiba!"

Se ridică, pipăi pe jos, găsi telefonul şi îl duse la ureche, ascultând căsuţa vocală. Era Glenn, care îi spunea să îl sune dacă primeşte mesajul înainte de miezul nopţii, iar dacă nu, vor vorbi dimineaţă. Uşurat, puse telefonul la loc.

— Îmi pare bine că ai venit, şopti Cleo.

— M-a atras remarca ta despre Glenfiddich, atâta tot. Nu îi pot rezista.

— Deci chiar sunteţi atât de superficial, detectiv căpitan Roy Grace? Faceţi orice pentru o băutură gratis?

— Mda. Şi poate că eram puţin curios cu privire la logodnicul tău. Cât de superficial mă face asta?

Brusc, trase aer în piept când ea îi luă testiculele între degete.

— Ştiţi cum se spune, domnule detectiv căpitan? întrebă ea calm, strângându-l uşor.

Gemând de plăcere – şi de puţină durere – el răspunse:

— Ce se spune?

— Când ai testiculele unui bărbat în mână, inima şi mintea acestuia le vor urma.

Ea slăbi strânsoarea puţin, iar el expiră scurt, relaxat.

— Şi, îmi spui ce planuri ai cu mine pentru restul nopţii? şopti el.

Ea mări presiunea, apoi îl sărută:

— Nu eşti în poziţia de a negocia, oricare ar fi planurile mele!

— Cine negociază?

— Păi, tu crezi că o faci!

Ea îşi îndepărtă mâinile, coborî din pat şi traversă camera. El îi urmări corpul gol, suplu, picioarele lungi, fundul tare, rotund şi alb, privind-o până ce ea ieşi din cameră. Apoi îşi puse mâinile sub cap şi se lăsă pe spate, pe o pernă moale şi pufoasă.

— Cu multă gheaţă! spuse el tare.

Ea se întoarse în câteva minute cu două pahare mari şi îi dădu lui unul. Se urcă în pat lângă el, ridică paharul şi dădură noroc. Cu un semn din cap, ea spuse:

— Noroc, urecheatule! Şi ţie, năsosule! Dă-i pe gât, un-doi.

Apoi îşi goli paharul pe jumătate. El îl ridică pe al său.

— Noroc, urecheatule! răspunse şi luă o gură bună de băutură.

Ziua de mâine era la milioane de kilometri distanţă. Ochii ei, care se uitau fix în ai lui, străluceau.

— Deci, ai venit doar pentru că vroiai să ştii despre logodnicul meu. Acesta este singurul motiv, domnule detectiv căpitan Roy Grace?

— Nu îmi mai spune aşa!

— Şi cum vrei să îţi spun? Sexosul de la capătul universului?

Zâmbind, el replică:

— Ar fi foarte bine. Dar şi Roy, simplu, ar fi minunat.

Ea duse paharul la buze, apoi se aplecă spre el, îl sărută senzual şi îi împinse în gură un cub de gheaţă cu aromă de whisky.

— Roy! E un nume frumos. De ce ţi-au spus părinţii tăi Roy?

— Nu i-am întrebat niciodată.

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată.

— Şi mai spui că eşti detectiv! Eu am crezut că investighezi totul.

— De ce părinţii tăi ţi-au spus Cleo?

— Pentru că… Râse uşor. De fapt, şi mi-e jenă să spun, fiindcă romanele preferate ale mamei erau cele din seria *Cvartetul din Alexandria.* Mie mi-a pus numele după unul dintre personaje – Clea – doar că tatăl meu l-a dictat greşit în registrul de la biserică. A pus un „o” la sfârşit în loc de „a” şi aşa a rămas.

— Nu am auzit niciodată de *Cvartetul din Alexandria.*

— Haide, trebuie să le fi citit!

— Probabil că am avut o copilărie tare tristă.

— Sau una petrecută greşit?

— Tu ştiai să joci poker la doisprezece ani?

— Exact ce spuneam! Doamne, trebuie să te educ! *Cvartetul din Alexandria* e o serie de patru romane scrise de Lawrence Durrell; poveşti foarte frumoase, legate între ele. *Justine*, *Balthazar*, *Mountolive* şi *Clea.*

— Trebuie să fie frumoase dacă…

— Dacă ce?

— Dacă au dus la tine.

Apoi îi sună telefonul. De data aceasta răspunse. Fără tragere de inimă.

Două minute mai târziu, tot fără tragere de inimă, era în picioare, punându-şi şosetele în grabă, neîndemânatic.

66

— Te sperii uşor, nu-i aşa, Kellie?

Orbită de lumina din ochii ei, Kellie se zvârcoli în legăturile care o ţineau, încercând să se tragă înapoi în scaun, să se depărteze de picioarele gândacului negru, hidos, pe care americanul gras îl îndrepta spre faţa ei.

— Nuuu! Te rog, nuuuuuu!

— E unul dintre animalele mele de companie.

— Ce vrei de la mine? Ce vrei?

Brusc, el îndepărtă gândacul şi întinse spre ea o sticlă de votcă.

— Ceva de băut?

Ea îşi întoarse faţa. Tremura. De groază. De foame. De efort. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ştiu că vrei să bei, Kellie. Gustă puţin, o să te simţi mult mai bine.

Dorea cu disperare sticla aia, să îi pună gâtul la gură şi să bea tot. Dar era hotărâtă să nu îi dea satisfacţia asta. Cu colţul ochiului, în strălucirea luminii, încă mai putea vedea picioarele care se mişcau.

— Ia doar o gură.

— Vreau să îmi văd copiii, spuse ea.

— Cred că vrei mai mult votca.

— Du-te dracului!

Văzu o umbră, apoi simţi o palmă puternică pe obraz. Ţipă de durere.

— Nu suport nici un rahat de la o curvă, ai înţeles?

— Du-te dracului!

Următoarea lovitură fu atât de puternică, încât o dărâmă pe partea cealaltă a scaunului. Se prăbuşi cu o lovitură agonizantă pe podeaua tare ca piatra; durerea îi străpunse braţul, umărul, îi trecu prin tot corpul. Îi dădură lacrimile.

— De ce îmi faci asta? Ce vrei de la mine? Ce vrei?

— Ce ai zice de puţină ascultare?

El ţinu gândacul în dreptul feţei ei, atât de aproape încât îi simţea mirosul acru. Îi simţi picioarele frecându-se de pielea ei.

— Nuuuuuuu! Se agită, mişcându-se pe podea cu scaunul, lovindu-se, rănindu-se, fiecare părticică din corp durând-o. Nuuuu, nuuu, nuuu! Respiraţia îi devenea din ce în ce mai agitată, nereuşind să mai tragă aer, isterică. Simţi că o apucă furia împotriva lui Tom. Unde era? De ce nu o găsise, de ce nu venise să o salveze? Apoi rămase nemişcată, cu ochii la lumina strălucitoare.

— Te rog, spuse ea. Nu ştiu cine eşti. Îmi vreau doar copiii. Şi soţul. Te rog, dă-mi drumul.

Trebuia să aibă legătură cu mesajul pe care îl primise Tom, cel despre care spusese poliţiei.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă ea, pentru a verifica.

Linişte.

— Eşti supărat pe mine?

Vocea lui era de această dată blândă:

— Doar pentru că nu te comporţi cum trebuie, Kellie. Mi-ar plăcea să cooperezi.

— Atunci dă-mi dracului drumul!

— Nu cred că este posibil în acest moment.

Ea închise ochii, încercând cu disperare să gândească clar,

să lupte cu dorinţa puternică de alcool. Doar o înghiţitură mică din acel Stoli. Dar nu îi va da grăsanului american această satisfacţie. Niciodată, sub nici o formă, niciodată, niciodată, niciodată.

Apoi dorinţa îi acapară creierul.

— Te rog, pot să beau puţin acum? întrebă.

În câteva secunde sticla era la buzele ei şi ea dădea lichidul pe gât. Doamne, era bine! Poate că se înşelase cu privire la acest bărbat; poate că era bun până la urmă. Îi zâmbi cu recunoştinţă.

— Vezi? Tot ceea ce vreau este să fiu drăguţ cu tine. Tu te porţi frumos cu mine, eu mă port frumos cu tine. Ce nu înţelegi din asta?

Ea dădu din cap. Brusc, când el îi luă sticla de la gură, se simţi părăsită. Şi din nou gândea clar. Simultan, fiecare film de groază pe care îl văzuse începu să i se deruleze în minte. Cine dracului era bărbatul acesta? Un ucigaş în serie? Ce are de gând să îi facă? Frica îi intrase în corp precum o creatură sălbatică. O va viola? O va tortura?

„O să mor aici, în întuneric, fără să îi mai văd pe Jessica, Max şi Tom din nou."

Cum să tratezi cu o persoană ca asta? În filme văzuse că prizonierii încercau să stabilească o relaţie, o legătură cu cei care îi ţineau captivi. Stabilirea unei legături; le venea mult mai greu să îţi facă rău dacă ajungeau să te cunoască puţin.

— Cum te numeşti? întrebă ea.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi cu privire la asta, Kellie.

— Mi-ar plăcea să ştiu.

— Te voi părăsi pentru o vreme. Cu puţin noroc, soţul tău ni se va alătura în curând.

— Tom?

— Te-ai prins!

— Vine Tom?

— Vine Tom. Nu vrei să te găsească zăcând aşa, pe jos, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— O să te pun să stai drept. Să arăţi bine pentru cameră!

— Cameră?

— Mda.

Simţindu-se puţin ameţită, cu vocea tremurând, întrebă:

— Ce cameră?

— Vei fi vedetă!

67

La ora 1.25, în dormitor răsună glasul lui Jay-Z când telefonul lui Glenn Branson primi un apel. Întinse rapid mâna pentru a-l opri înainte să o trezească pe Ari, se lovi de paharul cu apă de pe noptieră şi trânti telefonul pe jos.

Se ridică pe întuneric, cu creierul puţin în ceaţă, şi căută pe sub scaunul de lângă pat, unde căzuse telefonul; muzica se auzea din ce în ce mai tare. În sfârşit îl găsi şi apăsă pe buton ca să răspundă.

— Detectiv Branson, spuse el cât de încet putu, stând ghemuit, ca şi cum acest lucru i-ar fi făcut vocea şi mai neauzită.

Era Tom Bryce care părea înnebunit.

— Detectiv Branson, îmi cer scuze că te sun atât de târziu.

— Nici o problemă. Numai o secundă…

— Dumnezeule! spuse Ari. Vii acasă după miezul nopţii şi mă trezeşti, iar acum mă trezeşti din nou. Cred că ar trebui să avem dormitoare separate.

„Frumos mod de a începe o săptămână”, se gândi mohorât Branson, îndreptându-se spre uşă. Intră în baia vopsită în portocaliu-deschis şi închise uşa.

— Îmi cer scuze. Acum vă ascult, spuse el, aşezându-se gol pe scaunul de la toaletă, în lipsă de altceva. Se uită la uşa de sticlă a cabinei de duş, montată săptămâna trecută, şi la gresia în dungi, nebunească, pusă vineri. Se mutaseră în casa asta în urmă cu trei luni. Era bine amplasată, la distanţă scurtă atât de mare, cât şi de zona rurală Saltdean, deşi acum – îi spusese Ari – toţi vecinii fierbeau deoarece se aflau la mai puţin de un kilometru de regiunea în care fusese descoperit cadavrul lui Janie Stretton.

— Vreau să ştiu dacă această linie este sigură, spuse Tom Bryce, părând aproape de isterie.

Se auzea un zgomot ca şi cum s-ar fi aflat într-o maşină în mişcare. Branson se uită la ecranul telefonului; bărbatul suna de pe mobil. Încercând să îl calmeze, răspunse:

— Aţi sunat pe telefonul meu de serviciu; toate semnalele sunt criptate. Linia este foarte sigură.

Nu-i mai spuse însă că mobilul lui, probabil unul obişnuit,

putea fi interceptat de oricine.

— Unde sunteţi?

— Nu vreau să vă spun.

— Bine. Nu sunteţi acasă?

— Nu. Nu este sigur să vorbesc de acasă; sunt microfoane.

— Vreţi să ne întâlnim undeva?

— Da. Nu. Da. Adică… trebuie să mă ajutaţi.

— De aceea sunt aici, domnule Bryce.

— De unde ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră? Că tot ce vă spun va fi confidenţial?

Branson se încruntă la această întrebare.

— Ce asigurare aţi dori ca să vă simţiţi în siguranţă?

Urmă o tăcere lungă.

— Alo? Domnule Bryce, sunteţi acolo?

— Da. Vocea părea leşinată.

— Aţi auzit întrebarea mea?

— Nu ştiu dacă… dacă ar trebui. Nu cred că îmi pot asuma acest risc.

Conversaţia se întrerupse.

Glenn Branson formă numărul de pe ecran, dar intră direct căsuţa vocală. Lăsă un mesaj în care spunea că a sunat, apoi aşteptă două minute, complet treaz, atent, dorindu-şi ca Ari să fie mai înţelegătoare. Da, era greu, dar ar fi fost drăguţ dacă ea ar fi arătat puţin mai multă înţelegere. Ridică umerii. Ce dracului?! Poate că ar trebui să citească volumul pe care i-l cumpărase pentru Crăciun, *Bărbaţii sunt de pe Marte*, *Femeile sunt de pe Venus*, şi despre care îi spusese că îl va ajuta să înţeleagă ce simte o femeie. Dar se îndoia că va înţelege vreodată cu adevărat ce doresc femeile. Bărbaţii şi femeile nu veneau de pe planete diferite; veneau din universuri diferite.

Formă din nou numărul lui Bryce. Din nou intră direct căsuţa vocală. Apoi formă numărul de acasă al acestuia, simţind brusc că îl cuprinde o frică pe care nu o putea defini.

— A dispărut? întrebă Roy Grace care stătea lângă Branson în holul casei lui Tom Bryce, la ora 2.10, uitându-se uimit şi furios la agentul de la Departamentul de Relaţii cu familia. Ce dracului vrei să spui cu „a dispărut”?

— M-am dus sus să văd ce face şi el nu mai era acolo.

— Tom Bryce, fiica sa de patru ani şi fiul de şapte ani au ieşit din casă şi tu nu ai remarcat?

— Păi… spuse neajutorat Chris Willingham.

— La dracu', ai adormit în timpul serviciului, nu-i aşa?

— Nu, eu…

Grace, care mesteca gumă pentru a masca mirosul de alcool din respiraţie, se uită la tânărul agent.

— Trebuia să ai grijă de ei. Şi să fii atent la el, ca fiind principalul nostru suspect. Iar tu i-ai lăsat să plece?

Agentul le povesti tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore, inclusiv despre mesajul pe care Tom Bryce susţinea că l-a primit şi care dispăruse din calculatorul acestuia.

Grace venise direct de la Spitalul General din Sussex, unde tânăra poliţistă în care îşi pusese atâtea speranţe, Emma-Jane Boutwood, era conectată la aparate şi urma să intre în operaţie. Avusese neplăcuta sarcină de a le telefona părinţilor ei pentru a le spune că fiicei lor nu i se dădeau multe şanse de supravieţuire.

Plecase fără nici o tragere de inimă de lângă Cleo, dar după ce aflase gravitatea rănilor Emmei-Jane, toate amintirile despre timpul petrecut împreună cu ea se şterseseră – cel puţin temporar – iar acum se simţea deprimat şi foarte îngrijorat în privinţa Emmei-Jane.

Şoferul dubei, deocamdată neidentificat, era încă inconştient la secţia de terapie intensivă a aceluiaşi spital. Grace ordonase să se pună o gardă permanentă la salonul acestuia şi lăsase instrucţiuni ca, în momentul în care acesta se va trezi, poliţistul care va fi atunci de gardă să îl aresteze pentru tentativă de ucidere a unui ofiţer de poliţie. Spera doar că acuzaţia nu se va transforma în omucidere.

Între timp, Nick Nicholl îl aştepta în birou cu un laptop la care trebuia să se uite, iar Tom Bryce fugise pe furiş împreună cu cei doi copii ai săi; ce vroia să însemne asta?

Şi săptămâna nu începuse decât de două ore. Întorcându-se către Branson, spuse:

— Telefonul pe care l-ai primit de la Bryce – ai spus că părea ciudat. Speriat?

— Îngrozit.

Grace se gândi un moment.

— L-ai pus ieri să completeze o fişă pentru persoane dispărute?

Branson încuviinţă.

— Ai înregistrat-o?

— Da.

— Dă-i un telefon lui Nick, este la birou acum. Spune-i să se

uite la înregistrare. Ar trebui să conţină adresele rudelor domnului Bryce şi ale prietenilor. Un om înspăimântat nu va merge departe cu doi copii mici, în miezul nopţii. Ai dat maşina în urmărire?

Chris Willingham şi Glenn Branson se uitară la el buimaci. Era clar că nici unuia nu îi trecuse asta prin cap.

— Ce dracu' se întâmplă?

Glenn Branson, încercând să îl calmeze, spuse:

— Roy, nu am ştiut cât de departe trebuie să mergem cu supravegherea lui. Chris era aici ca să îl ajute să facă faţă şi să îi ofere protecţie.

— Da. Şi dacă îi dăm maşina în urmărire, îi putem oferi şi mai multă protecţie; graţie tuturor patrulelor aflate acum pe străzi. Care, ştie şi el, nu sunt chiar aşa multe la această oră din noapte.

— Să îi spun lui Nick să cheme şi restul echipei?

Grace se gândi un minut. Tentaţia de a-l da jos din pat pe Norman Potting era aproape irezistibilă, dar avea presentimentul că începuse o zi foarte lungă. Ar trebui să-i lase pe cât mai mulţi dintre ei să se odihnească, astfel încât la şedinţa de la 8.30 să aibă nişte oameni energici, în puteri.

Realiză că trebuie să găsească un înlocuitor pentru Emma-Jane. Şi cum va reacţiona Alison Vosper la încă un accident cauzat de o urmărire a poliţiei? Şoferul de taxi era în spital cu răni minore, iar pasagerul său, care nu purta centura de siguranţă, avea un picior rupt. Un reporter de la *Argus* era deja la spital şi povestea se va afla în curând.

„La dracu', la dracu', la dracu'!"

— Avem o problemă: nu ştiu numărul de înmatriculare al maşinii cu care a plecat, spuse Glenn Branson.

— Păi, nu ar fi prea greu de obţinut; ar trebui să existe nişte acte ale maşinii în casă.

Lăsându-i pe Branson să dea telefonul şi pe Willingham să caute informaţiile despre maşină, Grace urcă la etaj, se uită în dormitorul copiilor, apoi în dormitorul cel mare, cu patul nefăcut. Nimic. Biroul lui Tom Bryce arăta mai promiţător. Căută printre dosarele de la serviciu, puse teanc lângă o cameră web pe un suport. Cotrobăi prin sertare, dar nu găsi nimic interesant, apoi se întoarse spre un fişet negru, înalt, de metal.

Informaţiile pe care le căuta erau într-un dosar pe care scria „Maşini". Nu toată munca de poliţie necesita o diplomă în fizică atomică, îşi spuse el.

Cincisprezece minute mai târziu, Grace şi Branson erau într-un lift cu graffiti obscene pe pereţi şi o pată de urină într-un colţ, într-un bloc administrat de primăria din Whitehawk. Coborâră la etajul şapte, merseră pe coridor şi sunară la apartamentul 72. După câteva secunde, o voce de femeie întrebă:

— Cine este?

— Poliţia! spuse Grace.

O femeie cam la cincizeci de ani, obosită, îmbrăcată într-un capot şi cu papuci în picioare, deschise uşa. Părea că în tinereţe fusese atrăgătoare, dar acum faţa ei era lăsată şi brăzdată de riduri; părul ondulat, tuns fără nici o formă, fusese blond, însă acum era aproape tot alb. Avea dinţii foarte pătaţi; după mirosul de ţigări, Grace îşi dădu seama că erau îngălbeniţi de nicotină. În spatele ei, undeva în apartament, un copil ţipa. În aer se simţea un miros rânced de grăsime prăjită.

Grace ridică legitimaţia de serviciu.

— Detectiv căpitan Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Dumnealui este detectiv sergent Branson. Sunteţi doamna Margaret Stevenson?

Ea încuviinţă.

— Sunteţi mama lui Kellie Branson?

Ea ezită un moment, apoi spuse:

— Da. Nu-i aici. Îl căutaţi pe Tom? Nu-i aici.

— Ştiţi unde este? întrebă Grace.

— Ştiţi unde este fiica mea?

— Nu. Încercăm să o găsim.

— Nu ar fi dispărut; nu şi-ar fi părăsit copiii. Aproape că nici nu suporta să îi scape din vedere. Nici măcar nu vroia să îi lase cu noi. Tom a adus copiii aici în urmă cu o oră. A sunat la sonerie, i-a împins înăuntru şi a plecat.

— V-a spus unde se duce?

— Nu. Mi-a spus c-o să sune mai încolo.

Ţipetele se înteţiră în spatele ei. Femeia se întoarse, neliniştită. Grace scoase o carte de vizită din portofel şi o dădu.

— Vă rog să mă sunaţi dacă aflaţi ceva despre el; aveţi numărul meu de mobil.

Ea luă cartea de vizită şi întrebă:

— Doriţi să intraţi? O ceaşcă de ceai? Trebuie să o opresc pe Jessica din plâns; soţul meu trebuie să doarmă. Are Parkinson. Tre' să se odihnească.

— Ne pare rău că v-am deranjat, spuse Grace. Domnul Bryce nu a spus absolut nimic?

— Nimic.

— Nu v-a explicat de ce v-a adus copiii în mijlocul nopţii?

— Pentru siguranţa lor, aşa a zis. Asta e tot.

— Siguranţă faţă de ce?

— Nu a spus. Unde este Kellie? Unde credeţi că este?

— Nu ştim, doamnă Stevenson, spuse Glenn Branson. Imediat ce o găsim, vă dăm un telefon. Domnul Bryce chiar nu v-a spus unde se ducea?

— Să o găsească pe Kellie, asta a zis.

— Nu v-a spus unde?

Ea dădu din cap. Ţipetele deveniră şi mai puternice. Grace şi Branson schimbară o privire – o întrebare şi o nedumerire.

— Ne pare rău că v-am deranjat, spuse Grace. Zâmbi, încercând să o liniştească. O să vă găsim fiica.

66

Tom, conducând maşina Espace a lui Kellie către nordul oraşului Brighton, cu telefonul mobil în mână, tremura. Drumul era liber, doar din când în când se vedeau faruri din sens opus, sau unele care îi apăreau în retrovizor şi apoi treceau pe lângă el. Apăsă tasta cu numărul lui Kellie pentru a suta oară şi îi auzi vocea.

„Bună, sunt Kellie. Scuze că nu vă pot răspunde acum. Lăsaţi un mesaj şi vă sun eu!”

Gânduri neclare îi treceau prin minte, precum umbrele lăsate în urmă de farurile sale. Îşi simţea întreg corpul încordat. Se aplecă în faţă, uitându-se prin parbriz, aruncând priviri nervoase în oglindă, frica chinuindu-i stomacul.

„O, Doamne! Iubito, unde eşti?”

Nu ştia ce caută aici sau la ce să se aştepte. Îşi simţea creierul blocat; era incapabil să gândească logic, incapabil să se gândească la altceva decât la cuvintele din mesaj. Avea viziuni cu acea fată, Janie Stretton, măcelărită în camera ei de un bărbat mascat. Dar acum nu mai era Janie Stretton, era Kellie.

Nu îşi putea imagina unde se afla şi nici ce îi trecea ei prin minte. Vroia numai să ajungă la ea, orice ar fi însemnat sau cât ar fi costat acest lucru. Bani. Asta vroiau, bănuia el. O răpiseră pe Kellie şi acum vroiau bani. Şi vor trebui să îl creadă când le

va spune că nu are foarte mulţi, dar le va da tot ceea ce are pe lume. Tot.

Pe şosea apăru un indicator. „Cowfold. Haywards Heath.”

— Sunt eu, iubito, spuse în telefon. Încercam din nou. Te iubesc.

Închise şi ecranul telefonului se întunecă după câteva secunde. Apoi, brusc, se lumină din nou: „Număr necunoscut apelează.”

Dacă ar fi fost Kellie, ar fi apărut numărul ei. Agitat, răspunse:

— Alo?

— Domnule Bryce?

Era detectiv Branson. La naiba! Închise imediat. Câteva minute mai târziu auzi sunetul unui mesaj. Îl ascultă. Era detectivul Branson, pentru a treia oară, rugându-l să-i telefoneze.

„Kellie, iubito, sună-mă, în numele lui Dumnezeu!”

În oglindă văzu nişte faruri. Deşi mergea cu numai 60 de kilometri pe un drum cu două benzi, farurile rămaseră în spatele său. Reduse viteza la 40. Farurile rămaseră tot acolo. I se uscă gâtul. Telefonul sună din nou. Pe ecran apăru un număr pe care nu îl recunoscu. Răspunse cu o voce precaută şi tremurată:

— Alo?

O voce de bărbat cu un accent răguşit, de est-european, întrebă:

— Domnule Bryce, ce mai faceţi?

— Cine… cine sunteţi?

Farurile erau chiar în spatele său, orbindu-l.

— Soţia dumneavoastră ar vrea să vă vadă.

Fiindu-i greu să vadă drumul în faţă, el spuse:

— Kellie e bine? Unde este?

— E bine, minunat. Abia aşteaptă să vă vadă.

— Cine sunteţi?

— Peste un kilometru o să vedeţi un refugiu. Trageţi acolo şi opriţi motorul. Rămâneţi în maşină şi nu vă întoarceţi.

Apelul se întrerupse. Nu ştia ce să facă. La distanţă în faţă, în timp ce începea să coboare o pantă, în lumina farurilor apăru un indicator de parcare. Apoi văzu refugiul.

Inima sa se agita precum o pasăre în cuşcă, iar gura i se uscase de frică. Încerca disperat să gândească clar, raţional. O voce din minte ţipa la el să nu oprească, să meargă mai departe, să îl sune pe detectivul Branson şi să lase poliţia să se descurce

cu asta. Şi o altă voce, mult mai domoală, mai logică, îi spunea că, dacă nu opreşte, Kellie va muri.

Urletul de groază de pe calculatorul său îl învăluia din toate părţile. Femeia de marţi noapte de pe calculatorul său, care fusese tăiată în bucăţi, fusese adevărată.

Semnaliză că face la stânga, încetini şi întră pe refugiu. Farurile îl urmară. Frână, opri motorul, apoi stătu ţeapăn uitându-se în faţă, paralizat de frică, dar hotărât să rezolve cumva situaţia.

Farurile din oglindă se stinseră. Întuneric. Linişte. Crezu că vede umbre mişcându-se. În spatele său, apărură puncte de lumină. Deveniră mai mari. Un camion trecu pe lângă el zguduindu-i maşina şi văzu luminile roşii ale acestuia ştergându-se în depărtare.

Apoi, cele două portiere din spate ale maşinii sale se deschiseră în acelaşi timp. O mână îl apucă de gât. Ceva i se apăsă pe gură şi pe nas, un material umed, cu un miros acid, acru. Brusc, simţi o durere de cap care îl orbi, ca un cuţit care îi trecea prin cap. În spatele ochilor era ca şi cum un televizor se închisese: un strop de lumină din ce în ce mai mic se stinse rapid în întuneric.

69

Următorul ofiţer de poliţie care primi un telefon dimineaţă foarte devreme fu detectivul sergent Jon Rye. Ceasul arăta ora 2.43 atunci când mobilul său începu să sune, iar el înjură că nu îl închisese. Soţia lui se trezi, dar nu spuse nimic; el aprinse veioza de pe noptieră, se uită la ecran şi văzu doar „Număr necunoscut”.

„Aproape sigur că are de-a face cu serviciul”, se gândi el.

La telefon era ofiţerul care se ocupa de cazul Janie Stretton. Rye se uită la soţia sa, îl rugă pe Roy Grace să aştepte un moment, îşi puse un halat şi coborî repede în bucătărie, unde închise uşa.

— Domnule? spuse apoi. Îmi pare rău.

— Îmi cer scuze că te deranjez. Trebuie să te întreb ceva urgent. Noaptea trecută ai înregistrat un incident sub denumirea „Detectare de reţea wireless”.

„La dracu’”, se gândi Jon Rye enervat. Introdusese nenorocitul de apel de la inginerul elveţian doar din răzbunare.

Mai mult ca o glumă decât orice altceva. Uite cum se pot întoarce lucrurile împotriva ta!

— Ai înregistrat detaliile de identificare ale unei dube Ford Tranzit albe. În noaptea anterioară, duba s-a aflat la locul unei crime, iar în această seară a fost implicată într-un accident rezultat în urma unei urmăriri.

— Înţeleg, spuse şeful Departamentului IT.

— Nu am mai auzit expresia asta până acum: „Detectare de reţea wireless”. Ce ai vrut să spui?

Rye îi explică. Când termină, Grace spuse:

— OK. Dacă am înţeles corect, persoanele cu conectare wireless la internet pot intra în orice computer care nu este protejat cu parolă?

— Exact, domnule. Router-ul wireless – o piesă micuţă care costă vreo cincizeci de lire – emite un semnal şi oricine este în raza de acoperire se poate conecta, în cazul în care nu există parolă de protecţie.

— Deci, făcând aşa, pot obţine o conectare la internet la viteză mare?

— Într-adevăr, domnule.

— Dar de ce ar face asta?

— Dacă eşti departe de casă şi vrei să îţi verifici poşta electronică, motivul poate fi simpla comoditate. Chiar şi eu am procedat aşa.

Rye, care acum era complet treaz, se duse la ibric, verifică dacă are apă şi îl puse să fiarbă, hotărându-se să îşi facă o cană de ceai.

— Ai procedat şi tu aşa? Ce vrei să spui?

— Eram pasager într-o maşină, în Brighton, am oprit la semafor cu laptopul deschis şi, brusc, am realizat că eram conectat; prinsesem un semnal de la un router wireless. În câteva secunde poţi descărca o grămadă de mesaje şi pagini de internet.

Grace tăcu un minut, gândindu-se la asta.

— Deci domnul Seiler, care a făcut plângerea, era supărat din cauza unui bărbat care se afla în duba din faţa casei şi care intrase în reţeaua sa.

— Aşa mi s-a părut, domnule.

— Dar de ce era supărat domnul Seiler? Avea vreo importanţă conexiunea asta?

— Da. Dacă încerca să trimită sau să descarce un mesaj, în special documente mari, i-ar fi micşorat viteza de conectare.

Rye căută o analogie. Vă puteţi imagina că acasă daţi drumul la apă la toate robinetele odată; apa va curge cu mai puţină presiune decât dacă aţi fi dat drumul numai la unul. Nu e, totuşi, o analogie perfectă.

— Deci, bărbatul ăsta din dubă a realizat că a găsit un loc potrivit pentru a se conecta.

— Se pare că da: aşa se procedează dacă vrei să foloseşti internetul fără să plăteşti.

Grace tăcu timp de câteva secunde.

— Dar preţul la internet este chiar mic acum. Ar mai putea exista şi un alt motiv?

Apa din ibric fierbea. Afară era întuneric beznă. Pe uşa de la frigider era un desen în creion, cu un bărbat slab într-o maşină mică, pătrăţoasă, cu patru roţi inegale, şi cuvântul „tati” dedesubt. Fusese desenat de fiica sa, Becky, în urmă cu mai mult de zece ani, când lucra la Circulaţie; probabil că ea avea vreo nouă ani atunci. Ciudat ce provoacă oboseala, se gândi el. Nu se mai uitase la desenul respectiv de aproape zece ani.

— Alt motiv? Da, dacă ai avea de trimis sau primit mesaje pe care ai vrea să le faci cât mai greu de urmărit.

— Mulţumesc, spuse Grace. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Nici o problemă. Informaţia aceea despre rute, de pe calculatorul domnului Bryce, a fost utilă?

— Foarte utilă, da.

— Bine, încă mai lucrăm la el.

— Poate vorbim mai târziu astăzi.

— Vă sun dacă aflăm mai multe.

Simţea nerăbdare în vocea detectivului, ca şi cum acesta abia ar fi aşteptat să termine convorbirea care îl reţinea de la altceva – ceva mai urgent decât acest telefon care îi trezise întreaga casă în toiul nopţii.

70

Grace, aşezat la biroul din MIR ONE, închise telefonul şi luă o gură din cafeaua tare, dulce, cu lapte, pe care şi-o făcuse. După ce plecase el, pe la ora 23, se părea că veniseră cei de la curăţenie; locul era fără nici o pată, mirosul de mâncare fusese înlocuit cu un miros uşor metalic de detergent, coşurile de gunoi fuseseră golite. Nick Nicholl, lângă el, închise telefonul.

— Nici o veste de la spital, spuse el.

În acest moment, se gândi Grace, nici o veste însemna o veste bună. Nici o veste însemna că Emma-Jane era încă în viaţă.

— Bine, spuse arătând spre laptopul pe care Nick Nicholl îl luase din dubă şi care se afla acum într-o pungă de plastic, în faţa lui. Vreau să verific mesajele primite şi trimise de pe acest laptop.

Trecu repede în revistă incidentele raportate în acea noapte. În afară de evenimentele deja cunoscute, fusese o noapte liniştită, obişnuită, de duminică. Joi şi vineri era de zece ori mai multă activitate.

Tânărul detectiv îşi puse mănuşi din latex, scoase laptopul din pungă şi îl deschise. Era în funcţiune, dar intrase în hibernare. Câteva secunde, procesorul îşi făcu verificările obişnuite, apoi se deschise la programul de poştă electronică Entourage, care probabil că fusese folosit, îşi dădu seama Nicholl, atunci când ajunseseră ei la dubă. Branson, care stătea în faţa lor, întrebă:

— Jon Rye a fost de ajutor?

— Mult mai de ajutor decât aş fi eu la ora asta dimineaţa, răspunse Grace, suflând în cafea ca să o răcească.

— Mda. Ei bine, a lucrat înainte la Circulaţie. Foarte bine că l-ai trezit. Unul dintre ei m-a amendat acum vreo zece ani; ar fi putut fi el.

Grace zâmbi.

— Ai dat urină? Ai suflat în fiolă?

— Nu, doar pentru viteză. Pe un drum pustiu şi nenorocit. Nici nu aveam mult peste limită. Nenorocitul mi-a arătat regulamentul!

— Da, am luat şi eu amendă pentru viteză acum vreo trei ani, spuse Grace. De la un agent într-o maşină fără însemne, pe A23. I-am spus că sunt poliţist şi asta a înrăutăţit lucrurile. Se pare că au o plăcere sadică să dea în cei ca ei.

— Ştii gluma aia veche? întrebă Branson. Despre diferenţa dintre un arici şi un agent de circulaţie?

Grace dădu din cap că o ştie.

— Eu nu o ştiu, spuse Nicholl.

— La agentul de circulaţie, ţepii sunt în interior, spuse Branson.

Nicholl se încruntă, creierul său obosit neputând să facă legătura imediat. Apoi zâmbi.

— Aha! E amuzant, spuse el, mutând laptopul astfel încât

Grace să vadă bine ecranul.

— Începe cu mesajele primite, ceru el. Tot ce a primit începând cu… Se uită la notiţele sale pentru a vedea la ce oră înregistrase incidentul Jon Rye. Începând cu ora 18.30 ieri seară.

În căsuţă era un singur mesaj, cu un fişier ataşat imens.

„SC5w12”

Un simbol arăta că mesajul, cu fişierul ataşat cu tot, fusese retrimis cuiva. Adresa expeditorului era *postmaster@scarab.tisana.al.*

Grace simţi adrenalina când văzu cuvântul *scarab*.

— Am tras lozul cel mare!

— *Punct al,* se miră Branson, care acum stătea în spatele lor, citind peste umărul lui. Ce ţară este *al?*

— Albania, spuse Nick Nicholl.

Grace se uită la el.

— Eşti sigur?

— Da.

— Eşti un fel de geniu, omule? întrebă Branson admirativ. De unde ştii asta?

Detectivul se întoarse spre el şi râse şmechereşte:

— A fost răspunsul la o întrebare de concurs la postul local, în urmă cu câteva săptămâni.

— Eu nu am fost niciodată la unul, spuse Branson. Ar trebui să merg cu Ari, să ne mai îmbogăţim cunoştinţele generale.

„Şi să ne îmbunătăţească mariajul – mai important” se gândi el. Să încerce să găsească alte lucruri de făcut împreună, în afară de a se certa. Grace se uită din nou la adresă.

— Tisana, spuse el. A apărut şi asta în întrebările alea?

Nicholl dădu din cap.

— Să căutăm pe Google.

Încercă o căutare, dar nu apăru decât un site italian cu posibilităţi de traducere. Nicholl îl selectă. Câteva secunde mai târziu, se uitau la o listă lungă, detaliată, de patologii şi plante.

— Acnee, citi Grace. Morcov, vitamine solubile Tisana, germeni de grâu, ulei Borragine, Burdock.

Mai departe era ceva ce i se părea chiar mai interesant la ora asta înaintată – sau matinală: Oboseală. Ginseng. Guarana. Vitamine şi minerale Tisana. Lecitină de soia.

— Poate că e vreun bolnav închipuit, opină Branson.

Nicholl îl ignoră, prea obosit pentru glume în acest moment.

— Du-te la mesajele expediate, spuse Grace.

Nicholl deschise căsuţa. Era un singur mesaj; acelaşi, cu fişierul respectiv.

— Poţi să vezi cui i-a fost trimis? întrebă Grace.

— Ciudat, spuse Nick Nicholl. Nu arată destinatarul.

Deschise fişierul şi în câteva secunde deveni evident care era motivul. Erau sute şi sute de destinatari, copiaţi automat. Şi toţi aveau adrese alcătuite din numere combinate cu „tisana”. Grace o citi pe prima: *110897@tisana.al.* Apoi pe următoarea: *244651@tisana.al.*

— Prima parte pare a fi numele, evident codat, spuse Nick Nicholl. Probabil că „tisana” este furnizorul de internet.

— Şi de ce nu am găsit nimic când am căutat „tisana”? întrebă Grace.

— Pentru că cineva nu vrea să găsim.

— Poţi să ascunzi lucruri pe motoare de căutare cum este Google?

— Sunt convins că, dacă te pricepi, poţi ascunde orice vrei.

Încuviinţând, Grace spuse:

— Să ne uităm în fişier, să vedem ce are să ne spună. Privi ecranul în timp ce Nick Nickoll puse cursorul pe fişier şi îl deschise. Apoi, câteva secunde mai târziu, îşi dorea să nu fi sugerat să îl vadă. Timp de patru minute, toţi trei se uitară la ecran într-o linişte totală.

71

La ora 6.30 dimineaţa, Roy Grace îl sună acasă pe Dennis Ponds, ofiţerul responsabil de relaţiile cu presa, îşi ceru scuze că îl trezeşte şi îl rugă să vină la ora 8.30 la biroul său temporar. Grace reuşise să prindă două ore de somn neodihnitor, într-o poziţie relativ orizontală, pe două fotolii din camera de interogatoriu, înainte de a pleca din nou, puţin după 6.30, spre birou. Branson o dusese mult mai bine, pentru că împrumutase canapeaua din biroul detectivului-şef. Nicholl se dusese acasă pentru două ore, îngrijorat să îşi lase soţia însărcinată singură pentru prea multă vreme.

La 7.20, Grace stătea la intrarea supermarketului Asda de peste drum şi, când se deschiseră uşile, la 7.30, fu primul client. Cumpără o lamă de ras, cremă de bărbierit, o cămaşă albă, două cornuri, şase cutii de Red Bull şi două pachete de tablete cu cofeină ProPlus.

La ora 8 o sună pe Cleo, dar îi răspunse mesageria vocală. Îi lăsă un mesaj scurt: „Bună, sunt Roy. Scuze că am plecat aşa brusc. Eşti minunată! Sună-mă când poţi. Te îmbrăţişez.”

La 8.30, când Dennis Ponds intra în biroul mic de vizavi de MIR ONE, Grace se simţea deja excelent. Spălatul, bărbieritul şi schimbarea cămăşii îl împrospătaseră şi cele două doze de Red Bull şi patru tablete ProPlus îşi făcuseră efectul. Singurul lucru care nu era în regulă era spatele său, care îl simţea că îl arde. Cleo îl făcuse bucăţi. Nu îi venise să creadă când se uitase în vestiarul bărbaţilor peste umăr şi văzuse zgârieturile lungi, de un roşu-aprins. Dar zâmbise. Meritase. Focul de pe spatele său nu era nimic în comparaţie cu cuptorul care îi ardea în abdomen. Doamne, era nebună în pat!

— ’Neaţa, Roy, spuse Ponds.

Astăzi, mai mult ca niciodată, arăta a şmecher de oraş, cu părul dat cu gel pe spate, costum cu dungi albe, cămaşă roz cu gulerul mic şi o cravată albastră care părea făcută din piele de şarpe.

Grace dădu din cap şi se aşezară amândoi.

— Îmi cer scuze că te-am chemat aşa devreme.

— Nici o problemă, spuse Ponds. Întotdeauna mă trezesc cu noaptea în cap; doi copii mici, trei câini. Ridică apoi din umeri. Deci?

— Vreau să stai cu noi la şedinţa de la ora 8.30; avem o înregistrare pe care aş vrea să o vezi.

Uitându-se la el puţin nedumerit, Ponds replică:

— Păi… Am un program destul de încărcat în această dimineaţă; trebuie să organizez conferinţa de presă pentru cazul Janie Stretton…

— Despre asta este vorba, Dennis, îl întrerupse Grace. Dar şi de altceva. Poate că încă nu ai auzit, dar un vehicul pe care echipa mea îl urmărea noaptea trecută s-a ciocnit cu un taxi, în Kemp Town.

Figura lui Ponds se lungi.

— Nu, nu am auzit.

— Încercând să oprească maşina înainte de a dispărea, unul dintre ofiţerii mei tineri a ajuns la Reanimare. Tocmai am vorbit la telefon cu medicii. A supravieţuit unei operaţii de cinci ore, dar situaţia încă nu arată bine. Şi-a pus viaţa în joc pentru a opri nenorocita aia de maşină, un Ford Transit. Înţelegi asta? Şi-a pus viaţa în joc, Dennis. Are douăzeci şi patru de ani; este unul dintre ofiţerii cei mai inteligenţi şi mai serioşi pe care i-am văzut

până acum. S-a agăţat de portiera vehiculului pentru a-l opri, iar nenorocitul de şofer a lovit-o de o altă maşină. Ea încerca să îşi facă treaba, să aplice legea. Înţelegi?

Ezitând, Ponds aprobă.

— Am un ofiţer legat la aparate. Am un nenorocit de suspect inconştient. Am un şofer de taxi nevinovat, cu un picior rupt.

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi.

Grace îşi dădu seama că toată cofeina îl făcea să pară puţin agresiv.

— Uite unde vreau să ajung, Dennis: vreau ca editorul de la *Argus*, editorii de la alte ziare şi cei de la radio sau televiziune care ar fi interesaţi de această poveste să mă scutească puţin. Nu vreau să fiu nevoit să am de a face cu o cameră plină de vulturi înfometaţi care aleargă după altă poveste ieftină despre cât de necugetaţi suntem, că punem în pericol oameni nevinovaţi, când de fapt noi încercăm să salvăm vieţi şi în acest proces le riscăm pe ale noastre.

— Înţeleg ce spui, zise Ponds, dar nu va fi uşor.

— De aceea vii la şedinţă, Dennis. O să îţi arăt ceva ce am văzut în această dimineaţă. Apoi îţi voi da o copie. Cred că vei fi de acord cu mine că va face lucrurile mult mai uşoare, adăugă Grace zâmbind aproape diavoleşte.

Merseră câţiva paşi de-a lungul coridorului, către sala de şedinţe care se umplea repede atât cu oameni din echipa lui, cât şi din noua echipă care primise ieri misiunea de a investiga moartea lui Reggie D'Eath; era evident că aceste două crime se intersectau în mai multe puncte.

Grace se hotărâse să folosească sala de şedinţe în locul biroului din MIR ONE, în parte fiindcă era mai spaţioasă, dar mai ales datorită monitorului mare cu plasmă de pe perete, la care detectivul John Rye, chemat la şedinţă de Branson, conecta laptopul pe care Nick Nicholl îl luase din duba lovită.

Aşezat în faţa panoului pe care scria „Noi oprim infracţiunile", Grace se gândi că în acest moment echipa sa părea că nu ar putea opri nici măcar un autobuz şi îşi aduse aminte că, din nefericire, astăzi era ziua în care îşi începea lucrul Cassian Pewe. Ce grozav ar fi să fie transferat la Newcastle acum, când începuse să se întâlnească cu Cleo! Să fie trimis la capătul celălalt al ţării. Cinci sute de kilometri distanţă! Ei, nu se va întâmpla aşa ceva!

Nici unul dintre ei nu se va bucura de cele patru minute de film. Să înceapă săptămâna cu cel mai oribil film de groază pe

care cei mai mulţi dintre ei îl vor vedea în viaţa lor nu era nicidecum o plăcere. Folosea o tactică de şoc, ştia asta, care nu îi va aduce prieteni. Dar în acest moment, să îşi facă prieteni era ultimul lucru de pe lista sa de priorităţi.

Începu şedinţa aşa cum o începea mereu:

— Este ora 8.30, luni, 6 iunie, citi el. Aceasta este a şasea întâlnire în cadrul Operaţiunii Privighetoarea, investigarea asasinării lui Jane Susan Amanda Stretton, în ziua a cincea după descoperirea cadavrului acesteia. Voi face acum sumarul evenimentelor care au urmat incidentului.

Timp de câteva minute, în special pentru cei nou-veniţi din cealaltă echipă, recapitulă circumstanţele morţii lui Janie Stretton, investigaţiile şi acţiunile care avuseseră loc după aceea şi evenimentele-cheie. Acestea erau: furtul unui CD care se pare că îi permisese lui Tom Bryce să fie martor la uciderea lui Janie Stretton; descoperirea faptului că Janie Stretton îşi suplimenta veniturile de avocat lucrând ca prostituată; descoperirea legăturii dintre computerul lui Tom Bryce şi cel al lui Reggie D'Eath; dispariţia lui Kellie Bryce şi a soţului acesteia; recuperarea noaptea trecută a unui laptop dintr-o dubă lovită, laptop în care se afla filmul pe care îl vor vedea cu toţii în scurt timp.

Îşi verifică ceasul.

— Dacă vreunul dintre voi are planuri extraprofesionale pentru următoarele treizeci şi şase de ore şi patruzeci şi cinci de minute, le puteţi anula. Veţi înţelege de ce la finalul acestei întâlniri. Bun. Acum putem asculta raportul fiecăruia? întrebă el uitându-se mai întâi la Norman Potting.

— Pot întreba dacă mai sunt noutăţi cu privire la Emma-Jane? se interesă acesta.

— Nu, este încă la Reanimare, spuse Grace scurt. Am cerut să fie trimise la spital flori din partea echipei. Ce ai mai aflat referitor la cele două agenţii de escorte la care era înregistrată Janie Stretton?

— Am fost să-i iau o declaraţie oficială doamnei Claire Porter, asociat la agenţia de escorte BEE-247, ieri-seară, la ora 19.30. Ne e tot atât de utilă ca un ceainic găurit. Nu am obţinut nimic folositor de la ea.

— Şi clienţii ei?

— Acum îi cercetez pe clienţi, dar şi pe fete, spuse Potting.

„Sunt sigur că asta faci, nefericitule", se gândi Grace şi, văzând expresiile câtorva colegi, inclusiv ale celor două agente

de la relaţiile cu familia care stătuseră cu Derek Stretton, Maggie Campbell şi Vanessa Ritchie, îşi dădu seama că nu era singurul care credea acest lucru.

— Până acum, nu am aflat nimic.

— Şi cea de-a doua agenţie?

— Abia se înscrisese; nu îi făcuseră cunoştinţă cu nici un client.

Grace se uită la notiţele sale.

— Ce ştii despre Anton, bărbatul care s-a întâlnit cu Janie Stretton de patru ori prin intermediul agenţiei BEE-247?

— Am verificat numărul de telefon. Era una dintre acele cartele preplătite pe care le poţi cumpăra de la aproape orice magazin. Numele cumpărătorului nu e înregistrat; pista nu duce nicăieri.

Grace dădu să circule printre membrii celor două echipe vreo douăsprezece fotografii cu Janie Stretton şi partenerul ei din Karma Bar. Acestea fuseseră scoase de pe camera de supraveghere şi calitatea nu era foarte bună, dar faţa ei şi a partenerului musculos, cu părul scurt, erau destul de clare.

Aceste poze au fost făcute vineri, pe 27 mai, în noaptea în care Janie Stretton a ieşit la a treia întâlnire cu acest Anton. Cred că putem presupune că Anton e individul din fotografii. Vreau ca aceste poze să ajungă la fiecare post de poliţie din ţară şi vom încerca să le difuzăm miercuri noapte în emisiunea *Crimewatch.* Cineva trebuie să îl recunoască.

Grace ştia că asta va duce la probleme de identificare în viitor, dar când va fi nevoie va colabora cu Procuratura pentru a le rezolva. Se întoarse către Maggie Campbell şi Vanessa Ritchie:

— Aţi spus că tatăl lui Janie Stretton a oferit o recompensă?

— A confirmat noaptea trecută, spuse Maggie Campbell. O sută de mii de lire pentru informaţii care vor duce la arestarea şi condamnarea ucigaşului.

— Bine, spuse Grace. Asta e de ajutor; va testa astfel multe loialităţi.

Se uită la cei doi ofiţeri pe care îi recrutase din echipa lui Dave Gaylor: Don Barker, un tip care îi plăcea – un sergent îndesat, cu gât de taur, cam la treizeci şi cinci de ani, cu un ciuf de păr blond şi o cămaşă albastră, cu nasturii aproape să plesnească – şi un detectiv mult mai tânăr, foarte încrezător, pe care nu îl mai văzuse până acum. Numele lui era Alfonso Zafferone; avea trăsături frumoase, latine, părul cu aspect

umed, şi era îmbrăcat într-o jachetă sport şi o cămaşă cu cravată la modă. Adresându-se ambilor, îi întrebă:

— Aţi făcut vreun progres cu proprietarul dubei albe?

Răspunse Alfonso Zafferone. Avea o atitudine obraznică şi plină de sine, care îi displăcu imediat lui Grace. Se purta de parcă era pus pe treburi mai mari, şi sarcini minore precum verificarea unui vehicul erau sub nivelul său.

— Aşa cum deja ştim, duba este a unei companii, adresa acesteia fiind o căsuţă poştală din Londra. Am verificat compania; nu este înregistrată.

— Adică?

Zafferone ridică din umeri. Oboseala îl făcea pe Grace mai puţin tolerant decât era de obicei şi îl repezi, rostindu-i numele în mod intenţionat greşit – una din cele mai bune metode de a pune pe cineva la locul lui.

— Aceasta este o investigaţie a unei crime, detectiv Zabaglione. Aici nu ridicăm din umeri, ci răspundem verbal. Ai dori să încerci din nou?

Tânărul detectiv se uită duşmănos la el, părând un moment că are de gând să riposteze, dar era evident că se răzgândise.

— Înseamnă, domnule, că fie compania este înregistrată în afara ţării, fie numele este fals.

— Mulţumesc. Până la următoarea întâlnire de la ora 18.30 vreau să ştiu care este situaţia. Şi de unde vine corespondenţa din căsuţa poştală. OK?

Zafferone încuviinţă supărat.

„Nu vei ajunge prea departe, fiule”, se gândi Grace. „Poate doar dacă trage cineva apa după tine la WC.”

— Ce ştim despre identitatea şoferului dubei?

— Începuse să îşi revină în urmă cu zece minute, Roy, spuse Don Barker. Nu avea nimic asupra sa sau în dubă. Nu pare a fi englez; poate fi din Europa Centrală. Mă duc să îl văd direct de la şedinţa asta.

— Bine, spuse Grace. Apoi se întoarse spre Potting. Încă o sarcină pentru tine, Norman. Trebuie să vizitezi toţi furnizorii angro de acid sulfuric din zonă.

— Îi dau zor, spuse Potting.

Grace i se adresă lui Nick Nicholl.

— Adu-mi aminte, Nick, la ce oră ne întâlnim cu detectivul din Wimbledon?

— La 11.30, domnule.

— Şi ai luat legătura cu toate secţiile din ţară să vezi dacă au

avut vreo crimă în care a apărut şi un scarabeu?

— Da, lucrez la asta, domnule.

— Mai lasă-mă naibii cu „domnule”, da?

Detectivul roşi. Grace se simţea neplăcut că se răstise la el. Nu era nevoie să certe pe nimeni. Îşi dădu seama că trebuie să se controleze. Se uită la echipă şi zâmbi.

— Bine, acum vom vedea un scurt film. Îmi cer scuze că nu avem şi sucuri.

Primi ca răspuns un râs strident.

„După ce veţi vedea filmul, nu veţi mai vrea sucuri; va fi bine dacă veţi reuşi să nu daţi afară micul dejun”, se gândi Grace, făcându-i semn sergentului Rye să tragă jaluzelele şi să înceapă. În timp ce Rye se conforma, Grace spuse:

— Acest film a fost găsit pe un laptop luat din duba Ford Transit ieri-noapte. Hard-discul a fost scos şi pus într-un loc sigur, ca dovadă a crimei, în Departamentul IT criminalistic. Ceea ce veţi vedea este o copie.

Jon Rye apăsă pe tastatură pentru a începe filmul. Grace făcu lumina mai slabă.

Pe ecran apăru:

„O PRODUCŢIE SCARAB.
Vă prezentăm un film special, bonus pentru toţi clienţii noştri: *Baia lui Reggie!* Bărbatul este un pedofil condamnat. Vizionare plăcută!”

Câteva secunde mai târziu, o cameră video care tremura uşor arăta, dintr-un unghi larg, o baie mică, demodată, vopsită în culoarea fructelor de avocado. Camera se concentră asupra căzii. Câteva secunde mai târziu, un ins îmbrăcat în ceea ce părea să fie un costum complet de protecţie, cu mănuşi, cizme, rezervor de aer şi mască se chinuia să intre cu spatele în baie, cărând ceva. Într-o secundă, deveni clar că trăgea de picioare un bărbat gol, legat strâns cu o funie.

Un al doilea ins, în costum de protecţie identic, cu faţa invizibilă în spatele măştii închise la culoare, ţinea de umerii bărbatului dezbrăcat, Reggie D’Eath. Îl aşezară în cada goală.

Gras, cu o faţă de copil, cu părul rar şi carnea moale, Reggie se zvârcolea în cadă ca un peşte pe uscat. Figura lui era o mască a terorii, dar era incapabil să vorbească deoarece ceva, fixat cu leucoplast, îi fusese îndesat în gură. Avea mâinile legate strâns pe lângă corp. Tot ce putea face era să se zvârcolească,

săltându-se cu ajutorul coapselor, şi să îşi răsucească dintr-o parte în alta capul, cu ochii ieşind din orbite, implorând, cu penisul mic şi subţire mişcându-se între testiculele golaşe şi un desiş întunecat de păr pubian.

Cei doi inşi ieşiră din baie şi se întoarseră cu o canistră neagră de plastic, despre care Grace estima că are vreo patruzeci de litri. Pe ea nu scria nimic. Reggie D'Eath se zbătea acum atât de puternic, încât pentru o secundă păru că va reuşi să iasă din cadă.

Bărbaţii lăsară canistra jos. Unul îl ţinu pe D'Eath, iar celălalt luă o bucată de sârmă lungă, i-o răsuci de două ori în jurul gâtului şi apoi o agăţă de un suport pentru prosoape de pe perete, deasupra capului. Şi strânse tare. Ochii lui D'Eath ieşiră şi mai tare din orbite. Mişcările sale se schimbară după câteva secunde; erau mai degrabă convulsii decât zbucium.

Cu greu, cei doi inşi îl deplasară puţin, astfel încât acum era relativ ridicat, şi nu întins. Ajustară legătura care îl susţinea în mod evident inconfortabil, intrându-i în pielea gâtului, dar fără să îl sugrume. O mână nevăzută aruncă un scarabeu viu pe pieptul lui. Micuţa creatură se rostogoli pe spate aproape comic, oprindu-se pe organele genitale ale lui D'Eath. Începu să meargă, dar era deja prea târziu.

Fără să mai piardă timpul, cei doi inşi ridicară canistra, dându-se cu atenţie la o parte din calea camerei, ca să nu o acopere, şi vărsară o bună parte din lichidul despre care Grace ştia că este acid sulfuric direct pe organele genitale ale lui D'Eath.

Apărură vapori.

Grace nu mai văzuse niciodată un corp tremurând şi contorsionându-se aşa cum o făcea nefericitul D'Eath acum. Capul bărbatului se zbătea de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi încercat să taie sârma cu carotida; ochii îi ieşeau din cap. Pe cât de discret putu, Grace se uită la reacţiile colegilor săi. Ponds îşi ţinea mâna peste gură. Absolut toţi se uitau şocaţi.

Se întoarse la ecran. Bărbaţii continuau să toarne, să golească întreg conţinutul canistrei în cadă. În câteva secunde, corpul lui D'Eath încetă să mai mişte. Baia se umplu repede cu o ceaţă chimică. Imaginea se înnegri. Apoi pe ecran apăru mesajul:

„DRAGUL NOSTRU CLIENT. Sperăm că ţi-a plăcut micul nostru spectacol bonus. Nu uita să te conectezi marţi la ora 21.15,

pentru următoarea Mare Atracţie: SOŢUL ŞI SOŢIA MOR ÎMPREUNĂ. Prima noastră CRIMĂ DUBLĂ!”

Grace aprinse lumina.

72

După culoarea ca de hârtie a feţei lui Alfonso Zafferone, Grace ghici că nu va mai avea parte de o atitudine arogantă din partea tânărului detectiv de acum încolo. Nu îşi aducea aminte, de-a lungul întregii sale cariere, când mai fusese într-o sală plină cu oameni atât de tăcuţi.

Dennis Ponds se uita cu ochii măriţi şi tulburi, ca şi cum abia i s-ar fi spus că va fi băgat în cadă. Norman Potting sparse până la urmă tăcerea. Tuşi ca să îşi cureţe gâtul, apoi spuse:

— Să presupunem că acesta este un film *snuff*[13], Roy?

— Păi, în nici un caz nu e un album de familie, îi răspunse Glenn Branson.

Nu se auzi nici un râset. Nimic. Una dintre femeile care dactilografiau se uita în jos, ca şi cum i-ar fi fost frică să îşi ridice ochii, în caz că mai urma ceva.

— Dennis, interveni Grace. Îţi voi da o copie pentru laptopul tău, pe care să o duci editorului de la *Argus.* Nu îi arăta totul, dar fă-l să conştientizeze lucrurile cu care avem de-a face. Vreau să pună fotografii cu domnul şi doamna Bryce pe prima pagină, în ediţia de astăzi, de la prânz. Avem o zi şi jumătate să îi găsim pe aceşti oameni. Înţelege toată lumea acest lucru? Că urmează să fie ucişi şi filmaţi?

Branson inspiră adânc, apoi expiră cu zgomot.

— Doamne, cine se uită la asemenea chestii?

— O mulţime de oameni cu minţile bolnave, răspunse Grace. Ar putea fi oricine din această cameră; sau vecinul vostru, doctorul, instalatorul, preotul, agentul de vânzări. Aceleaşi persoane care se opresc să caşte gura la accidentele auto. Voyeurişti. Există câte puţin din aşa ceva în fiecare dintre noi.

— Nu şi în mine, spuse Branson. Nu aş putea să mă uit la chestii de genul ăsta.

— Vrei să spui că toţi suntem potenţiali criminali? întrebă Nick Nicholl.

Grace îşi aduse aminte ce îi spusese un psiholog care vorbise

[13] Gen de film care descrie o crimă, fără efecte speciale (n. tr.).

despre acest gen de filme la o întrunire a criminaliştilor din Statele Unite, când se întâlniseră seara la bar: „Toţi avem capacitatea să ucidem, însă puţini dintre noi pot *trăi* cu gândul că au ucis. Dar mulţi sunt curioşi; vor să încerce senzaţii tari. Filmele *snuff* ne dau posibilitatea de a experimenta uciderea unei fiinţe umane.”

— Gândiţi-vă la asta, îi îndemnă Grace după ce le relată spusele psihologului. Un om normal nu-şi ucide semenii.

— Eu aş fi omorât-o fericit pe soacra mea, spuse Potting.

— Mulţumesc, Norman, replică Grace, făcându-l să tacă înainte de a mai continua. Apoi se întoarse către Glenn Branson: Tom Bryce a plecat de acasă în toiul nopţii într-un Renault Espace. Nu cred că traficul era foarte aglomerat. Nu ştim în ce direcţie a luat-o. Nu ştim câtă benzină avea în rezervor. Vreau să anulăm căutarea capului lui Janie Stretton şi fiecare ofiţer, fiecare agent, să vizioneze înregistrările camerelor de supraveghere de la poliţie, magazine, benzinării – tot pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul oraşului.

— Imediat.

Apoi, întorcându-se către Barker, spuse:

— Don, vreau să verificaţi toate actele lui Reggie D’Eath: extrase bancare, desfăşurătoare ale plăţilor făcute cu cardul…

— Cineva deja se ocupă de asta.

— Bine.

Grace îşi verifică ceasul. Avea o întrevedere la ora 9.30 cu Alison Vosper, apoi trebuia să ajungă cumva la întâlnirea de la ora 10, pe care o stabilise în partea cealaltă a oraşului.

— Ne vedem aici diseară, la 8.30. Toată lumea ştie ce are de făcut? Mai aveţi întrebări?

De obicei erau o mulţime de întrebări. Azi nu era nici una. Apoi sună un telefon. Răspunse secretara, care după câteva secunde îi dădu receptorul lui Glenn Branson. Toată lumea se uită la el ca şi cum ar fi simţit că este ceva important. Branson îl rugă pe cel de la telefon să aştepte o secundă, acoperi receptorul cu o mână şi spuse:

— Renault-ul Espace al familiei Bryce a fost găsit pe un drum de ţară, lângă A23, la Bolney.

— Gol? întrebă Grace, deşi ştia răspunsul la întrebare.

— Ars.

73

Când intră în biroul ei, la ora 9.30, Alison Vosper era îmbrăcată oficial, ca de obicei. Şi tot ca de obicei, el simţea că îl furnică stomacul. Femeia îl speria şi nu era nimic de făcut în sensul ăsta; stilul ei acid şi puterea pe care o avea asupra lui îl afectau. Şi nu ajuta nici faptul că era pe urmele lui cu arma nouă şi secretă, detectivul căpitan Cassian Pewe.

Aşezată la biroul ei imaculat, emanând un parfum puternic, dar deloc sexi, era îmbrăcată într-o jachetă neagră, care îi făcea umerii imenşi, cu o bluză de culoarea fildeşului, cu guler de dantelă. Îl uimi când îl salută cu un zâmbet, deşi el se aştepta la o primire cu tunete. Desfăcând capacul de la o sticlă de apă minerală, ea luă o înghiţitură.

— Bună dimineaţa, Roy, spuse cu vocea şi mai prietenoasă decât zâmbetul. Îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre scaunele sculptate, în stil Georgian, din faţa biroului ei. Ia loc.

Încă un semn bun? se întrebă el. Foarte rar îi spunea să stea jos la astfel de întâlniri. Sau de data asta era un semn rău? Tot zâmbind, evident într-o manieră prietenoasă şi nu acidă, ea spuse:

— Deci Operaţiunea Privighetoarea pare a fi până acum un eşec.

— Nu… Nu aş spune chiar aşa…

Ea ridică o mână pentru a-l întrerupe.

— Încă nu aveţi nici un suspect. Nu aţi găsit capul victimei. Un potenţial martor a fost ucis şi doi au dispărut. Şi noaptea trecută, din nou, echipa ta a făcut o urmărire care s-a terminat cu un accident serios.

În mod miraculos, ea continua să zâmbească, dar căldura dispăruse şi fusese înlocuită de un ton nedumerit. Grace încuviinţă.

— Nu merge aşa cum ne dorim, spuse el. Avem nevoie de puţin noroc.

Ea puse capacul la sticlă. Afară era o zi plăcută, dar înăuntru era rece şi intimidant.

— Foloseşti o cantitate uriaşă de resurse. Ar fi ceva dacă ai putea să îmi oferi un rezultat, dar se pare că lucrurile doar se agravează. Cum stăm acum?

Grace o puse la curent cu ultimele evenimente. Când termină, aşteptă ceea ce ştia că trebuie să vină: în cel mai bun

caz, i-l va pune în cârcă pe Cassian Pewe, iar în cel mai rău, îl va elimina şi îl va desemna în locul lui pe Pewe. Spre surpriza lui, ea nu făcu nici una, nici alta. Scoase un stilou negru, subţire, din suportul de pe birou şi începu să bată cu el, gânditoare, în carneţel.

— De fapt, nu mai ai timp decât până mâine seară la ora 21.15, nu-i aşa? Dacă indivizii ăştia au de gând să îi omoare pe domnul şi doamna Bryce şi să difuzeze filmul către clienţii lor, o vor face cu ceva timp înainte. Ar putea fi deja morţi.

— Ştiu.

Urmă o tăcere scurtă. Grace se uită în jos, simţind ochii lui Vosper aţintiţi asupra sa. Când ridică privirea, văzu pe chipul ei înţelegere. În ciuda antipatiei ei faţă de el, era cel puţin suficient de profesionistă ca să recunoască, şi să accepte, că problemele cu care se confrunta în acest caz nu era neapărat cauzate de el. Dar îl nedumerea faptul că încă nu îl menţionase pe Cassian Pewe. Ce o reţinea?

Ezitând, întrebă:

— Mai rămâne… ăăă… valabilă întâlnirea cu Cassian? Vroiaţi să ne vedem în această dimineaţă.

— Nu, nu mai rămâne, spuse ea, lovind din ce în ce mai tare şi mai des cu stiloul în carneţel, fără să pară conştientă de ceea ce face.

— Bine, replică el, simţindu-se puţin uşurat, dar întrebându-se ce o determinase să îşi schimbe decizia.

— Detectivul Pewe a fost implicat într-un accident auto noaptea trecută. Este în spital, cu un picior fracturat.

Nu numai că Grace nu îşi putea crede urechilor, dar nu îi venea să creadă nici ce vedea. Alison Vosper zâmbea. Din nou. Era un zâmbet extrem de reţinut, într-adevăr, dar era un zâmbet în orice caz. Zâmbea în timp ce îi dădea informaţia că protejatul ei fusese rănit într-un accident de circulaţie.

— Îmi pare rău, spuse Grace. Ce s-a întâmplat?

— Era pasager într-un taxi, în centrul Brightonului, noaptea trecută. A fost implicat într-un accident cu o dubă urmărită de o maşină de poliţie.

În următorul moment Grace zâmbea şi el; nu se putea abţine. Umor macabru. Până la urmă, toţi îl aveau în această meserie.

Ieşind din biroul lui Alison Vosper, Grace telefonă la spital să afle dacă şoferul dubei de noaptea trecută îşi revenise. În prezent, bărbatul era unica lor speranţă de a ajunge la cei care

îi răpiseră pe cei doi Bryce.

Unica lor speranţă. Cu excepţia unei chestii nesigure.

Conduse până la casa familiei Bryce, unde agentul Linda Buckley preluase tura de la Chris Willingham. Femeia îl întrebă dacă mai avea sens să rămână acolo. La urma urmei, nu mai avea altceva de făcut decât să dea de mâncare câinelui. El îi sugeră să mai stea câteva ore, în caz că se întoarce Tom Bryce, ceea ce, îşi spuse el, era aproape imposibil.

Urcă scările şi intră în dormitorul mare, apoi se grăbi înapoi. Câinele stătea în hol, uitându-se lung la el, ca şi cum ar fi ştiut că el este omul care îi poate aduce acasă pe stăpânul şi stăpâna sa. În ciuda grabei, Grace se opri un moment, îngenunche lângă câine şi îl mângâie pe cap.

— Bună, spuse el. Nu îţi face griji; îi voi aduce înapoi, cumva. Bine?

Se uită în ochii căprui, mari, ai câinelui şi simţi pentru o secundă, o secundă trecătoare, că animalul pricepuse ce îi spusese.

Poate că era oboseala, sau stresul, sau orice altceva care îi zăpăcea creierul, dar în timp ce se îndepărtă în viteză, îndreptându-se către partea de est a oraşului, expresia din ochii câinelui îi rămase în minte, urmărindu-l. Părea atât de tristă, de plină de încredere. Şi, pentru un moment, ştiu că nu se zbate doar pentru domnul şi doamna Bryce şi pentru copiii lor. Ci şi pentru câinele lor.

74

Tom se trezi brusc, cu o durere de cap care îl orbea, simţind nevoia urgentă să meargă la WE şi crezând că e o pană de curent. În mod normal, nu era niciodată aşa de întuneric; întotdeauna lumina palidă a becurilor de pe stradă nuanţa dormitorul în portocaliu.

Şi pe ce dracului era întins? Tare ca piatra…

Şi apoi, ca şi cum cineva vărsase apă rece pe el, îşi aduse aminte ceva neclar, dar rău.

Oh, la naiba, tare rău. Braţul drept îl durea. Încercă să îl ridice, dar nu îl putea mişca. „Probabil că am stat pe el“, îşi spuse, „şi mi-a amorţit.” Încercă din nou. Apoi realiză că nu îşi poate mişca nici braţul stâng. Nici picioarele. Ceva îi intra în coapsa dreaptă. Îl durea o falcă şi îşi simţea gura uscată.

Încercă să vorbească şi, spre surprinderea sa, îşi dădu seama că nu reuşeşte. Tot ce putea auzi era un zgomot înfundat, în timp ce simţea cum cerul gurii îi vibrează. Peste gură avea lipit ceva legat în jurul feţei, care îl trăgea de obraji. Apoi îl trecu un fior, pe măsură ce îşi amintea cuvintele de noaptea trecută, de pe calculator: „… ieşi din casă, ia maşina lui Kellie, mergi către nord, pe A23, şi aşteaptă ca ea să te sune…” Exact asta făcuse. Acum îşi aducea aminte. Mersese pe A23. Apoi primise un telefon şi i se spusese să oprească în refugiu.

Iar acum era aici. O, Iisuse, o, Doamne, o, Iisuse, unde era? Unde era Kellie? Ce dracului făcuse? Cine dracului…

Apăru brusc o lumină, un dreptunghi galben, vertical, la o oarecare distanţă. O uşă. O siluetă venea spre el ţinând o lanternă puternică, al cărei fascicul strălucea ca o oglindă. Tom îşi ţinu respiraţia, urmărind cum persoana se apropie. În lumina legănată a lanternei putea să vadă că era într-un fel de depozit, plin cu canistre de plastic şi metal care păreau să conţină benzină sau alte substanţe chimice.

În timp ce silueta se apropia, Tom desluşi un bărbat foarte gras, cu o cămaşă largă, descheiată, cu părul dat cu gel pe spate şi prins într-o coadă de cal. Un medalion mare atârna de lanţul din jurul gâtului. Nu era suficientă lumină pentru a-i vedea clar faţa, dar părea că are undeva între cincizeci şi şaizeci de ani.

Apoi lumina puternică i se fixă direct în faţă; simţea că îl arde până în spatele retinei şi închise ochii. Cu un accent din Louisiana, care suna sincer, ca şi cum ar fi fost o întrebare nevinovată la care aştepta răspuns, bărbatul spuse:

— Deci, vă credeţi un fel de erou, domnule Bryce? Neştiind ce să răspundă şi, în orice caz, incapabil să vorbească, Tom rămase tăcut. Simţi că lumina se îndepărtează şi deschise ochii. Bărbatul se ghemuise lângă el, întinse mâinile până când îi atinse faţa, apoi le retrase brusc. Tom urlă. Durerea era ireală. Preţ de câteva secunde fu convins că jumătate din obraz îi fusese smuls.

O bucată de bandă adezivă se legăna în faţa sa. Putea să îşi mişte din nou fălcile, să deschidă gura, să vorbească.

— Unde e soţia mea? Unde este Kellie? Te rog, spune-mi unde este.

Bărbatul lumină prin încăpere. Şi inima lui Tom aproape că se frânse când văzu că obiectul despre care el crezuse că e un covor strâns era de fapt Kellie, la trei metri depărtare. Era întinsă pe ciment, legată, cu o cătuşă pe gleznă şi un lanţ care

mergea de la aceasta până la un suport din perete, cu bandă adezivă peste gură, implorându-l din ochi.

Primul impuls al lui Tom fu acela de a urla furios la nenorocitul gras, dar reuşi să se controleze, încercând să gândească clar, să înţeleagă ce se întâmplase, despre ce dracului era vorba cu coşmarul ăsta.

— Cine eşti? întrebă el.

— Pui prea multe întrebări, răspunse bărbatul scurt. Vrei apă?

— Vreau să ştiu de ce sunt aici. De ce soţia mea este aici.

Drept răspuns, bărbatul se întoarse şi plecă înapoi în întuneric.

— Kellie! strigă Tom. Kellie, eşti bine?

Nu o mai putea vedea. Sau auzi.

— Kellie, iubito!

— Taci dracului din gură, spuse grasul.

„Nu, nu o să tac!" aproape că ţipă Tom.

Acum o secundă era cuprins de groază, iar în următoarea furia îl orbi. Cum îndrăznea nenorocitul să o ţină pe Kellie legată? Sau pe el?

„În dimineaţa asta am de făcut cea mai importantă prezentare din cariera mea. Ar putea să îmi salveze afacerea. Şi o pierd din cauză că tu, grasule…

Dimineaţă? Era dimineaţă?"

Amintirile îi reveneau, dar disparate, ca şi cum ar fi încercat să pună în ordinea corectă nişte foi de hârtie împrăştiate prin cameră de o pală de vânt. Kellie plecase. Maşina ei fusese arsă. Apoi el răspunsese la mesaj. Şi acum ea era aici, legată… Se gândi la tânăra femeie de pe calculatorul lui, la bărbatul mascat, la cuţit.

Durerea îi apăsa vezica.

— Te rog, spuse el, trebuie să fac pipi.

— Nu te opreşte nimeni, răspunse americanul din umbră.

Tom se uită în jur. Bărbatul era aplecat asupra lui Kellie. Îi trase banda de pe gură. Tom se chirci la auzul sunetului. Instantaneu, ea începu să ţipe:

— Du-te dracului! Du-te dracului, nenorocitule!

— Poartă-te mai frumos, ca o doamnă; oamenii vor vrea să te vadă comportându-te ca o doamnă. Mai vrei puţină votcă?

— Du-te dracului!

„O, Doamne, Kellie!" Era atât de bine să îi audă vocea, să ştie că este în viaţă, că încă mai poate să lupte. Totuşi, nu asta era

metoda potrivită. Îşi strânse coapsele şi abdomenul, luptându-se cu durerea din vezică. Doar grasul n-avea de gând să-l lase să îşi facă nevoile acolo unde stătea!

— Kellie, iubito! strigă Tom.

— Fă-l pe nenorocitul ăsta să ne scoată de aici! Îi vreau pe Jessica şi Max. Îmi vreau copiii. Dă-mi dracului drumul!

— Vreţi să vă lipesc din nou banda peste gură, doamnă Bryce?

Ea se răsuci cu faţa în jos şi rămase nemişcată, plângând isteric, cu hohote adânci, înecate. Iar Tom se simţea prăbuşit, inutil, atât de inutil! Trebuia să existe ceva ce putea face. O, Doamne, ceva!

Durerea din vezică nu-l lăsa să gândească; îşi simţea capul ca şi cum i-ar fi fost despicat în două. Lumina de la lanternă se mişca. În acel moment, Tom văzu sute de bidoane în culori închise, puse din podea până în tavan, nişte chestii imense, multe purtând etichetă de substanţe periculoase. În aerul rece era un miros uşor acid.

„Unde dracu' suntem?"

— O, Tom, te rog fă ceva! plânse Kellie.

— Vrei bani? îl întrebă Tom pe grăsan. Asta vrei? O să strâng tot ce am.

— Vrei să spui că ai vrea să te înscrii?

— Să mă înscriu? întrebă Tom, mulţumit să primească în sfârşit un răspuns la întrebările sale. Să vorbească cu bărbatul, să îl facă să înţeleagă, să încerce să găsească o cale…

— Ai vrea să te înscrii să te urmăreşti pe tine şi pe soţia ta, râse americanul. Asta e ceva!

Speranţele lui Tom crescută.

— Da, orice, oricât vrei!

Lumina străluci din nou direct în ochii lui.

— Nu pricepi, idiotule, nu-i aşa? Cum o să puteţi să vă vedeţi?

— Nu… nu ştiu.

— Eşti chiar mai prost decât credeam. Vrei să dai bani ca să puteţi, tu şi proasta ta de beţivă, să vă vedeţi arătând bine morţi?

75

Cât timp conduse, Roy Grace vorbi continuu la mobil, dând

telefon după telefon: se interesă de Emma-Jane, apoi de progresele făcute de fiecare membru al echipei, încercând să îi impulsioneze cât de tare puteau suporta.

Mergea spre est de-a lungul drumului de coastă, lăsând în urmă elegantele clădiri din Kemp Town şi intrând în zona rurală, pe lângă şcoala de fete Roedean, în stil neogotic, şi apoi pe lângă azilul de nevăzători St Dunstan.

„21.15 mâine seară.” Ora era înscrisă cu laserul în mintea sa; era parte din fiecare gând pe care îl avea. Acum era luni, 10.15. Mai erau doar treizeci şi cinci de ore până la transmisie; cu cât timp înainte vor fi ucişi cei doi Bryce?

Janie Stretton întârziase cu pisica la veterinar, la programarea de la ora 18.30, şi nu plecase de acolo înainte de 19.40. Între această oră şi 21.15, când Tom Bryce susţinuse că o văzuse pe calculator, fusese ucisă şi înregistrarea transmisă. Dacă se respecta acelaşi tipar, probabil că mai aveau timp până la 19.30, mâine. Puţin peste treizeci şi trei de ore.

Şi încă nici o pistă credibilă. Treizeci şi trei de ore nu însemnau nimic.

Apoi îşi îngădui un zâmbet scurt la gândul că Pewe era în spital. Ironia sorţii. Incredibilă coincidenţă. Faptul că Alison Vosper văzuse partea amuzantă a situaţiei îi arătase o faţă rară a sa, faţa umană. Iar chestia era – deloc un lucru bun, ştia, dar nu se putea abţine – că nu se simţea câtuşi de puţin vinovat, şi nu îi părea rău deloc pentru el. Îi părea rău pentru şoferul de taxi nevinovat, dar nu şi pentru nenorocitul acela mic de Cassian Pewe, care venise în Brighton proaspăt promovat, cu intenţia de a-i lua lui locul de muncă. Problema nu dispăruse, însă rănirea acestuia măcar o întârziase puţin.

Merse prin Rottingdean, un oraş boem, istoric, apoi coborî o pantă, urcă din nou pe lângă întinderea suburbană dezordonată de la Saltdean, prin Peacehaven, aproape de zona în care locuia Glenn Branson şi unde murise Janie Stretton. Ieşi de pe drumul de coastă şi intră pe nişte străzi aglomerate, cu bungalouri şi case, şi opri în faţa unei clădiri mici, neîngrijite, cu o rulotă veche parcată în faţă.

Sfârşi de vorbit la telefon cu Norman Potting, care părea că avansase în cercetarea sa asupra furnizorilor de acid sulfuric, mai luă o cutie de Red Bull şi încă două tablete ProPlus, merse pe o cărare scurtă mărginită cu pitici de grădină şi intră pe o terasă, pe lângă clopoţeii de vânt nemişcaţi, şi sună la uşă.

Un bărbat mic şi slab, trecut bine de şaptezeci de ani,

semănând cu piticii pe lângă care trecuse, deschise uşa. Avea o barbă de ţap, părul cărunt, lung, prins într-o coadă de cal, purta un caftan şi pantaloni, iar la gât avea un lanţ de aur cu o cruce egipteană. Îl salută pe Grace bucuros, cu o voce ascuţită, plină de energie, luându-i mâna şi uitându-se la el ca la un prieten de mult pierdut.

— Detectiv căpitan Grace! Ce bine să te văd atât de curând!

— Şi mie îmi pare bine, prietene. Îmi pare rău că vin aşa de târziu.

Abia trecuse o săptămână de când Grace apelase ultima oară la serviciile lui, când Frame ajutase fără nici o îndoială la salvarea vieţii unui om nevinovat. Harry Frame îi strânse mâna cu o forţă care nega atât anii, cât şi statura sa şi îl privi cu nişte ochi verzi pătrunzători.

— Şi cărui fapt îi datorez plăcerea de această dată? Intră!

Îl urmă într-un hol îngust, luminat de un bec slab şi decorat în stil maritim, în care piesa centrală era un hublou de alamă pus pe perete. Apoi intrară în camera de zi, plină de rafturi cu miniaturi de nave în sticle. În cameră erau un set urât de mobilier din trei piese, acoperit cu un pled, un televizor oprit şi, lângă fereastră, o masă rotundă de stejar cu patru scaune de lemn, spre care îl conduse Frame. Pe perete, Grace remarcă, aşa cum făcea la fiecare vizită aici, un tablou înfăţişând casa Annei Hathaway şi un motto înrămat: „O minte eliberată nu mai poate fi niciodată închisă.”

— Ceai?

— Nu, spuse Grace, deşi ar fi ucis pentru o ceaşcă. Sunt în supergrabă.

— Viaţa nu este o cursă, detectiv căpitan Grace, este un dans, spuse Harry Frame cu o voce mustrătoare.

Grace zâmbi.

— O să ţin minte. O să te trec în agendă pentru un vals la următorul bal al verii.

Se aşeză la masă.

— Deci? spuse Harry, aşezându-se în faţa lui. Oare venirea ta aici are legătură cu sărmana tânără care a fost găsită moartă în Peacehaven săptămâna trecută?

Harry Frame era medium şi clarvăzător, folosind totodată şi pendulul. Grace venise să îl vadă de multe ori. Putea fi peste aşteptări de exact, aşa cum putea fi şi total nefolositor câteodată. Băgă mâna în buzunar şi scoase trei pungi mici pentru dovezi, pe care le puse pe masă în faţa lui Frame. Întâi

arătă spre inelul cu blazon pe care îl luase din dormitorul lui Janie Stretton.

— Ce poţi să îmi spui despre proprietarul acestui inel?

Frame scoase inelul, îl strânse în mână şi închise ochii. Stătu nemişcat un minut, cu faţa înţeleaptă schimonosită de concentrare. Camera avea un miros închis, de mobilă veche, covor vechi, oameni învechiţi. În sfârşit, bătrânul dădu din cap.

— Îmi pare rău, Roy. Nimic. Nu este o zi bună pentru mine azi. Nu am nici o legătură cu spiritele.

— Nimic?

— Îmi pare rău. Nu poţi veni mâine? Am putea încerca din nou.

Grace luă inelul, îl puse în punga de plastic şi îl băgă în buzunar. Apoi arătă către butonii de argint pe care îi luase dintr-un sertar din dormitorul familiei Bryce şi spre brăţara de argint pe care o luase din cutia cu bijuterii al lui Kellie Bryce.

— Trebuie să îi găsesc pe proprietarii acestor obiecte. Trebuie să îi găsesc *astăzi.* Nu ştiu unde sunt, dar presupun că sunt undeva în apropiere de Brighton şi Hove.

Mediumul părăsi camera şi se întoarse cu o hartă a zonei Brighton şi Hove. Dând la o parte un sfeşnic, întinse harta pe masă şi scoase din buzunar o sfoară cu o greutate ataşată la un capăt.

— Să vedem ce putem afla, spuse el. Da, într-adevăr, să vedem.

Ţinu brăţara şi butonii în mâna stângă, apoi, sprijinindu-şi coatele pe masă, se înclină deasupra hărţii şi începu să murmure:

— Varrum. Varrum. Brrrm. Varummm.

Apoi se îndreptă, ţinu sfoara deasupra hărţii între arătător şi degetul mare şi lăsă greutatea să se mişte deasupra hărţii, în faţă şi în spate, precum un pendul. Apoi, cu buzele strânse de concentrare, o roti într-un cerc mic, acoperind harta centimetru cu centimetru.

— Telscombe? spuse el. Piddinghoe? Ovingdean? Kemp Town? Brighton? Hove? Portslade? Southwick? Shoreham? Dădu din cap. Nu, nu mi se arată nimic în zonele astea, îmi pare rău.

— Putem să încercăm la scară mai mare? întrebă Grace.

Frame ieşi din nou şi se întoarse cu o hartă care acoperea East şi West Sussex. Dar din nou, după câteva minute de rotire a greutăţii, concentrat, nu obţinu nici un rezultat. Grace ar fi

vrut să-l ia de umeri şi să îl scuture. Se simţea cumplit de frustrat.

— Nimic, Harry?

Mediumul dădu din cap.

— Vor muri dacă nu îi găsesc.

Harry Frame îi înapoie butonii şi brăţara.

— Aş putea să încerc mâine. Îmi pare rău.

— În această după-amiază, mai târziu?

Frame aprobă.

— Nu vrei să îmi laşi obiectele? Voi sta toată ziua să lucrez la această problemă.

— Mulţumesc, aş aprecia, spuse Grace.

Ştia că se agaţă de un fir de pai şi plecă cu inima grea.

76

După şedinţa de la 8.30, Jon Rye petrecuse două ore şi trei sferturi lucrând pe laptopul care fusese recuperat din duba Ford Transit lovită. Dar îl depăşea. La 11.20, simţindu-se epuizat şi frustrat, ieşi din departament ca să îşi ia o cafea de la automat, apoi se întoarse adâncit în gânduri. Cu orice computer, în mod normal ar fi găsit o modalitate de a sparge parola prin folosirea unui program care îl strecura pe o cale laterală, ducându-l în cele din urmă la istoricul site-urilor accesate de respectivul aparat. Dar cu acest laptop nu ajungea nicăieri.

Îşi trecu legitimaţia de siguranţă prin dreptul panoului de la intrarea în Departamentul IT, apoi traversă ceea ce botezase în glumă „cuşca hamsterului”, zona în care se derulau investigaţiile în cazurile de pornografie cu minori, făcând un semn de salut celor două echipe de câte şase persoane aplecate spre monitoare.

Andy Gidney şi restul echipei sale erau la locurile lor, concentraţi la ceea ce aveau de făcut pe ziua de azi. Se aşeză şi el la biroul lui; laptopul era închis în camera dovezilor, el lucrând cu o copie a hard-discului.

Deşi era şeful acestui departament de peste trei ani, Rye era suficient de deştept încât să ştie care îi sunt limitele. Fusese realocat aici de la Circulaţie. Câţiva dintre cei tineri din echipa sa erau ingineri de meserie, absolvenţi de universitate care mâncau şi respirau calculatoare de când erau în pătuţ. Andy Gidney era cel mai bun. Dacă exista o persoană în această

încăpere care putea smulge secretele laptopului, acesta era Gidney.

Rye scoase copia hard-discului din computer, se ridică şi se apropie de biroul lui Gidney. Acesta lucra tot la spargerea unei parole dintr-o schemă de plăţi online.

— Andy, am nevoie să laşi tot ceea ce faci pentru câteva ore şi să mă ajuţi cu ceva. Sunt două vieţi în joc.

— Hm, mormăi Gidney. Chestia este că sunt destul de prins acum.

— Andy, nu îmi pasă cât de prins eşti.

— Dar dacă mă opresc, aş putea să pierd întreaga secvenţă! Asta e treaba! Gidney se răsuci cu scaunul pentru a sta cu faţa la Rye, cu ochii plini de emoţie. Cred că sunt la un bit distanţă!

— Cât de mult îţi va lua?

— Hmmmm, mda, hmmmmm, spuse el gândindu-se. Apoi închise ochii şi încuviinţă furios: Hmmmmm, hmmm. Deschise ochii din nou şi se uită în podea. Aş spera că până la sfârşitul săptămânii.

— Îmi pare rău, replică Jon Rye. Va trebui să o laşi puţin. Trebuie să lucrezi la asta chiar acum.

— Hmmm, chestia e… sunt nouă persoane în departament, Jon, da?

Ezitând, Rye răspunse:

— Da?

Concentrându-se puternic la covor, Gidney întrebă:

— De ce tocmai eu?

Roy se întrebă dacă avea rost să îl flateze:

— Pentru că eşti cel mai bun. Bine?

Bosumflat, Gidney îşi roti scaunul şi, cu spatele la Rye, ridică o mână, părând extrem de iritat:

— Bine, dă-mi.

— Dosarele sunt pe server la cazul numărul 340.

— Şi ce caut mai exact?

Lui Rye nu îi plăcea să discute cu spinarea tânărului, dar învăţase din experienţă că nu avea nici un sens să încerce să schimbe ceva la acest ciudat; era cel mai bine să îi faci pe plac, dacă vroiai să obţii ce era mai bun de la el.

— Adresă poştală, numere de telefon, adresă de e-mail. Orice care să ne poată sugera unde se află un cuplu, domnul şi doamna Bryce, Tom şi Kellie Bryce. Le spuse numele pe litere.

— Fac ce pot.

— Mersi, Andy.

Rye se întoarse la biroul său şi aproape imediat fu chemat în cealaltă parte a camerei de un alt coleg, John Shaw, un bărbat înalt, care arăta bine şi pe care Rye îl plăcea. Shaw era extrem de inteligent, absolvise universitatea ca şi Gidney, dar era cu totul deosebit de acesta, din toate punctele de vedere.

Shaw lucra la un album foto aflat în memoria unui computer luat din casa unui suspect de pedofilie. Observase un model în gusturile bărbatului: bătea copiii înainte de a se fotografia făcând sex cu ei. Părea similar cu un alt caz la care lucraseră recent şi vroia să ştie părerea lui Rye.

Zece minute mai târziu, Rye se întoarse la birou, adâncit în gânduri. Devenise imun la majoritatea lucrurilor scârboase pe care le vedea pe computere, dar abuzarea copiilor încă îl mişca. De fiecare dată. Când trecu pe lângă biroul lui Gidney, abia remarcă faptul că acesta nu mai era acolo.

După puţin timp, făcând o pauză de la mesajele sale, se uită peste umăr şi fu surprins – şi totodată nervos, ţinând cont de urgenţă – să vadă că Gidney nu se întorsese. Se ridică şi merse la biroul aiuritului. Pe ecran scria:

„Prognoza meteo pentru nave, elaborată de biroul Met, din partea Agenţiei Maritime şi a Pazei de Coastă, la 0555, luni, 6 iunie 2005.

Rezumatul general la 0000.

Vestul sudic al Franţei 1014 se aşteaptă Anglia sud-est 1010 până la 1300. Low Rockall 1010 îndreptându-se constant spre sud-est. Fastnet 1010. Disipare.”

Ce naiba făcea omul acesta uitându-se la prognoza meteo pentru nave când ei erau în mijlocul unei urgenţe? Şi unde dracului era? Plecase de mai bine de douăzeci de minute, dacă nu mai mult.

După ce mai trecură încă douăzeci de minute, lui Rye îi fu clar că Gidney dispăruse. Şi în curând avea să constate că aiuritul şterse toate datele de pe server şi luase laptopul şi copia acestuia cu el.

77

Roy Grace plecă de la casa lui Harry Frame simţindu-se deprimat şi foarte obosit, în ciuda ultimei cutii de Red Bull şi a tabletelor de cofeină pe care le luase cu mai puţin de jumătate de oră în urmă. Era prea devreme ca să ia altele. Spera ca

prietenul lui să aibă în curând unul dintre episoadele sale de inspiraţie.

Apoi îi sună telefonul. Răspunse plin de speranţă. Era Branson, vesel ca de obicei.

— Mai rezişti, bătrâne?

— Sunt frânt, spuse Grace. Ce veşti ai?

— Unul dintre membrii echipei lui Gaylor a umblat prin hârtiile lui Reggie D'Eath. A găsit un ordin de plată lunar de pe cardul său Barclaycard către o companie numită Scarab Entertainment. Suma este de o mie de lire.

— O mie de lire? Pe lună?

— Da.

— De unde lua unul ca D'Eath asemenea sumă?

— Procurând copii oamenilor bogaţi, ca formă suplimentară de venit.

— Unde are sediul compania? întrebă Grace.

— Asta e vestea proastă. În Panama.

Grace se gândi un moment. Erau anumite ţări în lume în care legea garanta firmelor imunitate totală în faţa investigaţiilor. Îşi aducea aminte dintr-un alt caz că Panama era una dintre acestea.

— Asta nu ne prea ajută pe termen scurt. O *mie* de lire pe lună?

— Asta e o afacere bănoasă, spuse Branson. Nu am putea obţine un mandat care să forţeze toate companiile care emit carduri de credit să ne spună cine mai plăteşte o mie de lire către Scarab Entertainment?

— Ba da, în astfel de circumstanţe, când sunt vieţi în pericol, am putea, dar nu ne ajută. Vom obţine o listă cu numele unor directori ai unei firme de avocatură din Panama care ne vor trimite la plimbare când îi vom aborda.

Câţi clienţi or avea? Nu ar fi nevoie de mulţi ca să fie o afacere substanţială. Una pentru care ar merge până departe ca să o protejeze.

„Dragul nostru client. Sperăm că ţi-a plăcut micul nostru spectacol bonus. Nu uita să te conectezi marţi la ora 21.15, pentru următoarea Mare Atracţie: soţul şi soţia mor împreună. Prima noastră crimă dublă."

Pentru o mie de lire pe lună, ai putea să le dai ciudaţilor un bonus gratis, nu-i aşa? Nu trebuie decât să arunci un pedofil în

cada cu acid.

— Mai eşti acolo, bătrâne?

— Da? Ai mai aflat şi altceva?

— Avem o înregistrare de la o cameră de supraveghere: domnul Bryce în Espace, punând benzină la o benzinărie Texaco din Pyecombe.

— Mai sunt şi alte maşini înregistrate?

— Nu.

— Şi nimic care să ne ajute în Espace?

— Cei de la judiciar se ocupă numai de asta. Nimic până acum.

— Mă întorc la birou, spuse Grace. Ajung în aproximativ douăzeci de minute.

— Te aştept cu cafea.

— Am nevoie de un espresso cvadruplu.

— Şi eu.

Grace conduse mai departe, intrând pe drumul de coastă şi apropiindu-se de oraş prin Kemp Town, pe lângă şcoala de fete, Spitalul Royal Sussex, apoi pe lângă clădirea în stil gotic a şcolii mixte din Brighton. În stânga sa, la mică distanţă, văzu un bărbat musculos, cu un mers legănat, intrând într-un magazin de ziare. Ceva în legătură cu el părea familiar, dar nu îşi dădu seama imediat ce.

Imediat însă, întoarse. Parcă maşina pe partea cealaltă a drumului, opri motorul şi aşteptă. Nu trecu nici un minut şi bărbatul ieşi cu o ţigară între buze, ducând o sacoşă din care ieşeau mai multe ziare, şi se îndreptă către un Volkswagen Golf parcat cu două roţi pe bordură şi cu avariile aprinse.

Grace îl studie prin parbriz. Avea un mers ciudat, un fel de a păşi legănat care îi aducea aminte de modul în care mergeau unii duri din armată. Ca şi cum tot trotuarul ar fi fost al lor.

Îmbrăcat cu o vestă, pantaloni şi pantofi albi, bărbatul avea părul scurt dat cu gel în sus şi purta un lanţ gros de aur în jurul gâtului. Unde naiba îl mai văzuse? Şi apoi, memoria sa fotografică îi reveni şi ştiu exact unde şi când îl mai văzuse. Noaptea trecută. Pe înregistrarea camerei de la Karma Bar.

Fusese partenerul lui Janie Stretton!

Inima lui Grace bătea cu putere. Volkswagen-ul porni. Memoră numărul, aşteptă câteva secunde, lăsă să treacă un taxi urmat de o dubă galbenă a celor de la British Telecom, apoi întoarse şi porni, sunând la birou de pe telefonul mobil. De la primul apel îi răspunse Denise Woods, una dintre dactilografe, o

tânără serioasă şi eficientă.

— Bună, sunt Grace. Am nevoie de o verificare rapidă a unui număr de înmatriculare. Acum urmăresc maşina. Este un Volkswagen Golf, număr Papa Lima Zero Trei Foxtrot Delta Oscar.

Denise spuse că îl va suna imediat.

La distanţă mică înainte, Volkswagen-ul, tot în faţa taxiului şi a dubei, se opri la un semafor. Când acesta se făcu verde, maşina făcu la stânga pe lângă Grădinile Lower Rock, îndreptându-se către mare. Celelalte două maşini merseră înainte. Grace se opri o secundă, apoi făcu la stânga, rămânând cât de în spate putea.

„Haide, Denise!”

Semaforul de la intersecţia cu Marine Parade era verde şi Golf-ul făcu la dreapta, pe drumul de coastă. Grace trecu pe galben, rămânând cât mai departe de Golf, lăsând să treacă un Ford Focus şi apoi un Porsche, dar nescăpându-l din vedere. În timp ce Golf-ul aştepta la sensul giratoriu de la Cheiul Palace, îi sună telefonul. Denise. Maşina era înregistrată pe numele companiei Bourneholt International Ltd, cu un număr de căsuţă poştală din Brighton. Maşina nu fusese dată dispărută sau furată şi nu era nici un comentariu în baza de date a poliţiei referitor la ea.

— Bourneholt International Ltd, spuse Grace. Ştiu numele. Apoi îşi aduse aminte de ce. Denise, uită-te repede la numărul de înmatriculare al dubei lovite ieri noapte; rămân la telefon.

Golf-ul continuă să meargă de-a lungul apei, pe lângă clădirea proaspăt renovată a Hotelului Royal Albion. Apoi, pe măsură ce se apropiau de Hotelul Old Ship, intră pe banda laterală, semnalizând că face la dreapta.

Spre uşurarea sa, Mercedes-ul clasa S din faţă semnaliză tot pentru dreapta. Grace se aşeză în spatele acestuia. Văzu Golf-ul rulând înainte, pe lângă hotel, apoi făcând la dreapta, în parcarea subterană a Pieţii Civice. La fel făcu şi Mercedes-ul. Grace era chiar în spatele acestuia, aşteptând la barieră.

Denise reveni la telefon.

— Este aceeaşi, Roy. Bourneholt International Ltd.

Îşi strânse pumnii de entuziasm.

— Minunat!

Bariera automată se ridică şi el înaintă, aşteptă să îi iasă biletul din aparat şi îl luă.

— Bine lucrat! spuse el.

Dar nu mai era semnal. Bariera se ridică din nou şi Grace trecu. Imediat, un BMW seria 3 ieşi din locul de parcare, blocându-i drumul. Dădea înapoi încet, rulând centimetru cu centimetru nenorocit.

„Haide odată!” ţipă Grace în sinea sa. După ceea ce păru o eternitate, BMW-ul merse mai departe, apoi întoarse pe rampa de ieşire. Grace acceleră. Toate locurile de la acest etaj erau ocupate. Merse până la următorul. Şi aici era plin. Dar în timp ce se strecura printre maşini, un microbuz Ford Galaxy plin cu copii, cu o mamă nervoasă la volan, ieşi de pe locul său.

„Doamne, femeie, dă-te din calea mea!”

Nu putea face altceva decât să aştepte. Şi să aştepte. Şi să aştepte.

În sfârşit ajunse la nivelul 4 şi văzu mai multe locuri libere. Acceleră, uitându-se după Golf şi apoi îl văzu. Parcat. Şoferul dispăruse.

Puse frână în spatele lui, înjurând. În urma sa auzi un claxon. În oglindă văzu un Range Rover. Ridică un deget, mai merse câţiva metri, apoi parcă pe primul loc liber pe care îl văzu, opri motorul şi sări din maşină. Se îndreptă rapid spre ieşire, urcă treptele două câte două şi ieşi în piaţa largă, cu un restaurant japonez în centru, Hotelul Renaissance pe o latură şi magazine pe celelalte două laturi. Dar nu era nici urmă de bărbatul cu mers legănat şi părul ţepos. Mai existau trei ieşiri pe care le-ar fi putut folosi. Grace alergă de la una la cealaltă. Dar omul dispăruse.

Grace înjură, stând lângă prima ieşire, cea mai aproape de Golf şi de maşina sa. Se îndoia că bărbatul remarcase că îl urmărise. Dar cât va trece până când se va întoarce la maşină – cine putea şti? Puteau fi cinci minute, sau cinci ore.

Apoi îi veni o idee. Sună la secţia la care lucrase înainte, Brighton Central, şi ceru să i se facă legătura cu un vechi coleg, Mike Hopkirk, inspector la Divizia Brighton. Spre uşurarea sa, omul era disponibil.

Hopkirk era un tip înţelept, cu mulţi ani de lucru în spate, care se bucura de respectul şi aprecierea unanimă a celor din poliţie; Grace alesese cu grijă pe cine să sune pentru această sarcină: să îi pună pe toţi în mişcare la viteza necesară era ceva ce numai Hopkirk putea face, dacă voia.

— Roy! Ce mai faci! Tot văd numele tău în ziare! Îmi pare bine să constat că mutarea la sediul central din Sussex nu te-a făcut să-ţi pierzi obiceiul de a enerva oamenii!

— Foarte amuzant! Fii atent, stăm la taclale mai târziu. Am nevoie de o favoare mare şi am nevoie chiar acum. La mijloc e viaţa a două persoane; avem motive să credem că au fost răpite şi că vieţile le sunt într-un mare pericol.

— Tom şi Kellie Bryce? întrebă Hopkirk, surprinzându-l.

— Cum dracului ştii asta?

Uitase că Hopkirk era ager ca un brici. Zgomotul făcut de un camion care trecea acoperi răspunsul acestuia. Astupându-şi o ureche cu mâna şi apăsând telefonul pe cealaltă, Grace strigă:

— Poftim? Poţi să repeţi?

— Sunt pe prima pagină în *Argus!*

Deci şeful de la Relaţiile cu presa se descurcase.

— Bine. Mike, uite ce vreau. Am nevoie să închizi parcarea subterană de la Piaţa Civică pentru o oră; să îmi dai suficient timp să cercetez o maşină.

Auzi un icnet clar.

— Să o închid?

— Am nevoie de o oră.

— Cea mai mare parcare din Brighton, în mijlocul zilei. Să o închid? Te-ai ţăcănit?

— Nu. Am nevoie să faci asta. Chiar acum, în acest minut.

— Pe ce bază, Roy?

— O ameninţare cu bombă. Ai primit un telefon de la o grupare teroristă.

— La dracu'! Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Haide, este o dimineaţă liniştită de luni. Trezeşte-ţi trupele!

— Şi dacă se dovedeşte că e trasă de păr?

— Iau eu bobârnacele.

— Nu tu vei fi acela, Roy, ci eu, şi ştii asta.

— Dar eşti de acord?

— Piaţa Civică?

— Piaţa Civică.

— Bine, spuse el, părând resemnat. Ieşi naibii de pe linia mea; am nevoie de ea!

Şi Grace avea nevoie de telefonul său. Sună la sediul central din Sussex şi aranjă ca echipa de investigaţii să ajungă acolo imediat, însoţită de cineva de la Trafic capabil să treacă de portiera şi de sistemul de alarmă al unui VW Golf. Apoi îi telefonă unui detectiv inspector, Bill Ankram, responsabil cu detaşarea echipei de supraveghere. Printr-un noroc rar, Ankram avea veşti bune.

— Am fost să urmărim pe cineva în centrul oraşului şi n-am avut mult de lucru, fiindcă nu a apărut nimeni. Eram pe cale să chem echipa la un mic tur de pregătire, în lipsă de altceva.

— Cât de repede puteţi să acoperiţi parcarea din Piaţa Civică? întrebă Grace.

— Într-o oră. Nu suntem prea departe.

Grace făcu aranjamentele în detaliu, îi dădu numărul de înmatriculare al maşinii şi poziţionarea acesteia. Apoi sună la birou şi le spuse celor de acolo să îi trimită prin fax şi e-mail lui Ankram fotografia şoferului Volkwagen-ului. Apoi vorbi cu Nicholl şi îi transmise că până la urmă va trebui să se ducă singur la întâlnirea cu ofiţerul de la Met. În timp ce vorbea cu el, fu asurzit de o explozie sonoră. Era ca şi cum toate vehiculele de urgenţă din Brighton şi Hove demaraseră simultan, cu sirenele în funcţiune.

78

Kellie îl speria. Parcă era închis în întuneric cu o persoană complet străină. O persoană complet imprevizibilă. Erau perioade lungi de tăcere, apoi brusc începea să ţipe şi să îl acuze. Acum o făcea din nou, cu o voce spartă şi nenaturală de la atât strigat.

— Nenorocitule! Idiotule! Tu ne-ai băgat în asta! Dacă ai fi lăsat nenorocitul de CD în tren, nu s-ar fi întâmplat nimic! Nu ne vor da drumul niciodată! Înţelegi asta, nenorocitule, ratatule?

Apoi începu să hohotească iar.

Tom se simţea strivit în interior. Plânsul ei era teribil, ca o tortură. Dar nimic din ce putea spune el nu părea să ajungă până la ea. Încercase continuu să-i vorbească de când grasul părăsise încăperea. Încercase să o calmeze, să o încurajeze, să nu îşi piardă încrederea. Încerca să facă orice ca să nu se mai gândească la agonia arzătoare din vezica sa. La setea cumplită. La senzaţia de foame.

Se întreba dacă era votca cea care vorbea, cea care o făcea pe Kellie să se comporte aşa. Sau lipsa acesteia? Fusese pe marginea prăpastiei, aşa cum se întâmplase la câteva luni după ce o născuse pe Jessica, şi situaţia asta o făcuse să cadă peste margine? Toată chestia aceea cu eBay fusese un fel de avertisment sau un strigăt de ajutor pe care el nu îl înţelesese?

— Ratat nenorocit! ţipă ea din nou.

Tom icni. Ratat. Aşa îl considera ea? Avea dreptate. Eşuase în afaceri, acum eşuase în cel mai important lucru, să îşi protejeze familia. Închise strâns ochii preţ de câteva minute şi se rugă la Dumnezeul cu care nu mai vorbise de douăzeci şi cinci de ani. Apoi îi deschise din nou, dar nu apăruse nici o diferenţă: era tot întuneric beznă.

Picioarele îl dureau fiindcă erau legate strâns unul de celălalt. Se rostogoli, dar nu făcu decât o tură completă înainte ca lanţul din jurul gleznei să se strângă, iar el ţipă de durere când cătuşa, sau sârma, sau ce-o fi fost acolo, îi intră în carne. „Gândeşte!" îşi spuse el. „Gândeşte!"

Peretele şi podeaua din apropierea lui erau netede; avea nevoie de ceva ascuţit de care să se frece şi să taie frânghiile. Dar nu exista nimic, nimic, la naiba!

— Mă auzi, prostule de ratat?

Îi dădură lacrimile. „Oh, draga mea Kellie, te iubesc atât de mult. Nu îmi face asta!"

Ce vroia nenorocitul acela gras? Cum ajungi la cineva de genul lui? Dar în adâncul sufletului ştia cine este bărbatul şi de ce erau ei doi aici. Pe măsură ce gândurile i se limpezeau, frica i se adâncea. Lăsase copiii la părinţii lui Kellie în urmă cu ceva timp, în toiul nopţii; mama ei era destul de în putere, dar tatăl ei bolnav era neajutorat, sărmanul. Avea de gând umflatul să îi ia şi pe copii? Dacă el sau gorilele lui dădeau buzna când mama lui Kellie era plecată?

Disperat, Tom se rostogoli; lanţul se strânse. El trase, ignorând durerea. Ţinându-şi respiraţia, trase din nou şi din nou. Dar nimic nu cedă. Rămase un timp nemişcat. Apoi îi veni o idee.

În acel moment, undeva la distanţă, văzu dreptunghiul de lumină apărând din nou: uşa. Două siluete intrară, fiecare cu o lanternă. I se acceleră pulsul; simţi că îl strânge ceva de gât. Se ridică gata să se bată, în orice fel, în orice modalitate ar fi putut.

O siluetă se apropia de Kellie, cealaltă de el. Kellie tăcea. În următoarea secundă, lumina lanternei îl orbi. Apoi se îndepărtă şi lumină un pahar de hârtie cu apă şi o pâine puse pe jos.

— Mâncare pentru voi, spuse o voce într-o engleză stricată, o voce groasă care, după urechea lui neantrenată, părea că are accent est-european.

— Trebuie să urinez, spuse Tom.

— Fă-o, fă în pantaloni ca toată lumea de aici! ţipă Kellie.

— Tu nu urinezi! răspunse bărbatul.

— Trebuie, imploră Tom. Te rog, du-mă la toaletă.

Bărbatul era înalt, bine făcut, aproape de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum elegant, cu o faţă osoasă şi o pieptănătură modernă. Tom îi putea vedea acum trăsăturile. Dar, mai important, putea vedea în spatele lui.

Cel mai apropiat rând de canistre.

— Mănâncă, spuse bărbatul din nou, apoi se îndepărtă, însoţit de colegul său.

În câteva secunde ieşiră; dreptunghiul de lumină dispăru. Tom şi Kellie erau din nou în beznă.

— Iubito? strigă Tom.

Linişte.

— Iubito, te rog ascultă-mă.

— De ce nu mi-au adus nimic de băut?

— Au adus apă.

— Nu mă refeream dracului la asta.

De cât timp bea? se întrebă Tom. De cât timp bea fără ca el să fi observat?

— Şi cum să beau cu mâinile legate? Îmi poţi spune asta, domnule Soţ Deştept?

Tom îşi mişcă încet capul spre locul în care erau apa şi pâinea. Atinse cu nasul marginea paharului şi înjură de indignare pentru ceea ce era nevoit să facă. Mişcându-şi cu grijă buzele pe marginea paharului, disperat să nu piardă nici o picătură preţioasă, apucă până la urmă de margine cu dinţii, ridică paharul şi bău cu lăcomie.

Apoi, precum un animal nocturn orb, pipăi cu nasul până când găsi pâinea. Nu îi era foame, dar se forţă să ia o înghiţitură. Se chinui să mestece şi să înghită. Apoi mai muşcă o dată, înghiţi şi lăsă restul.

— Cred că ar trebui să plecăm acasă acum, spuse Kellie. Crezi că ne vor da pungi cu dulciuri?

Şi pentru prima oară în ultimele două zile, Tom zâmbi. Poate că ea se calma.

— Nu sunt prea mulţumit de ospitalitatea lor până acum, spuse el, încercând să îi răspundă la glumă, dar cuvintele sale se pierdură în tăcerea întunecată.

Apa şi mâncarea îl făceau deja să se simtă mai bine, îi dădeau puţină putere. Se hotărî să-şi urmeze planul. Pe jumătate rostogolindu-se, pe jumătate târându-se, înaintă încet, dureros, pe ciment, spre stânga, spre ceea ce văzuse în lumina lanternei în urmă cu câteva minute.

Spre canistrele cu substanţe. Apoi intră în panică, atunci când lanţul i se strânse tare pe gleznă. „Te rog, încă puţin, încă puţin.” Trase tare, dar fierul se înfipse şi mai rău, făcându-l să urle de durere.

— Tom, eşti bine? Iubitule?

Mulţumită lui Dumnezeu, acum era calmă.

— Da, şopti el, brusc îngrijorat că cineva i-ar putea asculta. Sunt bine.

Apoi atinse ceva cu faţa. „Te rog, să nu fie peretele!”

Era ceva de plastic, rece, rotund. Era o canistră!

Încercă să se ridice pe ea. Canistra se clătină. Tom se lăsă în jos. Rostogolindu-se pe burtă, cu picioarele strânse sub el, cu glezna în agonie, zvâcni, încercând iar să se ridice. În sfârşit, inspirând profund, expirând şi ridicându-se în acelaşi timp cu toată forţa, reuşi. Îşi pusese bărbia pe marginea canistrei. Era excelentă, zimţată, ascuţită.

Încet, retrăgându-se un centimetru, ţinând bărbia strâns, încercă s-o împingă înapoi; era prea grea, mai grea decât îşi imaginase, prea grea pentru el. Brusc, canistra se rostogoli şi căzu pe ciment cu un zgomot puternic.

— Tom? ţipă Kellie.

— E în regulă.

— Ce faci?

— Nimic.

Descurcându-se cât de repede putea, se ridică până la marginea canistrei, pipăi în întuneric să găsească sfoara care îl ţinea legat şi începu să o frece de marginea tăioasă. După câteva minute, aproape la fel de uimit că funcţiona pe cât era de uşurat, izbutea să îşi mişte mâna pe lângă corp. Era doar un pas mărunt, ştia, dar se simţea ca şi cum urcase pe Everest. Începu să se entuziasmeze. Putea să o facă!

Acum îşi ridică mâinile în întuneric, încă legate strâns laolaltă, căutând marginea. O găsi şi începu să frece sfoara dintre încheieturi cu furie. Încetul cu încetul, putea să simtă legătura cedând şi strâmtoarea scăzând. Şi, brusc, avea mâinile libere. Îndepărtă şi ultima bucată de sfoară dintre încheieturi, se ridică, mişcându-şi braţele şi mâinile, încercând să-şi repună sângele în mişcare.

— Tom, o să murim aici? scânci Kellie.

— Nu, nu o să murim.

— Mama şi tata nu pot creşte copiii. Nu ne-am gândit niciodată la asta, nu-i aşa?

— Nu o să murim.

— Te iubesc atât de mult, Tom!

Vocea ei îl făcu să lăcrimeze din nou. Erau atâta gingăşie, căldură şi grijă în ea.

— Şi eu te iubesc mai mult decât orice pe lume, Kellie, spuse el, aplecându-se şi pipăind sforile care îi legau picioarele până ce ajunse la nod. Era legat incredibil de strâns. Dar se concentră asupra lui şi, după un timp, începu să cedeze. Şi dintr-o dată, avea picioarele libere! Gândul că, dacă venea acum grăsanul, va trebui să plătească pentru asta nu-i ieşea din minte. Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Îngenunche, apucă marginea canistrei, se ridică şi, trăgând cât putea de tare, o îndreptă. Apoi pipăi în jur după capac şi îl găsi repede. Îşi puse mâna în jurul lui, încercând să îşi dea seama cum se deschide şi înţelegând pentru prima oară în viaţă cum este să fii orb.

Deasupra capacului erau o sârmă răsucită şi un sigiliu de hârtie. Tom băgă degetele sub sârmă şi trase. Îi intră în carne. Căutând în buzunar, îşi scoase batista şi o legă în jurul degetului, apoi încercă din nou. Sârma se rupse.

— De ce suntem aici, Tom? întrebă Kellie plângăcios. Cine e nenorocitul ăsta jegos?

— Nu ştiu.

— Ce vroia să spună cu „să vă vedeţi arătând bine morţi”?

— Vroia doar să ne sperie, răspunse Tom, încercând să pară convingător, luptându-se să mişte capacul şi conştient că vocea sa părea mai ridicată decât de obicei, un plan fragil dezvoltându-i-se în minte.

Încet, capacul începu să se învârtă. Îl roti de cinci, şase ori, înainte să îi cadă în palmă. O duhoare puternică, acidă, îi umplu nările. Se trase în spate, înecându-se, scăpând capacul, zgomotul acestuia răsunând în întuneric.

— Tom? ţipă Kellie, alarmată.

El continuă să tuşească, plămânii parcă luându-i foc. Încercă să se gândească la orele de chimie de la şcoală, o materie la care fusese dezastruos. În laborator existau sticle cu acizi. Acidul sulfuric şi acidul clorhidric erau cele pe care şi le amintea. Oare chestia asta, orice ar fi fost, putea roade lanţul care îi atârna de gleznă?

Dar cum ar fi putut să scoată lichid din canistră în întunericul ăsta? Dacă bidonul cădea şi acidul începea să curgă, ar fi putut să se întindă pe ciment şi să ajungă la Kellie. Sau să îi sufoce.

Apoi simţi că inima i se opreşte. Văzu o rază de lumină cu coada ochiului. Dreptunghiul din depărtare. Venea cineva.

79

Jos, la nivelul 4 al parcării subterane din Piaţa Civică, câţiva ofiţeri de poliţie erau adunaţi în jurul Volkswagen-ului negru. Afară, alţi ofiţeri blocau fiecare intrare. Nu mai era nici un alt suflet în toată clădirea.

— Nu vreau ca proprietarul să ştie că l-am verificat, spuse Grace tânărului agent de la Circulaţie care îngenunchease lângă portiera şoferului, ţinând într-o mână un set de chei prinse pe un cerc şi un soi de transmiţător radio în cealaltă.

— Nici o grijă. Voi putea să o închid la loc. Nu va şti niciodată.

Joe Tindall, într-un costum alb de protecţie, stătea lângă Grace şi mesteca gumă. Părea într-o stare de spirit mai mohorâtă decât de obicei.

— Nu eşti mulţumit că îmi strici weekendurile, nu-i aşa, Roy? spuse el. Te asiguri că îmi întorci săptămâna cu fundul în sus de la început, da?

Se auzi un sunet puternic şi portiera Golf-ului se deschise. Instantaneu, alarma începu să sune, un bip-bip asurzitor. Agentul de la Circulaţie deschise capota şi se aplecă sub ea. În câteva secunde, sunetul se opri.

— Bun, le spuse el lui Tindall şi Grace. Este toată a voastră.

Grace, îmbrăcat şi el într-un costum alb de protecţie, îl lăsă pe Tindall să intre primul. O verificare rapidă a ceasului îi spunea că trecuseră douăzeci şi cinci de minute de când închiseseră parcarea. Afară era un haos total: maşini de poliţie, ambulanţe, maşini de pompieri, cumpărători nedumeriţi, oameni de afaceri, vizitatori. Şi în cea mai mare parte, traficul din centrul oraşului Brighton era blocat. Grace va primi multe şuturi dacă nu ieşea nimic din asta.

Îl urmări pe Tindall cum ia amprente din cele mai la îndemână locuri: interiorul oglinzii, schimbătorul de viteze, mânerele interioare şi exterioare ale portierei. Când termină cu acestea, Tindall luă cu o pensetă un fir de păr de pe tetiera şoferului şi îl puse într-o pungă pentru dovezi. Apoi, folosind din nou penseta, luă unul dintre cele câteva mucuri de ţigară din scrumieră şi îl puse într-o pungă separată.

După încă cinci minute ieşi din maşină, arătând mult mai vesel decât atunci când intrase.

— Am nişte amprente foarte clare, Roy. Mă întorc şi îi pun pe băieţi să le verifice în SNVAA.

SNVAA era Sistemul Naţional de Verificare Automată a Amprentelor.

— Vin şi eu, spuse Grace. Ajung la zece minute după tine.

— O să te aştept cu rezultatul.

— Aş aprecia.

— De fapt, mă doare în fund dacă apreciezi sau nu, spuse Tindall, uitându-se urât la el.

Uneori, lui Grace i se părea dificil să spună dacă Joe Tindall era serios sau glumea; omul avea un simţ al umorului deosebit. Dar n-avea acum vreme să-l analizeze.

— Bine! spuse el, încercând să fie împăciuitor. Îţi admir profesionalismul obiectiv.

— Obiectiv pe dracu'! exclamă Tindall. O fac pentru că sunt plătit să o fac. Aprecierile nu mă încălzesc cu nimic. Se dezbrăcă de hainele de protecţie, le puse într-o pungă şi se îndreptă spre scările de ieşire.

Grace şi agentul de la Circulaţie schimbară o privire.

— Uneori e un ticălos ţâfnos!

— Mişto ochelarii, în orice caz… spuse agentul.

Grace verifică interiorul maşinii, uitându-se în compartimentul pentru mănuşi, în care nu era decât un ghid de utilizare, în fiecare dintre compartimentele de pe uşi, care erau goale. Se uită sub scaunele din faţă, scoase pernele de pe cele din spate şi se uită şi acolo. Nimic. Nu era nici un obiect personal în maşină; părea mai mult o maşină închiriată decât una personală.

Apoi verifică portbagajul. Era fără pată; conţinea doar trusa de scule, roata de rezervă şi un triunghi reflectorizant, despre care presupunea că fusese luat împreună cu maşina. La sfârşit, se ghemui dedesubt; nu era nici un pic de noroi, nimic care să indice ceva deosebit.

Se ridică din nou în picioare, îi spuse agentului de la Circulaţie că putea să încuie maşina şi să reactiveze alarma, apoi merse la maşina sa, nerăbdător să ajungă la sediul central din Sussex. Spera cu nerăbdare că Joe Tindall cel cu capsa pusă, dar extrem de inteligent, va reuşi să afle ceva de la amprentele alea. Şi că echipa de supraveghere nu va pierde din ochi VW-ul.

Faptul că oprise circulaţia în Brighton şi nu obţinuse nici un

rezultat nu va îmbunătăţi părerea lui Alison Vosper despre el. Şi nici şansele de a nu fi mutat în Newcastle, cu sau fără Cassian Pewe în spital.

Apoi, brusc, se gândi la Cleo. Era 12.20. Încă nu îl sunase.

80

Tom se aruncă pe podea şi căută sforile cu disperare, pipăind orbeşte pe suprafaţa de piatră. Raza lanternei străpunse întunericul; se opri puţin pe Kellie, apoi pe faţa lui şi în cele din urmă de-a lungul unui perete, luminând un rând de canistre cu substanţe chimice.

Inclusiv pe cea cu capacul scos. „La dracu', la dracu', la dracu', la dracu'!"

Stătea întins pe o parte, nemişcat, ţinându-şi respiraţia, cu mâinile rigide pe lângă corp şi picioarele strânse, transpirând din greu. Auzi zgomotul paşilor apropiindu-se. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, în urechi îi bubuia sunetul sângelui care îi curgea prin vene. Un gust amar de groază îi venea în gât.

Asta era momentul. Imediat va fi descoperit. Iisuse, poate că făcuse o prostie din nou! O prostie că plecase de acasă, o prostie că îi lăsase să intre în maşina lui. Şi acum, o prostie, o prostie imensă, că încercase să scape. Kellie avea dreptate în ce spusese mai devreme. Că era un ratat.

Pentru o secundă, închise ochii rugându-se şi luptându-se cu senzaţia de vomă. Oare aşa va sfârşi? Toate visurile sale… Fără să îşi mai vadă copiii din nou… Niciodată…

Răsună un zăngănit puternic. Auzi ceva rostogolindu-se pe podea. Obiectul îl lovi într-o parte a capului. Un obiect tare, dar uşor.

Se întoarse, având grijă să stea ca şi cum ar fi fost legat. Pentru o secundă lumina se opri fix în ochii săi, orbindu-l. Apoi auzi acea voce care vorbea stricat, de acum câteva minute.

— Pentru urină. Fără rahat.

Lumina se mută de pe faţa lui pe un obiect trântit la câţiva centimetri de el. Era o găleată portocalie de plastic. Paşii se îndepărtară. Tom se întoarse să se uite; văzu raza de lumină mişcându-se pe podea până când bărbatul ajunse la dreptunghiul de lumină din depărtare. O secundă îi trecu prin cap că individul mi se gândise cum va folosi el găleata cu mâinile legate pe lângă corp. Auzi zgomotul unei uşi de metal

trântite.

Şi, din nou, erau în întuneric.

81

— Ţi-ai ieşit dracului din minţi? ţipă Carl Venner, cu faţa mov precum cămaşa ai cărei nasturi îi plesneau pe burtă. Venele îi pulsau pe tâmple. Zgârietura pe care i-o făcuse fata la ultima vizită era încă vizibilă. Ce dracu' crezi că faci venind aici? Ţi-am zis ca niciodată, niciodată, să nu vii decât dacă eşti chemat. Ce parte din „niciodată, niciodată să nu vii decât dacă eşti chemat" nu ai înţeles, John?

Andy Gidney se uita la mocheta bej ieftină, cu ochii fixaţi pe un ciucure; încerca să calculeze câte fibre de material ar putea fi în acesta. Venner îşi duse arătătorul la buze şi începu să roadă pielea din jurul unghiei. O ţigară ardea încet într-o scrumieră de pe biroul de la ultimul etaj al depozitului.

— Şi, oricum, pe unde ai umblat? Am încercat să te tot sun în ultima oră!

— Hm, am fost pe drum încoace.

— Şi de ce nu ai răspuns la nenorocitul de telefon?

— Pentru că mi-ai spus să nu îl aduc niciodată aici.

Spre satisfacţia tăcută a lui Weatherman, Venner fu redus la tăcere temporar; acesta continuă să îşi roadă degetul, se opri să îl examineze şi reîncepu.

— Avem de-a face cu un dezastru major, de aceea te sunam.

„De fapt, ai de-a face cu două", se gândi Weatherman. „Unul despre care încă nu ştii." Nu că lui i-ar fi păsat. Carl Venner putea avea de-a face cu o mie de dezastre şi lui nu i-ar fi păsat. Continuă să numere fibrele.

Venner luă ţigara, o înfipse între buze şi o aprinse din nou, scoţând fumul prin colţul gurii.

— Un dezastru nenorocit, da?

— Cromarty, patru, sud-est mergând spre nord patru sau cinci, ocazional şase în North Utsire, îl informă el, uitându-se încă la mochetă. Ploaie din când în când. Moderată sau puternică.

— Ce dracului e cu prostia asta de prognoză meteo?

— Hm, de fapt, hm… este prognoza meteo pentru nave.

Venner dădu din cap.

— Iisuse! Unul dintre asociaţii noştri este în comă şi tu îmi

spui prognoza meteo pentru nave?

— Hm, da. Hm, aşa este.

Venner se uită la el. Chiar nu îl înţelegea pe ciudatul ăsta.

— John, nenorocirea este că asociatul nostru avea cu el un laptop pe care îl folosea ca să încarce ultimele oferte pentru clienţi. L-a luat însă poliţia, iar noi avem nevoie de el.

— Îl am, spuse Gidney. Şi copia pe care au făcut-o cei de la Departamentul IT.

Venner îl privi plin de uimire.

— Îl ai?

— Hm. Da. Ceva de genul acesta.

— Ai recuperat laptopul?

Weatherman încuviinţă. Întreaga expresie a grăsanului se schimbă. Se ridică şocat şi îi strânse mâna lui Gidney, care rămase surprins.

— Eşti inteligent dat dracului! Apoi se aşeză la loc, ca şi cum ar fi fost extenuat de efort, îşi puse ţigara între buze şi întinse braţul, lacom, ca un şcolar gras care mai vrea dulciuri. Păi, dă-mi-l! Îl ai în rucsac?

— Hm, nu, acolo e sandvişul meu.

Unul dintre cei doi ruşi tăcuţi intră în cameră; era îmbrăcat ca de obicei într-un costum negru peste un tricou negru. Rămase la câţiva metri în spatele lui Venner, tăcut şi încruntat.

Weatherman se uită din nou la ciucurele de la covor, ignorând mâna întinsă şi încercând să îşi adune curajul să spună lucrul pentru care venise aici. Se gândi din nou la Q din *Star Trek* şi murmură cuvintele încet, pentru el: „Dacă nu poţi face faţă unei răni uşoare, poate că ar fi mai bine să te duci acasă şi să te bagi sub pat. Aici nu eşti în siguranţă… nu-i un loc pentru cei timizi.”

Bărbatul Care Nu Era Timid inspiră adânc şi, bâlbâindu-se, cu faţa roşie, spuse:

— De fapt, nu le am cu mine.

Faţa lui Venner se întunecă:

— Şi unde le ai *de fapt?*

Gidney simţi nişte paşi aproape muţi în spatele lui. Văzu o umbră uşoară pe mochetă. Venner îşi aducea echipa: rusul în faţă, Albanezul în spate, pentru a-l intimida. Dar astăzi el era Bărbatul Care Nu Era Timid. Va fi neclintit. Tremura, faţa îi ardea, râuri de transpiraţie îi curgeau sub cămaşa albă. Dar era de neclintit.

— Le-am pus într-un loc sigur.

— Cât de sigur, mai exact? întrebă Venner rece.

— Foarte.

— Bine. Inteligent.

— Dacă le vrei înapoi, trebuie să îmi plăteşti ce mi-ai promis. Şi, şi, şi… se bâlbâi el, nu vreau să mai lucrez în echipa ta.

Apoi se uită la mochetă, răsuflând adânc.

— Aşa deci, John, spuse Venner calm. Nu mai vrei să lucrezi în echipa noastră.

— Hm, nu.

— Sunt chiar rănit! Mi-am imaginat că ne înţelegem atât de bine! Ştii, John, am crezut că tu şi cu mine devenim prieteni buni. Sunt chiar rănit. Bineînţeles, vrei să pleci, îţi vrei banii, este absolut normal.

Weatherman tăcea; nu se aşteptase la această reacţie. Se aşteptase ca Venner să explodeze.

— Şi în ce loc sigur, mai exact, ai pus acest laptop şi copia hard-discului?

Zâmbind mândru, Gidney se uită la el:

— Nu o să crezi niciodată. Nimeni nu va căuta acolo; nimeni nu le va găsi nici într-o mie de ani!

— Aşa deci?

Weatherman încuviinţă entuziasmat.

— Nici măcar poliţia?

— Nici măcar!

Venner zâmbi fericit, apoi dădu scurt cu mâna stângă prin aer. Mişcarea îl nedumeri pe Weatherman. Părea că este un fel de semnal codificat. Dar nu avea să fie mult timp nedumerit.

— Uite păsărica! spuse Venner.

Weatherman era şi mai confuz. Rusul de lângă Venner ţinea în mână o cameră video mică. Albanezul, stând în spatele său, făcu doi paşi rapizi în faţă şi, cu o singură lovitură a braţului, îi rupse lui Weatherman gâtul şi coloana.

82

Departamentul de identificare a amprentelor ocupa unul dintre cele mai largi spaţii din sediul central. La parter, la distanţă mică de Departamentul IT, se muncea în linişte ca într-un stup şi, de fiecare dată când Grace intra aici, simţea un miros slab de cerneală.

Derry Blane, unul dintre ofiţerii seniori, stătea la biroul său

aflat mai mult sau mai puţin în mijlocul labirintului de mese şi dispozitive. Pe monitorul său era cea mai bună amprentă pe care o luase Joe Tindall de pe interiorul oglinzii din Volkswagen. Grace şi Tindall stăteau în spatele lui, uitându-i-se peste umăr la monitor.

Blane, un tip chel, cu ochelari, avea trăsături prietenoase şi un stil calm, care inspira încredere. Apăsă o tastă şi apăru un set complet de zece amprente. Mai apăsă o dată şi inima lui Grace stătu în loc. Pe monitor apăru fotografia bărbatului căutat. Şi numele lui. Şoferul din Golf. Partenerul lui Janie Stretton de la Karma Bar.

— Se potrivesc, spuse Derry Blane. Le-am verificat prin SNVAA. I s-au luat amprentele în urmă cu un an, după o încăierare în clubul de noapte Escape din Brighton. A ieşit pe cauţiune. Numele lui este Mik Luvic. Este albanez şi nu are o adresă stabilă.

— Ce mai ai despre el? întrebă Grace.

— Uite o chestie. Blane scrise ceva la tastatură. În baza de date PNC este înregistrată o cerere de supraveghere a lui, depusă de Interpol.

Entuziasmul lui Grace crescu. PNC era baza de date naţională a poliţiei, în care se înregistrau infractorii.

— Am dat o căutare internaţională cu tot setul de amprente – avem nevoie de toate amprentele pentru a face asta – şi a rezultat o trimitere către această persoană simpatică.

Blane mai scrise ceva şi, după un minut, apărură capul şi bustul unui bărbat oribil de gras. Avea un cap mic în comparaţie cu grosimea corpului, cu părul argintiu dat cu gel şi prins în coadă de cal.

— Numele lui este Carl Venner. Se mai recomandă şi Jonas Smith. Are o istorie interesantă, continuă Blane. Venner a lucrat în armata americană. A început ca pilot de elicoptere în Vietnam. A obţinut o Inimă Purpurie pentru că a fost rănit în luptă, apoi a renunţat la zbor din cauza unor probleme de sănătate şi a devenit operator radio. Mai târziu a fost promovat şi după asta a fost implicat într-un scandal. S-ar putea să vă aduceţi aminte: un cameraman de război şi vreo doi fotografi au fost acuzaţi că au filmat torturarea şi executarea unor vietnamezi, distribuind apoi înregistrarea.

— Imagini cu crime reale? întrebă Grace.

— Exact. Dar a reuşit să scape de acuzaţii. A rămas în armată, în cadrul trupelor americane din Germania, apoi a fost

trimis în Bosnia, unde a repetat isprava din Vietnam. În cele din urmă a ajuns în faţa Curţii Marţiale pentru acelaşi gen de filme pe care le vindea pe piaţa internaţională.

— Serios?

— Foarte serios. Tipul e o veritabilă scursură. Ultimul gunoi. Un avocat deştept l-a scos de sub acuzaţii, dar în final a fost dat afară din armată. În continuare, numele lui se intersectează cu un lanţ internaţional de pornografie cu minori, cu sediul în Atlanta. Doar că nu sunt doar bărbaţi care fac sex cu copii; sunt înregistrări cu copii ucişi. Majoritatea asiatici, câţiva indieni, câţiva albi.

— Tu chiar te amesteci cu cei mai buni, nu-i aşa, Roy? spuse Tindall zâmbind, revenindu-i umorul.

— Asta sunt eu. Ar trebui să vii la o petrecere de-a mea.

— Aştept invitaţia.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? întrebă Grace, întorcându-se către Blane.

— Se pare că a fugit. A ieşit din raza FBI-ului. Dar în urmă cu trei ani a apărut în Turcia. Pe urmă în Atena. Apoi în Paris. O reţea simpatică de producători de asemenea filme a fost arestată acolo. Poliţia franceză a făcut o razie într-un apartament în Arondismentul XVI, în Paris. Au descoperit o grămadă de echipament şi mai multe persoane care au zis că Venner este capul reţelei. De atunci nu a mai fost văzut.

— Care este legătura cu Luvic?

— Interpolul are o persoană de contact în Londra, care ştie despre asta. Am numărul ei. Este vorba despre detectiv sergent Barry Farrier.

— Mulţumesc, Derry, ai făcut o treabă extraordinară. Eşti incredibil de rapid!

Din cauza traficului, lui Grace îi luase mai mult cu douăzeci de minute decât plănuise pentru a ajunge înapoi la sediul central. Dar cu siguranţă Joe Tindall avusese aceeaşi problemă. Blane nu putea avea amprentele de mai mult de cincisprezece minute.

Întors în biroul său de vizavi de MIR ONE, Grace verifică întâi echipa de supraveghere a Golf-ului. Şoferul încă nu apăruse. Apoi, când era pe punctul de a-l căuta pe Barry Farrier, îi sună telefonul. Când răspunse recunoscu vocea ascuţită şi exuberantă a lui Harry Frame.

— Ai aflat ceva? îl întrebă el.

— Păi, nu ştiu dacă pentru tine înseamnă ceva sau nu; văd un

ceas.

— Un ceas? Un ceas de mână?

— Exact! Un ceas de mână! Este ceva foarte important. Un ceas de mână te va duce către ceva foarte mulţumitor cu privire la un caz la care lucrezi acum. Cred că e cazul tău.

— Poţi să fii mai exact?

— Nu, eu… Nu, asta este tot. Aşa cum spuneam, nu ştiu dacă înseamnă ceva.

— O marcă anume?

— Nu. Cred că e scump.

— Scump?

— Da.

— De bărbat sau de damă?

— Bărbătesc. Dar cred că ar putea fi mai mult de unul.

Grace dădu din cap, gândindu-se. Chiar nu îi spunea nimic în acest moment.

— Bine, răspunse el. Mulţumesc, Harry. Să îmi spui dacă afli şi altceva.

— Da, aşa o să fac, stai fără grijă.

Grace închise telefonul şi sună imediat la Interpolul din Londra. Aşteptă două minute ca Farrier să termine o conversaţie, ascultând *Greensleeves* pe o bandă, apoi auzi un accent Cockney.

— Detectiv sergent Farrier, vă pot ajuta?

Grace se prezentă. Imediat, Farrier deveni entuziasmat.

— Am detectivi în Grecia, Turcia, Elveţia şi Paris care ar dori să stea puţin de vorbă cu domnul Luvic.

— Ştiu unde îi este maşina, spuse Grace. Ce aveţi despre Carl Venner?

— Zero. Nu a mai fost văzut de trei ani. Şi am avea suficient de văzut; e un ticălos gras.

Se auzi o bătaie în uşă şi Norman Potting intră, ţinând în mână o foaie de hârtie. Grace îi făcu semn că este ocupat. Potting rămase lângă uşă.

— Aş fi foarte interesat de tot ce poţi să îmi spui despre Venner, îl înştiinţă Barry Farrier. Am o listă de acuzaţii în ceea ce-l priveşte cât braţul meu de lungă. În toată Europa.

— Ar putea fi în Anglia?

— Dacă Luvic este aici, s-ar putea.

— Poţi să îmi spui mai multe despre Luvic?

— Albanez. Treizeci şi doi de ani. Un tip deştept. A studiat ştiinţe aplicate la universitate acolo, devenind campion la kick-

boxing şi luptător cu mâinile goale. Tipic pentru generaţia sa: după studii, fără slujbă. S-a alăturat unui grup de studenţi care lansau viruşi de computer, probabil din plictiseală. Apoi a intrat într-un alt grup, care şantaja marile companii.

— Şantaja?

— Afacere mare. Să luăm de exemplu un eveniment sportiv important aici, cum ar fi cursa de la Derby. Cu doar câteva zile înainte, majoritatea agenţiilor de pariuri sunt ameninţate cu un virus electronic care le va închide sistemul de operare timp de douăzeci şi patru de ore în ziua cursei. Dacă nu plătesc. Aşa că firmele plăteau; era soluţia cea mai ieftină.

— Am auzit că se întâmplă aşa ceva, spuse Grace.

— Da, în stil mare. În orice caz, după aceea Luvic s-a întâlnit cu Venner. Probabil că a fost recrutat de el. Cu siguranţă au fost implicaţi ambii în reţeaua franceză de producători de filme *snuff*. Amândoi au dispărut în acelaşi timp. Pot să îţi trimit toate documentele pe e-mail.

— Te rog.

— Da, nici o grijă. Imediat. Să-ţi spun ceva. Am văzut şi eu unele dintre filmele lor. Mi-ar plăcea ca Venner şi Luvic să îmi cadă în mâini într-o noapte întunecată, pe o alee. Doar cinci minute cu ei mi-ar trebui.

— Ştiu. Spune-mi un lucru: un scarabeu înseamnă ceva pentru tine, în legătură cu cei doi?

— Un scarabeu?

— Da.

După câteva secunde de tăcere, Barry Farrier spuse:

— În ceea ce făceau în Franţa – întotdeauna în fotografii sau filme apărea şi o insectă, un scorpion.

— Viu sau mort?

— Mort. Pot să te întreb de ce te interesează?

— Se pare că s-a apucat iar de entomologie, spuse Grace. Dacă e vorba de acelaşi personaj, de data aceasta foloseşte scarabei – gândaci de bălegar.

— Foarte potrivit.

Grace îi mulţumi, căzură de acord să se pună la curent reciproc şi închise. Norman Potting apăru imediat lângă biroul său şi îi întinse hârtia pe care o ţinea în mână.

— Acidul sulfuric, Roy. Am obţinut ceea ce cred că este o listă cuprinzătoare cu furnizorii din Marea Britanie. Sunt cinci în sud şi doi în zona noastră: unul în Newhaven şi unul în Portslade.

Grace, încă gândindu-se la informaţiile pe care i le dăduse Barry Farrier, luă lista şi se uită repede peste nume şi adrese. Îi ochi repede pe cei locali. Brusc, uşa se deschise şi Glenn Branson intră, cu faţa aprinsă de entuziasm. Ignorându-l pe Potting, îşi puse palmele pe biroul lui Grace.

— Am un răspuns! anunţă el cu faţa la câţiva centimetri de cea a detectivului.

— Spune-mi!

Branson trânti triumfător fotografia şoferului din VW Golf.

— Doar ce am primit un telefon de la un taximetrist care mă informează de obicei.

Frivol şi fără nici un motiv real, Grace întrebă:

— Nu cel care m-a pârât pe mine şi pe Cleo?

— Ba chiar acelaşi. Branson zâmbi, apoi continuă, în culmea entuziasmului: Am dat fotografia tuturor celor pe care îi ştiam. Şi omul meu m-a sunat. Tocmai a primit o comandă despre care zice că e de la tipul din fotografie; în centrul Brightonului, acum douăzeci de minute. Este convins ca e vorba de tipul ăsta. L-a lăsat la un depozit din Portslade. La adresa asta.

Puse pe birou o bucată de hârtie scrisă de mână. Grace o citi. Apoi se uită din nou la lista pe care abia i-o dăduse Potting. La distribuitorul de acid sulfuric din Portslade. Era aceeaşi adresă.

83

Tom îşi aduse aminte de ceva. Nu avea telefonul mobil, dar avea altceva. Simţise carcasa tare, stătea pe ea de ceva timp. De ce naiba nu se gândise la asta înainte? Băgă mâna în buzunar şi scoase agenda electronică Palm Tungsten PDA. Apăsă pe unul dintre cele patru butoane de la bază. Instantaneu, ecranul se lumină. Ecranul avea o luminozitate care, date fiind circumstanţele, era la fel de bună ca aceea oferită de o mie de lanterne. Putea să vadă!

— Ce e asta? întrebă Kellie.

— Agenda mea! Putea să o vadă, să îi vadă faţa!

— Cum ai… Poţi să te mişti? şopti ea.

— Mâinile.

Licărirea ecranului nu ajungea departe, lumina puţin în jur, dar pentru prima dată putea să se orienteze. Erau într-un depozit imens, înalt de aproximativ şase metri, cu pereţii plini de rafturi cu canistre; erau sute, dacă nu mii de canistre.

Podeaua era de ciment, nu existau ferestre, iar lumina nu ajungea până la uşă. După temperatură şi lipsa totală a luminii, bănui că erau sub pământ.

Trebuia să existe o uşă suficient de mare încât să poată trece un cărucior pentru canistre. Şi, cu siguranţă, un lift.

Examină lanţul din jurul gleznei. Semăna cu cătuşele pe care le folosea poliţia pentru criminali şi pe care le ştia din filme: un inel metalic, încuiat, cu un lanţ agăţat de el şi prins de un suport de metal din perete. Kellie era legată de un alt suport, la ceva distanţă. Lanţul ei era întins la maximum. Se ridică şi merse către ea, dar când ajunse la capătul lanţului său, tot mai era o distanţă de trei metri între ei.

— Nu poţi să telefonezi cu chestia aia, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu.

— Dar să trimiţi un mesaj?

— Aş fi putut, dacă aş fi avut telefonul.

Urină în găleata portocalie care îi fusese adusă cu câteva minute în urmă, iar uşurarea fu, pentru câteva secunde, aproape de extaz.

— Nu uita să tragi apa, spuse Kellie.

El zâmbi, iubindu-i curajul. Dacă puteai zâmbi, puteai rămâne optimist; aşa supravieţuiau oamenii urgiilor.

— Nu uit, răspunse el. Şi las şi capacul în jos.

Se apropie cât îi permitea lanţul de canistra pe care o deschisese şi o lumină, căutând eticheta pe care o simţise în întuneric. O găsi. Era albă, cu un avertisment galben cu negru: „Substanţe periculoase!” Pe partea albă scria: „H2S04 concentrat 25 l.”

Tom se gândi din nou la lecţiile de chimie din şcoală. Oare chestia aia trecea prin metal? Cât de repede? Era o singură modalitate de a afla. Lăsă agenda pe ciment şi luă găleata. În timp ce făcea asta, ecranul se stinse. Pentru o secundă, inima i se opri în loc, crezând că i s-a terminat bateria, dar realiză că agenda era programată să se oprească automat după două minute. Repede, o setă să rămână deschisă permanent. Apoi luă găleata şi o goli cât mai departe de el şi de Kellie.

Se concentră asupra canistrei. Îi deschisese capacul mai devreme şi simţi un miros puternic, acru, când se apropie. Trase adânc aer în piept, ţinu canistra cu toată puterea, îngrijorat şi conştient de consecinţe dacă o scapă, şi o înclină până ce nişte picături căzură pe cimentul de lângă găleată.

— Rahat!

Din podea ieşiră vapori. Acidul reacţiona cu ceva, ceea ce era un semn bun.

— Ce faci?

— Încerc un experiment.

— Ce? Ce încerci? întrebă Kellie, cu vocea încordată.

Din slabele sale cunoştinţe de chimie, ştia că unii acizi nu dizolvau şi plasticul, şi metalul. Faptul că aceste canistre erau din plastic îi spunea că acidul sulfuric nu va dizolva găleata.

Mirosul acru, înţepător, se înrăutăţea; putea să îl simtă de-a lungul gâtului. Se dădu un pas înapoi, inspiră adânc, apoi înclină câţiva centimetri canistra şi încercă din nou. De data aceasta, acidul căzu cu zgomot în găleată. Continuă până când fu aproape pe jumătate plină, puse la loc canistra, apoi luă agenda electronică şi examină cu grijă găleata, să se asigure că nu era acid pe mâner sau în alt loc pe care îl va atinge el.

Turnă apoi câteva picături pe zalele lanţului. Nu se întâmplă nimic. Un jet de vapori urât mirositor se ridică de pe podeaua pe care atârna lanţul, dar nu se vedea nici o reacţie cu metalul. Tom se holbă plin de frustrare şi înjură. Ar fi putut la fel de bine să toarne apă peste lanţ.

84

Carl Venner se fâţâia de colo-colo prin biroul său, cu o altă ţigară între buze; dădea din mâini, îndreptându-şi mânia când spre Luvic, care mesteca gumă şi fuma în acelaşi timp, când spre rus.

— Băieţi, nu e o situaţie roz. Pur şi simplu, nu e deloc bine.

Ridică mâna în dreptul gurii, scoase ţigara, apoi începu să îşi roadă din nou pielea din capătul degetului arătător, sfâşiind-o. Rusul, care deschidea gura foarte rar, spuse:

— Trebuie să îl scoatem pe Yuri din spital înainte să se trezească.

— Fie să îl scoatem, fi să îl reducem la tăcere, spuse Venner.

— Nu îmi omor fratele, zise rusul încruntat.

— Tu lucrezi pentru mine, Roman; faci dracului ce îţi spun eu.

— Atunci nu mai lucrez pentru tine.

Venner se repezi la el.

— Ascultă, rahatule! Acum ai fi condus un tractor în Ucraina dacă nu eram eu, aşa că nu mă ameninţa niciodată că pleci;

pentru că s-ar putea să-ţi accept demisia, şi atunci ce dracului ai să faci?

Rusul se uită ursuz, dar nu spuse nimic. Luvic mimă o lovitură în dreptul gâtului său.

— Eu repar.

Rusul merse până la Albanez şi se postă în faţa lui; era cu un cap mai înalt decât fostul luptător.

— Tu ucizi fratele meu, spuse el, eu ucid pe tine.

Albanezul se uită batjocoritor la rus, mestecând încă guma. Apoi duse ţigara la gură de două ori, una după cealaltă, inhală scurt şi suflă fumul, replicând:

— Fac ce spune domnul Smith să fac.

— Avem o problemă şi mai urgentă, spuse Venner. Scârnăvia asta de John Frost – Gidney – cu rapoartele lui nenorocite despre vreme… unul dintre ele a fost cu siguranţă greşit!

Cei doi bărbaţi se uitară la el întrebători.

— Ploaie acidă! Păi n-a fost o zi bună pentru el azi.

Rusul zâmbi; Albanezul, care nu avea simţul umorului, nu înţelese. Pusese cadavrul lui Weatherman în cisterna cu acid sulfuric, aşa cum obişnuia. Peste vreo două zile, va muta oasele în cea cu acid clorhidric. După aceea, nu va mai rămâne nici urmă de el.

— Problema noastră, continuă Venner, este că nu ştim ce a făcut, ce a spus altora. Şi a minţit în legătură cu telefonul, nu-i aşa?

Albanezul încuviinţă.

— Era în maşină, deschis.

— Ştim ce înseamnă asta, da?

Ambii angajaţi încuviinţară.

— Poliţia poate afla de la firma de telefonie mobilă toate drumurile pe care amărâtul le-a făcut în Brighton şi Hove, cu orele şi locurile exacte. Domnilor, trebuie să ne cărăm, din nefericire. Trebuie să plecăm de aici şi să ne întoarcem la bază, în Albania, până când se liniştesc lucrurile.

— Aş prefera să rămân aici, spuse rusul.

Venner se lovi în piept.

— Am cincizeci şi nouă de ani. Crezi că vreau să îmi petrec cât mi-a mai rămas de trăit în nenorocita aia de ţară, dacă nu aş fi nevoit? Acolo sunt până şi cele mai urâte femei din lume. Suntem în ţara asta pentru că ne place aici. Dar voi aţi dat-o în bară.

— Cum? spuse rusul, părând furios.

— Cum? replică Venner, ca şi cum ar fi fost uimit de întrebare. Mik este urmărit de undeva din Kemp Town până la o parcare din Brighton…

Întrerupându-l, Albanezul spuse:

— Da, dar am scăpat de maşină în parcare.

— Da, şi de Golf, şi de restul.

— Am să-l recuperez.

Ignorându-l, Venner îşi focaliză furia pe rus.

— Fratele tău idiot atrage atenţia poliţiei, apoi este implicat într-un accident şi îi lasă să pună mâna pe laptopul pe care era filmul cu D'Eath, iar voi nu credeţi că aţi dat-o în bară?

Rusul tăcu.

— Uitaţi ce facem, spuse Venner cu un ton brusc conciliant. Facem filmul cu domnul şi doamna Bryce acum şi scăpăm de ei. Apoi plecăm. Mergem la Paris în această după-amiază. Şi de acolo mai departe. Bine?

Două aprobări tăcute, în silă. Apoi Albanezul întrebă:

— Unde facem filmul?

— Aici, răspunse Venner. În această cameră. Am nişte ideei noi. Domnul Bryce ne-a făcut probleme mari; vreau să îl fac să sufere. Şi vreau să vadă toată lucrurile pe care i le vom face întâi doamnei Bryce. Roman, du-te şi adu-i aici. Desfă-le legăturile de la picioare şi leagă-i cu bandă adezivă; întotdeauna mi-a plăcut să smulg chestia aia.

Şi brusc, cu starea de spirit înviorată la gândul unor lucruri extrem de incitante pe care le va face celor doi Bryce, Carl Venner începu să fredoneze.

85

— Tom!

Sunetul brusc, şoptit, al vocii lui Kellie îl făcu să se uite în sus. La dracu'! Dreptunghiul de lumină apăru din nou în partea cealaltă a camerei. Cineva intra, un bărbat înalt, slab, în costum. Est-europeanul.

Tom se trânti la podea, peste agendă, pentru a ascunde lumina. Repede, pipăind cu mâinile, o găsi, localiză butonul de oprire şi îl apăsă tare. Oare omul venise să golească găleata? se întrebă Tom, puţin ilogic. Îşi strânse mâinile pe lângă el şi îşi lipi picioarele unul de celălalt, imitând poziţia în care fusese aruncat. Rămase nemişcat, urmărind lumina legănându-se încet

pe podea, îndreptându-se spre ei. Apoi îl izbi direct în faţă.

— Domnule Bryce, te duc sus acum. Vă facem pe tine şi pe doamna Bryce vedete de film!

Tom, tremurând de groază, se gândea că în următoarea secundă bărbatul va descoperi că s-a dezlegat. Nu se putea să nu vadă, decât dacă era orb!

— Ce vrei să spui cu „vedete de film”? întrebă Kellie, cu vocea stinsă de frică.

Bărbatul mută lumina pe faţa ei.

— Destul vorbit! Poate place una mică? Domnule Bryce, place văzut pe mine sex cu nevasta?

Groaza lui Tom se preschimbă în furie.

— Atinge-te de ea şi te omor, spuse el.

Bărbatul se întoarse şi începu să urle:

— Destul vorbit am spus! Puse lumina lanternei direct pe faţa lui Tom. Tu linişte. Nu ameninţi pe mine!

Apoi îngenunche. Tom auzi sunetul de bandă adezivă ruptă şi îşi dădu seama ce urmează. Chinuindu-se, putea să vadă că bărbatul se apleacă asupra lui. Putea să îi miroasă parfumul, un miros puternic, masculin.

Tom îşi luă avânt. Ştia că are la dispoziţie o singură încercare. Atât. Nu avea timp să analizeze, trebuia doar să treacă la acţiune.

Bărbatul ţinea în mână o bucată lungă de bandă adezivă.

— Pot să îmi suflu nasul? întrebă Tom.

— Nu suflat!

— O să strănut!

Şi în acel moment simţi ezitarea, vaga şovăială a bărbatului. Era suficient.

Se azvârli într-o parte, rostogolindu-se, apucă găleata cu ambele mâini şi o ridică, apoi se întoarse şi se trezi cu lumina drept în ochi. Kellie era în siguranţă la stânga. Cu toată puterea, goli conţinutul găleţii chiar spre lumină.

Simţi o durere ascuţită pe mâini, ca nişte înţepături; erau picături de acid, dar abia le conştientiză când fu asurzit de un urlet de durere. Lanterna căzu pe ciment. Tom putea vedea cum bărbatul se trage în spate, punându-şi mâinile pe faţă. Trebuia să îl prindă! Trebuia să îl prindă înainte de a fi prea târziu!

Trebuia.

Trase aer în plămâni şi se aruncă înainte, ca şi cum ar fi placat pe cineva la rugby, conştient că pe jos era acid, dar fără să îi pese. Asta era singura lui şansă. Cumva, cu braţele aproape

ieşindu-i din umeri, reuşi să îl prindă pe bărbat de glezna dreaptă înainte ca lanţul să se strângă puternic în jurul propriului picior, făcându-l să se oprească. Apoi, cu o forţă pe care nu ştia că o are, trase glezna spre el.

Bărbatul căzu lângă el, contorsionându-se, ţipând, urlând, apucându-se cu mâinile de faţă. Kellie ţipa şi ea.

— Tom! Tom! Tom!

— Ajutor! striga rusul. Ajutor, tu ajuţi, ajută, te rog, ajutor!

Apoi începu să se chircească ţinându-se de faţă, în acelaşi timp tremurând şi zvârcolindu-se, încercând să se depărteze de Tom.

Bărbatul venise să îi ia, ceea ce însemna, se gândi Tom, că avea cheile de la cătuşe. Luă lanterna şi îi dădu una în cap, cu toată forţa. Se auzi sticla spartă şi lumina se stinse. Bărbatul era tăcut, nemişcat şi, preţ de o secundă, singurul sunet din cameră fu şuierul groaznic venind din capul bărbatului, acompaniat de un miros nou, respingător, de carne şi păr arse. Tom tuşi; acidul părea să umple camera cu un abur caustic, invizibil. O putea auzi şi pe Kellie tuşind.

Găsi agenda, o deschise şi cotrobăi în buzunarele bărbatului. Aproape imediat găsi un lanţ cu două două chei şi îl scoase. Se ridică, zguduit de şoc şi frică, neştiind dacă în secunda următoare nu va mai apărea cineva. Îngenunche şi, folosind lumina agendei, găsi gaura cheii. Dar mâna îi tremura atât de tare, încât n-o nimeri.

„Iisuse! Haide, te rog!”

În sfârşit, reuşi. Dar nu se răsucea. Trebuie să fie cealaltă, se gândi el. Cumva izbuti mai repede de data asta; o răsuci. Cătuşa se deschise şi în secunda următoare se duse, şchiopătând, spre Kellie. Acum mâinile chiar îl ardeau, dar nu avea timp să se gândească la asta. Îngenunchind lângă ea, o sărută şi îi şopti:

— Te iubesc.

Ea îl privea cu ochii mari, nemişcată din cauza şocului. Îi desfăcu cătuşa din jurul gleznei, apoi începu să dezlege nodul strâns al frânghiei din jurul picioarelor. Mâinile începuseră să îi tremure din nou; nodul era atât de strâns, al dracului de strâns! Nu se desfăcea. Încercă din nou. Apoi iar.

— Eşti bine, iubito?

Ea nu răspunse.

— Iubito?

Nimic.

Apoi, cu o voce care îi trimise un fior de gheaţă pe spinare,

Kellie spuse încet:

— Tom, vine cineva.

El se uită în sus. Chiar în lumina unei lanterne care venea din dreptul uşii. Apoi auzi vocea mustrătoare a americanului obez:

— Eşti un tip tare prostuţ, domnule Bryce. Foarte prostuţ, într-adevăr.

Lumina se mişcă de pe faţa lui Tom, prin cameră. În câteva secunde îl va descoperi pe rus pe podea. Cu nervii întinşi la maximum, Tom luă o decizie rapidă; nu avea nici o idee care va fi rezultatul, dar nu putea fi mai rău decât să aştepte aici, ghemuit, să vină americanul.

Se ridică brusc şi fugi spre uşă, ţintind direct bărbatul în cămaşă purpurie care stătea în dreptul acesteia. Alergă cu capul în jos, răcnind cât îl ţineau plămânii:

— Ticăloooos nenorociiiit!

Vag, observă că bărbatul încerca să scoată ceva din buzunar. Ceva negru, metalic. O armă. Apoi, fără a încetini, lovi cu capul drept în stomacul americanului. Simţi ca şi cum ar fi izbit o pernă imensă. Auzi un icnet scurt, simţi o durere pătrunzătoare în gât şi urmă o secundă de întuneric. Americanul se împletici înapoi şi Tom căzu o dată cu el, izbindu-şi capul de ciment, între picioarele grăsanului.

O mână îl apucă de ceafă, o mână rece şi dură, mai mult o gheară metalică decât o mână de om. Îi lăsă gâtul şi o secundă mai târziu îl apucă de păr, trăgându-l dureros în sus, apoi îl trânti pe spate, lipindu-i capul de ciment şi ţinându-l pironit acolo. Tom se uită la ţeava căscată a armei şi la ochii de gheaţă din spatele ei.

Bărbatul era îndesat şi musculos, cu păr ţepos deschis la culoare, dat cu gel, şi cu multe tatuaje pe braţe. Purta o vestă albă, cu un medalion de aur pe un lanţ care aproape îi atingea faţa lui Tom, şi mirosea a transpiraţie. În timp ce îl privea fără nici o expresie, mesteca gumă cu nişte dinţi mici, foarte albi, care îi aminteau lui Tom de peştii piranha.

Americanul se ridică în picioare.

— Vrei să îl ucid?

— Nu, bolborosi americanul, pufnind şi strănutând. O, nu. Nu vom termina aşa de uşor…

Brusc, se auzi un zgomot în apropiere. O voce de bărbat strigă:

— Poliţia! Aruncaţi armele!

Tom simţi că i se dă drumul la păr. Îşi văzu agresorul

întorcându-se şocat, apoi, fără nici o ezitare, ridicând arma şi trăgând mai multe focuri succesiv. Zgomotul era asurzitor; timp de o secundă îşi pierdu auzul, iar nările i se umplură cu miros de cordit. Apoi agresorul său şi americanul dispărură.

O clipă mai târziu, auzi o altă voce, de englez, strigând:

— Am fost împuşcat! Iisuse, oh, Iisuse, am fost împuşcat!

86

Grace, ieşind din liftul spaţios, intră pe o uşă întredeschisă pe care era lipit un avertisment cu litere galbene şi negre: „Purtaţi haine de protecţie când intraţi.” Glenn Branson, care ieşise primul din lift, dădu colţul înaintea lui şi Grace îl auzi strigând:

— Poliţia! Aruncaţi armele!

Câteva secunde mai târziu, răsunară cinci împuşcături una după cealaltă. Apoi îl auzi pe Glenn ţipând.

Trecând şi el de colţ, îşi văzu colegul la pământ, ţinându-se de stomac, cu sânge pe mâini şi ochii ieşindu-i din orbite. Grace urlă în staţie:

— Aici detectiv Grace. Avem un om rănit! Ne trebuie o ambulanţă! Trimiteţi ajutoare înarmate imediat! Şi toate celelalte unităţi!

Se opri, neştiind dacă să stea cu colegul său sau să îl prindă pe cel care îl rănise. În faţa clădirii avea două maşini cu poliţişti de la patrulare, o echipă de intervenţie de la Departamentul operaţional, o echipă de la ordine publică, cu scuturi şi bastoane, şi o alta cu arme de foc.

Se întoarse către Nick Nicholl şi Norman Potting, care erau chiar în spatele său.

— Norman, strigă el, rămâi cu Glenn!

Apoi o luă la fugă. În faţa sa văzu o uşă grea de metal pe care era scris „Doar în caz de urgenţă” şi care fusese deschisă. Trecu de ea, urcă nişte scări de beton, două câte două, auzindu-l pe Nicholl care venea în spatele său. Trecu de un colţ, apoi de încă unul.

La următorul îl văzu pe bărbatul în blugi, cu părul scurt, pe care Derry Blane de la Amprente îl identificase ca fiind Mik Luvic.

— Poliţia! Opreşte-te! ţipă Grace.

Bărbatul se opri, se întoarse şi îndreptă spre el ceea ce părea

a fi o armă. Grace, lipindu-se de perete şi reţinându-l pe Nick Nicholl cu braţul, văzu o strălucire, auzi un zgomot şi apoi valuri de praf îi ajunseră pe faţă. Bărbatul dispăruse.

Grace aşteptă câteva secunde, apoi alergă, uitând cu totul de pericol; era doar în culmea furiei, hotărât să îl prindă pe nenorocit, să îl prindă şi să îl omoare cu mâinile lui. Dădu încă un colţ şi se opri. Nici un semn de Luvic. Mai urcă o scară, cu inima bubuindu-i, şi trecu de un alt colţ. Se opri, aplecându-se înainte cu atenţie. Tot nimic.

Probabil că erau aproape de terasă. Alţi paşi şi alt colţ. Mai mulţi paşi. Alt colţ. Apoi o uşă de metal pe care scria „Ieşire”, care se mişca. Grace alergă până la ea, apoi se întoarse către Nicholl:

— Ai grijă.

Tânărul detectiv încuviinţă.

Auziră sunetul unui motor şi al unui rotor. Elicopterul pe care îl văzuse pe acoperiş, se gândi Grace.

Deschise uşa. Un bărbat foarte gras, cu coadă de cal, pe care îl recunoscu imediat din fotografia pe care i-o arătase Derry Blane ca fiind Carl Venner, stătea pe locul pilotului. Era un elicopter mic, un Robinson cu patru locuri. Luvic desfăcea o funie care lega una dintre tălpicile elicopterului de un suport metalic.

Intrând pe uşă, Grace urlă:

— Stop! Poliţia!

Albanezul ridică arma. Grace se aruncă la pământ. Bătea un vânt puternic, amplificat de rotorul în funcţiune. Adăpostindu-se de vânt şi de arma Albanezului după o structură ce părea a fi casa liftului, auzi un trosnet aproape de urechea sa. Şapte împuşcături, numără el. Câte cartuşe o fi având?

Funia se desfăcu. Luvic alergă pe partea cealaltă a elicopterului. Grace se întoarse spre Nicholl şi urlă:

— Stai acolo!

Apoi începu să se târască pe burtă, căutând ceva ce ar fi putut să folosească drept armă. La distanţă mică de el văzu mai mulţi saci cu ciment şi o grămadă de cărămizi. Păr Ţepos se lupta acum cu a doua funie. Grace se ridică şi se aruncă asupra lui. Luvic ridică arma. Grace se aruncă într-o parte chiar când acesta trăgea, dorindu-şi să fi fost mai inspirat şi să-şi fi pus o vestă antiglonţ. O secundă mai târziu auzi un nou trosnet. Bărbatul apăsă din nou pe trăgaci.

De data aceasta nu se întâmplă nimic. Grace se repezi la el.

În clipa următoare văzu picioarele Albanezului zburând către el şi izbindu-l în gât, chiar sub bărbie. Se simţi catapultat pe spate, pe suprafaţa dură a acoperişului, năuc. Auzi zgomotul motorului devenind mai puternic. Se rostogoli clipind, încă ameţit, şi văzu, printre acoperişurile din jur, un singur stâlp mai înalt, ceea ce mai rămăsese din staţia de înaltă tensiune de la Shoreham. Simţi că vântul se înteţeşte. Luvic era la bord. Tălpicile elicopterului erau acum în aer.

Disperat, se aruncă pe grămada de cărămizi. Apoi văzu o bucată de metal lângă el. O ridică şi o aruncă din toate puterile către rotorul din coadă. Timp de o secundă, fierul zbură prin aer, cu încetinitorul, parcă. Crezu că l-a aruncat prea departe. Dar, spre uimirea sa, ţintise la fix, chiar în mijlocul rotorului.

Se auzi un zgomot metalic şi urmă o explozie de scântei. Elicopterul începu să se clatine.

Şi crezu că totuşi ratase, pentru că acesta, după mai multe încercări, se ridică brusc în aer, înainte de a începe să se învârtă în jurul propriei axe. Atunci Grace văzu că rotorul din coadă dispăruse.

Elicopterul se învârti o dată, de două ori şi a treia oară, ameţitor. Se îndreptă spre el, cu motorul scrâşnind, şi se văzu nevoit să se arunce pe ciment pentru a nu fi lovit de tălpici. Vântul ameninţa să îi smulgă haina de pe el şi părul din cap. Auzi o izbitură puternică şi în secunda următoare fu acoperit de bucăţi de metal şi de zid; elicopterul se lovise de casa liftului. Ca o insectă gigantică, înnebunită de un spray împotriva gândacilor, se lăsă pe o parte, aproape la orizontală, o pală a rotorului principal trecând la câţiva centimetri de Grace, care se trase într-o parte.

Îl văzu pe Venner, în cămaşa sa mov, în elicopter, îi văzu frica de pe faţă în timp ce se agita şi văzu figura îngheţată de groază a lui Luvic.

Elicopterul căzu pe o parte, apoi făcu o răsturnare completă, urmată de alta, îndreptându-se către marginea acoperişului şi aducându-i aminte lui Grace de jucăriile ieftine pe care le vindeau comercianţii ambulanţi din Brighton şi care erau împinse şi se tot rostogoleau acţionate de inerţie.

Şi brusc, în aer se simţi miros de combustibil. Elicopterul se lovi pentru a doua oară de casa liftului şi se roti, având încă elan, până când carlinga rămase atârnată pe marginea acoperişului; singurul motiv pentru care nu cădea era că se înfipsese în zidul de beton.

Motorul se opri. Grace se ridică şi începu să alerge.

Elicopterul se legăna. Atârnând pe margine cu capul în jos pe acoperişul carlingii, Luvic era inconştient. Venner se agita, şi el tot cu capul în jos, prins în centuri. În orice moment, elicopterul se putea prăbuşi.

— Ajută-mă! imploră bărbatul cu coadă, scoţând o mână pe uşa deschisă. Te rog, omule, ajută-mă! În numele lui Dumnezeu!

Grace, căruia nu îi plăceau înălţimile, îngenunche uitându-se la parcarea aflată la mare distanţă în jos; vântul ameninţa să îl arunce de pe acoperiş. Apucă încheietura bărbatului, grasă ca o şuncă.

Elicopterul se mişcă. Mirosul de combustibil era oribil. Grace simţi că ceva îi intră în carne. Era ceasul grasului. Apucă de carnea moale de deasupra acestuia şi văzu ochii mici şi îngroziţi ai bărbatului uitându-se fix la el. Implorându-l.

Ajută-mă! Scoate-mă de aici!

Medalionul îi atârna deasupra capului. Elicopterul se mişcă din nou. Grace fu tras înainte. Încă puţin şi urma să fie aruncat peste margine. Îşi dădu seama ce trebuie să facă.

— Centura! Desfă centura de siguranţă!

Panicat, omul nu mai gândea.

— Ajută-mă! hohotea el.

— Desfă nenorocita de centură! urlă Grace.

Se auzi un zgomot. Elicopterul se mişcă şi mai mult. Cădea. În doar câteva secunde, îşi dădu seama Grace.

— Desfă centura!

Brusc, simţi că mâna îi este aproape smulsă din umăr. Grace se lupta acum pentru viaţa sa. Încă mai rezista. Rezista.

Rezista.

Văzu încă o dată ochii aceia mici, înspăimântaţi. Apoi Nick Nicholl se apropie de el, întinzându-se spre interiorul elicopterului. Grace auzi un sunet slab. Apoi, ca într-un vis, elicopterul se rostogoli pe lângă el. Ca o jucărie uriaşă. Până când lovi pământul, zdrobind un Mercedes negru şi un Fiat alb. Aproape instantaneu, izbucni o flacără imensă.

Venner, pietrificat, rămăsese atârnat dedesubt, peste margine, ţinut numai de el şi de Nicholl, de câte o încheietură. Grasul scoase un scâncet lung, tremurat. Căldura îi ardea faţa lui Grace. Venner aluneca. Trebuia să îl ţină. Vroia ca nenorocitul să trăiască; moartea era mult prea bună pentru el. Cumva, nu ştia de unde, găsi putere; în acelaşi timp o găsi şi Nicholl. În secunda următoare, ca un peşte gras, uriaş, bărbatul

cu coadă fu tras peste marginea acoperişului.

Venner stătea întins pe spate, tremurând îngrozit; în jurul scrotului avea o pată mare, unde urinase pe el. Câteva secunde mai târziu, fără să piardă timpul, Grace îl puse cu faţa la ciment, îi apucă mâinile şi îi prinse cătuşele. Duhoarea era înţepătoare: nenorocitul se scăpase pe el de tot, dar Grace nu remarcă; funcţiona încă pe pilot automat.

Ţipând la Nicholl să îl scoată pe bărbat din clădire, Grace alergă spre ieşirea în caz de incendiu, sări pe scări şi ajunse la subsol. Norman Potting, împreună cu doi agenţi în uniformă, era în genunchi lângă Glenn Branson, care părea semiconştient.

— Clădirea o să explodeze! Hai să îl scoatem afară! strigă el.

Îşi puse mâinile sub umerii prietenului său, un ofiţer îi sprijinea pieptul, iar Potting şi celălalt ofiţer îl ţineau de câte un picior. Îl duseră pe scări, apoi ieşiră în grabă pe uşa de incendiu în parcare, într-o căldură pârjolitoare de la maşinile arse şi de la elicopter, în miros de vopsea şi cauciuc arse, în urlete de sirene. Îl transportară pe Branson cât mai departe de căldură, până când Grace văzu o ambulanţă îndreptându-se spre ei. Se opriră. El se uită la Branson, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Cum te simţi?

— Îţi aduci aminte de John Wayne, când a fost împuşcat în filmul ăla?… întrebă Branson cu o voce moale.

— A supravieţuit? îl întrerupse Grace.

— Da, a trăit.

— Aşa te simţi şi tu?

— Da.

Grace îl sărută pe frunte. Nu se putea abţine; îl iubea pe omul acesta.

Apoi, trăgându-se într-o parte când medicii preluară controlul, simţi că ceva îl taie în palmă. Se uită şi văzu un ceas Breitling, cu ecranul albastru şi cu brăţara de metal ruptă. Era acoperit de sânge. Sângele lui. Realiză că era ceasul grasului. Cum dracului?…

Şi îşi aminti telefonul primit de la clarvăzătorul Harry Frame, cu vreo două ore în urmă:

„— Văd un ceas.

— Un ceas? Un ceas de mână?

— Exact! Un ceas de mână! Este ceva foarte important. Un ceas de mână te va duce către ceva foarte mulţumitor cu privire la un caz la care lucrezi acum. Cred că e cazul tău.

— Poţi să fii mai exact?

— Nu, eu… Nu, asta este tot. Aşa cum spuneam, nu ştiu dacă înseamnă ceva.

— O marcă anume?

— Nu. Cred că e scump.”

Ţinând mâna la gură pentru a opri sângerarea, se întoarse către Nick Nicholl, care închidea portiera unei maşini de poliţie după Venner.

— Te pricepi la ceasuri de mână?

Colegul său era alb la faţă şi tremura. Rău de tot. Era în stare de şoc.

— Nu foarte mult. De ce?

Grace îi arătă ceasul.

— Ce ştii despre asta?

— E un Breitling, interveni Norman Potting.

— Ce ştii despre ele?

— Doar că nu îmi voi putea permite niciodată unul. Sunt foarte scumpe.

Un ofiţer venea alergând spre ei, părând îngrozit.

— Vă rog, plecaţi de aici! Ne temem că întreaga clădire va exploda. E plină de substanţe chimice.

Cuprins brusc de panică, Grace exclamă:

— Iisuse, unde sunt domnul şi doamna Bryce?

— Sunt bine, domnule, spuse ofiţerul. Sunt în ambulanţe, în drum spre spital.

— Perfect.

87

Cinci minute mai târziu, chiar când prima maşină de pompieri ajungea acolo, depozitul explodă. Puterea deflagraţiei sparse ferestrele clădirilor pe jumătate de kilometru în jur. Aveau să treacă două zile înainte ca echipa de investigaţii să îşi poată începe nefericita treabă.

Până la urmă, în clădire au fost găsite două cadavre. Unul urma să fie identificat după câteva săptămâni de fratele său, aflat încă în spital sub supravegherea poliţiei, după medalionul parţial topit din jurul gâtului. Celălalt avea să fie identificat după amprenta dentară, ca fiind Andy Gidney. Căldura extrem de puternică şi puţinele rămăşiţe ale lui Gidney au făcut imposibilă stabilirea cauzei morţii acestuia. Şi nimeni nu a fost în stare să găsească o explicaţie pentru prezenţa sa acolo. În

răstimp de două luni, detectiv sergent Jon Rye de la Departamentul IT trebuia să întocmească un raport pentru Procuratură. Din cauza lipsei dovezilor, acesta a fost nevoit să lase cazul deschis. Un verdict succint, dar mai puţin informativ decât prognoza meteo pentru nave.

La ora 16.30, Roy Grace părăsi locul incidentului, care încă nu se afla sub control. Conduse direct la Spitalul Royal Sussex şi se duse să îl vadă pe Glenn Branson la urgenţe. Soţia drăguţă a lui Glenn, Ari, era deja acolo. Nu îi arătase niciodată prea multă simpatie lui Grace fiindcă, bănuia el, îi ţine bărbatul prea mult la serviciu. Iar astăzi nu era nici o schimbare.

Glenn avusese noroc. Un singur glonţ îl nimerise şi îi trecuse prin abdomen, la doar jumătate de centimetru de coloană. Îl va durea o perioadă, dar Grace nu avea nici o îndoială că îşi va petrece mare parte a perioadei de convalescenţă urmărind filme în care eroii sunt împuşcaţi şi supravieţuiesc.

Apoi, la Terapie intensivă, îi întâlni pe părinţii Emmei-Jane. Mama era o femeie atrăgătoare, la patruzeci şi ceva de ani, care îi zâmbi, iar tatăl era un bărbat foarte tăcut, care strângea o minge de tenis în mână ca şi cum de aceasta ar fi depins viaţa fiicei lui. Emma-Jane părea că se simte mai bine; era cel mai optimist lucru pe care îl puteau spune.

Când plecă de la spital, era deprimat, întrebându-se ce fel de şef era dacă lăsase doi oameni din echipă să se apropie atât de mult de moarte. Se opri la o cantină şi îşi comandă o porţie mare de friptură şi o ceaşcă cu ceai tare.

După ce termină, simţindu-se deja mult mai bine, rămase la masă şi dădu o serie de telefoane. Când se ridică să plece, îi sună telefonul. Era Nick Nicholl, să îl întrebe ce mai face şi să îl informeze cu privire la întâlnirea cu ofiţerul de la Met care investiga cazul femeii găsite moartă în Wimbledon Common, cu un colier cu scarabeu. Se dovedise că era o pistă greşită. O coincidenţă. Prietenul femeii recunoscuse crima. Bella Moy, care ţinuse legătura cu toate celelalte secţii de poliţie, nu mai aflase despre nici o altă crimă la care să apară şi un scarabeu.

Poate că avuseseră noroc şi îi prinseseră la început? se întrebă Grace. Dar nu suficient de repede pentru sărmana Janie Stretton.

Îi spuse tânărului detectiv să se ducă acasă, să îşi îmbrăţişeze soţia care trebuia să nască în orice moment şi să îi spună că o iubeşte. Nicholl, uimit, îi mulţumi. Dar aşa simţea

Grace în acest moment. Viaţa era preţioasă. Şi precară. Nu ştiai niciodată ce te aşteaptă după colţ. Preţuieşte ceea ce ai atât timp cât ai.

În timp ce se urca în maşină, sună Cleo, cu o voce veselă şi vioaie.

— Bună! spuse ea. Scuze că a durat atât până ce te-am sunat! Poţi să vorbeşti?

— Desigur, răspunse el.

— Bun. Am avut o zi groaznică. Patru cadavre; ştii cum este după weekend!

— Ştiu.

— Un accident mortal cu motocicleta, un bărbat de cincizeci de ani care a căzut de pe o scară şi două bătrâne, ca să nu mai pomenesc de un cap de bărbat care a apărut ieri. Dar presupun că despre el ştii deja.

— Oarecum.

— Apoi, în pauza de masă a trebuit să merg în centrul oraşului să cumpăr un cadou pentru aniversarea bătrânilor P.

— Bătrânilor ce?

— Părinţi.

— Aha.

— Şi mi-a fost blocată maşina în parcarea de la Piaţa Civică. A fost o alarmă cu bombă, îţi vine să crezi?

— Serios?

— Când am reuşit să îmi scot maşina, nu se circula în tot oraşul!

— Am auzit ceva despre asta, spuse el.

— Şi ziua ta cum a fost? întrebă ea.

— Ştii, obişnuită.

— Nimic deosebit?

— Nu.

Câteva secunde, între ei se lăsă o linişte ciudată, dar confortabilă. Apoi ea spuse:

— Toată ziua am vrut să vorbesc cu tine. Dar am vrut să o fac atunci când avem amândoi timp. Nu voiam să fie doar o chestie grăbită, de genul „Bună! Ce bine ne-am tras-o aseară! Pa!”

Grace râse. Şi dintr-o dată i se păru că trecuse o perioadă extrem de lungă de când râsese ultima oară. Fuseseră câteva zile teribil de lungi.

Târziu, mult mai târziu, după câteva ore la birou în care demarase lucrul la teancul de hârtii care îl va ţine ocupat toată săptămâna sau chiar mai mult, Grace era în apartamentul lui

Cleo. În noaptea aceea, după ce făcură dragoste, adormi în braţele ei ca un bebeluş. Dormi somnul morţilor. Şi astfel, timp de câteva ore, se văzu scutit de temerile celor vii.

Joi dimineaţa, cu mâna bandajată şi durându-l îngrozitor de la arsurile cu acid, Tom Bryce stătu la birou câteva ore. Din felicitările exuberante ale colegilor şi din titlurile de pe prima pagină a ziarelor locale şi naţionale în care apăruse împreună cu Kellie, aşezate acum pe birou, era evident că întâmplarea nu dăunase cu nimic imaginii BryceRight Promotional Merchandise. Cei doi agenţi de vânzare ai săi, Peter Chard şi Simon Wong, erau fericiţi la culme; nu îşi aminteau de când nu mai avuseseră un aşa nivel de comenzi de la actualii şi potenţialii clienţi.

— Oh, spuse Chard aplecându-se peste birou. Vestea bună este că i-am livrat ceasurile Rolex lui Ron Spacks. Toate douăzeci şi cinci. Profitul nostru este de necrezut!

— Eu încă n-am văzut produsul finalizat, spuse Tom, simţindu-se îngrijorat dintr-o dată.

Dacă la gravarea celor douăzeci şi cinci de Rolex-uri s-ar fi greşit ceva, ar fi fost un dezastru financiar.

— Nici o grijă! L-am sunat ieri să îl întreb dacă sunt bune. E fericit ca un copil cu ele.

— Să îmi dai hârtiile lor, da?

După vreo două minute, Chard puse un dosar pe birou. Tom îl deschise şi se uită la comandă. Profitul era fantastic, 1 400 de lire pe ceas. Înmulţit cu douăzeci şi cinci, însemna 35 000 de lire. Nu mai făcuse niciodată un asemenea profit dintr-o singură comandă.

Apoi bucuria sa scăzu. Kellie fusese de acord să meargă la o clinică de dezalcoolizare. După aceea, o vor lua împreună de la capăt. Dar clinicile bune costau o avere; pentru cele excelente, te puteai aştepta la o notă de plată de câteva mii de lire pe săptămână – şi asta trebuia înmulţit cu câteva luni. Dacă vroiai să ai un rezultat, aveai nevoie de cel puţin 30 000-40 000 de lire. Plus costul unei persoane care avea grijă de copii cât era ea internată.

Cel puţin cu această comandă va avea bani să achite totul; iar în cei şase ani de când lucra cu Ron Spacks, acesta plătise întotdeauna la timp. Şapte zile de la livrare. Niciodată o zi mai puţin.

Uitându-se la dosar, Tom întrebă:

— Când au fost livrate?

— Ieri.

— Ce rapid! A făcut comanda…

— Joi! spuse Peter Chard. Da, am găsit un furnizor care avea ceasurile în stoc şi l-am rugat pe cel care grava să lucreze şi noaptea.

— Nu am văzut modelul; trebuia să mi-l trimită.

Chard întoarse câteva pagini din dosar şi îi arătă o fotocopie pe o pagină A4.

— Aceasta este imaginea mult mărită. În realitate, a fost gravat un punct mic, invizibil cu ochiul liber.

Ron se uită la hârtie şi văzu desenul unei insecte, una drăguţă, dar cam ameninţătoare, cu nişte semne ciudate pe spate şi un corn pe cap. Se încruntă.

— Este un scarabeu, spuse Peter Chard. Se pare că era o creatură sacră în mitologia Egiptului antic.

— Serios?

— Mda. Dezgustătoare insectă. I se mai spune şi gândacul de bălegar.

— De ce să vrea asta pe ceasuri?

Chard ridică din umeri.

— El este distribuitor de DVD-uri, nu-i aşa?

— Da, pe scară largă.

— Poate că există vreo firmă cu numele ăsta, presupuse agentul de vânzări, ridicând din nou din umeri. E clientul tău; credeam că ştii.

Tom simţi brusc un fior de gheaţă trecându-i prin corp. Poate că data viitoare când vorbesc, ar trebui să îi menţioneze asta detectivului Grace. Cel puţin ca o coincidenţă amuzantă, dacă nu ca altceva.

Dar hotărî că ar fi mai bine să aştepte ca Ron Spacks să plătească mai întâi.